

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

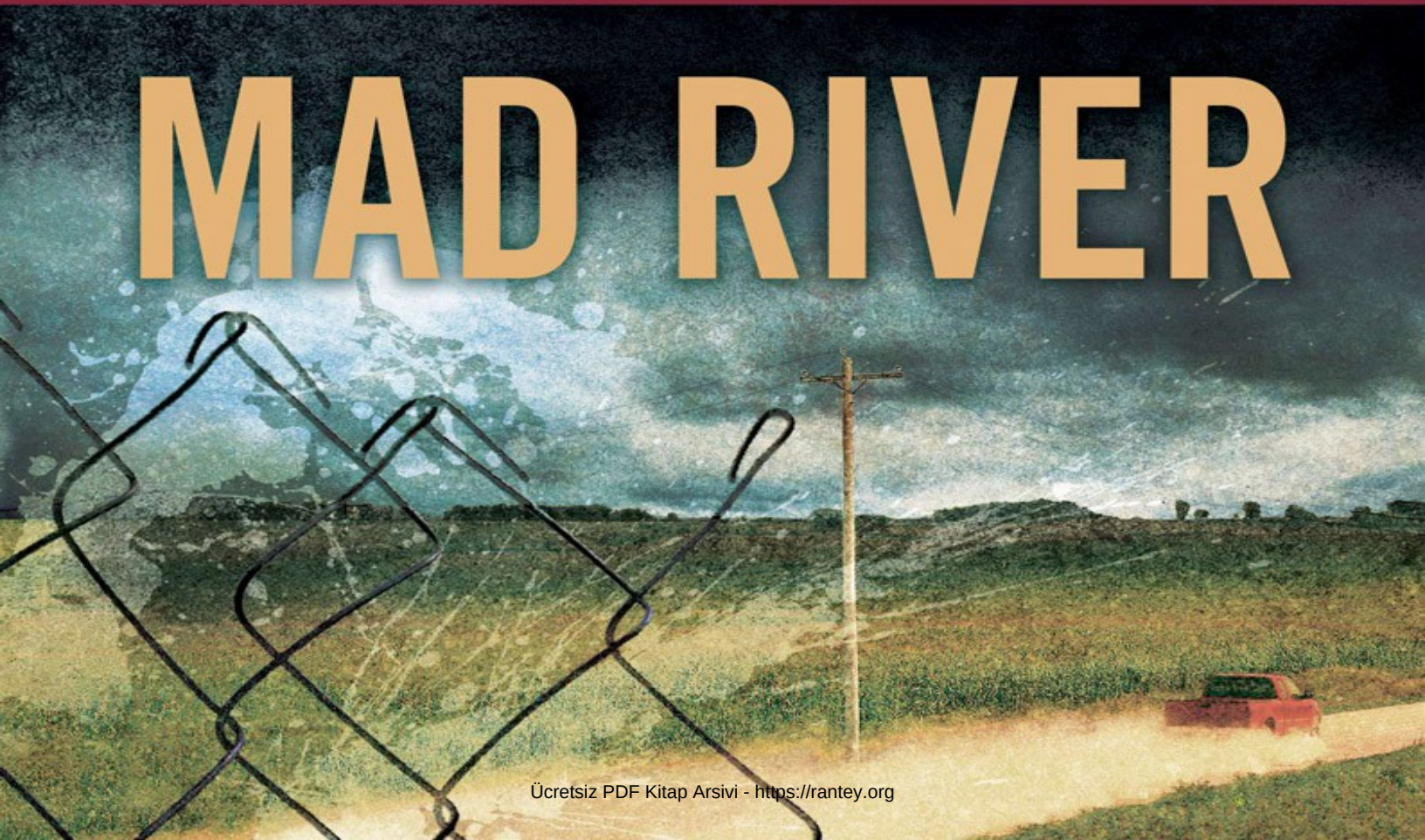
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *NEW YORK TIMES*—BESTSELLING AUTHOR

JOHN SANDFORD

A VIRGIL FLOWERS NOVEL

MAD RIVER

MAD RIVER

JOHN SANDFORD

G. P. PUTNAM'S SONS

New York

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

JOHN SANDFORD TARAFINDAN DA

Avin Kuralları

Gölge Av Avın

Gözleri Sessiz

Av Kış Avı

Gece Avı Zihin

Avı Ani Av

Gece Ekibi Gizli

Av Belirli Av

Kolay Av

Seçilmiş Av

Ölümlü Av

Çıplak Av Gizli

Av Kırık Av Ölü

İzle Görünmez

Av Hayalet Av

Kötü Av Fırtına

Avı Gömülü Av

Çalıntı Av

KIDD ROMANLARI

The Fool's Run

İmparatoriçe

Dosyası

Şeytanın Şifresi
Asılmış Adamın Şarkısı

VIRGIL FLOWERS ROMANLARI

Dark of the Moon
Heat Lightning
Rough Country
Bad Blood
Şok Dalgası

PUTNAM

G. P. PUTNAM'S SONS
1838'den Beri Yayıncılar

Penguin Group tarafından yayımlanmıştır

Penguin Group (ABD) Inc, 375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD - Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto, Ontario M4P 2Y3, Kanada (Pearson Penguin Canada Inc.) - Penguin Books Ltd, 80 Strand, London WC2R 0RL, İngiltere - Penguin Ireland, 25 St Stephen's Green, Dublin 2, İrlanda (Penguin Books Ltd'nin bir bölümü) - Penguin Group (Avustralya), 250 Camberwell Road, Camberwell, Victoria 3124, Avustralya (Pearson Australia Group Pty Ltd'nin bir bölümü) - Penguin Books India Pvt Ltd, 11 Community Centre, Panchsheel Park, New Delhi-110 017, India - Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, North Shore 0632, New Zealand (Pearson New Zealand Ltd'nin bir bölümü) - Penguin Books (South Africa) (Pty) Ltd, 24 Sturdee Avenue, Rosebank, Johannesburg 2196, South Africa

Penguin Books Ltd, Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Telif Hakkı© 2012 John Sandford

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

Kanada'da eş zamanlı olarak yayımlanmıştır

Kongre Kütüphanesi Kataloglama Verileri

Sandford, John, tarih.
Mad River / John Sandford.
s. cm.

ISBN 978-1-101-60210-2

1. Flowers, Virgil (Hayali karakter)-Kurgu. 2. Hükümet müfettişleri-Minnesota- Kurgu. 3. Gençler-Kurgu. 4. Seri katiller-Kurgu. I. Başlık.

PS3569.A516M33 2012 2012025454 813'.54-
dc23

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

ALWAYS LEARNING

PEARSON

Bu kitabı, Twin Cities gazetesinde köşe yazarı, yazar, radyocu ve yaklaşık 52 handikaplı bir golfçü olan, birlikte en az yüz tur golf oynadığım ve adamın tek deliğine şahit olduğum arkadaşım Joe Soucheray ile işbirliği içinde yazdım. Ya da şapkanızı düşürmeseniz bile. Garajında pisuar bulunduran tanıdığım tek adam o. Şu anda tamir etmekte olduğu eski MGB ile meşgul olması daha iyi. İthaflar hakkında düşünüyorduk ve aklımıza "Tüm torunlarımıza" sözü geldi, ki çok sayıda torunumuz var.

-JOHN SANDFORD

İçindekiler

[Ayrıca John Sandford](#)
[tarafından Başlık Sayfası](#)
[Telif Hakkı](#)
[İthafı](#)

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

JIMMY SHARP kaldırımından geri çekildi ve sabırsızca arabaya el salladı, sanki yaya geçidindeki haklarını savunmaya zahmet etmeyecekmiş gibi büyük bir adam gibi el salladı.

"Daha yakına park etmeliydik," dedi Tom McCall. "Kıçım donuyor."

Araba yanlarından geçerken, kadın sürücü dışarıdan üçüne baktı. Baş üstü okuma lambası yanıyordu ve üzerinde bir palto, yün şapka ve siyah bir eldiven vardı. Çıplak eliyle kulağına bir cep telefonu tutuyordu ve onlara bakarken bir yandan da konuşuyordu. Birden fazla işle uğraşan biri, yolun aşağısında bir yerde üç arabanın karıştığı bir kazaya doğru ilerliyordu.

Jimmy, "Burada büyük bir sorun var; birileri bunu görüp ikiyle ikiye bir araya getirebilirdi ve sonra da bir tanışımız olurdu," dedi. "Ayrıca, yürüyüş seni ısıtacaktır."

"Eldivenleri aldığımı sevindim," dedi McCall.

Becky Welsh, "Nisan ayındayız, seni aptal. Soğuk için eldivene ihtiyacın yok. Sadece yürü."

Jimmy bir Marlboro'yu filtresine kadar içmişti ve sokağa fırlatıp tepeye tırmanma işine koyuldu, Tom ve Becky de peşindeydi, üçü de soluk Nisan ay ışığında sıçrayan gölgeler oluşturuyordu. Yolun yarısında Jimmy soluklanmak için durdu, döndü ve "Kasabanın manzarası çok güzel," dedi.

Hepsi dönüp baktı, altlarında uzanan Bigham iş bölgesi, ebedi aleviyle ilçe adliye binası, köşeleri dönen birkaç araba, şehre doğru giden bir ambulansın yanıp sönen kırmızı ışıkları

Hastane. Minnesota Nehri aşağıdaydı, şehir merkezinin eteklerinde siyah bir şerit halindeydi, aslında bir dereden fazlası değildi. Jimmy'nin Firebird'ünü tepenin eteğindeki bir apartmanın otoparkına bırakmışlardı, oraya aceleyle ulaşabilirlerdi.

Tom, "Çok güzel," diye onayladı. Ağızlarından çıkan buhar pufırları gece havasında dağılıyordu.

Jimmy paketten bir sigara daha çıkardı ve tütün ucunu başparmağının tırnağına vurdu, sonra ellerini ağzına götürdü ve ateşlediğinde ardında çakmak gazı kokusu bırakan eski bir Zippo çakmağıyla yaktı. Kare şeklindeki çenesi alevin ışığında sarı görünüyordu; çenesinde, Shinder'de eski bir balya makinesinden kopan bir tel parçasının onu kırbaç gibi kamçılادığı o kötü günlerden kalma, merdivenle dikilmiş bir yara izi görünüyordu.

Üzerinde bitpazarından aldığı, yakası kulaklarının altına kadar gelen yeşil bir asker ceketi ve önünde büyük beyaz bir LA yazan mavi bir Dodgers beyzbol şapkası vardı. Los Angeles'a hiç gitmemişti ama yakında bir gün gitmeyi planlıyordu. Becky'nin kariyerini yönetecek, ikisi de zengin olacak ve bir Winnebago alıp ülke çapında tura çıkacaklardı.

"Bu gece elmaslar var," dedi Becky.

Tom, "Bundan emin değilim. Bana pek doğru gelmiyor."

Tom uzun boylu ve sıırım gibiydi ve donanmada geçirdiğı üç hafta boyunca taktığı gümüş çerçeveli gözlükleri vardı. Üç haftanın sonunda, RDC'lerden biri kollarındaki tartıyı fark etti ve "Orada gördüğüm sedef hastalığının kalp kırıklığı mı?" diye sordu. Öyleydi ve Tom dışarıdaydı.

Bu soğuk gecede sedef hastalığı, ince mavi bir iş gömleğı ve kolları Tom'un kemikli bileklerini örtmek için çok kısa olan yalıtımsız bir deri ceketle gizlenmişti. Siyah ceket, siyah kot pantolonu, siyah saçları, gözlükleri ve büyük burnuyla Jimmy ve Becky'nin etrafında çizgi film kargası gibi dolanıyordu.

"Korkak olma," dedi Becky.

"Bunlar elmas," dedi Jimmy. Tom'un kısılmış yüzünü incelerken kelimeleri sigaranın etrafında yuvarladı. "Neyin var senin? Gergin görünüyorsun. Gergin misin?"

"Hayır, gergin değilim, sadece işlerin yolunda gitmesini istiyorum," dedi Tom.

Başları eğik, elleri ceplerinde tepeyi aştılar, virajı döndüler ve George'u, Arroyo'yu geçtiler. Karanlıktaydılar, etrafta kimse yoktu, saat sabahın ikisine çeyrek vardı, gözleri sinsî polislerle karşı tetikteydi. Jimmy'nin belinde bir tabanca vardı ve zaman zaman ceketinin altından uzanıp ona dokunuyordu, bir güç tılsımıydı bu. Onlardan hiç olmamıştı.

"Yaklaşıyoruz," dedi Becky. Şimdi sesi gergin çıkıyordu. Bir sokak lambasının yanından geçtiler ve üzerlerine sis gibi düşen ışık havuzunda, "Bir dakika dur, Jimmy," dedi. Becky onun kolunu yakaladı ve sigaralı elini bir yana çekti, onu öptü, dilini ağzına soktu ve kalçasını ona doğru bastırdı. Adamın tadı nikotin ve patates kızartması gibiydi.

Jimmy, "Bebeğim," dedi ve geri çekildi, bir nefes çekti ve başını karanlık bir ara sokağa doğru eğerek, "Gidelim," dedi.

Lincoln'e, geniş bir ön verandası ve kenarlarında gelin çelengi çalıları olan koyu renkli ahşap çerçeveli bir eve gidiyorlardı: iyi bir siper. Günün erken saatlerinde orayı keşfetmişlerdi, Jimmy ve Becky kaldırımında kol kola yürüyorlardı, Becky tükürüyordu, "Lanet olası Hoganlar, kendilerini çok seksi sanıyorlar. *Ama değiller.*"

"O'Learys," dedi Jimmy. "O'Learys, şimdi."

Marsha Hogan Shinder'de, kırlarda büyümüşü, babası kasabanın eczacısıydı. Hogan bakire kızını St. Kate's'e, St. Paul'deki büyük Katolik kız kolejine göndermiş ve en iyisini ummuştu. St. Thomas'tan iyi bir Katolik çocuk, hatta eczacı bile olabileceğini umuyordu.

En çılgın hayallerinin ötesinde başarılı oldu. Marsha, tıp alanında hırsları olan biyokimya öğrencisi John O'Leary ile tanışmıştı. Mezuniyetlerinden bir hafta sonra onunla evlenmiş, Minnesota Üniversitesi'nde tıp okurken ve ardından Milwaukee'de staj yaparken karanlık apartmanlarda onunla birlikte yaşamıştı. Bigam'a döndüklerinde John başarılı bir muayenehanede çalışmaya başlamış ve Marsha ona annesinin adını taşıyan Mary ve kendi adını taşıyan Agatha adında iki kız ve Jack adında John Jr. ile James, Robin ve Franklin adında dört erkek çocuk doğurmuştu.

Marsha otuz beşinci lise buluşması için Shinder'e geri döndüğünde elli üç yaşındaydı. O zamanlar mezuniyet balosu kraliçesi olmuş, öğrenci konseyinde sınıf temsilcisi olarak görev yapmış ve ilçedeki hayvan kurtarma programına destek olmak için okul çapında bir yardım kampanyası düzenlemişti. Shinder'de hâlâ arkadaşları vardı ama onu çoğunlukla sadece on üç mil uzaklıktaki Bigham'da görüyorlardı.

Birleşme dansı için yirmi beşinci yıldönümü kolyesini taktı, muhtemelen Shinder'de şimdiye kadar görülen en pahalı elmas dizisiydi. Herkes hem yüzüne karşı onaylayarak hem de arkasından kıskançlıkla bu kolye hakkında yorum yaptı. Söylentilere göre Des Moines'de alkolik olan mezuniyet balosu kraliçesi gelmemişti, bu yüzden Marsha balonun güzeliydi.

Ve Shinder'den gelmiş geçmiş en güzel ve en ateşli kız olan Becky Welsh tarafından bir kare çikolatalı pasta ikram edilmişti.

Becky, kasabaya geldikten hemen sonra Marsha O'Leary'yi Snyders eczanesinde görmüş, onu hemen tanımıştı ama Marsha Becky'ye en ufak bir ilgi bile göstermemişti. Jimmy'ye elmaslardan bahsetmişti ama Jimmy o gece ona bir silah gösterip, "Hadi gidip sana şu taşları alalım," diyene kadar ilgilenmemişti.

Lincoln Caddesi sessiz ve karanlıktı. Jimmy, Becky ve Tom, gece yarısı gezintisine çıkmış insanlar için fazla rahat görünerek yürüyorlardı. Eğer bir polis arabası gelseydi, hepsi ölebilirdi, çünkü Jimmy asla kanuna teslim olmayacağını söylemişti ve bunda ciddiydi, Becky'ye göre onun heyecan verici yanlarından biri de buydu. *Ciddiydi.* Hiçbir polis arabası gelmedi.

Eve yaklaşırken yavaşladılar, etrafa son bir kez baktılar, sonra Jimmy fısıltıyla, "Çabuk olun," dedi.

Çimenleri tek sıra halinde geçtiler, ayakları gece soğuğunda sertleşmiş çimlerin üzerinde çıtırdıyordu. Artık sokakta görünmeyen gelin çelengi çalılarının arasına girdiler, ceplerinden kovboy mendillerini çıkarıp yüzlerine bağladılar. Becky ve Jimmy, Tom'un zaten giymekte olduğu ucuz kahverengi pamuklu iş eldivenlerini giydiler. Jimmy çakısını çıkarıp ana bıçağını açtı ve loş ışıktaki

Sokağa girdikten sonra evin yan tarafına doğru ilerledi ve pencereleri kontrol etti.

Pencereler yeniydi, ahşaptan yapılmıştı, seçemedikleri koyu bir renkteydi ama hâlâ belli belirsiz boya kokuyordu. Ev eskiydi, ahşaptı ve antika donanımıyla özenle korunmuştu, çünkü O'Leary'ler tarihi korumaya önem veren insanlardı. Jimmy evin arka tarafında, diğerlerinden biraz daha yüksek ve biraz daha küçük olan bir pencerede durdu. Bıçak pencere ile pervaz arasındaki çatlağın derinliklerine girdi ve sanki yağlanmış gibi kalktı.

Becky bu kadar kolay olmasına şaşırarak, "Vay canına," dedi.

Tom boğuk bir fısıltıyla, "Elmaslar, nakit para ve altın yüzükler dışında hiçbir şeye bulaşmam," dedi.

"Kapa çeneni," dedi Becky.

"İkiniz de çenenizi kapatın," dedi Jimmy. "Bana bir destek verin."

Tom elleriyle bir üzengi yaptı. Jimmy baş aşağı pencereden kayboldu ve kendini mutfak tezgahının üzerinde buldu. Mutfak pek karanlık sayılmazdı; buzdolabı, ocak, saat, kahve makinesi ve bulaşık makinesinin üzerindeki çeşitli LED'lerden ve kablolu bir telefondan gelen çıplak aydınlatma vardı. Granit tezgâh pamuk eldivenlerin altında kaygandı ama sağlamdı ve kendini pencereden dizlerinin üzerine kadar kaldırdı ve sonra dikkatlice ahşap zemine indirdi. Mutfak güveçte et kokuyordu; bir an karanlıkta durup gözlerinin alışmasını bekledi. Tekrar görebildiğinde tezgâha doğru eğildi ve "Arka kapı," diye fısıldadıktan sonra arka kapıya doğru ilerledi ve kilidini açtı.

Orada bekleyen Becky ve Tom onu eve kadar takip ettiler.

Jimmy'nin arabadan getirdiği bir el feneri vardı ama sokak lambası ön pencerelerin üzerindeki dantelli perdelerin arasından yemek odasına ve orta holün diğer tarafındaki ön odaya vurduğu için henüz ona ihtiyacı yoktu. Işık, koltukların bükülmüş gölgelerini ayaklarının altındaki yumuşak, kalın halının üzerine düşürüyordu ve Becky evin kokusunun yemekten yer cilasına ve kumaşa doğru değiştiğini fark etti.

Yatak odalarına çıkan merdiven ön odanın diğer tarafındaydı. Onlar merdiveni geçerken büyükbabanın saati ikiyi çaldı,

Zilden gelen yumuşak gong sesleri üçünü de şok etti, Jimmy dövüşçü duruşuna geçti, Tom ve Becky donakaldı.

Jimmy, "Kahretsin," diye nefes aldı ve Becky kıkırdadı. Tom, "Şimdi sadece elmaslar," dedi.

Jimmy bir el sallayarak onu susturdu ve her basamağın ortasındaki hafif aşınmış alanı ayaklarıyla hissederek halı kaplı merdiveni tırmanmaya başladılar. Sahanlıktaki pencerenin önünde Jimmy kemerinden tabancasını çıkardı ve yukarı çıkmaya devam etti. Tabanca eski bir .38 Smith & Wesson Hand Ejector, Military & Police, altı inç namlulu, bir zamanlar iyi bir silahtı, ama şimdi paslanmış bir bok parçasıydı; ve sahip oldukları tek silahtı.

Jimmy evin önüne döndü. Halı merdivenlerle birlikte sona ermişti ve şimdi ahşap bir zemin üzerindeydi ve koridorda ilerlerken ağırlıkları altında gıcırıyordu. Sonunda yatak odasından başka bir şey olamayacak bir kapı vardı ve yukarı çıkarken daha karanlık bir kenar gördü ve kapının biraz açık olduğunu fark etti.

Sonra bir kadın sesi duydu, yarı fısıltı, yarı ağlama şeklinde.

"Ag, Ag, kalk. Evde biri var."

"Rüya görüyorsun," dedi başka bir ses. "Uyumaya devam et."

"Hayır, Ag, evde biri var." Sonra, daha yüksek sesle, "Sen misin, Jack? Bizimle dalga mı geçiyorsun?"

Ag. Agatha O'Leary olmalı.

Jimmy yatak odasının kapısını iterek açtı ve kız kokusu, parfüm, pudra ve temiz yatak örtüleriyle karşılaştı. El fenerini silahının namlusunun yanına koyup yaktı. Yan yana iki yatak vardı, birinde bir kız oturuyordu, diğeri hâlâ düz yatıyordu, gözleri açıktı ama uykuluydu, şimdi hızla açılıyordu.

"Bu Jack değil," dedi Jimmy sessizce. "Siz ikiniz çenenizi kapalı tutun."

Buraya sadece küçük bir hırsızlık yapmaya geldik. Çığlık atarsanız ölürsünüz." "Tanrım, lütfen Jack!" Küçük bir kızın sesiydi. Arkasında.

"Sana söyledim, o Jack değil. Şimdi kapa çeneni."

Ag sen misin?" Tom, "Hadi gidelim buradan." dedi.

İki kızdan daha büyük olanı, uykulu olanı yatağından kalktı ve bağırdı, "Çıkın buradan. Çık . . . !"

Jimmy el feneriyle uzanıp kızın kafasına vurdu ve kız yere yığıldı.

Mary, "Lütfen, lütfen, bize zarar verme." dedi. Yerdeki kıza doğru uzandı. "Aman Tanrım, Ag..."

Tom, "İşler ters gitti, gidelim buradan," dedi ve dönüp koşarak koridordan merdivenlere doğru koşmaya başladı.

Becky aceleyle Jimmy'ye, "Birini duyuyorum," dedi.

Jimmy, "Kahretsin," dedi ve dizlerinin üzerine çökmüş olan Ag'ye baktı. O anda fikrini değiştirebilirdi ve bundan sonra olacak her şey farklı olurdu. Tereddüt etti, sonra silahı Ag'nin kafasına doğrulttu ve tetiği çekti.

Smith karanlıkta parladı, Ag yere düştü ve Jimmy diğerlerinin peşinden koştu.

Tom ve Becky çoktan sokak lambasına doğru açık duran ön kapıdan geçmişlerdi ve Jimmy ön verandayı geçerken diğer kız kardeşin çığlığını duydu: "Anne! Anne! Anne! Ag'i öldürdü, Ag'i öldürdü."

- - -

ÜÇÜ de çimlerin üzerinden koşarak geçtiler ve durgun gecede caddenin karşısına geçtiler, bir blok daha, sonra Dannon Caddesi'ni geçip tepeden aşağıya, parkın içinden, ay ışığında karanlık bir iplik gibi zar zor görünen çakıllı bir yolu takip ettiler, sonra ilk siren sesini duydular, otuz saniye sonra bir blok daha, White Caddesi'ni geçtiler, tek sıra halinde koşarak otoparka, Firebird'e girdiler. Jimmy anahtarı kontağa sokup çevirdi ama hiçbir şey olmadı.

Hiçbir şey olmadı. "Orospu çocuğu," diye inledi. Araba yarı yarıya çalışmıştı. Birkaç dakika içinde çalıştırabilirdi. Şimdi, yarı panik halinde, "Hadi, hadi ..." dedi.

O anda Emmett Williams apartmanın yan kapısından çıktı ve tanınmaz bir melodi ıslık çalarak binanın yanından aşağıya, kayınbiraderinin Dodge Charger'ını park ettiği sokağa doğru yürüdü.

Tom, "Biri geliyor," dedi.

Jimmy kontağı tekrar denedi. Hiçbir şey yoktu. Silahı cebine geri koymuştu ama şimdi tekrar çıkardı ve "Haydi," dedi.

Williams onlardan uzaklaşıyordu. Kontak anahtarını Charger'a doğrulttu, bir düğmeye bastı ve arabanın ışığı ona doğru yanıp söndü; göreceği son ışıktı bu. Jimmy koşanların başındaydı ve doğruca Williams'a doğru koştu, Williams kafasını kaldırdığında tabanca bir metre öteden tekrar parladı ve Williams yere düştü, Jimmy onu arabanın önünden sürükledi ve cesedini kaldırımın yanındaki çimlerin üzerine attı, arabaya doğru döndü, geri döndü ve arka cebinden Williams'ın cüzdanını çıkardı. Becky yolcu koltuğuna, Tom da arkaya yığıldı. Jimmy direksiyona geçti ve beş dakika sonra kasabanın dışına doğru yola koyuldular.

"Nereye gidiyoruz?" Becky sordu.

"Buradan çok uzaklara," dedi Jimmy. "Dinlenelim, ne yapacağımıza karar verelim. Bir araba bulabilirsek belki Los Angeles'a gideriz."

"Şu arkadaki kız, kötü mü yaralanmış?" Tom sordu.

"O öldü," dedi Jimmy. "Zaten ölmüş olması gerekirdi. Eğer ölmediyse, geri dönüp o kaltağı tekrar vuracağım."

Tom arka pencereden dışarı baktı ve "Sanırım siyah adam da öldü" dedi.

Jimmy, "Öyle mi?" dedi. Uzanıp radyoyu açtı ve uydudan Outlaw Country, Travis Tritt'in "Modern Gün Bonnie ve Clyde" şarkısı geldi.

"Ne araba ama, değil mi?" Jimmy sordu. "Bu bir yolculuk değil mi?"

VIRGIL FLOWERS, Minnesota, Mankato'daki Rooster Coop'un dışında, Minnesota Nehri'ndeki bir kıvrıma doğru inen uzun bir arnavut kaldırımını sokağın ağzındaki sokak lambasının altında duruyordu. Mekânın sahibi Cornelius Cooper ile o anda Amerika'daki en iyi country şarkıcısının tam olarak kim olduğu hakkında konuşuyordu.

Her ne kadar Ray Wylie Hubbard önde gelen adaylardan biri olsa da, Ray Wylie'nin değil, aslında şimdiye kadar yazılmış en iyi şarkı olan "Good Hearted Woman "ı yazan ve söyleyen Waylon Jennings'in olduğu konusunda hemfikirdiler. En iyi country şarkısından sorumlu değilseniz nasıl en iyi country şarkıcısı olabilirsiniz ki?

Waylon ölü olduğu için dezavantajlıydı.

Waylon'un olmadığı yıllarda en iyi country şarkıcısı olan Willie vardı, *ama o anda?*

Ray Wylie de uzun zamandır ortalıktaydı, şehirli kovboyların "Up Against the Wall, Redneck Mother" olarak bildiği Ulusal Marşı yazacak kadar uzun zamandır. Bu iyiydi, ama onu en iyi country şarkıcısı yapmaya yetmemişti, ama yıllar sonra "Wanna Rock and Roll", "The Messenger", "Resurrection" ve "Snake Farm" gibi blues tadı ve mizah tuzu içeren gerçek şiirsel şarkılarla bunu takip etmişti.

"Ama aslında 'Wanna Rock and Roll'u en iyi söyleyen Ray Wylie değil" dedi Cooper, "Cross Canadian Ragweed."

"Bu doğru," dedi Virgil. "Ama *şu anda* hangi şarkı 'Resurrection' kadar iyi?"

"Ama 'Diriliş'i o yazmadı."

Virgil, "Hayır, ama o söylüyor ve o yazdı. . ." Ray Wylie'nin "The Mission" şarkısını çakıllı bir bariton sesiyle taklit etmeye başladı.

Cooper dedi ki, "Tanrım, sessiz ol. İnsanlar sarhoş olduğunu düşünecek. Peki ya Guy Clark?"

Guy Clark. "Rita Ballou" veya "Homegrown Tomatoes" veya "Texas 1947" veya "Cold Dog Soup" veya "L.A. Freeway" hakkında ne söyleyebilirsiniz?

Peki ya "Sunday Morning Coming Down" a ne demeli? Ve eğer "Sunday Morning" o kadar iyiye, en tepedeyse ve *aynı adam* "Me and Bobby McGee" yi yazdıysa, ki o da bir tür hippy saçmalığı olmasına rağmen aslında oldukça iyiydi, Kris Kristofferson'ın da düşünülmesi gerekmez miydi? Bunu bir dakika düşündüler, sonra aynı anda "Hayır" dediler, çünkü her şey söylendiğinde ve yapıldığında, Kristofferson kalbinin derinliklerinde yeterince country değildi.

Billy Joe Shaver? İyi, çok iyi. "Georgia on a Fast Train" için söylenecek çok şey vardı ve hatta, yaşam tarzının belirli bir gerçekliğine tanıklık eden "Waco'dan Wacko" konusunda hemfikirdiler. Bir de Bob Dylan gibi isimlerin Eric Clapton'a eşlik ettiği "Old Five and Dimers Like Me" vardı. Buna ne dersiniz? Gelmiş geçmiş en iyi ikinci country şarkısı hakkında ne söyleyebilirsiniz ki?

Her birinin sağ elinde bir Leinenkugel longneck ve Cooper'ın başında Santa Fe, New Mexico'dan gelen siyah bir yüz kunduz kovboy şapkası olduğu halde şarkı üzerinde çalışıyorlardı ki, herkesin Bob Roberts dediği Mankato'lu bir polis çıkageldi Bob-Bob, "Selam Virg." dedi.

Virgil, "Ray Wylie yaşayan en iyi country şarkıcısı mı?" diye sordu.

Bob-Bob görev kemerini bağladı ve şöyle dedi: "Vay be. Bir düşüneyim. Peki ya ... Emmylou Harris? Ya da belki Linda Ronstadt?"

Bir an sessizlik oldu, sonra Virgil Cooper'a şöyle dedi: "Seni sefil cinsiyetçi pislik. Bir kadını hiç düşünmedin bile."

"Özür dilerim," dedi Cooper. "Tüm kadınlardan özür dilerim. Her şey için."

"Bunun yeterince iyi olduğunu sanmıyorum," dedi Bob-Bob. "Bir kedi kırbacı uygulaması için karakola gelmen gerekecek."

Virgil bu garipliği yumuşatmaya çalışarak, "Sanırım hepimiz Teksaslıların çok düzgün şeyler yazdığı konusunda hemfikiriz," dedi.

"Başka bir deyişle, Nashville'in teneke kulaklı keman Martha White Grand Ole Opry banjo saçmalıkları değil," dedi Cooper.

"Ve şu anda Ray Wylie'nin başı çektiğini söylüyorum - kadınlara karşı bir şey değil," dedi Virgil. Şişesini uzattı ve Cooper sadece bir an tereddüt etti, sonra şişesini şişeye vurdu ve ikisi de "Ray Wylie" dedi. Cooper şişesini kaldırdı, son birayı bitirdi ve sonra sokağa bakarak, "Şu ağı görüyor musun?" dedi.

Göremediler, çünkü ağ falan yoktu. Olan şey, mutfak personelinin yavaş gecelerde basket attığı, hemen ötesinde altmış wattlık bir ampulün yanıp söndüğü bir potaydı.

"Sayılır," dedi Virgil.

"Adam başı bir atış, beş dolar."

"Tamamdır," dedi Virgil.

Cornelius mesafeyi dikkatle ölçtü - hemen hemen bir serbest atış -Sonra şişeyi çembere doğru fırlattı. Şişe çemberin kenarından fırladı, sokaktan aşağı sekti ve bir kaldırım taşına çarparak paramparça oldu. "Kahretsin," dedi.

Virgil birasını bitirdi ve Bob-Bob, "İki dolarına bahse girerim ki kenara bile çarpmadın," dedi.

Virgil, "O da sende," dedi ve şişeyi ara sokaktan aşağıya doğru fırlattı; çemberin içinden zarifçe düştü, boynu aşağı inerken çeliği tıklattı ve sonra başka bir kaldırım taşına çarparak paramparça oldu. Virgil, "Doğal bir sporcuyla kafa kafaya verdiğinizde işte böyle olursunuz, sizi cahil küçük kasaba taşralıları," dedi. "Öde bakalım."

Bob-Bob cebinden iki dolar çıkarırken, "Tuzağa düşürüldüm," dedi. "Bu arada Virgie, şu BCA'dan Davenport denen adam seni bulmaya çalışıyor. Telefonuna cevap vermediğini söyledi ama buralarda olduğunu biliyor. Karakolu aradı ve Georgina seni burada gördüğünü söyledi. Beni buraya aramanızı söylemem için gönderdi."

"Sana söyledim, ona asılmamalıydın," dedi Cooper.

"Sadece sosyalleşıyordum," dedi Virgil. Bob-Bob'a: "Davenport beni ne için istediğini söyledi mi?"

Bob-Bob, "Bana söylemedi," dedi. "Ama gecenin bu saatinde aramak ..."

Hepsi refleks olarak aya doğru baktılar: gece yarısını geçmişti. Gece yarısından sonra yapılan bir arama muhtemelen bir yerlerde cinayet işlendiği anlamına geliyordu. Virgil cebinden cep telefonunu çıkardı, açtı ve Davenport'tan gelen üç mesaj buldu.

"Lanet olsun. Tatilden eve saat altıda geldim ve o çoktan peşime düşmüş."

Bob-Bob kötü ışıkta gözlerini kısarak, "Bronzlaşmış gibi görünüyorsun," dedi. "Bunu burada almadın. Nerelerdeydin?"

"Bahamalar," dedi Virgil. "Kemik balıkçılığı."

"Bahamalar," dedi Bob-Bob hayretle, sanki Virgil Shangri-la demiş gibi.

Virgil Davenport'u aramak için düğmeye bastı, o da ilk zil sesinde telefonu açtı.

Lucas Davenport, "Shinder'da kötü bir tane var," dedi. Sesi uyku ve belki de sıkılmış geliyordu. "Oraya gitsen iyi olur."

Virgil, "Şu anda on nokta üçlük bir şey patlatabilirim," dedi. "Sabaha kadar bekleyebilir mi?"

"Her şeyi senin için tutuyorlar," dedi Davenport. "Biraz kahve iç ve 7'ye düştüğünde yola çık. Ben otoyol devriyesinin nerede olduğunu bulurum, sen de onları atlatırsın. Mümkün olan en kısa sürede Olay Yeri'ni yola çıkaracağım."

"Oraya varmama daha üç saat var," dedi Virgil. "Üç saat elimizdeki diğer herkesten daha iyi," dedi Davenport. dedi. "Ve sen o ülkeyi biliyorsun." "Kaç ölü var?"

"İki. Bir adam ve bir eş, isimleri, uh, bakayım ... uh, Welsh. Mutfaklarında vurulmuşlar, muhtemelen dün gece ya da bu sabah erken saatlerde. Yerlilerin ellerinde penislerinden başka bir şey yok."

"Ben giderim," dedi Virgil. "Ama biraz yavaş olacağım." "Cuma gecesi olanları biliyor musun?"

"Cuma gecesi Grand Bahama'daydım," dedi Virgil, "bütün gün balık tuttum ve geceleri bikini altı giyen kadınlarla plaj voleybolu oynadım."

Bir an sessizlik oldu, sonra Davenport, "Seni öldürmek zorunda kalabilirim. Burada kar yağıyordu."

"Evet, Cuma günü ne oldu?"

"Bigham'da çifte cinayet işlendi. Bu ikisinin bağlantılı olup olmadığını bilmiyorum ama eyaletin aynı köşesindeler. Yüz yıldır o köşede bu kadar yakın dört cinayet işlenmemiştir."

"Bunu kim yakaladı?"

"Ralph. Ama olay yeri ekibinin işi bittikten sonra yapacak pek bir şey yoktu. Kimsenin ne olduğu hakkında bir fikri yoktu."

"Tamam. Ralph'in bulduklarını bana gönder."

"Göndereceğim," dedi Davenport. "Bikini altı giyiyorlardı derken, üstlerini de giyiyorlardı, değil mi?"

"Hayır, sadece altları," dedi Virgil.

"Siktir git," dedi Davenport. "Her neyse, eve bir şey getirdin mi?"

"Tanrım, umarım getirmemişimdir," dedi Virgil.

"Balık demek istemiştin," dedi Davenport. "Oh. Hayır. Hayır, getirmedi."

Cooper Virgil'i eve bırakmayı teklif etti ama Bob-Bob şüpheyle, "Bu pek iyi bir fikir gibi görünmüyor," dedi ve Virgil, "Yine de teşekkürler Cornelius. Yürüyüşü kullanabilirim."

- - -

VIRGİL, şehir merkezinin bir mil kadar kuzeydoğusunda yaşıyordu, Nisan başında serin bir yürüyüşü ama siyah Wolfmother tişörtü, kot pantolonu ve botlarının üzerine yalıtımlı bir Carhartt jean ceket giymişti ve karanlıkta ilerlerken yeterince rahattı. Çift garajlı, iki yatak odalı küçük bir çerçeve evde yaşıyordu. Garaj yolunda genellikle bir balıkçı teknesi park halinde olurdu, bu durumda neredeyse yeni bir balıkçı teknesi, bir Ranger. Tekne, Minnesota eyaleti valisinin bir arkadaşından, etik konusunda biraz korku ve endişe ile satın alınmıştı.

Virgil'in önceki teknesi çılgın bir bombardıman uçağı tarafından havaya uçurulmuştu. Virgil enkazdan yara almadan sürünerek kurtulmuştu.

Dişler. Vali, iki yaşında ama motorunda sadece otuz saat olan Ranger'ı bularak yardım etmeyi teklif etmişti. Virgil başlangıçta teklifi reddetmişti çünkü tekne komisyoncusunun vali için bir iyilik, bir tür siyasi anlaşma yapıyor olabileceğini düşünüyordu ve bunun bir parçası olmak istemiyordu.

Ancak vali ona geri döndü, Virgil'in etik muammasını takdir ettiğini söyledi ve ortada bir anlaşma olmadığını, bunu sadece Virgil'le arkadaş olduklarını hayal ettiği ve bombadan dolayı kendini kötü hissettiği için yaptığını ısrarla belirtti. Kimseden bir geri ödeme beklenmiyor ya da istenmiyordu. Virgil BCA'nın müdüründen her şeyin yolunda olduğuna dair bir mektup aldı ve tekneyi satın aldı, çünkü gerçek şuydu:

Onu çok istiyordu.

İlk görüşte aşık olmuştu. Bir Ranger Angler, siyah ve gri süslemeli kırmızı, on sekiz fit, altı inç uzunluğunda ve doksan sekiz inç genişliğinde. Ön güvertenin altında altı olta için yer olan bir olta kutusu, yan dolaplarda bol miktarda saklama alanı, pruvada bir Minn-Kota trolling motoru, arkada 175 Merc vardı.

Virgil eski teknesinin ve motorunun tüm sigorta ödemesini yapmak zorunda kalmış, ayrıca eyalet kredi birliği aracılığıyla dört yıl boyunca on iki bin dolar finanse etmişti. Gerçek aşk söz konusu olduğunda bunun ucuz olduğunu düşünüyordu.

Ve şimdi, söylendiği gibi, kışını fiberglas ile doldurabilirdi, eski alüminyum teknesinden büyük bir değişiklik.

- - -

VIRGİL 1.80'in bir iki santim üzerinde, ince yapılı, mavi gözlü, sarı saçları bir polis için uzun ama genellikle çalıştığı çiftlik arazisi için fazla uzun olmayan UZUN BİR ADAMDİ. Taşralı insanlar gibi o da kasket, ahır ceketi ve kovboy çizmesi giymeye meyilliydi, özellikle de ilkbaharda çamura karşı dayanıklı olması gerekiyordu. Kırdı, Marshall, Minnesota'da doğmuştu ve orada futbol, basketbol ve beyzbol oynamıştı. Hâlâ yetenekli bir üçüncü kaleci gibi görünüyordu.

On iki buçuk sularında eve döndüğünde nefesi olmasa da zihni açıktı. Teknenin burnunu okşadı ve "Hey,

bebeğim," diyerek eve girdi, bir fincan kahve hazırladı, dişlerini fırçaladı, birkaç günlük gömlek, kot pantolon ve iç çamaşırını bir çantaya ve bir doppel kitine attı. Silah kasasından tabancasını, av tüfeğini ve biraz cephane aldı, tüm eşyalarını Toyota 4Runner marka kamyonetine götürdü ve paketledi. Bunu yaptıktan sonra kamyoneti tekneye bağladı, tekneyi garaja çekti, kancasını çıkardı ve garaj kapısını arkadan kilitledi.

Eve döndüğünde bir fincan kahve doldurdu, kalanını termosaya koydu, kahvesini yudumladı ve çalışma odası olarak kullandığı ikinci yatak odasına gidip Minnesota atlasını çıkardı.

Shinder birkaç yüz nüfuslu küçük bir çiftlik kasabasıydı, bildiği kadarıyla Minnesota'nın batısındaki kırlarda yeterince sıradan bir yerdi. Virgil'in memleketi Marshall'a sadece otuz mil, şu anki evi Mankato'ya ise muhtemelen yetmiş beş ya da seksen mil uzaklıktaydı.

Shinder'den yüzlerce kez geçmiş olmasına rağmen hiç durmamıştı, çünkü duracak bir şey yoktu. Kasabanın hangi ilçede olduğundan bile tam olarak emin değildi - Yellow Medicine, Lyon, Redwood ve Bare'in birleştiği yerdeydi. Atlasa göz attı ve kasabanın Bare County'nin içinde, Yellow Medicine sınırından beş mil uzakta olduğunu gördü.

Virgil boş evine yüksek sesle "Ah, dostum" dedi.

Bare County, diğer yerel şerifler tarafından Tehlike Dükü olarak bilinen Şerif Lewis Duke tarafından yönetiliyordu. Silahlara, cezaya, düşük vergilere ve Amerikan Anayasası'na inanırdı. Tüm bunların kaynağı kendisi değilse bile -Yüce Tanrı'ydı- en azından Büyük Adam'ın Bare County'deki temsilcisiydi.

Diğer şeylerin yanı sıra, eski bir tavuk çiftliğinin arazisinde küçük suçlular için barakalar ve dikenli tel örgülerle tamamlanmış bir toplama kampı kurmaya çalışmıştı. Gerçek bir kapalı Minnesota hapishanesinin sadece suçluları şımartmak olduğuna inanıyordu. Toplama kampı barakalarındaki alanı, pahalı mahkumları boşaltmak isteyen diğer ilçelere kiralamayı ve hatta Bare İlçesi seçmenleri için kar elde etmeyi düşündü. Eyalet başsavcılığı, bir mahkeme kararıyla desteklenerek toplama kampını durdurdu.

Ama hiçbir mahkeme emri Lewis Duke'u pislik olmaktan alıkoyamaz.

Sabah saat biri ON DAKİKA geçe, yüzde doksan sekiz oranında ayık bir halde Virgil sokağı çıktı ve karanlıkta Shinder'e doğru yuvarlandı. Yanındaki koltukta duran telefonu çaldı ve açtı: Her zaman geç saatlere kadar ayakta kalan Davenport.

Davenport, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Taş gibi ayığım, kastettiğin buysa," dedi Virgil. "Az önce evimden çıktım, yoldayım."

"Güzel. En iyisi görev başında vurulman ve sarhoşken araba kullanırken kaza yapıp ölmemen."

"Neyse..."

"Olay yeri inceleme kamyonu şu anda kasabadan ayrılıyor," dedi Davenport. "Bir buçuk ya da belki iki saat arkanızda olacaklar. Eğer 14'ten gidecekseniz, devriye için endişelenmenize gerek yok, o yüzden bırakabilirsiniz. Kasaba polislerine dikkat edin."

"Bunu yapacağım," dedi Virgil. "Ray Wylie Hubbard'ın Waylon Jennings'ten daha iyi olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Davenport, "Bilmiyorum ama ikisi de Beatles'ın herhangi birinden daha iyi," dedi. "Ben yatmaya gidiyorum. Aramaktan ekinme."

Karanlıkta, nereye gittiğiniz ya da oraya vardığınızda ne yapacağınız hakkında hiçbir şey bilmediğiniz uzun bir yolculuğun iyi bir yanı, düşünmek için çok zamanınızın olmasıydı.

Virgil yıllarca açık hava yazarı olarak çalışmış, açık hava teknolojisinin aksine açık hava ile ilgili olan ve sayıları gittikçe azalan dergiler için serbest yazarlık yapmıştı. Hangi marka oltaları ve hangi makaraları sevdiğini biliyordu; silahlar, yaylar, kar ayakkabıları, tekneler ve kanolar hakkında bir şeyler biliyordu ve köpekler hakkında istediği kadar olmasa da -işınden dolayı köpek beslemesi neredeyse imkânsızdı- teknoloji hakkında pek bir şey bilmiyordu.

Beyazkuyruk avında .308'in .30-06'dan daha iyi ya da daha kötü olup olmadığını, Ranger'ın Lund ya da Tuffy'den daha iyi bir tekne olup olmadığını, Mathews Solocam'ın Hoyt ya da PSE'den daha iyi bir yay olup olmadığını tartışmakla pek ilgilenmezdi. GPS ile kendi kışını bile bulamazdı. O sadece çoğu erkeğin yaptığını yaptı, arkadaşlarıyla konuştu ve birkaç tane denedi.

her şey ortaya çıktı. Gerçek şu ki, bilinen isimlerin çoğu oldukça iyi çalışıyordu ve elinizdekine alıştırdınız; kağıda istediğiniz kadar yarım inçlik delikler açabilirdiniz, ama gerçek şu ki, iş avlanmaya geldiğinde, ekmek kutusundaki her şey işinizi görürdü.

Bu yüzden yazarken teknoloji yerine *hikayeler* aradı. Genellikle onları sattı. Hatta *The New York Times Magazine*'e iki bölümlük bir suç hikayesi bile satmıştı. Şimdi yükseliyordu. Belki de.

Birkaç ay önce Davenport'un kızı kolundan vurulmuştu ve onu hastanede görmeye gitmiş, daha sonra da Davenport'un evinde görmüştü. Kızın adı Letty'ydi ve alkolik annesi Lucas Davenport'un kuzeybatı Minnesota'da çalıştığı bir davada öldürüldükten sonra Davenportlar tarafından evlat edinilmişti.

Virgil onun fakir bir köylü kızı olduğunu biliyordu ama ne kadar kötü olduğunu ve hayatta kalmak için neler yaptığını tam olarak anlayamamıştı. Yaptığı şeylerden biri, elinde bir sürü tuzak ve bir 22'likle kırsal kesimde dolaşıp rakun, vizon ve misk sıçanı -çoğunlukla da sıçan- yakalamaktı. Bunları yerel bir kürk alıcısına satarak ailesinin geçimini sağlamaya yetecek kadar para kazanıyordu. Bunu on yaşındayken yapmıştı.

Kız yarısından kurtulmaya çalışırken hikâyenin bazı bölümlerini öğrenmişti ve bir süre sonra bunun müthiş bir hikâye olduğu aklına gelmişti. Karşısında iki farklı olayda bir polisi -aynı sahtekar polisi- vurmuş ve kısa süre önce iki Meksikalı kaçakçıyla girdiği çatışmadan sağ kurtulup kaçakçıları ölüme terk etmiş, şık ve genç bir liseli kız vardı. Önce Davenport'la, sonra da Letty'yle konuşmuş ve sonbahar boyunca beş hafta sonu üst üste beş uzun röportaj yapmanın yanı sıra Red River Vadisi'nde de biraz araştırma yapmıştı.

Sonraki iki ayını bir kızın kabus gibi geçen kırsal yaşamına dair kısa bir anı kitabı yazarak geçirdi - o zamanlar özellikle kabus gibi olduğunu düşünmemişti, sadece öyleydi - ve bunu *The New York Times Magazine*'e, daha önceki yazılarını satın alan editöre gönderdi.

Editör hemen geri dönmüş ve *Times*'ın bunu satın almayacağını - çok uzun olduğu için- *Vanity Fair*'deki bir arkadaşına gönderdiğini ve kesinlikle ilgilendiklerini söylemişti.

Sorun şu ki, *Vanity Fair* büyük bir editoryal paketin parçası olarak Annie Leibovitz'i Letty ve Lucas Davenport'u çekmesi için bir ton fotoğraf ekipmanıyla Red River Vadisi'ne göndermek istiyordu. Hem Letty'nin hem de Davenport'un bu iş için uygun yüzleri vardı ve Letty medya kahramanlarından biri olan Leibovitz'le tanışma fikrine bayılmıştı ama Davenport'lar bu ilginin kızlarına ne yapacağı, *Vanity Fair*'in tüm gestalt'ı, Letty'nin zaten basından çok fazla ilgi gördüğü, falan filan gibi konularda psikolojik bir karmaşaya düşmüşlerdi. . .

Bunların hepsi üzerinde çalışılması gereken konulardı. Virgil kimseyi kızdırmak istemiyordu ve Davenport'lar onun iyi dostlarıydı ama *Vanity Fair*'deki yazıyı gerçekten istiyordu. *Gerçekten* istiyordu. Belki Ranger'ı istediğı kadar değil ama aynı büyüklükteydi: Richter ölçeğine göre yaklaşık 8.4.

Başka bir şey daha vardı. *Vanity Fair*'in gezici muhabir olarak silah taşıyan, boktan bir polise sahip olma fikrini sevdiğinden şüpheleniyordu. Eğer o işi halledebilirse . . .

- - -

Shinder'e giderken Davenport'lara karşı kullanabileceğı yarım düzine sakinleştirici yaklaşımı düşündü; Letty hakkındaki tüm hikayelerin sansasyonel TV çöpleri olduğunu, kendi çalışmasının ise kızın gerçek hikayesinin hassas bir şekilde yeniden anlatımı olduğunu belirtmeyi düşündü. . . .

Davenport'lar hakkında düşünmeyi bitirdiğinde, biraz da Tanrı'yı ve O'nun ara sıra hatalara ya da hack'lere maruz kalan bir tür evrensel dijital bilgisayar olup olmadığını düşündü. Politikacıların ve yatırım fonu operatörlerinin bir tür bozuk kozmik bilgisayar kodu olması mümkün müydü? Rakibin boynuzları ve çatallı kuyruğı yerine, Big Gulps içen, hamsili pizza yiyen ve cehennem gibi bir bodrumda virüsler yazan şişman ve sakallı bir adam olması? Şeytan hizmet engelleme saldırıları düzenlediğı için duaların kabul edilmediğini mi?

- - -

Eyalet Otoyolu 68'de batıya doğru hızla koşarak Shinder'e yaklaştığında hâlâ bunları düşünüyordu. Welshe'ler, eğer kurbanların adı gerçekten buysa, kasabanın kuzeydoğu kesiminde yaşıyorlardı. Virgil bunu biliyordu çünkü çorak, henüz ekilmemiş çayırın karşısında, kasabanın kuzeydoğu köşesinde bir evin etrafında toplanmış, ışıkları yanan bir araba kümesi ve ışıkları yanan bir grup ev görebiliyordu.

Kasabaya giden kavşağa geldi, kuzeye döndü, bir yol evinin, bir benzin istasyonunun ve kuzeybatıya doğru diyagonal olarak uzanan bir dizi tahıl asansörünün yanından geçti. Nisan Sokağı'ndaydı ve kuzeye doğru Elma, Kiraz, Şeftali, Armut ve Erik'ten geçerek Main'e vardı, burada sağa döndü, Mayıs, Haziran, Temmuz ve Ağustos'u geçti, sola döndü ve Aspen, Birch, Sedir, Karaağaç, Akçaağaç ve Meşe'den geçerek ışık havuzuna doğru ilerledi, bunu yaparken Main'in güneyindeki doğu-batı sokaklarının meyvelerin isimlerini aldığını ve alfabetik olarak sıralandığını ve Main'in kuzeyindeki doğu-batı sokaklarının ağaçların isimlerini aldığını ve alfabetik olarak sıralandığını fark etti.

Aynı zamanda kuzey-güney caddeleri de aylara göre isimlendirilmişti ve görünüşe göre şehrin batı ucundan başlayıp doğuya doğru ilerliyordu. Bu, bir ebeveyne çocuğunun Pear ve April'in köşesinde yaramazlık yaptığı söylendiğinde, çocuğun tam olarak nerede olduğunu anında anlayabileceği anlamına geliyordu. Kasaba on ikiden fazla kuzey-güney caddesi inşa ederse ne olacağını Virgil tahmin edemiyordu. Her halükarda, Minnesota için bile biraz anal görünüyordu.

- - -

Olay yerine giden cadde polis arabaları tarafından kapatılmıştı. Virgil park etti, hava soğuk olduğu için beyzbol şapkasını taktı ve kamyonundan indi. Kasabanın işçi mahallesi olduğunu düşündüğü bir yerdeydi; savaş öncesinden kalma küçük beyaz fıçı tahtası evler, bazıları çok kötü dökülüyordu, çoğunun küçük ön verandaları, çoğunun odaya dönüştürülmüş tek arabalık garajları ve arkada daha büyük, yeni, metal kenarlı garajları vardı. Komşular verandalarda oturmuş, battaniyelere sarınmış ya da kışlık paltolarını giymişlerdi,

İzliyorum. Bazıları aralarında bir yatar koltuğun da bulunduğu alüminyum çim mobilyaları getirmişti.

Polisler evi aydınlatmak için çalışma lambaları kurmuşlardı ve Virgil yarım düzine insanın sigara izmaritlerini toplayan askerler gibi çimenlikte yürüdüğünü görebiliyordu. *Kanıt arıyorlar*, diye düşündü. Genç bir şerif yardımcısı ona doğru yürüdü, başparmakları görev kemerine takılıydı ve Virgil yaklaşırken, "Burası yasak bölge... sen kimsin?" diye seslendi.

"Virgil Flowers. BCA'danım."

Polis ona baktı: Virgil kıyafetlerini değiştirmemişti ve üzerinde hâlâ grup tişörtünün üzerine açık kot ceket, kot pantolonu ve kovboy çizimleri vardı. "Kimliğin var mı?"

Virgil şerif Lewis Duke'un ölüm evinin verandasına çıktığını görmüştü ve "Elbette," dedi ve kollarını havada sallayarak şerife "Hey, Lewis-benim, Virgil," diye bağırdı.

Polis döndü ve şerifin yüzünde sinirli bir ifadeyle Virgil'e el salladığını gördü. Polis, "Demek ukalanın tekisin." dedi.

Virgil, "Belki." dedi.

Virgil yanından geçerken şerif yardımcısı, "Bare County'de ukalaları pek umursamıyoruz," dedi.

Virgil, "Sanki gerçekten umurumdaymış gibi." dedi. Kendisi de işgüzarları pek umursamazdı.

- - -

LEWIS DUKE, boş zamanlarını bench press yaparak geçiriyormuş gibi görünen, kısa boylu, fıçı göğüslü bir adamdı. Kare şeklinde, kuru bir kır yüzü, seyrelmiş kumral saçları, cam gibi mavi gözlerinin altında kısa bir burnu ve fırçayla kesilmiş bir bıyığı vardı. Adamlarının giydiği üniformanın aynısını giyiyordu ama yakasında beş yıldız ve askeri tarzda kalçaya monte edilmiş bir kılıfta Glock vardı. Virgil'e başıyla selam verdi ve "Ajan Flowers." dedi.

Virgil, "Şerif. Bana kötü bir hastanız olduğu söylendi. Aslında, iki tane kötü olduğunu duydum."

"Bu doğru," dedi Duke. "İlki daha kötüydü, iyi insanlardı. Bu ailenin tamamı beyaz pislikti, ama yine de oldukça tatsızdı."

"Hadi bir bakalım," dedi Virgil.

"Bu taraftan."

Virgil Duke'u içeriye kadar takip etti, dar oturma odasında iki sıra mavi maskeleye bandıyla işaretlenmiş bir yol boyunca ilerledi. Duke, "İnsanların evin diğer bölümlerine geçmesini engellemek için bu bandı koyduk. Elbette orayı temizledik ama o zamandan beri kimse evin geri kalanına girmedi. Olay yeri uzmanlarınızın DNA bulabileceğini umuyoruz."

"Akıllıca," dedi Virgil. İhtiyacı olanlar için bir şerifi pohpohlamaktan asla zarar gelmezdi. Evin içi de dışarısının bir yansımasıydı: devasa bir LG televizyonu, onu alabilecek büyüklükteki tek duvara yaslanmıştı ve karşısında birkaç yeşil La-Z-Boy taklidi vardı. Sandalyelerin arasında içinde patlamış mısır varmış gibi duran yeşil plastik bir kâse duruyordu; ev patlamış mısır gibi değil, yılların pastırma yağı ve nikotini gibi kokuyordu.

Duke mutfaka giden yolu gösterdi. Beyaz tişörtlü şişman bir adam mutfakta yerde yatıyor, göğsünün ortasında kocaman kanlı bir lekeyle tavana bakıyordu -gözleri sonuna kadar açıktı. Yanında kırık bir kahve fincanı yerde yatıyordu, yerde muhtemelen kahve olan ama elma şarabı gibi bir şey de olabilecek nemli kahverengi bir leke vardı. Çamurluğa benzeyen bir kapı aralığında bir kadın yatıyordu. Arka kapıya doğru koşuyor olabilirdi ama oraya varamadan vurulmuştu. Yüzüstü yatıyordu.

"Onları kim buldu?" Virgil sordu.

"Komşu kadın. Bütün gün Miz Welsh'le konuşmaya çalışıyordu, huzurevindeki vardiyasını değiştirmek için," dedi Duke. "Oraya gitti ve arka kapıyı çaldı, bunu beşinci kez yapıyordu ve sonra içeri baktı ve Miz Welsh'in yerde yattığını gördü. Bizi aradı."

"Onunla konuşmam gerekecek," dedi Virgil.

"Elbette. Ama söyleyecek pek bir şeyi yok."

Virgil her cesedin yanına teker teker çömeldi ve onlara yakından baktı. Kadın ona hiçbir şey söylemedi ama adamın koyu renk pantolonu zemine karşı beyaz bir parıltı gösteriyordu. Virgil burnunu mutfak muşambasına dayadı ve bunun içten dışa doğru açılan bir arka cep olduğunu gördü. Ayağa kalktığı anda Duke ve bir yardımcısının şapkadan tavşan çıkaracakmış gibi kendisine baktığını gördü.

"Adamlarınız bunun ne zaman olmuş olabileceğini bulabildiler mi?" Virgil sordu.

Duke, "George, dün gece saat dokuz ile on arasında Surprise Market'ten çıkarken görülmüş. Cuma gecesi. Bugün onu gören kimseyi bulamadık. Yani Cumartesi günü."

"Surprise'dan ne aldığını biliyor musunuz?"

Duke yardımcısına baktı, o da "Şey, hayır, sanırım bunu sormadık" dedi.

Şerif yardımcısı plastik kanıt eldivenleri giyyordu ve Virgil sordu, "Onlardan başka var mı? Eldivenler mi?"

"Evet, yok mu?"

"Kamyonetimde. Elinizde varsa geri dönmemeyi tercih ederim," dedi Virgil. Başka bir hıyar; her zaman eğitimle ilgili bir şey olurdu.

Şerif yardımcısı Duke'a baktı, o da başını salladı ve şerif yardımcısı "İki saniye" dedi. Adam gitti ve Duke Virgil'e, "Seni pek göremedim," dedi.

"Doğuda meşguldüm. Ayrıca, benim gibileri gerçekten görmek istiyor musun?"

"Belki de hayır," diye kabul etti Duke. "Bu tür bir iş söz konusu olduğunda değil."

Birkaç saniye cesetlere baktılar, sonra şerif yardımcısı geri döndü ve Virgil'e bir çift sarı plastik eldiven uzattı. Virgil eldivenleri giydi ve mutfak lavabosunun yanına gidip altındaki dolabı açtı. Orada bir çöp tenekesi vardı ve onu kısmen dışarı çekti, tenekenin dibine yakın bir yerde, bir sürü boş bira kutusunun altında plastik bir market poşeti buldu. Poşeti açtığında, üzerinde saat 8:45 yazan bir Sürpriz fişi buldu. Fişte ayrıca sonu 4508 ile biten bir Visa kartından on iki paket Miller High Life için 10.25 dolar çekildiği yazıyordu.

Virgil, "Birayı sekiz kırk beşte almış," dedi. Çöp kutusunu birkaç kez ileri geri salladı, etrafı karıştırdı, beş Miller ve üç boş Bud Lights buldu.

"Huh," dedi. Ayağa kalktı, buzdolabına doğru yürüdü ve Miller'ların geri kalanını görmeyi umarak kapıyı açtı. Hayır

Bira. Duke'e "Bira yok." dedi.

Duke, "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Belki de katiller yanlarında götürmüşlerdir." Birkaç saniye daha etrafına bakındı, sonra eldivenlerini çıkardı ve, "Yani, bu ailenin değersiz olduğunu mu söyledin?" dedi.

"Bana öyle söylendi. Darrell bu bölgeye bakıyor."

Kanıt eldivenli şerif yardımcısı Darrell, "George hiçbir zaman uzun süre bir işte tutunamadı. Sanırım Ann bir süredir huzurevinde kalıyordu. George'un öfke sorunları var, komşularla tartışıyor, evi temiz tutmuyor. Bu tür şeyler. Sence bu önemli mi?"

"Peki ya çocuklar ya da kayınvalide?"

"Rebecca adında bir kızı var, bildiği kadarıyla Şehirlerde yaşıyor. Son duyduğumuz bu. Henüz onunla temasa geçmeyi denemedik, ama bir bağlantı arıyoruz."

"Mmmm." Virgil etrafına bir kez daha hızlıca göz gezdirdikten sonra, "Sana şunu söyleyeyim Lewis, burası bana bir ev gibi geliyor. Bu George denen adam Cuma gecesi bir sürü bira aldı ve o ve yaşlı kadın -ya da biri- beş kutu bira ve belki üç tane daha Buds içtiler. Üzerinde bir tişört vardı ve hava oldukça soğuktu. Tıraş olmuş, çünkü kulağının altında küçük bir tıraş izi görüyorum, iyileşmiş, bir iki günlük, ama burada tıraş olmamış. Ann terlik giyiyor. Tüm bunlar bana Cuma gecesi geç saatlere kadar içki içtiklerini, muhtemelen televizyon izlediklerini, Cumartesi sabahı kalktıklarını ve uzun süre uyumadıklarını düşündürüyor.

Sabah erkenden, kahve içerken, George tıraş olmaya fırsat bulamadan ya da Ann tamamen giyinmeden öldürülmüşler. Hırsızlık ya da başka bir şey izi yok. Eğer bir soyguncu olsaydınız, burayı seçer miydiniz?"

Duke etrafına bakındı ve başını salladı. "Sanırım seçmezdim."

"Bunu her kim yaptıysa, sanırım George'un cüzdanını almış.

Cüzdanı alacağız.

Olay yeri inceleme ekibi Ann'in çantasını aradı ama bahse girerim ya çanta ya da para gitmiştir. Bana buraya biri gelmiş gibi geliyor, tanıdıkları biri, ama hoş karşılanmamış olabilir. Tartışıyorlar ve bum. Her kimse paraya ihtiyacı vardı, çünkü cesetleri soymak için zaman ayırdılar.

fazla nakit parası olamazdı - yani, George Visa kartından on iki paket çekmişti."

"Yani ... tanıdıkları biriyle para konusunda tartışmışlar," dedi Duke.

"Bana da öyle geliyor," dedi Virgil. "Biraz para almayı bekleyen biri olabilir. Sanırım bu kıza hızlıca bir göz atmalıyız... gerçi, bir kızın ailesini öldürmek için silah getireceğinden emin değilim. Bu pek doğru gelmiyor."

"Elimizde birkaç arkadaşının ismi var. Nerede olduğunu öğrenebiliriz," dedi şerif yardımcısı.

Virgil, "Eğer Şehirlerdeyse, birini gönderip onunla konuşmasını söylerim," dedi. "Aynı zamanda diğer olasılıklara da bakmamız gerekiyor. Arkadaşlar, diğer akrabalar. George'un birlikte takıldığı insanlar."

"Bunu yapabiliriz," dedi Duke.

"Komşularla konuştum," dedi Darrell. "Pek arkadaşı olduğunu sanmıyorum. Huzurevindeki Ann'i kontrol edebilirim."

Virgil Duke'e, "Bu gece yapabileceğimiz fazla bir şey yok," dedi. "Onları bulan kadınla konuşmak istiyorum. Suç mahalli gelene kadar adamlarından bazıları burayı kapatsın. Yoldalar, birkaç saat içinde burada olurlar."

Duke başını salladı ve "Seni komşu kadının evine götüreceğim. Onları bulan kişi."

- - -

KOMŞU BAYAN'ın adı Margery Garfield'dı ve hiçbir şey bilmiyordu. Okuldaki veli-öğretmen gecesine gidebilmek için Ann Welsh'le bir sonraki pazartesi akşamı huzurevindeki vardiyalarını değiştirmek konusunda konuşmak istemiş ve bütün gün Welsh'i bulmaya çalışmıştı. "Arabalarının hâlâ garajda olduğunu gördüm ama onları hiç göremedim. Ön kapıyı çalıyordum ve tuhaf bir şeyler olabileceğini hissettim, bu yüzden arka tarafa gittim ve camdan baktım ve Ann'i yerde görebiliyordum. Bilmiyordum.

ama sonra gözlerim alıştı ve ceset olduğundan emin oldum, eve koştum ve şerifi aradım."

"Hiçbir şeye dokunmadın mı?" Virgil sordu.

Kadın başını salladı. "İçeri hiç girmedim. Elimi pencerenin camına koydum, içeriyi daha iyi görebilmek için."

Virgil onunla birkaç dakika daha konuştu ve sonunda konuşacak bir şey kalmayınca Virgil, "Sanırım olay yeri incelemeye gelecekler?" diye sordu.

"Çok yakında," dedi Virgil.

"Bunu çözebilmeleri gerekir," dedi.

- - -

VIRGIL VE DUKE vedalaşıp dışarı çıktılar ve Duke sordu, "Bundan rahatsız oldun mu? Suç mahalli olayı mı?"

"Hayır. İnsanlar televizyon izliyor. Bunu durdurmanın bir yolu yok," dedi Virgil.

"Bir süre sonra benim de sinirime dokunuyor," dedi Duke. "Yani, burada kalacak mısın?"

Virgil başını salladı. "Elbette. Marshall'daki Ramada'ya gideceğim. Yarın sabah Şehirleri tekrar arayıp kızı araması için birini bulup bulamayacağımı soracağım. Gece boyunca bir şey bulursan sana cep telefonu numaramı veririm. Önemli olan olay yerini incelememiz. Ama Pazar sabahı saat dörtte pek bir şey yapamayız."

Duke dedi ki: "Tamam. Ben eve gidiyorum. Adamlarıma burayı mühürlemelerini söyleyeceğim. Sabah kiliseye gideceğim ve hemen sonra buraya döneceğim."

"Bunu ben de yapmayı planlıyorum," dedi Virgil. "İbadet töreni saat sekizde başlıyor. Ben de dokuz buçuk gibi burada olurum."

Duke başını eğdi: "Kiliseye gittiğini duyunca biraz şaşırdım Virgil, ama kesinlikle onaylıyorum. Bir aksilik olmazsa dokuz buçukta görüşürüz."

VIRGİL sabah saat dördü biraz geçe Güneybatı Minnesota Eyalet Üniversitesi'nin karşısındaki Ramada'ya giriş yaptı, alarmı altı buçuğa kurdu ve uzanır uzanmaz uyudu. Cumartesi sabahı Miami'den Minneapolis'e gelirken uçakta uyumuştı, Cumartesi öğleden sonra eve döndükten sonra biraz kestirmişti ve hâlâ iki saatlik uykuyla bir günü idare edebilecek kadar gençti.

Yine de, uyuduktan hemen sonra alarm onu uyandırdığında, öğleden sonraya kadar oldukça huysuz olacağını tahmin ediyordu.

Bir süre yatakta oturup yönünü bulmaya çalıştı, sonra cep telefonunu eline aldı ve "ev" menüsünü tuşladı. Annesi hayatında hiçbir gün saat altıdan sonra uyumamıştı ve o anda mutfak dolabına bakıp o sabah kaç tane krep yapacağını hesaplıyor olacağını düşündü.

Annesi hemen cevap verdi, sesinde bir korku vardı. "Virgil: Ne oldu?"

"Hiçbir şey olmadı anne, sadece Shinder'de bazı insanlar öldürüldü ve ben de onlara bakıyorum. Şu anda burada, kasabada, Ramada'dayım ve annenden bunu beklemek çok zahmetli olmayacaksa gidip biraz krep alayım diye düşündüm."

Çok sevinmişti: "Buraya gel, Virgil. Baban çoktan kalktı ve çalışma odasında saçmalıyor."

"Duş almam lazım. Yarım saat sonra görüşürüz."

ÇALIŞMA ODASINDA RAVING - yaşlı adam vaazını hazırlıyordu. Kendini daha uyanık hissedenden Virgil temizlenip giyindi ve günün ilerleyen saatlerinde ısınacakmış gibi gelen güneşli bir sabaha doğru yola koyuldu. Isınmadı ama öyle hissettirdi.

Virgil'in babası, birçok Lutheran türünün yaşadığı Marshall'daki en büyük Lutheran cemaatinin baş papazıydı. Virgil kilisenin karşısındaki kırmızı tuğlalı bir evde büyümüş ve Minnesota Üniversitesi'ne gidene kadar hayatı boyunca her Pazar ve Çarşamba kilise ayinlerine gitmişti. O zamandan beri kiliseye gitmeyi bırakmıştı ama Yüce Mimar'a olan temel inancını yitirmemişti.

Virgil garaj yoluna girdiğinde, arka kapıda bekleyen babası tarafından pusuya düşürüldü ve "İsrailliler ve Filistinliler arasındaki ilişki hakkında çok düşündüm. "

Babası uzun boylu, Virgil gibi ince yapılı, kırışmış saçları ve yuvarlak çelik çerçeveli gözlükleri olan bir adamdı. Papaz okuluna gitmeden önce Iowa'daki Luther Koleji'nde basketbol oynamıştı. Bir elinde vaazının çıktısını tutuyordu; hayatı boyunca popüler bir adam olmuştu ve yerel politikada bir tür sinsi kral yapıcıydı.

Virgil, "Uh-oh." dedi.

"Aklıma hemen Yaratılış 16:11 ve 12 geldi: 'Ona İsmail adını vereceksin.'"

Virgil devam etti: "' . . çünkü Tanrı sizin sefaletinizi duydu. Yaban eşiği gibi bir adam olacak; eli herkese karşı olacak ve herkesin eli ona karşı olacak. Ve bütün kardeşlerine karşı düşmanlık içinde yaşayacak."

Babası gözlerini kırıştırdı ve "Kafana yeterince uzun süre vurursam, yapışacağını biliyordum" dedi.

Virgil dedi ki, "Annem nerede? . . . Ve evet, bir kısmı yapıştı."

Babası, "Mutfakta. İsmail'in Arapların babası olarak kabul edildiğini biliyorsun."

"İnsanlara Arapların başlarına geleni hak ettiklerini söylersen kutsal kışına kadar timsahlara batacağını biliyorum çünkü

İncil öyle diyor," dedi Virgil.

Babası onu mutfağa kadar takip etti ve "Konu bu değil, hem de hiç değil. Bunu asla söylemem."

- - -

MUTFAKTA oturup krep yediler, babası övgüler yağdırdı, annesi çeşitli lise arkadaşlarıyla ilgili haberler verdi ve ikisi de onu yıllardır görmemiş gibi davrandılar, oysa o sadece bir ay önce oradaydı.

Annesi dostça bir iğnelemeye yeni eşleri olup olmadığını sordu, o da yeni yakın tanıdıkları olduğunu reddetti ve babası, "Ama kabul etmelisin ki, üç bin yıl önce yazılmış bir şeyin bugünün dünyasıyla bu kadar ilgili görünmesi garip geçiyor," dedi.

Altmış yaşlarında ve çok rahat olan küçük mutfakta birbirlerinin etrafında koşuşturmalarını izleyen Virgil, on yedi yaşındayken ailesinin küçük bir akşam yemeği partisi verdiği zamanı hatırladı; üç çift daha vardı ve Virgil de oradaydı. Çiftlerden biri Darrin ve Marcia Wanger'dı. Darrin yerel bir bankanın başkanıydı, uzun boylu, geniş omuzlu, ilgi çekici bir gülümsemeye sahip bir adamdı. Virgil annesini ve Darrin Wanger'ı gözleriyle birbirlerine dokunurken nasıl yakaladığını ve o zaman "*Aman Tanrım, birlikte yatıyorlar*" diye düşündüğünü hatırladı.

Papaz evindeki eski günler. Kim bilir, belki de yanılıyordu.

Ama şimdi düşününce bile öyle olmadığını düşünüyordu. Annesi, "O kreplere o kadar az şurup koymuşsun ki, içine doğru çekilmiş. Biraz daha şurup al."

- - -

Sonra kilisede bir saatin büyük bir kısmı geçti, Virgil arkada oturuyordu; ama çoğu yaşlı yirmi kişi durup ona merhaba dedi ve omzuna dokundu. İyi insanlardı. Babası konuşmasını yaptı ve hepsi de mantıklı ve nazik görünüyordu.

Saat dokuzda Shinder'e geri dönüyordu. Duke tam kasabaya giriyordu ki Virgil onun arkasından döndü ve Galler'deki eve kadar onu takip etti. Aynı anda kamyonlarından indiler ve Duke, Virgil'e başıyla selam vererek, "Kilise nasıldı?" diye sordu.

"İyiydi. Babam vaazını Yaratılış 11 ve 12'den verdi, sonra Filistinliler ve İsraililer konusuna geçti. . . ." Virgil ona bir dakikalık bir versiyon verdi ve Duke, bir pislik olmasına rağmen, iyi bir dinleyici olduğunu kanıtladı ve Virgil bitirdiğinde, "Baban akıllı bir adam gibi görünüyor" dedi.

"Öyle," dedi Virgil. Olay yeri inceleme minibüsü Galler'deki evin önündeki hendeğe park edilmişti ve Virgil, "Buraya ne zaman geldiklerini biliyor musun?" diye sordu.

"Yaklaşık üç saat önce... saat altı civarı," dedi Duke.

O ve Virgil içeri girdiler, Beatrice Sawyer George Welsh'in cesedi üzerinde çalışıyordu. Sawyer orta yaşlı bir kadındı, işi göz önüne alındığında olması gerekenden daha neşeliydi ve biraz fazla kiloluydu. Bürokrat kesimi sarı saçları vardı, makyajsızdı ve kireç rengi bir sweatshirt, mavi kot pantolon ve bot giyiyordu. Virgil'i gördü ve "Bu ölmüş." dedi.

"Teşekkürler," dedi Virgil. "O da dün gece ölmüştü. Onlardan bir şey çıkarabilecek misin?"

"Söylemek için çok erken ama aile içi bir olaya kesin bir şey çıkacağından şüpheliyim. Barut izlerine bakılırsa sekiz ila on metre uzaktan vurulmuş - biraz var ama fazla değil. Tetikçi sizin olduğunuz yerde duruyordu, bu ikisi de düştükleri yerde duruyordu. Her iki kurşunu da bulacağız ve makul bir şekilde olmalılar - içi boş değil, katı gibi görünüyorlar. Eğer bulursanız silahı da teşhis edebiliriz. Etrafta mermi kovarı yoktu ve mermi çekirdeğini bulana kadar emin olamayacağım ama muhtemelen bir tabancaydı."

"Eğer DNA bulursanız, neden kesin olmayacak?" Duke sordu.

Sawyer, "Çünkü aile içi bir olaya, tetikçinin DNA'sının her yerde olması için pek çok neden var," diye açıkladı. "Bir boğuşma olmuş gibi görünmüyor - ne savunma ne de saldırı George'un ellerinde ya da kollarında izler var, yani katil ona yaklaşmamış. Onu uzaktan vurmuş."

Duke, "Ama bu olasılığı azaltacak bir DNA bulabilirsin," dedi.

"Muhtemelen," dedi Sawyer. "Ama jüriler genellikle birinin cinayet işlemiş olabileceği ihtimaline dayanarak hüküm vermezler."

"Ben söylersem yaparlar," dedi Duke. Gülümsemedi.

Cerrah maskesi ve sarı eldivenler giyen başka bir adam arkadan geldi ve "Selam Virgie," dedi.

"Selam, Don." Don Baldwin uzun boylu, ince yapılı, sivri burunlu bir adamdı ve izinli olduğu gecelerde bir punk grubunda çaldığı için ağır siyah plastik moda gözlükleri takıyordu. Sawyer gibi o da kazak ve kot pantolon giyiyordu. "Orada ne yapıyorsun?"

"Arka yatak odasında biri uyumuş gibi görünüyordu. Üzerinde çalışıyoruz," dedi.

Virgil, "Um," dedi ve sonra, "Arabalarına baktınız mı?"

"Evet, inceleyeceğiz. . . . Bu olaydan çok şey beklediğimi söyleyemem.

"

"Pekâlâ," dedi Virgil. Duke'a döndü ve "Hadi koşalım," dedi. kızı aşağı. Arkadaşlarıyla konuşmam gerek."

"Darrell'de isimler var."

- - -

Anlaşıldığı üzere Rebecca Welsh'in pek arkadaşı yoktu. Bare County polisleri liseden üç isim bulmuşlardı ve sadece ikisi hala ilçede yaşıyordu. Ailesi de dahil olmak üzere hiç kimse üçüncüsünün nerede olduğunu tam olarak bilmiyordu ama polis memurlarından biri onun Williston, Kuzey Dakota'da petrol işçilerinin arasında takıldığını duyduğunu söyledi.

Diğer ikisinden Virgil ilk olarak George Welsh'in son birasını aldığı dükkânda çalışırken bulduğu kısa boylu, siyah saçlı, siyah gözlü Carly Redecke ile konuştu. Gerçi onu bulduğunda tam olarak çalışmıyordu: arka odada, birkaç bira kutusunun üzerine oturmuş, sigara içiyordu.

Redecke, Welsh için "Geçen yazdan beri ondan haber almadım," dedi. "Şehirlerde bir yerde bir evi vardı ve bir Home Depot'ta gece stoku yapıyordu."

"Onun için bir telefon numaranız var mı?"

Redecke, "Evet ama artık o numaraya sahip değil," dedi. "Noel'de aradım ve telefon bağlantısının kesildiğine dair mesajlardan birini aldım. Ama istersen hala bende var."

Virgil numarayı not aldı ve Welsh'in nerede olduğunu daha iyi bilebilecek birini tanıyıp tanımadığını sordu.

"Şehirlerde bir grup eski Shinder'lı var, bir süre ben de oradaydım ama beni korkuttu ve geri döndüm. Sioux Falls'u denemeyi düşünüyorum. Burada hiçbir şey yok."

"Eski Shinder'lılar arasında özellikle takıldığı biri var mıydı?"

"Mickey Berenson'ı aramayı deneyebilirsin. O herkesi takip eder. Numarası bende var, sanırım hala iyidir."

Redecke, Welsh'in "buradan çıkan en ateşli kız" olduğunu söylemekten başka bir şey söylemedi. Bir film yıldızı gibi olabilir."

İkinci kadını görmeye giderken, aradığında uyumakta olan Mickey Berenson'ı aradı. Durumu anlattı ve "...biz de onunla temasa geçmeye çalışıyoruz" dedi.

"Tanrım, onu uzun zamandır görmedim. Jimmy Sharp ile takılıyordu. O da Shinder'den, bizden iki sınıf üstteydi. Sanırım ciddileşiyorlardı."

Sharp'ın numarası da yoktu ama Sharp'ın babasının Shinder'da yaşadığını ve oğlunun nerede olduğunu bilebileceğini söyledi, belki Becky'nin de. Virgil ona teşekkür etti ve Caroline O'Meara'nın evine gitti ve onu kullanılmış giysi çuvallarını bir Toyota Tacoma'nın yatağına yüklerken buldu. O'Meara, annesiyle birlikte bir bit pazarına gittiklerini ve çoktan geç kaldıklarını söyledi. "Becky ile geçen sonbahar sanırım Cadılar Bayramı hakkında konuşmuştum. Jimmy Sharp'la birlikteydi, Jimmy'nin dorkmobiliyle şehirde dolaşıyorlardı."

"Ve bu da ..."

"Siyah bir Pontiac Firebird, yaklaşık yüz yaşında. Sanki kral gibi bir şeydi. Erkek arkadaşım, vites kutusu yere düşmeden önce onu Şehirlere geri götürebilirse şanslı olacağını söyledi."

Virgil, "Sanki onu umursamıyormuşsun gibi konuşuyorsun," dedi.

"O bir pislik. İstedigine sor. Okulda olduğum süre boyunca en büyük zorba oydu," dedi.

"Nerede çalıştığını biliyor musun?"

"Hayır. Çalıştığından şüpheliyim. Belki biraz esrar falan satıyordur.

Bir ara Surprise'da bir işi vardı." "Az önce oradaydım."

"Evet," dedi. "Shinder'e gelersen, soluğu Sürpriz'de alırsın. Burada yaşıyorsan, er ya da geç orada çalışırsın. Jimmy, Larry Panero ile kavga ettikten sonra kovuldu. Larry karıncayı bile incitmezdi ama Jimmy onun üzerine gitti ve asla vazgeçmedi."

"Huh. Jimmy'nin babasını nerede bulabilirim?"

- - -

SHARP'IN BABASI kasabanın kuzeybatı köşesinde, rüzgârdan yanmış eski bir çiftlik evinde yaşıyordu. O'Meara ona January Sokağı'nın sonunda, evin yan tarafına kadar uzanan toprak bir patikanın bulunduğu kırmızı boyalı tek yeri aramasını söylemişti: "Huysuz yaşlı cahil, işte o." Yolun sonunda yıkık dökük bir garaj duruyordu.

Virgil arabayı bahçeye çekti ve dışarı çıktı. Erken saatlerde hafif bir esinti vardı ama o da kesilmişti ve etraf ölüm sessizliğine bürünmüştü - o kadar sessizdi ki sadece dinlemek için durdu ve hiçbir şey duymadı. En yakın komşu ev muhtemelen iki yüz metre ötedeydi ve önünde eski bir araba park etmişti ama orada da hiçbir hareket yoktu.

Virgil genel havaya dikkat etti, sonra arabaya geri döndü, içine tırmandı, silahını aldı ve ceketinin altındaki arka kemerine yerleştirdi. Kötü bir his. Arka sahanlığa gitti, kapıyı çaldı, yanıt alamadı, daha yüksek sesle çaldı. Hâlâ yanıt yoktu. Geri çekildi ve antika yan katlanır kapıları olan garaja doğru baktı. Kapılar kısmen açıktı ve etrafına bir kez daha baktıktan sonra o tarafa gitti.

Garajın içindeki araba Missouri plakalı yeni bir Dodge Charger'dı. Garajın etrafında kimse yoktu ve tampon çıkartmalarını fark ettiğinde uzaklaşmak için döndü. Bir tarafta oval bir Thizz Hands çıkartması, diğer tarafta ise bir çıkartma vardı

"Li'l Boosie'ye Özgürlük" yazıyordu. Virgil, Li'l Boosie'nin şu anda Louisiana Eyalet Hapishanesi'nde silah ve uyuşturucuyla ilgili sorunlar nedeniyle günlerini geçirdiğine inanıyordu; ve eve bakılırsa, Yaşlı Adam Sharp'ın - yaşlı adamın ilk adını bilmiyordu - büyük bir gangsta rap hayranı olma ihtimalinin son derece düşük olduğunu düşünüyordu.

Bu da arabayı, anlayışlı bir kolluk görevlisinin gözünde bir anormallik haline getiriyordu. Virgil arabanın etiket numarasını not etti, kamyonetine geri döndü, numarayı BCA nöbetçi memuruna söyledi ve araştırmasını istedi.

Bir süre sonra görevli memur "Neredesin Virgil?" diye sordu.

"Shinder'de. Minnesota'da. Batıda," dedi Virgil. "Bu araba nerede?"

"Burada bir garajda duruyor," dedi Virgil. "Ona bakıyorum."

"Silahın yanında mı?"

"Evet. Ne oldu Dave?"

"Mesele şu ki, insanlar her yerde o arabayı arıyor," dedi görevli memur. "Görünüşe göre önceki gece Bigham'da bir adam bu araba için öldürülmüş. Aynı kişiler muhtemelen bundan beş dakika kadar önce, birkaç blok ötede genç bir kızı öldürdü.! Yani, ya desteğe ihtiyacın var dostum ya da oradan defolup git." Virgil ayrıntıları anladı ve "Sana sonra haber veririm" dedi.

Eve baktı: hâlâ ölü sessizliği vardı. Düşündü, sonra Davenport'u aradı, o da önce merhaba demeden, "Mükemmel bir Pazar sabahını mahvetmek üzeresin, değil mi?" dedi.

"Cuma gecesi Bigham'da işlenen cinayetleri biliyor musun?" Virgil sordu. "Sadece Ralph geri döndüğünde ofiste duyduklarım. Neden?"

"Görünüşe göre katiller kurbanlardan birinin arabasını çalmışlar," dedi Virgil. "Ben de burada bu iki ölüye bakıyordum ve bir şeyler biliyor olabilir mi diye kızlarının izini sürmeye çalıştım. Hikayeyi kısa kesmek gerekirse, o arabaya bakıyordum. Şimdi dört ölü var. Bir çılgınlık olabilir."

"Ah, kahretsin," dedi Davenport. "Kime söyledin?"

"Sen ve Dave Jennings," dedi Virgil. "Duke'e söylemem gerek ama devriyedekilerle konuşup erken uyarı almak isteyebilirsin."

sistem çalışıyor."

"Pekala. Sen Duke'la konuş, ben de insanları soymaya başlayayım. Kimi arıyoruz?"

"Şu anda Jimmy Sharp ve Rebecca Welsh ile konuşmak istiyorum, ikisi de Şehir'de bir yerlerde yaşıyorlardı. Elimdeki tüm detaylar bu kadar, ama daha fazlasıyla size geri döneceğim."

"Sizce Sharp ve Welsh ... ?"

"Bilmiyorum ama bu da bir olasılık."

"Elinden geldiğince çabuk ol," dedi Davenport. "Eğer bu bir çılgınlıksa, gitmeliyiz."

- - -

VIRGIL telefonla Duke'u aradı, nerede olduğunu, neler olduğunu anlattı ve bazı yardımcılarla birlikte gelmesini istedi. Virgil, "Şu anda burada hareket eden bir şey yok ama bu değişebilir," dedi.

Duke, "SWAT'ı harekete geçiriyorum. Ben ve birkaç adamım daha dört dakika içinde orada olacağız. Sıkı durun."

Yapacak başka acil bir işi yokmuş gibi, diye düşündü Virgil, yıpranmış eski eve bakarken.

- - -

ŞEHİRLERDEKİ, New York, Chicago ve Los Angeles'taki dört dakika ile Shinder'deki dört dakika birbirinden farklıydı; burada dört dakika kelimenin tam anlamıyla gerçektir: Aynı blokta iki arabanın bulunmasının trafik sıkışıklığı anlamına geldiği bir yerde, şehrin bir ucundan diğer ucuna farklı güzergâhlar seçerek dört dakikada gidebilirdiniz.

Virgil'in Duke'la konuşmasından on beş saniye sonra sirenler çalmaya başladı, hızla yükseldi ve konuşmalarından dört dakika sonra bir şerif arabası sürüsü yaşlı Sharp'ın çiftliğine yığıldı. Duke en öndeki arabada yalnızdı; indi, bagaja doğru yürüdü, bagajı açtı ve bir M16 ile bir şarjör çıkarıp şarjörü yerine taktı.

Virgil'e "Ben iyiyim" dedi.

On beş saniye sonra Virgil'in etrafı altı şerif yardımcısı ve Duke tarafından sarılmıştı. Garajı işaret etti. "Welsh'in evinde iki ölü, Bigham'da iki ölü ve burada da çalıntı bir araba var. Bence bu, arama izni olmadan eve girmek için yeterli - içeride biri ölüyor olabilir. Tamam. Biriniz benimle gelsin, geri kalanınız da kaçma ihtimaline karşı evin etrafında beklesin. Nefsi müdafaa olmadığı sürece ateş etmeyin. Gerçekten biriyle konuşmamız gerek."

Duke, "Ben de sizinle geleceğim, John Largas da gelecek," dedi. Yaşlı bir şerif yardımcısına başıyla işaret etti. "Geri kalanınız evin köşelerini tutun."

Virgil etrafına bakındı: evin yüz metre kadar gerisinde bir ağaçlık ve yol boyunca birkaç çalılık leylak vardı ama garaj dışında gerçek bir koruma yoktu. "Biri garajın yanına mevzilenebilir ama siz diğer taraftakiler eve yakın durun. Yani, sırtınızı eve yaslayın. Avlunun ortasında durmak istemezsiniz, siz farkına bile varmadan biri sizi vurabilir. Bütün bu yerlerde geyik tüfekleri ve av tüfekleri var. Tamam mı? Herkes anladı mı?"

Hepsi başını salladı ve grup dağıldı, şerif yardımcıları tabancalarını çekti ve Virgil Duke ve Largas'ı arka kapıya götürdü. Virgil on beş saniye boyunca kapıya vurarak bağırdı: "Polis. Açın kapıyı. Açın kapıyı."

Duke "Tekmele" dedi ama Virgil tekmelemedi. Bunun yerine uzanıp tokmağı çevirdi ve kapıyı iterek açtı. Bir çamurluğa bakıyorlardı, mandallardan sarkan yarım düzine yırtık pırtık palto, bir rafta küflenmiş belki on beş top şapkası ve bir bankın altında dört ya da beş çift yıpranmış ayakkabı ve bot. Bir köşede iki eski püskü şemsiye, paslı namlulu eski bir tek atımlık .22'lik tüfek duruyordu. Her yer kir ve ter kokuyordu.

Kapalı bir kapı daha mutfığa açılıyordu; kapıda cam bir pencere vardı ve Virgil içeriye baktı.

"Ölü bir adam var," dedi. Duke camdan baktı ve Virgil, "Uzaktaki kapıdan. İçinde ayak olan bir ayakkabı görebilirsin. Eğer kestirmek için orayı seçmediyse, ölmüş demektir."

Duke, "Kapı koluna dokunmaya korkuyorum." dedi.

"Tam olarak ölmemiş olma ihtimaline karşı içeri girmeliyim." Virgil parmak izi kalabilecek kısımlara dokunmamak için elini düz bir şekilde kapı kolunun yüzüne koyup çevirdi ve kapı açıldı. Mutfaktan düz bir çizgi halinde geçtiler, Duke M16'yla önden gidiyordu; Virgil makineli tüfekli bir adamın önünde olası bir silahlı çatışmaya girmeye meyilli değildi. Ama ev sessizdi. Oturma odasına açılan uzak kapıdan cesedi görebiliyorlardı; orta yaşlı, beş-altı günlük sakalı olan, uzun kollu yün atlet ve kot pantolon giymiş, alnında bir kurşun deliğiyle sırtüstü yatan bir adam.

Virgil'in arkasındaki Largas, "Bu beş etti. Yüce Tanrım."

EVI TEMİZLEDİLER, sonra Virgil Duke'e, "Kasabada Rebecca Welsh ve James Sharp'ı tanıyan herkesi bir araya getirmeliyiz, onları bir yere toplayıp beyin fırtınası yapmalıyız. Welsh ve Sharp'ın nerede olduklarını hemen bulmalıyız."

Duke başını salladı, bir yardımcısına döndü ve "Konuştuğumuz o iki kızı bul, bu insanları tanıyan herkesin adını söylesinler. İlkokulda buluşacağız. . ." Saatine baktı. "Saat tam on birde. Don Watson'a mekânı açmasını söyle."

Şerif yardımcısı gitti ve Duke Virgil'e, "Başka ne var?" diye sordu.

"Yolun aşağısındaki komşunun evinin önünde bir araba var ama orada kimseyi görmedim. Bütün komşuları kontrol etmeliyiz, insanların iyi olduğundan emin olmalıyız."

Duke, "Ben hallederim. *Sen* ne yapacaksın?"

"Olay yeri inceleme ekibini arayacağım, onları buraya getireceğim, Motorlu Taşıtlar Dairesi'yle konuşup yaşlı adam James Sharp'ın ne kullandığını öğreneceğim ve insanların ona bakmasını sağlayacağım." Bir an düşündü, sonra dedi ki, "Sonra patronumu arayacağım. . . Ve dinle, Bigham'daki Cuma cinayetleriyle ilgili elindeki her şeye ihtiyacım var. Bu işle kim ilgileniyor?"

"Ross Price, o bizim dedektifimiz. Seni onunla görüştüreceğim."

- - -

VIRGİL işe DMV'den başladı -James Sharp Senior on yıllık, uzun kabinli, gümüş renkli bir Chevy pikap kullanıyordu- ve sonra Davenport'u aradı. "Jimmy Sharp ve Rebecca Welsh, Davenport'ta bir grup insanla takılıyordu.

Şehirler. Tam olarak kim olabileceğini öğrenmek için arayabileceğiniz bir isim var... başka kimleri tanıyorlar. Onunla bu sabah zaten konuştum, yani duruma aşına."

"Welsh ve Sharp olduğundan emin misin?" Davenport sordu.

"Yarı yarıya olmaktan daha iyi. Sharp'ın kasabada biraz uyuşturucu satabilecek bir kabadayı olarak kötü bir şöhreti var. Welsh onun kız arkadaşı. Eğer onları orada görürseniz, babasının Chevy kamyonetini kullanıyor olabilirler mi diye bakın. Bence katillerin elinde, her kimlerse.

Welsh'in ailesinin arabası hâlâ garajlarında."

"Bir sonraki hamleniz ne olacak?"

"Welsh ve Sharp'ı tanıyan herkesle ilkokulda bir seans yapacağız. Eğer kaçıyorlarsa, hangi yöne gittiklerini bilmem gerekiyor."

"Sana iyi şanslar," dedi Davenport. "Ben burada işleri yoluna koyacağım. İletişimde kalın."

- - -

VIRGIL, Jimmy Sharp ve Becky Welsh'in ehliyet fotoğraflarını cep telefonuna indirdi ve birkaç dakika boyunca onlara baktı. Jimmy, pek çok insanın yakışıklı olduğunu söyleyeceği bir çocuktü.

-Elmacık kemikleri ve kare şeklinde çenesi vardı ama yüz hatlarında doğru olmayan bir şeyler vardı: sinsî görünüyordu. Becky güzel olmalıydı: sarışın, küçük burunlu, iri gözlü, ama yüzünde bir hayal kırıklığı vardı -hayatla ilgili bir hayal kırıklığı- bu da onu üzgün ve biraz fazla sert gösteriyordu.

Ama sonra, belki makyaj bunu düzeltebilir diye düşündü.

- - -

Gerald Ford İlkokulu'ndaki toplantıya otuz kadar kasaba sakini katılmıştı ve Virgil geldiğinde metal katlanır sandalyelerde oturmuş, kendi aralarında sessizce konuşuyorlardı. Virgil, Duke'e gümüş pikaptan bahsetmiş, Duke de ofisine geri çağırılmış ve

Eyaletin batı kesimindeki sekiz ilçeyi kapsayan yerel şerifler birliği aracılığıyla bir alarm yayını yapılmıştı.

Virgil kiliseye giderken giydiği siyah spor ceketini ve yakalı gömleğini giymişti, bu da bir taşra kasabasında oldukça ağırbaşlı bir kıyafet sayılırdı. İçeri girdiğinde kalabalığa gülümsedi, Duke arkasından geliyordu ve katlanmış bir sandalye aldı, sallayarak açtı ve grubun önüne koydu.

Kendisini ve Duke'u tanıttı ve şöyle dedi: "Burada neler olduğunu duymuşsunuzdur. Jimmy Sharp ve Becky Welsh'i bulmaya çalışıyoruz. Size Bay ve Bayan Welsh ile kıdemli Bay Sharp'ın Sharp'ın vurularak öldürüldüğünü söyleyebilirim. Jimmy ya da Becky'yi bulamadık. Vurulma olaylarına karışıp karışmadıklarını ya da kurban olup olmadıklarını bilmiyoruz, belki de olaylardan haberleri bile yoktur. Her neyse, onları bulmamız gerekiyor ve hepiniz onlardan birini ya da her ikisini de tanıdığınız için, nerede olabilecekleri ya da nereye gidebilecekleri ya da bunu öğrenmek için kiminle iletişime geçebileceğimiz konusunda bazı fikirler verebileceğinizi umuyoruz."

Saman rengi saçlı, kare yüzlü bir adam elini kaldırdı ve "Herkesle aynı anda bu şekilde konuşmak biraz ... anormal ... değil mi?" diye sordu.

Virgil, "Bu anormal bir durum. Sizler birbirinizi dinler ve biraz karışık konuşursanız, bazı fikirlerin ortaya çıkacağını umuyoruz. Beyin fırtınası yapıyoruz."

Yan taraftaki bir kadın "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum" diye mırıldandı.

Virgil, "Bakın, Jim nasıl bir çocuktü? Onu tanıdığınız zaman? Onu en iyi kim tanırdı?"

Herkes etrafına bakındı ve sonunda çoğu gergin bir şekilde kıpırdanan genç bir adama odaklandı ve ardından, "Eskiden biraz takılırdık. Çok iyi arkadaş değildik."

Virgil: "İyi bir çocuk muydu, kötü bir çocuk muydu, orta halli miydi?" Genç adam "Çoğu zaman ... iyiydi..." dedi. Biri homurdandı, sonra yaşlı bir adam "Oh, saçmalık" dedi. Bu onları harekete geçirdi.

- - -

JIMMY SHARP orta boylu, ince yapılı, uzun siyah saçlı ve bir adamın deyişimiyle "iskambil kâğıtlarındaki jokerler gibi bir yüzü" olan genç bir adamdı. Bu daha çok Sharp'ın gülümsemesini kastediyor gibiydi; bu gülümseme genellikle alt dudağından sarkan bir sigarayla alaycı bir hal alıyordu.

Kendisini Sharp'ın altıncı sınıfa kadar öğretmenlerinden biri olarak tanıtan Ralph adında bir adam, Sharp'ın üçüncü ya da dördüncü sınıfta, ilk kez geride tutulduktan sonra diğer çocuklara zorbalık yapmaya başladığını söyledi. "Hormonları erken salgılanmaya başlayan çocuklardan biriydi, muhtemelen babası tarafından dövülmüştü, kitaplarla arası hiç iyi değildi ve tüm bunlar onu küçük bir serseriye dönüştürdü. Yanılmıyorsam adı Jolene olan annesi o sıralarda buradan ayrıldı ve bildiğim kadarıyla bir daha da geri dönmedi."

Kalabalık onun geri dönmediği ve bir O'Hara olduğu konusunda hemfikir ve Bernice öldüğünden beri tüm aile gitmişti. Hiçbiri geri dönmemişti ve Jimmy'nin de etrafta başka akrabası yoktu.

"Eskiden Surprise'da takılırdı. Butch oradan hırsızlık yaptığını düşünüyordu ama onu hiç yakalayamadı. Okulda zeki değildi ama istediğinde zeki olabiliyordu," dedi Harvey.

"Ne çalardı?" Duke sordu. "Butch'a sor."

"Birini suçlamaktan nefret ederim," dedi eski mavi takım elbiseli, ince, kır kurusu yüzlü yaşlı bir adam.

"Sen Butch musun?" Virgil sordu.

"Evet. Çocuklar gelirdi, bilirsiniz, şeker çalar, sigara ya da çizgi roman çalmaya çalışır ya da beni bir tarafa baktırıp tezgahın altından bir *Penthouse* çalardı. Onları yakalayıp ailelerini çağırırdım ve bu iş biterdi. Ama Jimmy. Onu hiç yakalayamadım çünkü sanırım *yiyecek* çalıyordu," dedi Butch. "Ben birine bir şey almaya gidene kadar dışarıda dolaşır, sonra dükkana girip pantolonuna bir şeyler sokar, sonra da gidip dergilere ve çizgi romanlara bakardı. Tam oraya gelene kadar onu görmezdim ve onu bir şahin gibi izlerdim ve asla bir şey almazdı. Ama sanırım hırsızlık yapıyordu. Ve ben

Dinty Moore yahnisi gibi şeyler çalışıyordu. Sanki o malları hiç satmayacakmışım, tezgaha geldiğini hiç görmeyecekmişim gibi geliyordu ama ay sonunda hemen hemen hepsi gitmiş oluyordu."

"Ama onu orada çalışması için işe aldınız. . ."

"Evet, hiç aklımda yokken. Okuldan çıktı ve kimseyle anlaşılamadı - ordu bile onu istemedi - ben de sonunda ona bir iş verdim," dedi Butch. "Yaklaşık bir ay dayandı. Diğer çocuklarla kafa tokuşturmaya devam etti ve ben de onu göndermek zorunda kaldım. Ona haberi verdiğimde bana ne dediğini söylemeyeceğim."

"Ondan korkuyor musun?" Duke sordu.

"Hayır, tam olarak değil. Hiçbir zaman peşimden geleceğini düşünmedim, ama böyle davranmasının pek çok nedeni olabileceğini düşündüm ... ama her şey söylenip bittiğinde, kötü bir çocuktü. Başkalarının incindiğini görmekten hoşlanan kötü bir çocuk. Dediğim gibi, kendine göre sebepleri

olabilirdi." "Babasını tanıyor musun?"

Virgil sordu.

"Elbette tanıyorum. Kasabadaki herkesi tanırım. O Jimmy Sharp'ın büyümüş haliydi."

Bir kadın, "Pisliğin teki." dedi. Başka biri de, "Doğru." dedi.

Kalabalık artık işin içine girmeye başlamıştı. "Peki ya Becky?" Virgil sordu.

"Vahşi çocuk," dedi biri. "New York'a ya da başka bir yere aktris olmaya gidiyordu."

"Çok güzeldi," dedi bir başkası. "Burada ilkokuldayken melek gibi bir yüzü vardı."

"Hiç New York'a gitti mi?"

"Buradan kimse New York'a gitmez," dedi Butch. "Hepsi Sürpriz'e geri dönüyor."

- - -

Kot pantolon ve turkuaz renkli bir bluz giymiş, boynunda gümüş bir Kızılderili takısı olan bir kadın ayağa kalktı. Uzun kahverengi at kuyruklu bir adamın yanında oturuyordu ve Virgil onları kasabanın liberalleri olarak etiketledi.

"Jimmy ve Becky de buradaki pek çok çocuk gibi, hiç umutları yok. Burada iş yok, büyük şehre taşınıp orada çalışacak kadar kültürlü ya da iyi eğitilmiş değiller, televizyonda asla sahip olamayacakları şeyleri görüyorlar. Pes ediyorlar. Onlara umut vermiyoruz. Onlara çalışabilecekleri bir şey bile vermiyoruz."

Kot ceketli, iri yapılı bir adam, "Hadi ama Sue. Buradan bir sürü iyi çocuk çıkıyor. Sadece onlardan ikisi değiller."

"Bunu söylemek senin için kolay Earl. Senin çocukların şu anda üç ya da dört milyon dolar değerinde bir çiftliğe sahip olacaklar. Tek yapmaları gereken bir traktörü yeterince uzun süre kullanmak ve zengin olacaklar.

Ama buradaki çoğu insanın çocuklarına bırakacak bir çiftliği yok. İşte ben de bundan bahsediyorum."

Virgil araya girdi: "Bunların hepsi güzel ama önümüzdeki birkaç gün içinde kültürü gerçekten değiştiremeyiz. Bu çocuklar hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım var - neye benziyorlar, muhtemelen nereye gidiyorlar."

"Tek konuştukları Los Angeles'a gitmek ve filmlerde çalışmaktı," dedi genç bir kız. "Yerinizde olsam Sioux Falls çevresine ya da Mitchell'e bakmaya başlardım. Muhtemelen yoldadırlar."

"Jim Sharp'ın Chevy'sini kullanıyorlarsa hayır," dedi geniş omuzlu, yağlı sarı saçlı bir adam. "O lanet olası lastikler onları Marshall'dan öteye götüremez. Jim geçen hafta benzin almak için getirdi ve en derin dişler diş aşınma göstergeleriydi. Lastikler kâğıt gibi ve şanzıman taştan yapılmış gibi ses çıkarıyor. Yeni lastik bulamazlarsa elli mil bile gidemezler."

"Becky bir süre Marshall'daki McDonald's'ta çalıştı, belki oraya gitmişlerdir. En azından şehri biliyor," dedi bir kadın.

- - -

Birkaç dakika daha konuştular, ta ki insanlar kendilerini tekrar etmeye başlayana kadar ve Virgil konuşmayı bitirdi. Okulun verandasında Duke'a şöyle dedi: "Silahlı iki ölü adamımız var. O pikabı bulmalıyız Lewis. Sorun şu ki, kamyoneti bulduğumuzda daha fazla ölü bulabiliriz."

"Marshall'a haber vereyim, her yeri sokak sokak kontrol etsinler," dedi Duke. "Ve elli mil çevresindeki diğer kasabaları da. Bu olayı gizli tutamayız. Medya bizimle uğraşmaya başlayacak."

"Bu o kadar da kötü değil," dedi Virgil. "Ne kadar çok insan bizi fark ederse o kadar iyi. Sadece bununla birlikte gelen saçmalıklara katlanmak zorunda kalacağız. Ya da gerçekten, sen katlanacaksın - onları yakalayana ya da daha fazla çatışma çıkana kadar bu şeyin yüzü sen olacaksın."

"Belki de onlar öğrenene kadar gizlice dolaşmak yerine, hemen gidip medyayı çağırmalıyız. Bir çağrı yapaım."

Virgil başını salladı. "Bunu nasıl yapmak istediğinizi düşünün. Bu çocukların olaya karıştığından bile emin değiliz ama onları bulmamız gerekiyor."

"Bir düşüneyim," dedi Duke. "Ne yapacaksın?" "İnsanları telefonla ara," dedi Virgil.

- - -

DAVENPORT, diğer birkaç BCA ajanıyla birlikte telefonlara bakarak Jimmy Sharp'ın bilinen son adresini, St. Paul'un Doğu Yakası'nda savaş sonrası inşa edilmiş bir evin bir odasını bulmuştu. Adı Ronald Deutch olan ev sahibi odayı aslında Shinder'den Tom McCall adında başka bir adama kiralamıştı. McCall, Deutch kirayı ödemedikleri için üçünü de evden atmadan önce Jimmy ve Becky'nin bir hafta boyunca kendi odasında kalmasına izin vermişti.

Davenport, "Anladığımız kadarıyla üçü de fiilen evsizdi," dedi. "Deutch onlara odayı haftalık elli dolara kiralıyordu ve iki hafta gecikmişlerdi ve bir gecelik kirayı bile ödeyemiyorlardı. İki hafta önce oradan ayrılmışlar ve ev sahibi o zamandan beri onları görmemiş."

"Yani iki yerine üç kişi olabilirler," dedi Virgil. "Evet. Şu McCall denen adam hakkında ne bulabileceğine bakmalısın." "Ben yaparım," dedi Virgil.

- - -

VIRGİL, telefonu şarj cihazına takılı tutabildiği kamyonetinden telefonla uğraşıyordu. Davenport'la yaptığı görüşmeyi henüz kapatmıştı ki bir adam kamyonetin yanına yaklaştı ve yolcu tarafındaki cama vurdu. Kovboy şapkası, taba rengi, batı tarzı kanvas spor ceket ve çerçevesiz gözlük takan zayıf bir adamdı. Virgil camı indirdi ve adam dedi ki, "Ben Ross Price. Ben-" dedi.

"Araştırmacı," dedi Virgil. "Atlayın. Konuşmamız gerek."

Price bindi ve dedi ki, "Beş ölü. Bu çocuklar çıldırmış." "Eğer onlarsa," diye kabul etti Virgil. "Duke'la bu olay hakkında konuştum."

Cuma gecesi işlenen cinayetler, ama ayrıntıları öğrenmek istiyorum."

"Her şeyi yazıyordum. Bilgisayarımda size gönderebileceğim dosyalar var."

"Gönder. Ama bana şu ana kadar ne gördüğünü söyle."

Price pencereden dışarı baktı, alnını kaşıdı ve sonra şöyle dedi: "Basit görünüyor ama karmaşık hissettiriyor. Gerçekten soruşturmaya ihtiyaç duyduğumuz bir cinayette hiç baş dedektif olmadım. İki cinayet işledim ama ikisini de kapıdan girer girmez kimin işlediğini biliyorduk. Biri bar kavgasıydı, diğeri de aile içi bir olaydı. Ama bu seferki ..."

Virgil başını salladı: "Ne demek istediğini anlıyorum. İlk cinayet soruşturmamda, bilirsiniz, gerçek bir soruşturmada, kafam o kadar karışık ki geliyor muydum gidiyor muydum bilmiyordum. Ama bir süre sonra her şey yoluna giriyor. Bana sadece ne gördüğünü ve insanların sana ne söylediğini anlat."

- - -

Cinayete kurban giden kişinin adı Agatha Murphyydi ve kötü giden bir hırsızlık gibi görünen bir olay sırasında başından vurulmuştu. Ya da kötü giden bir soygun -Price hangisi olduğundan emin değildi.

"Hırsız gibi geldiler. Üç kişi olduklarını düşünüyoruz ama iki de olabilirler - hayatta kalan tanık bundan emin değildi. En azından biri kadındı. Ama iki erkek ve bir kadın, burada olanlara uyuyor."

"Evet, uyuyor," dedi Virgil. "Nasıl bir mahalleydi? Ev tesadüfen mi seçilmişti?"

"Bunu söyleyemem," dedi Price. "O'Leary'nin evi kadar güzel görünen pek çok evin önünden geçtiler. Bu benim kafamı karıştırdı. Ama şimdi bu çocuklar Shinder'denmiş gibi görüldüğüne göre, daha mantıklı geliyor. Bayan O'Leary buradan, Shinder'dendi ve sanırım pahalı elmaslar gösteriyordu....."

Price, O'Leary ve mücevherleriyle ilgili hikayeyi tekrarladı. Davetsiz misafirlerden birinin kilitsiz bırakılmış bir arka pencereden içeri girdiğini ve daha sonra diğerleri için bir arka kapı açtığını söyledi. Uyuyan bir evin içinden geçerek, sonunda kız kardeş olan iki kadının uyuduğu ön yatak odasına girmişler. Kadınlardan biri, Agatha Murphy, birkaç ay önce kocasından ayrıldıktan sonra ailesinin evinde kalıyordu. Diğer, Mary O'Leary, Agatha'dan altı yaş küçük, lise son sınıf öğrencisiydi.

Price, "Yatak odasına geldiler ve soygun yapmak için orada olduklarını söylediler," dedi. "Ag Murphy - ona Ag diyorlar - yüzlerine doğru kalktı ve içlerinden biri onu yere düşürdü. Bu onları korkuttu ve kaçmaya başladılar. Ama onlar gitmeden önce liderleri Agatha'yı alnından vurup öldürmüştü. Adli tabip ölümün ani olduğunu söyledi. Mary O'Leary, Agatha'nın vurulduğunda yerde diz çökmüş olduğunu ve katil için bir tehdit oluşturmadığını söylüyor. Onu soğukkanlılıkla vurdu. Sadece.....fındık."

Virgil: "Para ya da mücevher istediler mi?"

"Hiçbir şey istemediler. Lider soygun yapmak için orada olduğunu söyledi, ama sonra kız ona saldırdı, o da kıza vurdu ve sonra onu vurdu. Sonra da kaçmışlar."

"Mary onları teşhis edebilir mi? Herhangi bir şekilde?"

Price başını salladı. "Liderin yüzlerine tuttuğu bir el feneri vardı. Olay yeri inceleme ekibiniz parmak izi bulamadı ve DNA konusunda da henüz bir şey duymadık ama bu konuda da çok emin değiller. Pencere kenarında bazı kot iplikleri ve bazı kahverengi pamuk iplikleri buldular.

eldivenler ... yani bunu yapmaya hazırıldılar."

"Arka pencere ... O'Leary'ler neden açık olduğunu söylediler mi?"

"Öyle olduğunu düşünmediler. Diğer her şey kilitliydi. Ve söyleyeceğim

Bu yaptığım tek gerçek dedektiflik işi: Pencereyi her kim açtıysa bıçakla açtığını gördüm.

Belki bir tornavida. Sanırım bir bıçak. Ama evin o tarafındaki diğer tüm pencerelere baktım ve ne var biliyor musunuz? Başka bir bıçak izi yok. Doğruca açık pencereye gitmişler ve onu açmışlar. Sanki *biliyorlarmış* gibi."

"İyi iş çıkarmışlar," dedi Virgil. "Sanki pencere önceden fark edilmiş gibi."

"Mesele şu ki, pencerelerin her iki tarafında da kilitleme kolları var. Kilitlemek için aşağı, açmak için yukarı katlanırlar ama dışarıdan hangi konumda olduklarını göremezsiniz. Ya pencerenin açık olduğunu biliyordunuz ya da hepsini denemek zorundaydınız. Ya da büyük bir tesadüfle karşılaştınız."

Virgil, "BCA'da tesadüflerle ilgili bir söz vardır," dedi. Price biraz.

"Öyle mi? Ne gibi?"

"Hiçbir şey tesadüf değildir, tesadüf olduğu zamanlar hariç."

"Tanrım, bunu yazacağım. Bu gerçekten yardımcı oluyor," dedi Price.

- - -

Birkaç dakika daha konuştular ve sonra Virgil, "Benim için iki şey yapmanı istiyorum; Bigham'ın etrafını araştır ve Jimmy Sharp, Becky Welsh ve Tom McCall'un son bir haftadır orada kalıp kalmadıklarını öğren. Şehirde kirayı ödeyemedikleri için ucuz ya da bedava bir yerde kalıyor olmalılar. Belki bazı arkadaşlarıyla? Bilmiyorum. . . . Ama onları bulursanız, destek alın."

"Ben haber salarım. Eğer oradaysalar, bugün öğrenmemiz gerekir," dedi Price. "Diğer şey ne?"

"Jimmy'nin arabasının nerede olduğunu bul. Eski siyah bir Firebird. Plakası Motorlu Taşıtlar Dairesi'nde. Görünüşe göre buraya Charger'la gelmişler ve buradan kamyonetle ayrılmışlar. Peki, Firebird nerede? Babasının kamyonetini de bulamıyoruz. Yeni bir araba almış olabilirler. Ama belki de Firebird'e geri dönmüşlerdir. Nasıl seyahat ettiklerini gerçekten bilmemiz gerekiyor."

"Ama O'Leary'lerin evine girdiklerinde Firebird yanlarındaysa, neden bir araba kaçırmak zorunda kaldılar?"

"Bilmiyorum."

"Merak ediyorum..." Price yine alnını kaşıdı. "Öyle mi?"

"O'Leary'lerin evine girip soygun yapmayı planladılar. Acaba nasıl kaçacaklarını düşünüyorlardı? Arabasının yanında duran bir adam bulmayı planlamış olamazlar."

Virgil, "Huh." dedi. Bunu bir dakika düşündüler, sonra Virgil dedi ki, "Belki de evdeki herkesi öldürüp arabayı almayı planlıyorlardı. Ve bunun yerine paniklediler."

"Tanrım. . . sence? Orada beş kişi vardı." "Ama o zaman onlar deli," dedi Virgil.

- - -

FİYAT GİTTİ ve Virgil telefonlara geri döndü. İlk suçun kurbanlarını merak ederek O'Leary'lerin evini aradı ve Ag'in annesi Marsha O'Leary'nin yorgunluktan hastanede olduğunu öğrendi. Kocasını da yanındaydı. Marsha'nın annesi Mary Hogan'la konuştu; Hogan, Marsha'nın anaokulundan beri tanıdığı, sınıf arkadaşları Bernice Sawyer ve Harriet Washburn adında Shinder'den iki kadınla özellikle arkadaş olduğunu söyledi.

Hogan, "Shinder ile ilgili konularda konuşulacak en iyi kişiler onlar olurdu," dedi. Sesinde yaşlı bir cızırtı vardı ama sert ve kuruydu, sanki ölüm görmüş bir kadın gibiydi.

"Ben yaparım," dedi Virgil.

- - -

VIRGİL ÖNCE SAWYER İLE KONUŞTU. Zayıf, güler yüzlü, büyük bir kır mutfağı olan bir kadındı. Ailesi yerel bir tahıl asansörünün sahibiydi ve kocası da orada çalışıyordu. "Ag'in öldürüldüğünü duyduğumda inanmadım. Aman Tanrım, orada ne yapıyorlar diye düşündüm."

Sawyer sınıf buluşmasına ve dansa gitmişti ve Becky Welsh'in yemek servisinde çalıştığını, tatlı servisi yaptığını hatırlıyordu.

"Marsha elmaslarını takıyordu. Becky'nin onları nasıl gözden kaçırdığını bilmiyorum.

hiç görmedim. Marsha bunu bilerek yaptı. Burada oldukça mütevazı bir hayat süren birkaç eski rakibi vardı ve o da ..." Sawyer gülümsedi. "Onlara günlerini gösteriyordu, diyebiliriz."

Tom McCall diye birini hiç duymamıştı. "Shinder'de yaşamıyor ve burada yaşadığını da sanmıyorum, çünkü burada yaşayan herkesi tanıyorum," dedi.

Sawyer'la işi bittiğinde Virgil, başka ne yapacağını bilemediği için Washburn'le konuşmaya başladı ve Washburn de Sawyer'ın söylediklerini doğruladı. Becky Welsh elmasları neredeyse kesinlikle görmüştü. Shinder'da yaşayan herkesi tanıdığını da iddia eden Washburn, ne şu anda ne de yakın geçmişte Tom McCall diye birinin olmadığı konusunda hemfikirdi.

Virgil Washburn'ün yanından ayrıldı, dışarı çıkıp kamyonetinde oturdu; sonra Duke'u aradı, Duke'un yerel medyayla temasa geçtiğini ve Cities'deki KSTP ve Channel Three televizyonları tarafından arandığını öğrendi.

"Tom McCall adında bir çocuk duydun mu hiç?" Virgil sordu. "Sharp ve Welsh ile aynı yaşlarda mı?"

Duke, "Bölgede bazı McCall'lar var," dedi. "Tom diye birini özellikle duymadım."

"Tanıdığın McCall'ları arayacak birini bul," dedi Virgil. "Sharp ve Welsh ile çalışan bir Tom McCall olabilir." Davenport'tan aldığı bilgileri ona anlattı.

"Başka fikrin var mı?" Duke sordu.

"Kamyonetimde oturmuş bir şeyler düşünüyorum," dedi Virgil. "Aklıma geldikçe sana haber veririm."

"Öyle yap."

Virgil bir dakika sonra onu geri aradı. "Aklıma bir fikir geldi, biraz rahatsız edici olsa da."

"Devam et."

"Bence şehirdeki tüm zenginleri aramalı ve hayatta olduklarından emin olmalısın."

Bir an sessizlik oldu, sonra Duke, "Aman Tanrım," dedi. "Evet. Bu çocuklar beş parasız, benzinleri bile yok. Muhtemelen para. Paraya ihtiyaçları var. Onu arıyor olmalılar."

JIMMY SHARP, Becky Welsh ve Tom McCall, O'Leary ve Williams cinayetlerinden sonra arabayla Shinder'e gitmişlerdi.

Yolun yarısında Tom şöyle dedi: "Sanırım fena sıçtık. Polisler olayı çözene kadar asla durmayacaklar."

"Siktir et onları," dedi Jimmy. "Ellerinde hiçbir şey yok. O O'Leary pisliklerinin de canı cehenneme. Elimden gelse onları yine öldürürdüm."

Becky onun kolunu okşadı ve "Bu beni çok azdırıyor," dedi.

Jimmy ona baktı. Onu çok ateşli yaptı: evet, bu konuşmak istemediği bir sorundu.

- - -

VE TOM BUNU DÜŞÜNMEK İSTEMİYORDU. Bir süredir Becky-Jimmy ilişkisinin kenarlarında dolaşıyordu ve bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordu ama ne olduğunu bilmiyordu. Kesin olarak bildiği şey, Becky'yi dokuzuncu sınıfta ilk gördüğünden beri ona aşık olduğuydu. Okuldan ayrıldıktan sonra onu bir süre görmemişti ama Cities'de ikisiyle karşılaştığında her şey geri gelmişti.

Tom hiç güzel bir kadınla yatmamıştı. Birlikte olduğu kadınlar artıktı ve o da yapabileceklerinin en iyisiydi. Becky'ye her dokunduğunda - kolunu tuttuğunda, onu bir şeye yönlendirmek için omzuna dokunduğunda- sanki hastalıklıymış gibi irkilerek uzaklaşıyordu.

Neden böyle olmuştu? Neden güzel kadınlar ona bok gibi davranıyordu? Becky neden sanki orada değilmiş gibi ona bakıyordu? Bu durum uzadıkça, fantezisi/hayalindeki seks şiddetle daha da iç içe geçmeye başladı. Onlara güçlü olanın kim olduğunu gösterecekti; onlara Barbar Tom'u gösterecekti.

Tom, Ag O'Leary'nin ya da siyah adamın öldürölmesi hakkında ne düşüneneğini bilmiyordu. Ama bu olayla hiçbir ilgisi olmadığını biliyordu. Sadece yürüyordu ve Jimmy birden delirip onları öldürdü. O temizdi.

Jimmy ile takılırsa temiz kalır mıydı? Jimmy birkaç cinayetten içeri girerse Becky'yle ne olacaktı? Jimmy ortalıkta yokken.

Donanmadan atıldıktan sonra Tom umutsuz bir ev güvenlik ajansı için çalışmaya başlamıştı, bu da çoğunlukla karanlık banliyö mahallelerinde dolaşıp yanlış alarm aramak anlamına geliyordu. Hiçbir zaman zorla girilmiş bir ev bulamamıştı -aslında, gönderildiği evlerin oldukça küçük bir yüzdesini bulmuştu, çünkü kolayca kayboluyordu. Bu kusuru yüzünden kovuldu - ya da amirinin deyiimiyle işten çıkarıldı.

İşsizlik maaşı bittiğinde, pizza dağıtıcısı olarak iki haftalık bir iş bulmuş ama ev güvenliği konusunda da aynı sorunu yaşamış. Pizzacı tarafından kovulunca, başka bir güvenlik şirketinde kapı çekicisi olarak işe girdi. Kapı çekiciliği tam olarak kulağa geldiği gibiydi: Akşamları banliyödeki ofis komplekslerini dolaşıp kilitli olduklarından emin olmak için kapıları çekerek geçiriyordu. Geç saatlere kadar çalışan bir muhasebeci onu bir basamakta oturmuş esrar içerken bulunca o şirketten kovuldu.

Ondan sonra işler zorlaştı. Eyaletler arası bir rampada elinde karton bir tabelayla oturmaya denerdi: "Evsiz Donanma Gazisi, Lütfen Yardım Edin" yazılı bir tabela asmayı denerdi ama ortalama altı saatlik bir günde sadece on iki dolar kazanabildi. Öte yandan, iş zor değildi ve Jimmy ve Becky ile bir Taco Bell'de tanışmasaydı bu işe devam edebilirdi.

Birbirlerini taşradan tanıyorlardı. Tom, Bigham'ın beş mil doğusundaki bir çiftlikte doğmuş, Becky ve Jimmy ile lisede tanışmıştı. Jimmy ve Becky'nin iş aramak için gittikleri Twin Cities'de tekrar karşılaşmışlardı. Altı hafta sonra

İkiz Kentler'de bir araya geldiklerinde, işte buradaydılar, karanlıkta ülkeyi boydan boya geçiyorlardı ve Tom, kendi loş tarzında, olasılıklar üzerinde düşünüyordu.

- - -

Minnesota kırsalında soğuk ve bulutlu bir Nisan gecesi, bir kömür çuvalının içinden daha karanlıktır. Gece boyunca hızla ilerlediler, farlarından kaçmanın eşiğine geldiler, yolda koşan bir rakunu kaçırdılar, hayvan kehribar rengi gözleriyle onlara bakıyordu.

Gece yarısı Shinder'e vardılar ve bahçeye girdiler. Yaşlı adamın kamyoneti orada duruyordu ve Jimmy kamyonetin etrafından dolanarak, "Tom, in ve garaj kapılarını aç. Şu şeyi gözden uzak bir yere götürelim."

Tom farların ışığında dışarı çıktı ve garaj kapılarını açtı; bir kar püskürtme makinesi girişi kapatıyordu ve Jimmy yanından geçene kadar onu kaldırdı. Tam kapıları Charger'ın arkasından kapatıyorlardı ki yaşlı adam üst kattaki pencereden, "Bu da kim?" diye bağırdı.

Jimmy, "Benim" diye karşılık verdi. "Ne istiyorsun?"

"Bir süreliğine içeri gelmen gerekiyor. Kahvaltı yapabiliriz."

"Defol git buradan, seni küçük osuruk. Sana verecek bir şeyim yok.

senin gibiler için. Şimdi sıç."

"Kıçımın kenarı," diye bağırdı Jimmy. Diğer ikisine döndü ve "Hadi. Kapı asla kilitlenmez."

"Evimden defolup gidin."

Jimmy arka kapıdan çıktı, Becky arkasındaydı, Tom geride duruyordu. Mutfakta Jimmy ışığı yaktı, buzdolabına gitti, kapağını açtı, plastik bir şişe süt çıkardı ve Becky'ye, "Lavabonun yanındaki alt dolapta biraz yulaf ezmesi olmalı," dedi.

Dolabın kapağını açtı ve rafta silindirik bir kutu Quaker Yulaf vardı. Onu çıkardı ve elinde tutuyordu ki yaşlı adam hışımla merdivenlerden inip mutfığa girdi.

"Siz pislikler defolun buradan," dedi. Elini Jimmy'ye doğru salladı, küçümseyici bir hareketti bu. "Artık burada hiçbir hakkınız yok. Ver şu yulaf ezmesini bana."

"Ondan uzak dur," dedi Jimmy.

"Kapa şu lanet çeneni."

"Hayır, sen kapa çeneni. Yorgunum ve Bigham'da bazı sorunlarımız var ve artık hiçbir şeye katlanmayacağım. Kahvaltı edip bir çözüm bulacağız."

"Seni dışarı atacağım," dedi yaşlı adam. Jimmy'ye doğru iki adım attı ve Jimmy silahını çıkarıp onun alınına doğrulttu. Yaşlı adam durdu ve ona dudak bükerek, "Silahın mı var? Bunun seni bir erkek yaptığını mı sanıyorsun?"

Jimmy, "Onu bunu bilmem ama bazı ölülerin artık bu konuda endişelenmediğini biliyorum," dedi.

"Ölüler, sende o cesaret yok." Sonra yaşlı adamın alnında bir kıvrıklık belirdi ve "Ne yaptın lan sen?" diye sordu.

Jimmy, "Bigham'da beyaz bir kızı ve bir zenciyi öldürdüm," dedi. "Senin yaşlı kıçından nefret ediyorum ve seni de öldürmeyi düşünüyorum."

"Ver şu lanet silahı bana," dedi yaşlı adam. Oğluna doğru bir adım atmak gibi bir hata yaptı ve Jimmy onu alnından vurdu.

Yaşlı adam o anda ölmüş olmalıydı ama anlaşılan vücudu bunu bilmiyordu ve topuklarının üzerinde geriye doğru dört hızlı adım attıktan sonra oturma odasının kapısına düştü. Becky Jimmy'ye baktı ve "Deli ihtiyar" dedi.

Tom içeri girdi, cesede baktı ve "Tanrım, babanı öldürmüşsün" dedi.

"Ve kendimi çok iyi hissettim," dedi Jimmy. "Kıçını oturma odasına taşımama yardım et. Biraz yulaf ezmesi yemek istiyorum ve bunu yaparken ona bakmak istemiyorum." Becky'ye, "Hadi git. Bize biraz yulaf ezmesi pişir."

- - -

AŞAĞIDAKİ CESET biraz tedirginlik yarattı ve Tom sonunda bir battaniye alıp dışarı çıktı ve Şarj Cihazında uyudu. Jimmy ve Becky gidip Jimmy'nin küf kokan eski yatağında uyudular ama

ikisi de yaşlı adamın evinde uyumak üzere değildi. Becky seks için ısrar etti, Jimmy pes edene kadar sızlandı. Birlikte duş aldılar, ama Jimmy bunun işe yaramayacağını biliyordu - sadece onun için işe yaramıyordu - ve yatak odasına gittiler ve Becky onun üzerine indi ve yine işe yaramadı.

Sonra Becky'yi birine söylerse onu öldürmekle tehdit ettikten sonra ona oral seks yaptı ve Becky o gece gördüklerinden ve ön odadaki cesetten sonra onun kendisini öldüreceğine kesinlikle inanıyordu ama Becky beş, altı ya da sekiz orgazm çılgılığı attığında ceset umurunda bile değildi.

Belki başka hiçbir şey işe yaramadı ama Jimmy ellerini ve ağzını iyi kullanıyordu.

- - -

Birkaç saat dinlendirici bir uyku çektiler ve tekrar mutfağa dönüp yulaf ezmesi yemeye başladılar. Jimmy, "Hollywood'a gideceksek yola koyulmalıyız. Oraya gidersek, iyi olacağız."

"Peki ya baban?" Tom sordu. Sinirle mutfak kapısına baktı, orada dizden aşağısı olmayan bir bacak, bir ayakkabı ve kirli beyaz bir çorap görebiliyordu.

"Siktir et onu. Kim bilecek ki? Kasabadaki herkes ondan nefret ediyor, kimse buraya gelmiyor," dedi Jimmy. "Charger'ı bu gece Marshall'a götürüp atacağız."

"Charger'da benzin yok," dedi Tom. "Dün gece dışarıda uyurken onu ısıtmaya çalıştım, üç dakika çalıştı ve öldü. Benzin yok."

"Seni aptal herif," dedi Jimmy.

"İyi ki yapmışım," dedi Tom. "Bir yere gitmeye çalışsaydık, bir mil kadar gidebilirdik, sonra da herkesin bizi görebileceği bir yere yürürdük. Üçümüzün arasında bir galon benzin alacak kadar para yok."

Jimmy dedi ki, "Birkaç dolarımız var. Dün gece o kaltağı vurduğumda şifonyerin üzerinde bir tomar gördüm ve aldım."

Becky, "Gerçekten mi? Ne kadar?"

Jimmy, "Oldukça fazla," dedi. Cebini karıştırdı ve bir tomar para çıkardı. Becky elini uzatıp, "Dur bakayım," dedi ama Jimmy parayı geri çekip cebine soktu.

"Seni ilgilendirmez," dedi. "Ama daha fazlasına ihtiyacımız var. Bizi gideceğimiz yere götürecek temiz bir arabaya ihtiyacımız var ve bir tane alacak kadar paramız yok."

Tom, "Otobüs bileti alabiliriz-" dedi.

"Bir sürü otobüsü sikeyim," dedi Jimmy. "Yaşlı adamı kontrol edeyim."

Mutfaktan geçip cesede doğru yürüdüler, doğrudan yüzüne bakamadılar ama ceplerini yokladılar ve elleri boş çıktı. Jimmy, "Üst katta olmalı." dedi. Yaşlı adamın yatak odasına çıktı, bir dakika sonra geri geldi ve "On sekiz dolar otuz sent. Siyah adamdan daha fazlasını aldık."

Becky, "Bizimkilerden birkaç dolar alabiliriz." dedi. Jimmy, "İyi fikir. Yaşlı adamın kamyonetini alacağız."

- - -

BECKY'NİN ARKADAŞLARININ hiç parası yoktu ama James Sharp Senior'la aynı tavırlara sahiptiler ve Jimmy'den hiç hoşlanmıyorlardı. İhtiyar Welsh akşamdan kalmaydı ve hiçbir şeye katlanmak niyetinde değildi.

"Paradan yapılmış gibi mi görünüyorum? Ben senin yaşındayken beş yıldır çalışıyordum."

"Çünkü o zamanlar bir iş bulabiliyordun," dedi Becky. "Şimdi bulamazsın, yani şimdi *bulamazsın*. Ne zamandır annemden yiyorsun?"

"Seni küçük velet, seni ben büyüttüm, ben besledim ve şimdi ellerin dışarıda, ağaçkakan arkadaşlarınla geliyorsun-"

"Az önce bana çük kafalı mı dedin?" Jimmy sesini alçaltarak sordu. "Peckerwood," dedi yaşlı adam. "Ağaçkakan dedim. Ama sen

sana çükkafalı dememi ister misin? Tamam, sen bir çük kafalısın."

Becky'nin annesi buna homurdandı: komik bir şeydi. Jimmy 38'liği çıkardığında gülümsemeyi bıraktı.

Becky'nin babası, "Buna ihtiyacımız yok," dedi.

"Şimdi de kuş beyinli olduğumu mu düşünüyorsun?" Jimmy sordu. Silahı Welsh'in göğsüne doğrulttu. "Haydi, söyle."

"Sen öyle değilsin, öyle değilsin," dedi Ann Welsh. Korkuyla osurdu, koku mutfığa yayıldı ve Tom, "Ah, Tanrım ..." dedi ve elini yüzünün önünde salladı.

"Sakinleşelim." Welsh ellerini kaldırdı, tıpkı televizyonda kovboyların pes ederken yaptıkları gibi.

Jimmy, "Hayır, bana yine çük kafalı dediğini duymak istiyorum," dedi. Becky, "Evet, ona ağaçkakan de," dedi.

Welsh şimdi öfkeyle terliyordu ve "Ne yapacağımı bilmiyorum" dedi.

Jimmy, "Sakin ol. Sana söylediğimi yap. Bana ağaçkakan de."

Welsh, "Silahı doğrultma-" dedi.

Jimmy, "Bana çükkafa de, yoksa lanet olsun, beynini dağıtırım," dedi.

Welsh inledi ve Jimmy bu sese gülümsedi ve Welsh dudaklarını yalayıp "Peckerhead" diye mırıldandı.

Jimmy onu kalbinden vurdu ve Ann Welsh bir anda dönüp arka kapıya yöneldi, üç adım attı ve Jimmy arkasından yaklaşarak onu kafasının arkasından vurdu. Yerdekilere baktı ve Becky'ye dönerek, "Şimdi benden nefret mi ediyorsun?" diye sordu.

Kızın gözleri çelik grisiydi ve başını bir kez salladı: "Hayır. Siktir et onları. Hayatımı mahvettiler."

Tom, "Buradan gitsek iyi olacak" dedi.

Becky Jimmy'ye şöyle dedi: "Marshall'a gidelim. Arabayı, parayı, her şeyi nereden bulabileceğimizi biliyorum."

VIRGIL bereketsiz bir Pazar sabahını kamyonetinde oturup telefonla insanları arayarak geçirdi - İkiz Şehirlerde Davenport'un bulduğu insanlar, Shinder'de Becky Welsh'i, Jimmy Sharp'ı ya da ölenlerden herhangi birini tanıyan insanlar, herhangi bir bağlantı bulmaya çalışıyorlardı.

En azından şu an için en kafa karıştırıcı şey, yaşlı Sharp'ın kamyonetinin ortadan kaybolmasıydı. Elli mil bile gidemeyeceği söyleniyordu ama Minnesota, Iowa, Kuzey ya da Güney Dakota'da hiçbir yerde bulamamıştı ve bu noktada onu arayan birkaç yüz polis vardı.

Duke sordu, "Sence nerede? Bana bir tahmin ver." "Dere yatağında bir yerde, görülemeyecek bir yerde. Ya da bir garajda ya da ahırda ve yeni tekerlekleri var."

Saat birde neredeyse aynı anda iki mola verdiler. Virgil olay yeri ekibine Charger'ı inceletti ve hem ön hem de arka koltuklarda düzinelerce parmak izi buldular ve arabadaki aşırı miktarda plastik nedeniyle iyi izler elde ettiler. Saat 1'de, parmak izlerinden birinden geri dönüş aldılar: Sabıkası olmayan Tom McCall donanmaya katıldığında parmak izi alınmıştı ve parmak izleri federal veri tabanında kayıtlıydı.

Birkaç dakika sonra Duke arayıp McCall'un Bigham'da ilkokul öğretmeni olan annesini bulduğunu söyledi. McCall'un babası birkaç yıl önce bir somun ekmek almak için dışarı çıkmış ve henüz dönmemişti.

"Onunla konuşmak istiyorum," dedi Virgil. "Yarım saat içinde orada olacağım."

Davenport'u aradı ve "Tom McCall arabadaydı, arka koltuktaaydı. Sanırım arayabilirim: James Sharp, Becky Welsh, Tom McCall. Sharp'ın ya da Welsh'in durumunu henüz bilmiyorum ama hepsinin bu işin içinde olduğunu varsayıyorum."

"İyi bahis," dedi Davenport. "Çok fazla medya geliyor. Viral oldu."

"Sorun değil: bu artık bir yılan avı," dedi Virgil. "Ne kadar çok göz, o kadar iyi."

- - -

VIRGİL, BIGHAM'IN KUZEY DOĞUSUNA DOĞRU DÜŞEREK, parçalanmış bahar toprağının yuvarlanışını izledi. Arazi dereler ve drenaj hendekleri ile kıvrılmıştı, geniş tarlalar geçen yılın mısır ve fasulye tarlalarının kalıntılarını gösteriyordu. Baharın ilerleyen günlerinde, toprak biraz daha ısınıp kuruduğunda, çiftçiler dışarı çıkıp saban sürecektir, ekim yapacak ve tarlalar alışlagelmiş temizliğine kavuşacaktı; ama şimdi her şey yıpranmış görünüyordu.

Hala soğuk.

Yine de büyük gümüş bir kamyonu gizlemek kolay olmazdı - seyrek nüfuslu kırlarda bile insanlar etrafta dolaşır, tarlalarına ve derelerine bakarlardı ve yılın bu zamanında bir kamyonu gizlemek zor olurdu. Ağustos ya da Eylül'de kamyonu bir mısır tarlasının ortasına koysalar bile hasada kadar bulunamayabilirdi. Nisan'da değil.

Bu düşünceyle Bigham'a girdi ve ilkokulu buldu.

- - -

Virgil onunla bir dakika konuştuktan sonra Virginia McCall'la ilgili en önemli şeyin oğlunun bunu yapmadığını asla söylememesi olduğunu fark etti.

Müdürün odasında özel olarak konuştular, Duke bir duvara yaslanmış mutfak kibritini çiğnerken Virgil McCall'un karşısında oturuyordu, dizleri neredeyse birbirine değiyordu. Uzun boylu, silik bir kadındı.

zayıf, ince kemikli, kahverengi saçları uzun bir kadındı. Sağ yanağında serpiştirilmiş küçük, koyu renkli benler vardı.

"Onun için hiçbir şey yolunda gitmedi," dedi, elleri kucağında huzursuzca sallanırken. "O Bilmiyorum. Hiçbir zaman iddialı olmadı. Aptal değil, hiç değil, ama biri ona çatıdan atlamasını söylese, bunu yapardı. Ona ne yapacağını söylemezseniz, hiçbir şey yapmazdı. Bu nasıl oldu bilmiyorum. Babası gitti..."

"Peki Jimmy Sharp ile ilişkisi neydi?" Virgil sordu.

"Jimmy'yi çok iyi tanımıyorum. Becky'yi daha iyi tanıyorum," dedi McCall. "İkisi de burada liseye gittiler ama ben ilkokuldayım. Birlikte takıldılar. Jimmy ve Becky ... sen

Pek zeki değildi. Becky oldukça çekiciydi. Sarışın, güzel vücutlu. Hamile kalmadan okuldan nasıl çıktı, bilmiyorum. Erkekler onun etrafında kümelenirdi, eminim o da vazgeçiyordu. Çoğu insan son senesinde mezuniyet balosu kraliçesi olacağını düşünüyordu ama kızların hepsi ona karşı oy kullandı. Herkes bunu biliyordu ama o ne olduğunu hiçbir zaman tam olarak anlayamadı."

Tom'un sedef hastalığından muzdarip olduğu için donanmadan atıldığını ve bu hastalığın onu okuldaki spor takımlarından da uzak tuttuğunu söyledi. "Herkes bulaşıcı olmadığını söyledik ama Kim şansını denemek ister ki?" Donanmadan sonra Bigham'da bir markette çalışmış, sonra da Twin Cities'e gitmiş ve orada güvenlik görevlisi olarak işe girmişti.

"Becky'yi gördüğünü biliyordum," dedi kadın. "Onunla her zaman ilgilenmişti. Ondan bahsetti ama Jim'den hiç bahsetmedi. Birlikte takılıp takılmadıklarını bilmiyorum."

Bildiği kadarıyla Jim hâlâ güvenlik görevlisi olarak çalışıyordu. Aylardır ondan haber almamıştı ve nasıl iletişime geçeceğini bilmiyordu.

- - -

Onu dışarı çıkardıktan sonra Virgil liseye doğru yürüdü ve orada disiplinden sorumlu müdür yardımcısıyla konuştu.

Adı Robert Frett'ti. Üçünün de bazı disiplin sorunları vardı; Jimmy Sharp birkaç kez okuldan atılma noktasına gelmişti, diğer öğrencilere marihuana sağladığından şüpheleniliyordu ama kanıt yoktu. Ayrıca birkaç kavgaya karışmış ama bunları okul sınırları dışında tutacak kadar akıllı davranmıştı. Becky Welsh'in okulu asma eğilimi vardı; McCall asmamıştı ama zorunlu ev ödevlerini yapmadan haftalar geçirebiliyordu.

Frett başını sallayarak, "Onlar sadece baş belasıydı," dedi. "Böyle bir şeye karışacaklarından hiç şüphelenmemiştim. Bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim. Jimmy kötü bir çocuk olmasına rağmen."

- - -

VIRGIL kamyonetine geri döndüğünde, üçlünün daha iyi bir fotoğrafını çekmişti ama yerlerini bulmasına yardımcı olacak hiçbir şey yoktu. Bare County adliyesi ilkokuldan altı ya da yedi blok ötede, Ana Cadde'nin aşağısındaydı ve kamyonunu arka tarafa, emniyet müdürlüğü ek binasına park edip içeri girdi ve Duke'u buldu.

"Jimmy Sharp'ın arabasını bulduk. Zenci çocuğun öldürüldüğü apartmanın arkasında olduğuna artık hiç şüphe yok," dedi Duke. "O'Leary'leri soymayı ve sonra da tepeden aşağı arabaya doğru kaçmayı planlamış olmalılar. Bunu düşündüm ve ben de öyle yapardım."

Virgil, "Demek her şey kamyonu bağlı," dedi.

"Yolda bazı medya mensupları var," dedi Duke. "Kimin konuşacağını bulmamız gerekiyor."

"Ben değil," dedi Virgil. "Bu işi genelde siz seçilmişlere bırakırız."

Duke başını salladı. "Yeterince iyi. Ne yapacaksınız?"

"Sadece bekleyeceğim," dedi Virgil. "Yapacak fazla bir şey yok. Er ya da geç ortaya çıkacaklar. Muhtemelen daha erken. Yarın. Tanrı'ya başka kimseyi öldürmemeleri için dua ediyorum."

"Bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Bence öldürme ihtimalleri yüksek," dedi Virgil. "Bence çoktan öldürmüş olma ihtimalleri yüksek - o kamyonu birinin garajına park ettiler ve o kişi çoktan öldü ve Los Angeles'a doğru yola çıktılar."

"Şimdi ne olacak?"

Virgil, "Ben buradayım. Sanırım gidip birkaç O'Leary ile konuşacağım. Öldürülen diğer adamla. Emmett Williams mı? Onun adamlarını nerede bulabileceğimi biliyor musun?"

"Kız kardeşi burada yaşıyor, onunla kalıyordu. İstersen adresini bulabilirim, ama bu bize bir fırsat cinayeti gibi göründü. Kaçıyorlardı, o da önlerine çıktı ve vuruldu. Sizin için fazla bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Muhtemelen yok," diye kabul etti Virgil. "Ama başka ne yapabilirim ki?"

- - -

VIRGİL, O'Leary'lerin ve Williams'ın kız kardeşinin adreslerini aldı ve şerifin sekreteri tarafından bir şehir haritasına yerleştirilmelerini sağladı.

O'Leary'ler şehir merkezinden uzakta, nehre bakan bir tepede yaşıyorlardı; Williams'ın adı LuAnne Rogers olan kız kardeşi ise şehir merkezinin kenarında, adliyeden birkaç blok ötede bir apartmanda oturuyordu. Virgil arabasıyla oraya gitti, bir hırdavatçının önüne park etti ve cadde boyunca geri yürüdü. Rogers'ın dairesi bir gelinlik ve balo kıyafeti mağazasının üzerindeydi. Virgil merdivenleri tırmandı ve kapıyı çaldı.

Kapıyı beş yaşlarında küçük bir çocuk açtı. "Annen evde mi?" Virgil sordu.

Bir kadın, "Bir dakika," diye seslendi ve Virgil bulaşık tıkrıtları duydu, ardından sırık gibi, yakışıklı, siyah bir kadın elinde bir bulaşık havlusuyla kapıya geldi ve "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Virgil, "Eyalet Suçluları Yakalama Bürosu'ndan geliyorum," dedi. "Eğer Miz Rogers iseniz, sizinle kardeşiniz hakkında konuşmak istiyorum."

"Evet, benim. İçeri buyurun."

Virgil içeri girdi ve kadın çocuğa şöyle dedi: "Sen git ve oyununu oyna. Seni yarım saatliğine nöbete koyuyorum."

Çocuk koşarak uzaklaştı ve kadın "Wii kayak oyunu var" dedi.

Virgil kardeşi için üzgün olduğunu söyledi ve Williams ile Sharp, Welsh ya da McCall arasında herhangi bir bağlantı olup olmadığını bilip bilmediğini ya da arkadaşlarının bilip bilmediğini sordu.

"Bu isimleri ilk kez duyuyorum," dedi. "Kimin yaptığını biliyor musun?"

Virgil, "Belki. Üç genç insanı arıyoruz, iki erkek ve bir kadın. Bunu televizyonda duyacaksın."

"Burada televizyona pek izin vermiyorum," dedi. "Brad'in izlemesine izin vermezsem, kendim de izleyemem. Ama sanırım bir istisna yapacağım."

Üçünün de adını duymadığını bir kez daha söyledi. "Emmett iki haftalığına buradaydı ve gelecek hafta eve dönüyordu. Burada kimseyle tanışacak vakti olmadı."

"Eviniz nerede?"

"Kansas City. Orada eski karısı tarafından rahatsız ediliyordu ve bir süreliğine uzaklaşmak için buraya geldi. Sonra ..." Biraz ağladı ve gözyaşlarını sildi. "Emmett ve ben çok yakın değildik. Benden yedi yaş küçüktü ve ... o kadar da yakın değildik."

Kocası Bradley Senior'un bilgisayar destekli ahşap kesme makineleri kuran ve üretim hatları tasarlayan bir tesis mühendisi olduğunu ve bu işi yerel bir mobilya fabrikasında yaptığını söyledi. Altı aydır şehirdeydiler ve üç ay daha orada kaldıktan sonra bir sonraki işe geçeceklerdi.

Emmett ve Kansas City'de büyümek hakkında konuştular. Virgil birkaç dakika sonra onun gerçek bir bilgiye sahip olmadığına karar verdi. Ayrılmak için ayağa kalktığı anda, "Bunu sormaktan nefret ediyorum, çünkü her şey çok korkunç ... ama arabamız?" dedi.

Virgil, "Elimizden geldiğince çabuk size geri getirmeye çalışacağım," dedi. "Ama bunun ne zaman olacağına söz veremem. Etrafta dolaşmak için başka bir yolunuz var mı?"

"Şirket bize bir araba kiraladı ama kendi arabamızı geri almak istiyoruz.

Oldukça yeni."

"Ne yapabileceğime bakacağım," diye söz verdi Virgil.

- - -

ROGERS kardeşiyle arasına mesafe koyma konusunda açık sözlü biriydi ve cinayetten dolayı üzgün ve depresif olsa da

onunla başa çıkmak. O'Leary'ler farklı bir konuydu.

Ag'in annesi Marsha O'Leary hâlâ hastanedeydi ve bitkinlikten muzdaripti. Virgil geldiğinde kocası John evdeydi, hastane nöbetine ara vermiş, yerini Marsha'nın annesine bırakmıştı. Hayatta kalan kızı Mary ve dört oğlu, Jack, James, Rob ve Frank, geniş oturma odası ve yemek odasının etrafına dağılmışlardı. Jack dik bir piyanoda hafif caz çalıyordu ve sesi Harry Connick Jr. gibi çıkıyordu. Virgil mehtaplı bir gecede ön verandada oturup genç bir komşu kadınla kaşıklıırken Jack'in piyano melodisinin paravan kapıdan içeri sızdığını hayal edebiliyordu. . .

- - -

VIRGIL önceden aramıştı ve Mary onu kapıda karşılamıştı. Orta boylu, kare omuzlu, muhtemelen henüz yirmisine varmamış, siyah saçlı, iri, koyu renk, doğrudan bakan gözleri olan, kulaklarında pırıltılı iki elmas küpe takan genç bir kadındı. Gözlerinde koyu halkalar vardı ve burnu ağlamaktan kızarmıştı. Yeşil bir bluz ve kot pantolon giymişti.

John oturma odasında rahat bir koltukta oturuyordu ve Mary Virgil'i babasıyla tanıştıırken dört çocuk içeri girdi. Hepsinin kıvrıcık siyah saçları, muhafazakâr kesimleri, koyu renk gözleri ve geniş omuzları vardı. Tişörtü, kot pantolonu ve mokasen ayakkabılarıyla bir grup iyi görünümlü, atletik İrlandalıydılar, üzerlerinde kolay bir para havası vardı; ve çirkin, acı bir trajedi havası.

"Bu neden oldu?" John O'Leary sordu. "Biz yeryüzündeki en iyi insanlarız."

Virgil başını salladı. "Size bunun her zaman olduğunu söyledim ama öyle değil. Oldukça nadirdir," dedi Virgil. "Rastgele cinayetler anlaşılır. Şimdi kimin yaptığına dair bir fikrimiz var, Shinder'den iki ya da üç ezik çocuk. Görünüşe göre adınızı biliyorlardı, varlıklı olduğunuzu biliyorlardı ... çaresiz kaldılar. Biz de öyle düşünüyoruz."

Onlara Sharp, Welsh ve McCall hakkında bildiklerini anlattı ve çocukların en büyük üçü Sharp ve Welsh'i tanıyordu ve belli belirsiz

McCall'ı hatırladı. "Onları pek tanıımıyordum," dedi Jack. "Jimmy Sharp benden bir yıl gerideydi ve Jim'den de bir yıl öndeydi sanırım."

Jim başını salladı ve "Doğru. Becky benden bir yaş küçüktü. Herkes onun bir tür yumruk tahtası olduğunu söylerdi ama ben onu bunu anlayacak kadar iyi tanımadım. McCall da oralarda bir yerdeydi. Çok iyi hatırlamadığınız çocuklardan biriydi, şakalaşırdı ama şakaları her zaman bayağı olurdu. Belki Becky ile aynı sınıftaydı? Bilmiyorum. Sence gerçekten yaptılar mı?"

"Öyle görünüyor," dedi Virgil. "McCall ve iki kişi daha olabilir ve Bay Sharp ile Bay ve Bayan Welsh'i McCall onları tanıdığı için öldürmüş olabilirler ... ama bence muhtemelen Sharp. Ve Becky Welsh."

O'Leary'nin üç büyük oğlu üniversitedeydi -Jack tıp fakültesinde, diğer ikisi de Minnesota Üniversitesi'nde tıp hazırlık sınıfındaydı. Mary lise son sınıfta, Frank ise ikinci sınıftaydı. Ag içlerinde en büyükleriydi ve muhtemelen katil zanlılarından hiçbirini tanımadığını söylüyorlardı.

Frank, "Ag evlenmek yerine tıp fakültesine gitseydi bunların hiçbiri olmazdı. O kadar sinirli olmasaydı, sessiz kalsaydı ..." Ve bir kez hıçkırdı, bir parmak eklemine ağzına soktu ve arkasını döndü, babası omzunu sıvazladı.

"Bu Dick'in suçu değil," dedi John O'Leary Frank'e. Virgil Ag'in evli olduğunu bilmiyordu; "Dick "in onun kocası olduğunu sanıyordu.

Mary: "Eğer ona daha iyi baksaydı, burada olmazdı."

Jim: "O zaman belki de öldürülen sen olurdun," diye tersledi.

Virgil araya girdi: "Keşkelerin izini sürmeye çalışmak ... bunu herkes yapar ama bir işe yaramaz. İzler çok karışıyor ve sonunda gerçekten buna ihtiyacı olmayan insanlara zarar veriyorsunuz."

Rob, "Bunu biliyoruz. Hatta bunu söylemiştik."

Jim, "Ama yine de yapmaya devam ediyoruz" dedi. Rob babasına baktı, sonra da şöyle dedi: "Kullandığım dil için kusura bakmayın ama bunun nedeni Dick'in tam bir ...

sik."

- - -

VIRGIL onlarla Sharp, Welsh ve McCall hakkında biraz daha konuştu ama hiçbiri kendileriyle bu üç şüpheli arasında, anneleri Marsha ile Sharp ve Welsh'in Shinder'den gelmiş olmaları dışında, doğrudan bir bağlantı olduğunu bilmiyordu. "Ama annem onlar daha doğmadan Shinder'den ayrılmış."

Virgil başını salladı ama buluşmada takılan elmaslardan bahsetmedi; bu sadece yersiz geri dönüşler ve uykusuz geceler için başka bir neden olurdu.

Onun yerine, "Bana Dick'ten bahset." dedi.

Dick Murphy, Ag'den birkaç yaş küçüktü ama ikisi de Minnesota Üniversitesi'ne gitmiş, orada çıkmış, ciddileşmiş ve sonunda Ag mezun olduktan sonra evlenmişlerdi. Dick'in babası kasabada bağımsız bir sigorta komisyonculuğu yapıyordu ve Dick üç yıl sonra okulu bırakıp satış elemanı olarak çalışmaya başlamıştı.

"Dick'in tüm ailesi oldukça zengindi," dedi Rob. "Dick futbol takımında koşucuydu, oldukça iyiydi, lisedeyken hep Mini Cooper arabalarla dolaşırdı ve sonra üniversiteye gittiğinde bir BMW aldı. Bilirsiniz, o bir satış elemanı

-İyi konuşuyor ve iyi görünüyor ama bir çeşit pislik."

"Onu gerçekten sevdiğine inanıyorum," dedi John O'Leary. "Buna inanmasaydım evlenmelerine izin vermezdim."

"Baba . . ." Mary söyledi. Sevgiyle kızmış görünüyordu.

"Sen öyle düşünüyor musun?" John sordu. Virgil, John'un ses tonunun kendi şüpheleri olduğunu gösterdiğini düşündü.

"Kendi açısından belki," dedi Mary. "Ag seksiydi ve biz de oldukça zenginiz ve Dick kendini üstü açık bir arabada seksi ve zengin bir hatunla gezerken görüyor. Ama bence bu başka bir ateşli zengin hatun da olabilirdi ve o da aynı şekilde mutlu olurdu."

"Bebeği nasıl kaybettiği hakkında daha fazla bilgi edinmek isterdim," dedi Jack. "Onun bununla hiçbir ilgisi yok," dedi Mary.

"Eğer sen düşünerek . . . İstemedi."

"İstemedi," dedi Jack. "Bana neredeyse öyle söyledi. Her şeyi planlamıştı. Önce bir tekne alacaklardı, sonra bir kulübe alacaklardı, sonra Park City'de bir devre mülk alacaklardı ... sonra belki bir çocukları olacaktı. Elli yaşına geldiklerinde olduğu gibi."

"Ah, Tanrım," dedi Mary. "Yani o bir pislik. Ama yine de bebekle bir ilgisi yok."

Hepsi oturup bir dakika kadar birbirlerine baktıktan sonra John Virgil'e, "Dick'in bu işle bir ilgisi yok. O kötü bir adam değil."

Jim: "Sikin teki olması dışında."

Virgil John'a, "Onun kötü bir adam olmadığı konusunda sana inanmaya tamamen hazırım," dedi. "Ama son bir çirkin soru sormama izin ver, sonra bu işin peşini bırakacağım."

"Soracağın şey," dedi Jack, "Dick'in onun ölümünden bir çıkarı var mı? Ve cevabım, 'Ah, evet.'"

John, "Jack ..." dedi.

Jack dedi ki, "Polis bilmek istiyor, baba."

Virgil'e kendi babasıyla olan ilişkisini hatırlattılar: sevgi dolu ama çekişmeli. Virgil, "Anlat bakalım," dedi.

Rob Virgil'e şöyle dedi: "Doğduğumuz gün, yaşlı adam Fidelity Investments'a o yıl için muaf tutulan hediye tutarının tamamı için bir çek gönderiyor. Sonra her doğum gününde, her yıl bir çek daha gönderiyor. Bunu anlayabilecek yaşa geldiğimizde hepimize bu paranın yüksek lisans eğitimimiz için olduğu söylendi. Arabalar, uyuşturucu, kadınlar ya da bunların hiçbirisi için değildi. Yüksek lisans içindi. Babam lisans eğitimini ödüyordu ama bu fon yüksek lisans eğitimini karşılayacaktı. Ağ hiç yüksek lisans yapmadı. Orada ne kadar parası vardı, baba?"

John O'Leary, "Bir kısmını harcamış olabilir," dedi.

Frank, "Saçmalık. Muhtemelen yarım milyon dolardan fazla parası vardı - çünkü bende de o kadar var ve çok daha uzun yıllardır biriktiriyor."

Doğrudan Virgil'e dönerek, "Bizim ihtiyar aptal değil. Dot-com çöküşünden önce paramızı piyasadan çekti, sonra birkaç yıl önce işler tekrar çirkinleşmeye başlayana kadar bizi tekrar piyasaya soktu."

Bizi tekrar dışarı çıkardı ve o çöküşten sonra tekrar içeri soktu. . .
Tam olarak ne kadar parası olduğunu bilmiyorum ama çok fazlaydı."

Virgil, "Bir rakam iyi olurdu. Sadece bana sağlam bir fikir vermesi için."

John mırıldandı, "En son konuştuğumuzda yedi-yetmiş parası vardı."

Frank, "Bir tekne, bir kulübe ve hatta belki bir devre mülk için fazlasıyla yeterli," dedi. "Tabii onu terk edip gitmediyse."

"Tekne ve kulübe almayacaktı, tıp fakültesine geri dönecekti," dedi Jack. Virgil'e: "Bebeğini kaybettikten sonra Dick'in evinden taşındı ve buraya geri geldi."

Virgil, "Bu kadar çok para olduğunu duyduğumda meraklanıyorum, çünkü elimde değil. Ama sana bir şey söyleyeyim mi: Bu işin Sharp, Welsh ve McCall tarafından yapıldığına yüzde doksan beş eminim, hatta tırmanıyorum."

John O'Leary başını salladı ve "Tamam. O zaman yakala onları."

"Yakalayacağım," dedi Virgil. "Umarım daha fazla zarar vermeden onları yakalarım."

"Yakalayacağını mı düşünüyorsun?" Jack sordu.

Virgil onlara baktı: Hepsi de sert ve parlaktı. "Hayır" dedi.

- - -

Cinayet gecesinin koşulları hakkında biraz daha konuştular -James ve Rob üniversitedeydi ama Jack hafta sonu için eve gelmişti. O ve Frank, Mary ve Ag'in bulunduğu odanın koridorunun sonundaki ayrı odalarda uyuyorlardı.

İkisi de önce bağırışlar, sonra bir silah sesi ve ardından koşuşan insanlarla uyanmış, koridora koşmuşlar, orada anne ve babalarıyla karşılaşmışlar, aşağıda koşuşan insanları duymuşlar ... ama sonra Mary'nin Ag'nin vurulduğunu haykırdığını duymuşlardı. Jack katillerin peşinden gitmeye başlamıştı ama babası, kendisinin de vurulmasından korktuğu için onu koridora geri çekmişti.

Sonra John ve Jack Ag'yi tedavi etmeye gitmişlerdi ama öldüğünü hemen anlamışlardı. "Hiç şüphe duymadım," dedi John. "O sadece ... gitmişti. Eminim ne olduğunu hiç bilmiyordu. Acı yok, hiçbir şey yok."

Virgil mutfak penceresini sordu. "O bir gizem. Hiç bakmadım. Kilide. Marsha'yla konuştum, hiç bakmadı, hizmetçiyle konuştum, hiç bakmadı. . . . Kilitli olması gerekirdi. Sanırım kilitli değildi."

"Acaba en son ne zaman ... Dick mutfağa en son ne zaman girdi acaba?" diye sordu Frank.

John ona bir parmak salladı: "Bu kadar yeter. Kapa çenenen."

- - -

MARY VIRGIL'i kapıya kadar götürdü, erkekler oturma odasında yığılmış oturuyorlardı, hepsi de erkeklerin görünebileceği kadar yorgun görünüyorlardı. Mary onlara dönüp baktı ve şöyle dedi: "Ag en büyüğümüzüzdü. Çok kalabalık olduğumuz için çoğumuzun bakıcısı oldu. Büyürken bize o baktı."

Virgil "Çok üzgünüm," dedi ve gerçekten de üzgündü. Sonra sordu: "Ag bebeğini kaybettiğinde, Dick'in bununla bir ilgisi olmadığına emin misin?"

Kadın başını salladı ve "Adım gibi eminim. O gün bir arkadaşıyla Şehir'e alışverişe gitmişlerdi ve Dick de buradaydı. Onu kendim gördüm ve Ag ayrıldığında iyiydi. Bizi hastaneden aradı ve bebeğini kaybettiğini söyledi. Sadece altı haftalıktı, yani çok büyük bir şey değildi. Sadece kanaması başlamış ve acile gitmişler ama bebek ölmüş. Ertesi gün buraya dönmüş."

"Pekâlâ," dedi Virgil. "Dediğim gibi, bunu kimin yaptığını yüzde doksan beş biliyorum, sadece onları bulmam gerekiyor."

Bir adım daha attı ve "Tüm t'lerin üstünü çizmek ve tüm i'leri işaretlemek için ... Ag ile Şehirlere giden arkadaşının adı neydi?" dedi.

Mary boynuna, köprücük kemiğine dokundu ve "Laura Deren. O bizim eski bir arkadaşımız. Özellikle de Ag'nin. Burada, kasabada yaşıyor; kendisi muhasebeci."

"Teşekkür ederim," dedi Virgil. Kasabaya baktı -O'Leary'lerin evi bir tepenin zirvesindeydi ve kasabaya bakıyordu- ve "Burada harika bir manzara var," dedi.

"Şu anda bana korkunç görünüyor," dedi Mary. "Sonsuza dek soğuk ve yalnız görünüyor."

- - -

VIRGIL DUKE'U ARADI. "Bir şey duydun mu?"

"Bir mezar kadar sessiz. O gümüş kamyonun nereye gittiğini bulamıyorum.

Beş eyalet boyunca bütün gümüş kamyonları durdurduk."

"Peki. Aramaya devam edin," dedi Virgil. "Medya henüz peşinizde mi?"

"Evet. Adliye binasının bahçesine yerleştiler. Birkaç saat içinde bir basın toplantısı yapacağız."

"Ben uzak duracağım," dedi Virgil. "Benden herhangi bir bilgi almak istersen, beni ara."

"Bunu yapacağım," dedi Duke. "Bana bir şey olmaz. Toplama kampı denen yerdeki kargaşa sırasında bunlardan birkaçını yapmıştım."

"Sanırım yapmışsındır," dedi Virgil. "Shinder'e geri dönüyorum, sonra da muhtemelen gece için Marshall'a geçeceğim. Telefonları izlemek dışında yapacak pek bir şey yok. Tekrar ortaya çıkana kadar değil."

- - -

SUÇ MAHALLİ EKİBİ hâlâ Shinder'deki iki bölgede çalışıyordu ama ellerinde yeni ya da konuyla ilgili bir şey yoktu. Virgil çalınan arabanın Rogers ailesine geri verilmesi için bazı telefon görüşmeleri yaptı ve kendisine bunun birkaç gün daha süreceği söylendi. LuAnne Rogers'ı aradı ve bunu ona söyledi.

Sharp, Welsh ya da McCall'un daha fazla arkadaşı olsaydı, konuşacak daha çok şey olurdu; Virgil Sürpriz'in dışında oturup dondurmalı sandviç yedi ve yapması gereken, yardımcı olacak bir şey düşünmeye çalıştı ama aklına hiçbir şey gelmedi.

Sonunda Marshall'a gitti, ailesini aradı ve kendisini akşam yemeğine davet etti, ardından duş aldı ve biraz kestirdi.

Uykuya dalarken her şeyin çok sessiz olduğunu düşündü ve gece televizyondaki eski siyah-beyaz filmleri hatırlayarak bu düşünceye gülümsedi:

Davullar ... davullar sustu. Saldırmadan hemen önce hep sessizleşirler.

VIRGİL AKŞAM YEMEĞİNE GELDİĞİNDE, ailesinin iki arabalık garajının ağzında yeni boyanmış üç sandalye duruyordu. Babası cemaatten eski mobilyaları toplar, tamir eder, boyar ve ihtiyacı olan herkese verirdi; nefret ettiği yerel Scientology Kilisesi'nde yaşayan yirmi kadar kişi hariç.

"Eğer cehenneme gidersem, ki bu çok büyük bir hayal kırıklığı olur, tüm çabalarımın rağmen size söyleyebilirim ki bunun nedeni o insanlardan gerçekten nefret etmem olacak," dedi. Çamurluktaydı ve ellerini kokusuz maden ispiertosuyla ovuyordu. "Kalbimde onları affedecek bir şey bulamıyorum," dedi. "Bu Birleşik Devletler tarihindeki en büyük dolandırıcılık işi. Adı her neyse onu bir serseriye benzetiyor."

Virgil, "Eski adı her neyse tam bir ahmaktı, orası kesin," dedi. "Kimi kastettiğimi biliyorsun. Tüm o milyarlarca doları çalan adam. dolar. Saadet zinciri." "Madoff."

"Evet. O. Onu bir serseriye benzetiyorlar," dedi yaşlı adam. "Bu ilginç," dedi Virgil. "Bu kelimeyi daha önce duyduğumu sanmıyorum."

'piker' ve 'Madoff' kelimelerini daha önce aynı cümlede kullanmamıştım." Babası, "İşte şimdi oldu," dedi.

Virgil onu mutfağa kadar takip etti ve yaşlı adam su ve sabunla ovma işini bitirirken sohbet ettiler, annesi hamburger kızarttı ve büyük mor soğanları dilimledi, hep birlikte çizburger yediler, patates kızartması ve bira içtiler ve cinayet hakkında onunla alay ettiler. Sonra Virgil dedi ki, "Evet, ben

Becky'nin bir süre burada, McDonald's'ta çalıştığını anlıyorum. Hiçbiri alamadı. Ne?"

Babası lokmasını çiğnemeyi yarıda bırakmıştı ve Virgil'e bakıyordu. "Don McClatchy bu sabah kilisede değildi.

Karısı da öyle. Neredeyse her zaman oradadırlar."

Virgil, "Don McClatchy mi?" dedi.

"McDonald's'ı işletiyor."

Annesi Virgil'e peçete olarak kullanması için bir çift katlanmış kağıt havlu vermişti ve Virgil son çizburger parçasını ağzına attı ve havlularla yüzünü kuruladı ve "Hadi. Oraya gidelim."

"Onları bir dakika içinde arayabiliriz," dedi babası. "Bilgisayarım da kayıtları var."

Virgil başını salladı. "Onları görmek istiyorum. Bu çocuklar muhtemelen O'Leary'lerin zengin olduğunu düşündükleri için onları soymaya çalıştılar. Muhtemelen McDonald's'taki patronunun zengin olduğunu düşünüyorlar."

"Zenginler... en azından Marshall için."

McClatchy'ler Horizon Drive'da, Flowers'ın evinden yarım mil kadar uzakta oturuyorlardı. Virgil'in kamyonetiyle iki dakika içinde oradaydılar; babası işaret etti: "Işık yanıyor."

"Sen burada kal," dedi Virgil. Koltuğun altından silahını çıkardı, şarjörü kontrol etti, yerine oturduğundan emin oldu ve silahı ve kılıfı arka kemerinin altına koydu.

"Vurulmaktan kaçınmaya çalış," dedi babası. "Yapacağım."

"Belki ben de seninle gelsem iyi olur."

"Tamam. Silahını al, böylece içeriye girip ateş etmeye başarlarsa yapacak bir şeyin olur," dedi Virgil.

"Virgil . . ."

"Burada kal," dedi Virgil.

- - -

VIRGİL eve uzun uzun baktı, sonra dairesel yoldan ön kapıya doğru yürüdü ve pencereden içeri baktı. Çalan müziği duyabiliyordu ama kimseyi göremiyordu. Birkaç saniye sonra

uzanıp kapı ziline bastı, sonra geri çekilip bir elini tabancasına götürdü.

Ayak sesleri duydu ve bir dakika sonra genç bir kadın ön kapıyı açıp ona baktı. Kadın fırtına kapısını açmadı. "Ben Virgil Flowers. Eyalet Suçluları Yakalama Bürosu'ndanım. Bay ve Bayan McClatchy'yi arıyorum."

Kadın, "Burada değiller." dedi.

Kadın herhangi bir baskı altında gibi görünmüyordu, bu yüzden Virgil silahı bıraktı ve ceketinin cebinden kimliğini çıkarıp kadının görebileceği şekilde tuttu. Sonra da "Verandaya çıkıp bana nerede olduklarını söyleyebilir misin?" diye sordu.

Tereddüt etti, sonra "Elbette" dedi ve verandaya çıktı. "Beni neden burada istiyorsunuz?" ve "Peder Flowers ile bir akrabalığınız var mı?"

"Ben onun oğluyum," dedi Virgil. "Bay ve Bayan McClatchy'nin nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?"

McClatchy'nin nerede olduğunu söyleyebilir misiniz? Ve sizin kim olduğunuzu?"

"Napoli'deler." Virgil kaşlarını çattı ve o da, "Florida. Ayın yirmisine kadar. Golf oynamak için oraya gidiyorlar, böylece sezona hızlı bir giriş yapabiliyorlar. Ben sokağın aşağısında oturuyorum. Köpeklerle ben bakıyorum. Ne oldu?"

"Ben sadece ... uh ... Nerede kaldıklarını biliyor musun?" Virgil sordu.

"Evet. Onlar için bir acil durum numaram var."

Acil durum numarasını aldı ve o zamana kadar Virgil onun herhangi bir katili saklamadığını biliyordu. Cinayetlerdeki şüpheliler hakkında açıklama yaptı. "Bir sorunuz olduğunu sanmıyorum ama kapıyı açmak için acele etmeyin. Önce kontrol et. Köpekleri besle ve eve git. Dışarıda takılma."

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Televizyonda cinayetleri gördüm. Onları ne zaman yakalayacaksınız?"

"Yakında ama işi şansa bırakma," dedi. "Babam dışarıda arabada. Ona el sallama."

Verandadan çıkıp bodur bir sedirin etrafına baktı ve el salladı. Virgil yaşlı adamın da el salladığını görebiliyordu.

"Demek ki iyiyiz," dedi. "Ama dikkatli ol."

Arabada, yaşlı adam "Yani iyiyiz." dedi.

"Evet, iyiyiz. Uzun bir atıştı. Ama McClatchy'leri aramanı istiyorum."
Babası aradı ve McClatchy'lerden biri cevap verdi, kısa bir dedikodu sohbeti yaptılar ve sonra babası telefonu kapattı ve şöyle dedi: "Şimdi iyiyiz. Ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun."

- - -

VIRGİL BABASINI BIRAKTI ve motele geri döndü, izleme başına ödemeli bir film izledi, soyundu, duş aldı, sonra yatağına uzandı ve Tanrı hakkında düşündü ve sonunda neredeyse uykuya daldı. Neredeyse.

Sonra tamamen uyandı ve tavana doğru "Ah, saçmalık" dedi. Birkaç saniye daha öylece yattı, sonra telefona baktı. O kadar geç değildi; ama ailesi genellikle saat dokuz gibi yatardı.

Telefonu açtı, "home" düğmesine bastı ve on saniye sonra babası "Virgil?" diye sordu.

"Şehirde iki tane McDonald's var. İkisi de McClatchy'lere mi ait?"

"Hayır, 23 numaradaki Rick Box'a ait. Ama kasabada nerede oturduklarını bilmiyorum. Oraya mı gidiyorsun?"

"Belki. Rick Box."

"Evet. Rick ve Nina. Belki Paul Berry biliyordur, sanırım onlar oraya ait. Seninle gelmemi ister misin?"

Berry Katolik bir rahipti ve Virgil'in babasının eski bir golf arkadaşıydı. "Teşekkürler, ama ben iyiyim. Sana geri döneceğim. Yarın mesela."

"Eğer bir şey olursa, beni bu gece ara."

Virgil rahibi aramadı. Bunun yerine dizüstü bilgisayarını getirdi ve DMV bilgisayarlarında oturum açtı. Rick ve Nina Box'ın ikisi de ehliyetli sürücülerdi. Rick otuz altı yaşında ve aşırı kiloluydu, Nina ise otuz dört yaşındaydı ve Parkside'da, McClatchy'lerden çok uzak olmayan bir yerde yaşıyorlardı.

Virgil giyindi, kamyonetine gitti ve oraya gitti; aslında o kadar da geç değildi, hala gece yarısından çok önceydi ama sokaklar boştu. Boxes'lar, diğer çiftlik evleriyle dirsek dirseğe olan tuğla ve fıçı tahtası bir çiftlik evinde yaşıyordu ve hemen bitişiğinde

Virgil'in on yedi ya da on sekiz yıl önce lisede birlikte basketbol oynadığı Randy Carew adında bir adamın ailesiydi. Yaşlı Carew'in garajında her zaman birkaç kasa bira olurdu ve Virgil ondan birkaç şişeden fazlasını çalmıştı.

Virgil Boxes'ların evinin önünden geçip Carew'lerin evinin önünden geçerek bir sonraki eve gitti, durdu, arabadan indi ve Carew'lerin araba yoluna doğru yürüdü. Bir ışık belirtisi yoktu ama sokaktaki evlerin çoğunda ışık belirtisi yoktu. Kapı ziline eğildi. Bir an hiçbir şey olmadı ve sonra bir çarpma sesi duydu, ayaklar yere çarpıyordu. Bir dakika sonra yaşlı bir adam kapıya geldi, cam panelden dışarı baktı, verandanın ışığını yaktı, kapıyı açtı ve "Virgil?" dedi.

Virgil, *Tanrı seni korusun*, diye düşündü ve Carew'in ilk adını hatırlayamadığı için sessizce, "Bay Carew, şu anda Minnesota Suçluları Yakalama Bürosu'ndayım. Ben bir polisim."

"Bunu biliyordum." Carew bir pijama üstü ve kot pantolon giymişti ve yalınayaktı.

Virgil, "İçeri gelip seninle bir dakika konuşmam gerekiyor," dedi.

"Budweiser'ımın geri kalanı için burada değilsin, değil mi?"

Virgil'i güldürdü ve "Şu anda değil ama belki sonra. Bir saniyenizi almam gerekiyor."

Carew kapıyı açık tutarak, "Elbette, içeri gel," dedi.

Virgil eşikten adımını attı ve Carew seslendi, "Viv? Ben Virgil Flowers."

"Virgil mi? Ne istiyormuş? Biranın kalanını mı?" Bir dakika sonra pembe havlu kumaştan bir bornoz giymiş gürbüz bir kadın çıktı ve Virgil onun adının Vivian olduğunu hatırladı. "Gel bakalım," dedi ve Virgil'i yanaklarından tutup alnından öpebilmek için eğdi.

Carew, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Muhtemelen hiçbir şey," dedi Virgil. "Başlarını bir sürü belaya sokmuş bazı çocukları kovalamaya çalışıyorum. . . . Bigham ve Shinder'de birkaç kişiyi öldürmüşler."

"Televizyonda gördük," dedi Carew. Sesinde şaşkınlık vardı. Böyle bir şey olmamıştı. Burada olmamıştı.

"Mesele řu ki, onlardan biri burada bir McDonald's'ta çalıřıyordu ve biraz aptallar ve kendilerine para ya da yeni bir araç verebileceklerini dűřűndűkleri insanları hedef almaları uzaktan műmkűn ... *uzaktan műmkűn* McClatchy'ler iyi ve ben sadece Box'ların iyi olduėundan emin olmak istiyorum."

Vivian Carew parmak uçlarını aėzına gűtűrerek, "Bugűn onları gűrmedim," dedi. "Ama hava biraz soėuktu. Biz dıřarıdayken onlar dıřarıda olmayabilirdi."

"Etrafta gűműř renkli bir pikap gűrmediniz..."

Carew'ler birbirlerine baktılar ve sonra Carew, "Virgil, bu sabah garajlarının űnűnde gűműř bir pikap vardı. Eski bir Chevy ... biraz berbat gűrűnűmlű. Yıkık dűkűk. Bu sabah kalktıėımda oradaydı. ğle vakti gitmiřti."

Virgil, "Ah, dostum." dedi.

"Bu ne anlama geliyor?" Vivian sordu.

"Daha fazla polise ihtiyaım var demek. Bir sűrű polis," dedi Virgil.

- - -

MARSHALL'DA ÇOK FAZLA POLİS YOKTU AMA YETERİNDEN FAZLASIYDI - belki on sekiz ya da yirmi řehir memuru ve on ya da on iki řerif yardımcısı. Virgil arabasına geri dűndű, Carew'leri içeride kalmaları için uyardıktan sonra emniyet merkezini aradı, nűbeti memuru buldu ve oraya giderken ona bilgi verdi.

Oraya vardığında, bir şerif yardımcısının arabasının hemen arkasında bir şehir devriye arabası park alanına giriyordu. Virgil arabadan indi, iki polise merhaba dedi, içlerinden birini az çok tanıdığını fark etti, o da "Gazetelerde senin hakkında bir şeyler okudum Virg. Lanet olsun, ben de senin gibi bir iş bulabilir miyim?"

Virgil, "Őnce bir çuval inciri berbat etmen gerekir," dedi ve hep birlikte içeri girdiler, orada onlara nűbeti memur da katıldı ve "Herkesi aradım. Birkaç dakika içinde burada on kiři olacaėız."

- - -

ON DAKİKA sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu ama altı ya da yedi dakika kadar sonra şerif içeri girdi ve Virgil başlamaya karar verdi: hepsi bir bilgisayarın etrafında toplandı ve Virgil Google Maps'i açıp Box evinin havadan bir görüntüsünü aldı; şehir polislerinin hepsi ve şerif yardımcılarının ikisi hariç hepsi sokağı oldukça iyi biliyordu. Virgil, "Burayı kapatmamız gerekiyor" dedi.

Bilgisayar monitöründe engelleme eylemini detaylandırırken, iki polis memuru daha geldi; bunlar SWAT tipi girişler konusunda eğitimli uyuşturucu görev gücünün üyeleri ve şerif onları Virgil ile birlikte eve girmeleri için görevlendirdi. Virgil'in tam SWAT ekipmanı yoktu, bu yüzden en son o girecekti.

Virgil sözlerini bitirdi ve şöyle dedi: "Daha fazla planlamaya ihtiyacımız var ama buna zamanımız yok. Eğer içeridelerse ve etrafta olduğumuzu bilmiyorsa, Kutular'ı her an öldürebilirler."

"Eğer henüz yapmadılarsa," dedi şerif.

"Doğru," dedi Virgil. "Mekânı kapatacağız, sonra da arayacağız. Eğer cevap verirlerse, oradan devam ederiz. Cevap gelmezse ön kapıya yaklaşıyoruz, yine bir şey çıkmazsa içeri gireriz."

"Çizburgerci adamıma bulaşmasan iyi olur," dedi uyuşturuculardan biri, yeleğindeki Velcros'u tokatlarken.

"Onu tanıyor musun?" Virgil sordu.

Uyuşturucu satan adam, "Sayılır. Gördüğüm kadarıyla."

"Onu iyi tanıyan biri var mı?" Virgil sordu. "Akrabalarından herhangi birini tanıyan var mı?"

"Burada okula gittiklerini sanmıyorum," dedi biri. "Diğer McDonald's'ı açtıklarında Worthington'dan geldiklerini duymuştum sanırım."

Virgil, "Pekâlâ... o halde soğukkanlı davranmamız gerekecek," dedi. Nöbetçi memura geç gelenleri emniyet merkezinde tutmasını söyledi. "Nasıl kırılacağını bilmiyoruz. Muhtemelen arabalı insanlara ihtiyacımız olabilir. Bu yüzden onları serbest bırakın."

Arabaların yarısı Box evinin güneyindeki bir ilkokula, geri kalanı da Parkside'in kuzeyindeki Horizon'a gitti. Hedef evin etrafını sarana kadar karanlıkta arka bahçelerden geçerek ahizeler ve cep telefonlarıyla koordinasyon sağladılar.

Virgil cep telefonundan aradı. Box'ın telefonu dört kez çaldıktan sonra telesekretere geçti ama şansları yaver gitmişti: telefon şirketinin telesekreteri değil, bir telesekreter. "Bay Box, burası Marshall İtfaiyesi. McDonald's'ta büyük bir sorunumuz var. Oradaysanız telefonu açar mısınız lütfen? Sizinle hemen konuşmamız gerekiyor. Lütfen telefonu açın."

Cevap yok, ışık yok, hareket yok.

Virgil telefonundan seslendi: "Herkes yerinde kalsın, yaklaşıyoruz."

Garajın köşesinden, görülemeyecekleri penceresiz boş bir duvardan içeri girdiler. Virgil ve iki uyuşturucu polisi orada durdu ve Virgil fısıldayarak "Bana bir el feneri verin" dedi. Adamlardan biri ona bir Maglite uzattı ve Virgil garajın arka tarafına geçip arka pencereye doğru ilerledi. Garajın içi karanlıktı. Bir göz atma riskini göze aldı ve neredeyse hiçbir şey göremedi; daha uzun süre baktı, hareket gibi görünen hiçbir şey göremedi. El fenerini riske attı ve kendini boş bir garaja bakarken buldu.

Kutular da bir yere mi gitmişti? Ama gümüş kamyon sabah oradaydı.

...

Sürünerek iki uyuşturucu polisinin yanına döndü. "Garajda bir şey yok.

Belki de gitmişlerdir."

"Peki şimdi ne olacak?" diye fısıldadı içlerinden biri.

"Ön kapıya bakmak istiyorum." Garajın ön köşesine gittiler, sonra Virgil ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü ve kaldırım boyunca, bir resim penceresinin altından ve çözölen bir çiçek yatağının yanından geçerek ön kapıya kadar tek başına süründü. Flaşla kapıyı kontrol etti. Hiçbir hasar yoktu.

Tamamdır. Uyuşturucu polislerinden biri elinde stetoskopa benzeyen bir şeyle sürünerek geldi ve sensörü kapıya dayadı. Bir dakika, iki dakika oturdular, sonra polis "Hiçbir şey yok" dedi.

Virgil, "Öyleyse içeri girelim." dedi.

İlk polis dinlemeye devam ederken Virgil sürünerek ikinci polise geri döndü, herkesi giriş konusunda uyardı ve ikinci polisi verandaya geri getirdi. Hâlâ dinleyen ilk polis başını salladı. "İçeride kimse olduğunu sanmıyorum. En azından canlı değil."

Virgil fırtına kapısını hafifçe aralayıp tokmağı denedi. Kilitliydi. Geri çekildi. İkinci polis fısıldadı, "Oldukça iyi bir kapıya benziyor. Metal." Yıkılması zor demek istemişti.

Virgil başını salladı. "Garaja bir göz atalım."

Kaldırımı geri döndüler, herkese neler olduğunu anlattılar, kilitli olan garajın üst kapısını ve yine kilitli olan ama altı bölmeli bir penceresi bulunan yan kapıyı denediler. Virgil tabancasının dipçiğini kullanarak en alt bölmedeki camı sessizce basınçla kırdı, sonra parçaları toplayıp çiçek tarhına attı. Kendini kesmeden içeri uzanabildiğinde bunu yaptı ve kapı kolunu çevirdi ve üçü birlikte garaja girdiler. Evin bağlantı kapısı kilitliydi ama ön kapıdan çok daha dayanıksız, içi boş bir kapıydı.

"Buraya bir çekiç sokabiliriz," diye fısıldadı polislerden biri. "Hadi yapalım," dedi Virgil.

Polis bir telefon görüşmesi yaptı ve iki dakika sonra başka bir polis elinde on iki kiloluk bir çekiçle garajın köşesinden içeri girdi.

Virgil maul taşıyıcısına, "Ben flaşı açacağım, sen vur" dedi. İki uyuşturucu polisine de, "Siz sıraya girin ve içeri girin. Kapının hemen yanında ışıklar olmalı. Durmadan önce arka tarafa kadar gidin."

Herkes aynı fikirde olduğunda Virgil flaşı kaldırdı ve "Üç deyince" dedi ve saydı. İkide ışığı yaktı ve üçte çekiç kapıyı kırarak açtı. İlk polis eliyle ışıklara vurdu ve kapının girişinde durdu.

Virgil "Git" dedi ve polis "Gidemem" dedi.

Virgil oturma odasındaki iki cesede baktı, ikisi de halının üzerinde yüzüstü yatıyordu.

Baştaki polis "Boyoboyoboy ..." dedi ve Virgil'in aklından cesetlerin otlakta yatan ineklere benzediği geçti. Acilen, "Arka tarafa gidin. Etraflarından dolaşın, arkaya gidin, koridorda kimsenin dışarı çıkamayacağından emin olun."

Polis bunu yaptı, tüfeğinin namlusunu koridorda yatak odası gibi görünen bir kanada doğru takip etti, ta ki Virgil "Tamam, orada dur. Kapılara dikkat et."

İkinci uyuşturucu polisine mutfağa gitmesini işaret etti, ikinci polis mutfağı temizledi ve "Burada bir kanepe var. Bir kapıya barikat kurmuşlar."

Virgil o tarafa gitti ve koridor duvarı ile bodruma açıldığı anlaşılan bir kapı arasına sıkışmış bir kanepe buldu. "Neden?"

Sonra bir çocuk sesi, "Anne? Anne? Baba?"

- - -

VIRGİL DÖRT POLİSİ DAHA EVE ALDI. Dedi ki, "Aşağıda çocuklar var. Ailelerini görmelerini istemiyorum. Siz bir bariyer oluşturun, biz de onları doğruca ön kapıya götürelim, böylece onları asla görmesinler. Tamam mı? Herkes."

Herkes başını salladı, sonra da kanepeyi kapıdan uzaklaştırdılar. Virgil merdivenlerden aşağı iki çocuğa baktı; altı yaşlarında bir oğlan çocuğu, dört yaşlarında bir kız çocuğunun elini tutuyordu. Şerif omzundaydı ve "Oh, hayır, hayır, hayır" dedi. Merdivenlerden aşağı indi ve "Çocuklar, buraya gelin. Benimle gelin. Benimle gel, tatlım."

Kızı kucağına aldı, oğlan da onun elini tuttu ve Virgil "Dışarı çıkın" dedi. Şerif çocukları dışarı çıkardı, kızı taşıdı, çocuğu eliyle çekti; çocuk Virgil'e baktı ve Virgil onun gözlerindeki gerçeği gördü: çocuk bir düzeyde biliyordu.

Polislerden biri, ellili yaşlarında kel bir adam, çocukların gidişini izledi ve sonra burnunu çekmeye başladı ve Virgil, "Tamam, tamam, millet Yapacak çok işimiz var. Hep birlikte yapalım."

Uyuşturucu polislerinden biri, "Ya geri gelirlerse? Belki de çocukları buradan çıkarıp bir pusu kurmalıyız."

Virgil, "Bunu birkaç blok ötede yapabiliriz," dedi. "Eğer içeridekiler Box'larsa, Box'ların arabalarını aldıklarını ve kamyonun hâlâ ellerinde olduğunu varsaymamız gerekecek. Boxes'ın arabaları için etiketlere ihtiyacımız var - iki tane olabilirler. . . . Bir gözcü ayarlayın."

Polislerden biri, bir çavuş, "Ben hallederim" dedi ve koşarak uzaklaştı, arkadan başka bir polis geldi ve "Ellerindeki tek şey arabalar değil" dedi.

Virgil: "Ne?"

Polis dedi ki, "Burada bir silah kasası var. Açık ama içinde hiç silah yok."

Virgil bakmaya gitti. Silah kasası bir metre boyundaydı, orman yeşili bir metalden yapılmıştı, sekiz uzun namlulu silah için köpük namlu yuvaları vardı ve yuvalardan beşi kullanılmış gibi görünüyordu. Kasanın üst kısmında tabancalar için köpük kaplı dört yuva vardı ve dördü de kullanılmış görünüyordu.

Kasanın zemininde bir çift sıradan plastik torbada pirinç parlaması görüldü ve Virgil onları aldı. İlkinin içinde çeşitli boş kovanlar vardı: 9mm, bir tabanca olabilir; bir kaç düzine .44 Magnum, bir tabanca ya da karabina olabilir, ama büyük olasılıkla bir tabanca; bir düzine kadar .308 tüfek mermisi ve bir o kadar .223 ve bir grup küçük .22. Diğer çanta ise 12 ve 20 kalibrelik boş av tüfeği fişekleriyle doluydu.

Polislerden biri, "Kendilerine bir ordu kurmuşlar," dedi.

- - -

Karısıyla birlikte kız kardeşinin evinde olan POLİS ŞEFİ geldi ve Virgil ve şerifle birlikte garaj yolunda bir araya geldiler. Sokağın aşağısında ve yukarısında ışıklar yanıyordu ve Virgil insanlara ışıkları kapatmalarını söylemesi için bir polis gönderdi. Ağır gözlüklü, iri yarı bir adam o l a n şef, "Çevreyi kuşattık. Geri gelmeye çalışırlarsa onları yakalarız."

Arabaların eşkali tüm birimlere bildiriliyordu: bir yıllık bir Chevy Tahoe, dört yıllık bir Lexus RX 400h.

Virgil, "Peki ya çocuklar?" diye sordu.

"Sosyal Hizmetler'deki bayan onları aldı, ailelerini öldüren silah seslerini duymuşlar. Bodrumdan çıkamamışlar, pencereleri yok. Windom'da akrabaları var. Onları arıyoruz." Şef, "Şimdi ne olacak?" dedi.

Herkes Virgil'e baktı.

Becky'nin anne babasını öldürdükten sonra Galler'deki evden ayrıldıklarında, uzun bir süre kimse bir şey söylemedi - Jimmy bir sigara içti ve sanki İsa Mesih'in yol kenarındaki otların arasından çıkmasını bekliyormuş gibi ön camdan dışarı baktı. Sonra Becky, ailesinin ona hedeflerine ulaşması için ihtiyaç duyduğu şeyleri hiçbir zaman vermediğine dair bir monologa başladı. Hedeflerine ulaşmak, liseden beri sürekli tekrarlanan bir şeydi: Bunu, şunu ya da diğerini yapmazsan -dikkatini verirsen, cebir öğrenirsen- hedeflerine asla ulaşamayacağın.

Sanki roket bilimcisi falan olacakmış gibi.

Bu roket bilimi saçmalığına inanmak için cidden aptal olmak gerektiğini söylerdi. Küçük bir taşra lisesi olduğundan, sınıflar büyük şehir okullarında olabileceğinden daha az yaş ayrımına sahipti. Yıl sonuna kadar, dokuzuncu sınıf öğrencilerinin çoğu üst sınıfların çoğunu tanırdı ve okuldan çıktıklarında onlara ne olduğunu bilirdiniz.

Şanslı olanlardan birkaçı, zengin olanlar, çoğunlukla öğretmen çocukları, bir yerlerde bir devlet üniversitesine gitti. Daha fazlası iki yıllık bir koleje gitti, bu da lisenin başka bir seviyesine gitmek gibiydi, orada oto mekaniği veya her yerde filizlenen büyük yel değirmenlerinin nasıl tamir edileceğini öğrendiniz. Ancak çocukların çoğu iş bulmakta zorlandı ve beş yıl sonra iki çocukları oldu ve ebeveynler bir Lowe's ya da Home Depot'ta ayrı vardiyalarda çalışarak sadece gıda kuponlarından uzak durmaya yetecek kadar kazanıyorlardı.

Hiçbiri roket bilimci olmayacaktı.

Cebir. Cebirin canı cehenneme.

Eğer Home Depot'tan uzak duracaksa, Becky ne yapması gerektiği konusunda oldukça iyi bir fikre sahipti ve bunların hiçbirisi cebir içermiyordu. Güzeldi, göğüsleri ve kalçaları da buna uygundu. Bunlar onun varlıklarıydı; cebir yardımcı olmazdı.

Ama elinde hiçbir araç yoktu. Bu araçlar Shinder'de de Bigham'da da yoktu. Kardashianlar gibi taşrada yaşayarak zirveye çıkamazdınız. Ailesine onu Los Angeles'a, hatta Şehirlere, hatta Marshall'a götürmeleri için yalvardı.

Ama onlar korkuyordu. Onlar küçük kasaba insanlarıydı, küçük *zaman* insanları. Başka olasılıkları hayal bile edemiyorlardı. Aptalca kanepede oturup biralarını içtiler ve kablolu yayında parlak hayatı izlediler ve ona bir iş bulmasını söylediler.

Böylece öldüler ve o onlar için hiçbir şey hissetmedi.

Marshall'daki Boxes'ların evine gitmek için harcadığı otuz dakika içinde içinden her şey çıkmıştı. O konuşurken, cam kenarındaki koltukta oturan Tom, kalçasını Becky'ninkine dayamış, dışarıdan geçen tarlalara bakıyor ve tüm bunların ne kadar çılgınca olduğunu düşünüyordu. Bigham'daki kızın ve sonra da siyah adamın ölümünün bir mantığı vardı. İlki kötü giden bir soygundu, işin içine silah girince böyle şeyler olabiliyordu. Kaçabilmeleri için siyah adamın ölmesi gerekiyordu. O bunu anladı.

Ama yaşlı Sharp, Welsh'ler. Jimmy ve Becky çizmeyi aşmışlardı. Bu delilikti. Tom en parlak ampul değildi ama başının büyük bir belada olduğunu bilecek kadar zekiydi ve artık ne Los Angeles ne de Hollywood diye bir yer olmayacaktı.

Onlarla kalmasının, henüz çekip gitmeyi denememesinin tek nedeni Becky'ydi. Becky'nin şiddeti izlediğini ve bundan zevk aldığını görebiliyordu. Hoşuna gidiyordu. Tom da kendini buna kaptırmıştı. Becky'ye ulaşacaksa, kimsenin öğrenmemesi koşuluyla birini öldürebilirdi. Hapishaneyi ya da polisler tarafından vurularak öldürülmeyi umursamayacak kadar ölüme meyilli değildi. Jimmy böyle şeylerle alay edebilirdi ama Tom edemezdi. Becky için olmasaydı, çekip giderdi. Onu korumak istemiyordu.

romantizm istemiyordu, sadece onu istiyordu. Beynini dağıtmak istiyordu. Ona ne kadar güçlü olduğunu göstermek istiyordu.

Marshall daha da çılgın çıktı. Box'ları *tanımıyorlardı* bile. Becky birkaç aydır Box için çalışıyordu, birkaç kez evine eşya götürmüştü, teslimatlar yapmıştı, isimlerinin Rick ve Nina olduğunu biliyordu ve söylediğine göre, onların pislik olduğunu biliyordu, ama onları gerçekten *tanımıyorlardı*.

Oraya vardıklarında Box'ların garaj kapısı açılıyordu ve Jimmy eski püskü kamyoneti garaj yoluna çektiğinde Rick Box ne olduğunu görmek için garajdan çıkmıştı.

Jimmy arabadan inerken bir eli arkasındaydı, sanki kot pantolonunu bağlıyormuş gibiydi ve yeterince yaklaştığında silahını çekip Box'ın göğsüne dayadı ve "Bu bir soygundur" dedi ve Box "Ne? Ne?" dedi.

Jimmy onu önce garaja, sonra da kapıdan geçirip mutfığa soktu. Onu geriye doğru götürürlerken, Jimmy'nin omzunun üzerinden Becky'ye baktı ve "Seni tanıyorum. Tezgâhta çalışıyordun."

Becky, "Hayır, tanımıyorsun." dedi. O tezgâhtar kız değildi; o bir yıldızdı.

Onlar içeri girdiğinde Box'ın karısı Nina mutfığı temizliyordu ve çocukların birbirlerine bağırdıklarını duyabiliyorlardı ve Becky Jimmy'ye, "Çocukları olduğunu biliyordum" dedi.

Nina silahı gördü ve "Bize zarar verme, bize zarar verme" dedi, Jimmy de "Tek istediğimiz biraz para ve bir araba. Halının üzerine çık ve otur."

Becky, "Çocukları bodruma koyacağım." dedi.

Jimmy, "Öyle yap," dedi ve Nina, "Bize zarar verme," diye bağırdı ve Jimmy, "Kapa çeneni," dedi ve Becky'ye, "Çocukları al," dedi.

Çocukları aldı, küçük oğlan cesur ve vakur bir şekilde oturma odasına doğru yürüyordu, kız ise "Baba, baba," diyerek ağlıyordu ve Becky onları merdivenlerden aşağı indirdi. Bir süre sonra geri döndü ve "Pencere yok. Çıkış yok."

Jimmy, "Belki bir çekiç bulup kapıyı çiviyle kapatabiliriz." dedi.

Tom, "Oraya bir kanepi itebiliriz," dedi. "Al." O iki minderli kısa bir kanepayı oturma odasından dışarı itti ve

bodrum kapısı ile koridor duvarı arasında olduğu için kapı açılmıyordu.

Nina Box, "Sana ne istersen veririm," dedi.

Biraz ağırdı ama fena görünmüyordu ve Jimmy Tom'a, "Onu becermek ister misin?" diye sordu.

Rick Box, "Hey," dedi ve ayağa kalkmaya başladı, Jimmy onu kalbinden vurdu ve o da yere düşüp bir salyangoz gibi kıvrıldı.

Nina çığlık atmaya başladı ve Jimmy Tom'a, "İstiyor musun?" dedi. Tom, "Hayır, sanırım istemem," deyince Jimmy, "Tamam," dedi ve tabancayı Nina'nın başına doğrultup tetiği çekti. Horoz boş silindirin üzerine düştü ve Jimmy, "Kahretsin," dedi ve sonra Tom'a sırtarak, "Lanet olsun, iyi ki *onun* başına böyle bir şey gelmedi. Kıcıımı tekmeleyebilirdi."

Nina ayağa kalkmaya başladı ve Jimmy silahla Nina'nın yüzüne vurunca Nina yere düştü ve Jimmy, "Etrafa bakalım. Buralarda bir yerde bir silah olmalı."

Ana yatak odasındaki ekstra derin bir dolapta silah kasasını buldular; anahtar bir kancada asılıydı ve kasayı açtıklarında Jimmy dört tabanca ve siyah bir tüfek de dahil olmak üzere bazı uzun silahlar buldu. "Tanrım, hep bunlardan bir tane istemişimdir." dedi.

Ama tüfeği yatağın üzerinde bıraktı, dokuz milimetreyi doldurdu ve nasıl çalıştığını anladı. Silahlar harika makinelerdir: basit, hassas, verimli. Herkes onları kullanabilir; yüksek ya da alçak, akıllı ya da aptal ayrımı yapmazlar. Bir silah için herkes eşittir. Jimmy Nina Box'ı oturma odasına doğru itti, önce ona, sonra Tom'a baktı ve "Emin misin?" dedi.

"Evet."

Nina ölü kocasına bakıp korku ve pişmanlıkla titremeye başladı ve "Lütfen yapma" dedi ama Jimmy onu başından vurdu ve kocasının yanına düştü ve onun gibi salyangoz şeklinde kıvrıldı.

- - -

JIMMY, BECKY ve Tom günün geri kalanını yemek yiyerek, televizyon izleyerek ve evi yağmalayarak geçirdiler. Jimmy'nin zulaya eklediği iki yüz doları nakit olarak aldılar. Becky, "Ne kadarımız olduğunu söyle." dedi. Jimmy gülümsedi, banknot kılıfını açtı, bir parmağını yaladı ve saydı: on iki yüz dolardan biraz fazla.

Tom, "Vay anasını. O kızdan bin dolar almış olmalısın."

Jimmy, "Tam olarak değil," dedi ama Becky onunla uğraşmaya başladıktan sonra bile başka bir şey söylemedi. Sonunda, "O parayı onu öldürdüğün için mi aldın?" diye sordu.

Jimmy, "Kapa çeneni," dedi.

Tom, *Tanrım*, diye düşündü. *Aldı. Parayı onu öldürdüğü için aldı.*

- - -

TELEVİZYON İZLİYORLARDI ama hepsi kablolu yayındı ve öğleden sonra geç saatlerde "Minnesota'da beş ölü" haberi gelene kadar avlandıklarını bilmiyorlardı.

Bildikleri bir sonraki şey, kendi fotoğraflarına bakıyor olduklarıydı; ve şerif -Duke, hepsi onun kim olduğunu biliyordu- gümüş renkli bir Chevy kamyonet aradıklarını söyledi ve plakadaki numaraları söyledi.

Tom geriye doğru sallandı ve "İşimiz bitti, lanet olsun, biliyordum, işimiz bitti" dedi.

Jimmy sordu, "Bütün bunları nasıl bilebilirler? Nasıl bilebilirler?" diye sordu.

Tom, "Parmak izleri. Tanıklar. Biri bizi görmüş, işte böyle. Kasabadaki herkes bizi tanıyordu."

"Düşünmeliyim, düşünmeliyim," dedi Jimmy.

"Şu anda düşünmene gerek yok. Yapman gereken şey o kamyonu garaj yolundan çıkarmak," dedi Tom.

- - -

BİLMİYORLARDI, çünkü yeterince zeki değillerdi, ama Jimmy ve Tom kamyonu aldıklarında tamamen şanslarına seyir halindeydiler

Becky arkalarında Boxes'ın Tahoe'sunu sürerken, şehir dışına, arka sokaklara, kırlara doğru ilerliyorlardı.

Jimmy, polisler gümüş kamyoneti aradıkları sürece başka bir şey aramayacaklarını anlamıştı. Marshall'ın batısındaki araziye pek iyi bilmiyordu ama ne aradığını biliyordu ve onu kasabanın sekiz on mil dışında, alçak bir kıyısı olan uzun, yilankavi bir derede buldu. Kamyonu yoldan çıkarıp bir mısır tarlasının köşesinden geçirdi, sonra d e r e n i n yanındaki ağaçların arasına girdi, devrilmiş bir kütük tarafından durdurulana kadar fidanların ve küçük şeylerin üzerinden geçti.

O sırada kamyonun yoldan görünemeyeceği kadar gerideydi. Çiftçi tarlayı sürmeye başladığında onu bulacaktı ama bu biraz zaman alacaktı.

Hepsi Tahoe'ya döndüğünde Jimmy, "Hadi eve dönelim. Oturup ne yapacağımıza karar verelim. Buradan gitmeliyiz. Belki . . . Florida'ya. Ya da Alaska. Bir haritaya ihtiyacımız var."

Boxes'larda Cheetos yediler ve yerel kanallar arasında dolaşarak daha fazla televizyon izlediler ve Becky kendini bir yıldız olarak buldu. Televizyoncular onun yıllık fotoğrafını almışlardı ve Becky bunun çok iyi görüldüğünü düşünüyordu.

"Artık ünlüsün," dedi Jimmy.

Yayının sonunda haber kanalı iki telefon numarası verdi, biri şerifin ofisi, diğeri de eyalet Suçluları Yakalama Bürosu içindi, "Ajan Virgil Flowers'ı sorun," Jimmy Flowers'ın adına güldü ve "Eğer teslim olacak olsaydım, bu Flowers adında birine olurdu. O lanet Duke'e teslim olmayacağımdan eminim. O bizden daha deli."

- - -

TELEFON NUMARALARI Tom'u düşündürdü. Diğer ikisi mutfaktayken Rick Box'ın ceplerini karıştırdı ve bir cep telefonu buldu. Daha sonra, fırsatını bulunca Nina Box'ın çantasını karıştırdı ve bir tane daha buldu. Kapalı olduklarından emin oldu ve ceketinin iç cebine koydu.

Flowers'ın numarası bir daha karşısına çıktığında, avucunun içine yazdı. Bir dakika sonra mutfağa gitti, numarayı bir not kağıdına yazdı, arka cebine koydu ve elini ovaladı.

Jimmy içeri girip ona baktığında hâlâ mutfakta Pepsi içiyordu. "Sanırım bir şey bulduk. Bir fikrimiz var."

O gece geç saatlerde Marshall'ın on beş mil dışındaki Oxford adlı bir kasabaya keşif gezisine çıktılar. Kasabadan ayrılmadan önce Boxes'ın iki aracını da aldılar ve Lexus'u 59. Otoyol üzerindeki Walmart Supercenter'da bıraktılar. Jimmy, araç değiştirmeleri gerekirse orada olacağını söyledi.

Böylece Oxford'u keşfe çıkmışlar ama görececek pek bir şey yokmuş. Geri döndüklerinde eve ulaşamadılar. Sokakların her yerinde polisler vardı, Boxes'ların evinin etrafında kümelenmişlerdi. Arabayı Becky kullanıyordu ve onları görür görmez sola döndü.

Jimmy arkasına bakarak, "Lanet olsun, çok yakındı," dedi. "Bu sabah biri o kamyonu görmüş olmalı."

"Şimdi ne olacak?" Becky sordu.

VIRGİL GECE BOYUNCA ÇALIŞTI: Olay yeri ekibini Bigham'dan çağırdı, gece için yerel bir motele yerleşmişlerdi. Virgil, Lyon İlçesi şerifi ve bir sosyal hizmet görevlisi iki çocukla konuşurken onları dinledi ve sonra Duke'u yataktan kaldırıp ona olanları anlattı.

"Sence benim bölgemden gittiler mi?"

"Nerede olduklarını bilmiyorum Lewis. Batı yakasına kaçıyor olabilirler. Ama en iyi bildikleri ülke orası olduğu için size geri dönüyor da olabilirler. Hiçbir fikrim yok."

Boxes'ın iki arabası olduğunu ve ikisinin de kayıp olduğunu öğrendiler. Birinin bir dükkânda olup olmadığını bilmiyorlardı ama katillerin artık iki ya da üç araca erişimi vardı ve üçü için de durdurma emri çıkardılar.

- - -

Sabah saat üçten biraz önce Virgil motele dönmüş, dövülmüş ve botlarını henüz çıkarmıştı ki St. Paul'deki BCA nöbetçi memurundan bir telefon aldı: "Takip ettiğiniz adamlarla ilgili acil bir durum olduğunu söyleyen birinden gelen bir telefon var. Numaranızı istiyor."

"Nereden aradığını söyledi mi?"

"Seyahatte olduğunu ama sizi hemen araması gerektiğini, yoksa telefonunu kapatmak zorunda kalacağını söyledi."

"Telefonda kimlik var mı?"

"Evet, arayan bir erkek ama bir kadın telefonu. Bir Nina Box."

"Ona numaramı ver," dedi Virgil. "Tanrım, ona benim numaramı ver. Sonra aramayı takip edip edemeyeceğine bak, aramanın her yerine bak ... bu peşinde olduğumuz adamlardan biri."

Nöbetçi memur gitti ve on beş saniye sonra Virgil'in telefonu çaldı. "Evet. Virgil Flowers."

"Ben Tom McCall."

"Bunu nereden bilebilirim?" Virgil sordu. McCall'u konuşturması gerekiyordu.

"Jimmy Box'ları vurdu. Bir silahla Bay Box'ı kalbinden vurdu, sonra da yatak odasındaki silah kasasından aldığı başka bir silahla Bayan Box'ı başından vurdu. Bu yeterli mi?"

"Tom, beni görmeye gelmelisin," dedi Virgil. "Başın büyük belada, ama eğer ararsan sana yardımcı olabilirim."

"Dinle, benim bununla hiçbir ilgim yok," dedi McCall. "Bigham'da Becky ve Jimmy ile *takılıyordum* - arkadaşız, bunu kabul ediyorum, ya da her neyse, arkadaştık. Jimmy ve Becky, Bigham'da bir adamın evine gideceklerini çünkü adamın Jimmy'ye uyuşturucu için biraz borcu olduğunu ve geri gelip beni alacaklarını söylediler. Geri döndüklerinde başka bir araba kullanıyorlardı ve ertesi gün Jimmy babasını vurana kadar ne yaptıklarını bilmiyordum."

"Hepsi Jimmy'nin mi?"

"Hepsi Jimmy... ama Becky onun kız arkadaşı ve beni öldürecekler. Onlardan kaçamıyorum. Beni öldüreceklerini biliyorum. Box çocuklarını bodruma indirdim, sanırım iyiler, Jimmy onları da öldürmek istedi."

Box çocukları Becky'nin onları merdivenlerden aşağı ittiğini hatırlıyordu, yani McCall muhtemelen bu konuda yalan söylüyordu.

"Neredesin sen?" Virgil sordu.

"Bilmiyorum. Boxes'lardan ayrıldığımızda arabayı Becky kullanıyordu ve beni arka koltuğa oturtular. Becky bir Shell istasyonundaydı, benzin ve yiyecek alıyorduk. Ben koltukta alçakta oturuyorum ama Jimmy dışarıda dolaşıyor, sigara içiyor. . . . Uyuduğumu sanıyorlar ama bu telefonun bende olduğunu bilmiyorlar. Kaçmaya korkuyorum. Beni dışarı çıkarmalısın, dostum. İkisi de böcekten daha deli. Beni dışarı çıkarmalısın."

"Shell istasyonundasın. Orayı soyacaklar mı?"

"Hayır, hayır. Hiç sanmıyorum. Bir kasabadayız ama Marshall'da değiliz. Yolumu pek iyi bilmiyorum. . . Ama dinle, ben masumum. Bunların hiçbirini ben yapmadım. Sana kimsenin bilmediği bir şey söyleyebilirim. Bigham'dayken hiç paramız yoktu. Hiç paramız yoktu. Jimmy, Bigham'daki bir kızın evine gitti ve geri döndüğünde bin dolar nakit parası vardı. Tam olarak söylemedi, ben de sormaya korkuyorum ama sanırım kızı öldürmesi için para almıştı. Becky ile konuştular. Sanırım Jimmy geri geliyor. Çıkar beni dostum, çıkar beni."

Virgil "Beni ara." diye bağırdı. Belki de çok geçti: McCall gitmişti.

- - -

VIRGIL, BCA nöbetçi memurunun numarasını tuşladı ve aynı zamanda bilgisayarını açtı; nöbetçi memur, "Üzgünüm Virgil, AT&T'deydi ve hala bana yardımcı olabilecek kimse yok. Telefon numarasını ve senin numaranı aldım, belki bundan bir şeyler çıkarabiliriz."

Virgil ona önemli bir şey bulduğunda aramasını söyledi ve sonra Minnesota'daki Shell istasyonlarını araştırdı. Springfield'da bir tane vardı, muhtemelen elli ya da altmış mil uzakta, ama sabahın dördünde açık olması mümkün değildi; diğeri Luverne'deydi, I-90'ın hemen dışında. O da bir ihtimaldi.

İnternette bir dakika daha araştırma yapınca bir telefon numarası buldu ve aradı ama cevap veren olmadı. Luverne'de polis departmanı yoktu ama Rock County şerifi tarafından korunuyordu. Virgil'in veritabanında bu numara vardı, aradı. Görevli memur, "Bakın ne diyeceğim, açık değiller. Eğer size Luverne'deki Shell istasyonundan aradığını söylediyse, sizi kandırıyordur."

"Bir araba gönderebilir misiniz?"

"İki dakika içinde bir tane gönderirim."

"Eğer onları görürsen, teke tek dövüşmeye kalkma, çünkü üç kişiler ve katiller. Bulabildiğiniz herkesi yardıma çağırın."

Sonra Virgil yatağına oturdu ve telefonuna baktı. On dakika sonra Rock County geri aradı ve görevli memur, "Virgil, orada kimse yok. İstasyon kapalı. Şehir merkezinde hareket eden hiçbir şey yok, hiçbir şey. Buradalarsa bile gitmişlerdir ama yine de arayan insanlar var."

Virgil ona teşekkür etti ve telefonu kapattı. BCA'daki nöbetçi memuru aradı ve Nina Box'ın cep telefonunu ayarlamasını söyledi. "Eğer bir daha ararsa, nerede olduğunu bilmek istiyorum ve *hemen şimdi* bilmek istiyorum. Hepsini o telefonda istiyorum. Arama emri istiyorlarsa, al bir tane. Öğrendiğinizde arayın ve saat kaç olursa olsun beni arayın."

Sonra Springfield'ı aradı, bir polis çavuşunu buldu ve Shell istasyonunun kapalı olduğunu ve saatlerdir kapalı olduğunu doğruladı. Polise neden aradığını söyleyince polis gözlerini dört açacaklarını ama buradan yiyecek bir şey almadıklarını söyledi.

Virgil bir süre bunu düşündü ve McCall'un neden bir Shell istasyonunu belirttiğini merak etti. Daha önce bir Shell istasyonuna gitmiş olması mümkün müydü? Los Angeles'a gidiyorlarsa, I-90'dan çıkmayacaklardı. Öte yandan, I-90 batıya gidiyordu ve herkes Jimmy Sharp'ın biraz aptal olduğunu söylüyordu.

- - -

UYUYABİLECEĞİNİ DÜŞÜNÜYORDU ama başka bir alternatifi de yoktu -düşünmekten başka yapacak bir şey yoktu- bu yüzden soyunmayı bitirdi, uzandı ve saat yedi buçukta gözlerini dört saatlik sağlam bir uykuya açtı; kendini hiç de kötü hissetmiyordu. Yataktan kalkıp Duke'u aradı ve olanları anlattı.

"Ah, Tanrım, onu yakalamamanın bir yolu yok muydu? Hiçbir şeyin yok muydu?"

"Hiçbir şeyim yoktu," dedi Virgil. "Bir şeyler düşünmeye çalışırken saçımı başımı yoluyordum. Kesin olan bir şey var, doğru insanları bulduk. Otoyol devriyesi ve dört eyaletteki tüm şerif yardımcıları kamyoneti ve Boxes'ın arabalarını arıyor... ama başka ne var?"

Virgil Duke'la işini bitirdiğinde BCA'yı aradı ve Nina Box'ın AT&T telefonu olmasına rağmen, aramanın AT&T olmayan bir kuleden, bir tür dolaşım düzenlemesiyle geldiğini ve hala nerede ve ne zaman olduğunu çözmeye çalıştıklarını öğrendi.

"Bana haber ver," dedi.

- - -

VIRGIL'IN bir plan yapması gerekiyordu ve bunu yapmak için her zaman iyi bir yer bulmuştu: bir restoran kabini. Perkins'in lokantasına gidip bir yer kaptı ve iki yumurta, patates kızartması, üç ayrınlı krep, tam buğday tostı, bol tereyağı ve şuruptan oluşan ahır kahvaltısı sipariş etti. iPad'ini ve kalemını çıkardı ve bir şeyler karalamaya başladı.

McCall, Jimmy Sharp'ın O'Leary'lerin evinden bin dolarla döndüğünü, Agatha'yı öldürmesi için para aldığını söylemişti. O'Leary'ler, Ag boşanmadan önce ölürse kocasının bir milyon doların dörtte üçünü ya da daha fazlasını alacağını söylemişlerdi. Virgil insanların dörtte üç yüz dolar için cinayet işlediğini biliyordu, bu yüzden birinin dörtte üç milyon dolar için cinayet işleyebileceğine inanmak zor değildi.

Bu konuyu Duke'la konuşmalı ve sonra O'Leary'lere bir kez daha uğramalıydı. Ailesini görmeyi seviyordu ama belki de Bigham'da bir motel bulması gerektiğini düşündü.

- - -

"VIRGIL FLOWERS, yaşadığım ve nefes aldığım gibi," dedi bir ses ve kabinde döndü.

Kendini savunmak için, diye düşündü Virgil daha sonra, kadının göğüsleri tam orada, formda bir süveterin içinde, neredeyse kulağının dibindeydi. Onlara bakmadı, ama baksaydı bile kaliteleri göz önüne alındığında bu pek de aşağılayıcı olmazdı ve belki de gözlerini onunkilere kaldırıp "Sally! Hey, Tanrım, Omaha'ya taşındığını duydum."

Sally Long. Kısa boylu, esmer, siyah gözlü ve siyah saçlıydı, yüzde elli Sioux olduğunu söylemişti, her iki dedesi de tam kanlıydı. Son sınıf öğrencisi olan Virgil onu mezuniyet balosuna götürdüğünde lise üçüncü sınıftaydı. Sonraki yazın geri kalanını onun şortuna girmek için planlar yaparak geçirmiş ama asla başaramamıştı. "Girdim" dedi. Kocamla birlikte. O hala orada. İkinci karısıyla birlikte."

Virgil, "Uh-oh." dedi. Ona diğer taraftaki koltuğu işaret etti ve o da içine kayarak gülümsedi. Her zaman mutlu bir tip olmuştu.

"Evet," dedi ve omuz silkerek, "Birkaç güzel yıl geçirdik," dedi. Bir an durdu ve sonra şöyle dedi: "Tamam, birkaç iyi hafta. Başından beri keçi gibi davranıyordu."

"Özür dilerim."

"Hayır, değilsin," dedi. "Önemli bir polis olduğunu, casuslarla çatışmaya girdiğini ve dört kez evlenip dördünden de boşandığını duydum."

Virgil: "Bu bir yalan. Üç kere."

İkisi de güldüler ve yemek geldi, Virgil çok daha küçük bir kahvaltı sipariş etti ama geldiğinde bir o kadar da şurup kullandı. Virgil onu gördüğüne gerçekten sevinmişti; ayak parmaklarının dibine kadar mutlu olmuştu. Kız da onu gördüğüne sevinmiş görünüyordu.

"Baban hâlâ 59. Cadde'deki lastik dükkanını işletiyor mu?" diye sordu krepleri bitirirken.

"Evet. Artık müdür benim," dedi kadın. "Lastiğini değiştirmemi ister misin?"

Virgil'in zihni bir an için bulanıklaştı, sonra "Belki" dedi ve Bigham'da bir motel fikri aklından uçup gitti.

- - -

Virgil bir dahaki sefere cep telefonuna baktığında bir saatten uzun süredir konuştuklarını fark etti. Ona üç katilin peşinde olduğunu ve batıya doğru gitme ihtimallerini anlatmıştı. Şimdi, "Ah, dostum, gitmem gerek. Ramada'da kalıyorum. Orada

Bu gece dönme şansım yüksek, tabii bu çocukları kaçırmazsak. Salata ve bira içmeye gitmek ister misin?"

İsterdi. Telefon numarasını aldı ve yola çıktı.

Plan yapmaya çalıştı - gerçekten bir plana ihtiyacı vardı - ama akli sürekli Sally'nin anılarına ve üniversiteye gitmeden önceki o yaza gidip geliyordu. Aynı anda üç aşkla hokkabazlık yapıyordu, ki küçük bir kasabada bunu yapmak kolay değildi; aslında imkânsızdı - üç kadın tarafından da yakayı ele vermişti. Ya da kızlar. Ya da hâlâ lisedeyken her ne iseler.

Çılgın günlerdi. İlk kez uyuşturucu içmişti; Olson kardeşlerin ahırının arkasında, terk edilmiş eski sığır ağılının yanında oturup ot içtiğini ve Carol Altenbrunner ile oynadığını hatırlıyordu ...

- - -

SUÇ MAHALLİ EKİBİ Marshall'daki Box House'a gitmiş, Marshall polisleriyle birlikte çalışıyordu. Virgil önce orada durdu, oraya ulaşmak için bir dizi TV kamyonunun arasından geçti. Tüm büyük İkiz Şehir istasyonları ve Minnesota'nın batısı ile Güney Dakota'nın doğusundan yerel kanallar oradaydı. Ruffe Ignace adında bir Twin Cities gazetesi muhabiri onun sıraya girdiğini gördü ve elini yanağına götürerek "beni ara" işareti yaptı. Virgil başını salladı, "Biraz zaman alacak" anlamına gelen bir parmak kaldırdı ve yoluna devam etti.

Box'ların evinde, olay yeri ekibinden çiftin iki farklı silahla öldürüldüğünü öğrendi; biri yüzde yüz katı kurşun mermi atan eski moda .38'lik bir revolver, diğeri ise modern bakır kovanlı oyuk uçlu mermi atan 9 mm'lik bir tabanca. 9 mm'lik mermi kovanını almışlar ve üzerinde kısmi bir parmak izi görmüşler ama izlerin kime ait olduğunu tespit edememişlerdi.

Ekip lideri Sawyer, "Şu anda, 38'liğin ilk birkaç kurbanı öldürmek için kullanılanla aynı olduğuna yüzde doksan dokuz eminim," dedi. "Sadece göz ucuyla bakıyorum ama aynı tür eski kurşun. Sanırım .38'lik mermisi bittiği için dokuz milimetreye geçti. Bu bir altıpatlar."

"Bak ne diyeceğim Bea, haklısın. Bunu başka bir kaynaktan öğrendik," dedi Virgil ve ona McCall'la konuştuklarını anlattı.

Duke, Bigham'dan Marshall'a gelmişti ve Virgil onu bir kenara çekip, "Bigham'daki Murphy'ler hakkında ne biliyorsun? Ag O'Leary'nin kocası mı yoksa Ag Murphy'nin mi?"

"Ag Murphy," dedi Duke. "Ne var ne yok?"

Virgil ona McCall'la yaptığı konuşmayı ve McCall'un bin dolar hakkındaki iddiasını anlattı. Duke dinlerken alt dudağını kıstı, sonra şöyle dedi: "İlk kez aday olduğumda Stan Murphy - yaşlı adam - rakibime beş yüz dolar verdi çünkü rakibimin kazanması favori idi. Bir sonraki adaylığım da bana beş yüz dolar verdi. Kasabada eski zamanlardan kalma bir Episkopal kilisemiz vardı ve Stan de üyesiydi. Kadınların rahip olması, homoseksüeller ve diğer konular hakkında büyük bir şamata yaptılar ve cemaat ikiye bölündü. Stan kasabanın en zengin iki adamının ne tarafa gittiğini görene kadar hiçbir şey yapmadı ve sonra onlarla birlikte gitti."

"Yani diyorsun ki..."

"Yaşlı adamın tek derdi para. Başka bir şey değil. Sadece para," dedi Duke. "Hatta biri bana, aslen geldiği Butternut Falls'ta Katolik olduğunu ve buraya gelip rüzgârın hangi yönden estiğini görene kadar Episkopallere katılmadığını söyledi. Paranın nerede olduğunu."

"Tamam. Peki ya Dick?"

"Çocuğu o kadar iyi tanımıyorum," dedi Duke. "Lisedeyken oldukça iyi bir koşucuydu, kolejde oynayacak kadar iyi değildi, ama idare ederdi - tüm konferansın onur üyesiydi ya da öyle bir şeydi. Ama babasının tavrına bakılırsa, bunun bir kısmı ona da geçmiş olmalı."

Virgil, "Yani Ag boşanırsa ve boşanma gerçekleşmeden kadın ölürse, çocuk yedi yüz elli bin dolar alacak," dedi. "Bu senin ilgini çekiyor mu?"

"İlgimi çekiyor," dedi Duke. "Ama orada bir şey varsa, onu senin bulman gerekecek. Araştırmacımla tanıştın. Bazı konularda iyidir ama bu onun boyunu aşar."

Virgil, "Gidip Bigham'daki insanlarla konuşabilirim," dedi. "Bilmeni istedim."

- - -

Marshall polis şefi ve şerifle konuştuktan sonra Virgil kamyonetine geri döndü ve Davenport'u arayıp bilgi verdi.

Virgil sözlerini bitirdiğinde Davenport, "Bütün ulusal talk show'lara çıkmışsın," dedi. "*Bonnie ve Clyde* diyorlar. *Natural Born Killers* diyorlar. Hızlı hareket edersen muhtemelen bir film opsiyonu satabilirsin. Dünyadaki herkes sana doğru geliyor ve hepsi de büyük, kanlı bir çatışma bekliyor."

"Çoğu zaten burada," dedi Virgil. "Az önce Ruffe'u gördüm."

"Anlaşıldı. Hâlâ *Times*'a ulaşmaya çalışıyor," dedi Davenport. dedi. "Size yardım göndermemi ister misiniz? Jenkins ve Shrake müsaitler."

"Lucas, bu çoğunlukla bir av ve yüz mil boyunca herkes onları arıyor. Jenkins ve Shrake'in buna pek bir katkısı olmaz. McCall'un bana geri dönmesini umuyorum."

"Pekâlâ. Yapabileceğim her şeyi yaparım," dedi Davenport.

"Keşke bir şeyler yapabilsen," dedi Virgil. "En sinir bozucu şey de bu. Cinayetleri kimin işlediğini biliyoruz ama onları nasıl bulacağız? İşleri berbat edene kadar beklemeniz gerekir ve bunu yapmadan önce herhangi bir sayıda insanı öldürebilirler."

- - -

VIRGIL, RUFFE IGNACE'I ARADI. Muhabirle birkaç kez çalışmıştı, "sen benimkini kaşırsan ben de senin sırtını kaşırım" şeklinde bir anlaşma yapmışlardı ve bu genellikle her ikisi için de iyi sonuç vermişti. Virgil onu neredeyse güvenilir biri olarak görüyordu. Ignace ilk zil sesinde telefonu açtı ve ön hazırlık yapmadan, "*Times* için başka bir şey üzerinde çalışıyor musun?" diye sordu.

"Hayır, ama aramızda kalsın, *Vanity Fair* ile neredeyse bir hikâye ayarladım. Sadece sözleşmeyi imzalamam gerekiyor."

Uzun bir sessizlik oldu, sonra Ignace, "Eğer yalan söylemiyorsan, kendimi öldüreceğim," dedi.

Virgil, "Bol bol hap ve alkol kullan, en iyi yol bu," dedi. "Silahlar ve ipler, yanlış yapabilirsin ve sonunda bitkisel hayata girebilirsin."

"Ah. . . Tanrım."

"Yani aramamı mı istedin?"

"Ah, Tanrım." Biraz daha sessizlik, sonra, "Bu sabah basın toplantısına gittim. Kimsenin bilmediği bazı detaylara ihtiyacım var. Televizyoncuların tam yirmi dört saat gerisinde olacağım."

"Ne alacağım?" Virgil sordu.

"Olumlu sözler veremem, çünkü bu etik olmaz. Ama sana karşı olumlu duygular beslememe engel olamam."

"Pekâlâ." Virgil ona cesetler, cinayet mahalleri, James Sharp Senior'un garajındaki arabayı Ag O'Leary Murphy ve Emmett Williams cinayetleriyle nasıl ilişkilendirdiği hakkında birkaç olay yeri detayı verdi.

Ignace, "Bu iyi, bu iyi bir şey," dedi. "Aramızda kalsın, *Vanity Fair* için ne yapıyorsun?"

- - -

Virgil, IGNACE ile konuştuktan sonra Marshall'dan ayrılıp Bigham'a doğru yola çıktı ve O'Leary'leri, Murphy'leri ve biraz da Sally Long'u düşündü. İşte böyle: *Murphy'ler ve O'Leary'ler konusunda dikkatli olmalıyım, çocuğu mahkemeye verecek bir kan davası başlatmak istemiyorum ... onlarla konuş, ayrıntıları öğren, sessiz kalmaları için yemin et ... Dick'e ne diyeceğim? Nasıl başlayacağım? ? Tanrım, yıllar boyunca vücudunu gerçekten korumuş. . . Şimdi lisedekinden daha iyi görünüyor. . .*

Murphy bulmacasıyla dalga geçti; Dick Murphy'nin karısının öldürülmesi için para ödediği doğruysa, Virgil'in hepsi de seri katil olan üç potansiyel tanığı vardı. Virgil'in toplu cinayetlerle ilgili çoğunlukla televizyon haberlerinden edindiği tecrübeye göre, Sharp ve arkadaşlarının mahkemeye bile çıkamadan ölmeleri muhtemeldi.

Shinder'ın yanından geçerken telefonu tekrar çıkardı ve Davenport'u aradı: "Dedin ki, aynen aktarıyorum, 'Yapabileceğim her şeyi yaparım.'"

Davenport geçiştirdi: "Şey, bu biraz abartılı olabilir." Virgil, "Bigham için veri tabanınıza girmem gerekiyor," dedi.

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra Davenport, "Tamam. Ne arıyorsun?" diye sordu.

"Şehirdeki en kötü insanları. Ama aptal değil," dedi Virgil. "Bir katil tutmayı düşündüğünüzde gidebileceğiniz birini istiyorum."

Davenport, "Öyle biriyle çalışmayacağım," dedi. "Yapabileceğim en iyi şey, sizi doğru yöne yönlendirebilecek birine sahip olabileceğim."

"Bu işe yarar," dedi Virgil.

"Bana birkaç saat verin," dedi Davenport.

- - -

DAVENPORT iki yılın büyük bir kısmını Minnesota'da polislerle konuşan ve aynı zamanda pek çok kötü insan tanıyan insanlardan oluşan bir veri tabanı oluşturmak için harcamıştı. Her büyüklükteki kasabada barlar, restoranlar, motorcu dükkanları, yani yerel pislikleri çeken "dügümler" olduğuna dair bir teorisi vardı.

Her düğüm noktasına iki muhbir yerleştirmeye çalışıyordu ve bunu da "Polis Karması" adını verdiği şeyi satarak yapıyordu.

"Karma, ödeşmenin diğer adıdır," diyordu daha sofistike elemanlarına. "Benimle iyi karma puanları biriktirerseniz, bir dahaki sefere hendeğe girdiğinizde, çok ciddi değilse, kendinize biraz geri ödeme alabilirsiniz."

Bu ağ meyvelerini veriyordu ama Davenport her şeyi kendine saklıyordu. "Eğer her on dakikada bir otoyol devriyesi sizi arayıp yerel hız krizini çözmeye çalışırsa, bu işe yaramaz," dedi. "Sen sadece ağır şeyleri çağırırsın."

- - -

DAVENPORT'UN KARIŞMASI Virgil'e Sally hakkında düşünmek için daha fazla zaman kazandırdı ve bir tepenin zirvesini dönüp Bigham'a ve Minnesota Nehri'ne açılan vadiden aşağı inerken Sally'yi gerçekten bir kenara bırakması gerektiğine karar verdi.

Acele ya da başka türlü bir romantizm dikkatini soruşturmadan başka yöne çekecekti ve Sharp, Welsh ve McCall durdurulmalıydı; Murphy'nin de, eğer işin içindeyse, peşine düşülmeliydi.

Kasabadaki ilk kırmızı ışığa geldiğinde cep telefonunu tekrar çıkardı ve Nina Box'ın numarasını tuşladı. Günün erken saatlerinde olduğu gibi, telefon hemen kayıtlı bir telesekreter mesajına geçti. McCall telefonu kapatmıştı ama açtığı anda göreceği ilk şey Virgil'den gelen beş arama olacaktı.

O'Leary'lerin evine gitmeyi ve onlarla Dick Murphy hakkında uzun uzun konuşmayı planlamıştı. Bunun yerine Pumpkin Cafe'ye gitti, bir BLT ve patates kızartması ve bir Diyet Kola aldı, yerel gazeteyi okudu ve bekledi.

Davenport geri aradığında üçüncü diyet kolasını içiyordu. "Senin için iki isim ve telefon numarası var. Onlarla özel bir yerde buluşman gerekecek, çünkü seninle görünmek istemiyorlar."

"Sorun değil. Şu anda telefonları açık mı?"

"Evet. Senin aramanı bekliyorlar," dedi Davenport. "Onlara fazla sorun çıkarma ve beni arayıp nerede buluşacağınızı söyle, bir şeyler ters giderse diye."

"Sorun çıkaracaklar mı?"

"Olmamalı. Ama . . . Bazılarını gerektiği kadar iyi tanımıyorum."

"Çenelerini kapalı tutabilirler mi?" Virgil sordu.

"Eğer doğru tehditleri kullanırsanız."

- - -

İLK ADAMIN adı Honor Roberts'tı ve Virgil'le Bare County Road 6'nın Minnesota Nehri'ni kestiği Parker Kuş Cenneti'nde buluşacağını söyledi. "Girişte bir zincir var ama yakından bakarsan kilidin kırılmış olduğunu görürsün. Hemen kaldırıp içeri girebilirsiniz. İçeri girdiğinizde tekrar yerine taktığınızdan emin olun."

İkinci kaynak Roseanne Bush adında bir kadındı ve onunla kasabanın tek dövme salonu olan The Bush'ta buluşacaktı.

"Orada iyi olacak mıyız?" Virgil sordu.

"Evet, altıya kadar açık değiliz. Goodwill mağazasının arkasına park edip ara sokaktan aşağı yürüyebilirsin. Kapı açık olacak, sadece içeri girin."

- - -

KUŞ SANCTUARY'si kasabanın on mil kuzeybatısındaydı, Minnesota Nehri'nin bir akarsuyunun kıvrımında çıplak dallı pamuk ağaçlarının bulunduğu nemli bir araziydi. Virgil zinciri çelik direktten kaldırıp içeri girdiğinde ve zinciri yerine taktığında yolda başka kimse yoktu. Çakıllı bir yol ormana geri dönüyordu ve Virgil bir doğa adamı olmasına rağmen ne tür kuşların korunduğunu merak etmek zorundaydı. Kargalar mı? Karatavuklar mı? Sığırcıklar? Oradan geçen nadir türler hakkında bir şey bilmiyordu. Belki kum tepesi turnaları? Ama onlar genellikle mısır tarlalarında takılmıyor muydu?

Roberts bir Chevy kamyonetin bagaj kapağında oturmuş, kahverengi purosunu sonuna kadar içiyordu. Uzun boylu, zayıf, dağınık saçlı ve parlak mavi gözlü bir adamdı, Virgil gibi kot pantolon ve ahır ceketi giymişti. Kahverengi kovboy çizimleri giymişti ve çizimleri ayak bileğinden çapraz şekilde duruyordu. "Davenport'un bana anlattığına göre Flowers'a benziyorsun." dedi.

"Öyleyim," dedi Virgil. "Çok önemli olmasaydı seni çağırmazdık."

"Eğer bu insanların etrafta dolaşıp herkesi vurmasıyla ilgiliyse, pek bir şey bilmiyorum. Jimmy Sharp'ı tanıyorum ama bildiğim kadarıyla diğer ikisiyle hiç tanışmadım."

Virgil, "Nerede olduğunu bilmiyorsan Jimmy için o kadar endişelenmiyorum," dedi.

"Eğer bilseydim, birilerini arardım. O çocuk kafayı yemiş," dedi Roberts.

"Tamam. Aradığım şey, sizin için cinayet işlemesi için tutacağınız biri. Bunu para için yapacak biri."

Roberts, "Huh." dedi.

Virgil ekledi: "Yakalanıp seni ele verecek tam bir aptal değil."

Roberts çizmelerini açtı ve sigarasının izmaritini yola doğru fırlattı.
"Bu zor bir soru. Sence işe alma işini kim yaptı?"

Virgil, "Ne iş yapıyorsun?" diye sordu.

"Alıp satıyorum," dedi Roberts.

"Çit mi?"

Roberts, "Bu hiç de insafli bir bakış açısı olmaz," dedi.

Virgil, "Pekâlâ, durum bu," dedi. "Sana kime baktığımı söyleyeceğim, ama eğer haber kasabada yayılır ve sana kadar ulaşırsa, seni tutuklarım ve Davenport'un kışını kurtaramayacağı şekilde düzeltirim."

Roberts başını eğdi ve "Sessiz kalabilirim" dedi. Virgil: "Bana Jimmy Sharp'ın Ag'yi öldürmek için kiralandığı söylendi. Dick Murphy'den O'Leary Murphy. Murphy'ye bir milyonun dörtte üçü miras kalacak."

Roberts ıslık çaldı ve dikkati dağılmış bir şekilde,

"Şaşılacak bir şey yok." dedi. "Neye şaşmamalı?"

"Dick'i dün gece Roseanne's Bilardo'da dokuz top oynarken gördüm ve yaşlı karısı öldürülmüş biri için oldukça neşeli görünüyordu."

"Bu doğru mu?"

"Oldukça neşeli görünüyordu," dedi Roberts.

"Burası Roseanne Bush'a ait değil, değil mi?" Virgil sordu. "Evet, şehirdeki hemen hemen her aşâğılık yerin sahibi o."

Roberts söyledi. "Onu tanıyor musun?"

"Hayır, ama onun hakkında bir şeyler duydum. Bir sürü kötü insan onun etrafında toplanıyor."

"Senin için bir katil bulabilir," dedi Roberts. Gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı ve sordu: "Eğer Jimmy Sharp'ı Dick'in tuttuğunu düşünüyorsan ... neden başka bir katil arıyorsun?"

"Çünkü Sharp'ın biraz aptal olduğu söylendi bana ve bu işi iyi yapacak birini arıyor olsaydınız ilk başvuracağınız kişinin o olacağından emin değilim."

Roberts, "Göründüğünden daha zekisin." dedi.

"Teşekkürler."

"Biliyor musun, Dick birine gizlice yaklaşıp 'Benim için bir cinayet işler misin?'

Randy White'a sorardı. Birlikte futbol oynamışlar ve biraz takılmışlar. Randy bir defans oyuncusuydu ve küçük bir pislikti. İnsanları incitmeye çalışırdı. Bunu herkes bilirdi ama koç da onun kadar kötüydü. Lanet bir çingiraklı yılan. Oyundan çıkardığı her oyuncu için Randy'ye on dolar verdiğine dair söylentiler vardı. Buna inanacağımı sanmıyorum. Bu çok yanlış."

"Peki White hâlâ şehirde mi?"

"Oh, evet. İlçe yol departmanında çalışıyor," dedi Roberts. "Çukur kazıyor, dolduruyor. Kışın kar küreme aracı çalıştırıyor. Kendisi için çok hızlı olan bir kalabalıkla koşuyor. Kızılderili kumarhanelerine falan gidiyor. Her zaman paraya ihtiyacı var."

"Onunla hiç iş yaptın mı?"

Roberts ince bir gülümseme gösterdi. "Belki. İlçede her zaman ihtiyaç fazlası ekipman bulunur."

- - -

Roberts'ın gerçekten sahip olduğu tek isim WHITE'di. "Senin niteliklerini düşünüp duruyorum," dedi. "Kasabada para için adam öldürebilecek iki ya da üç kişi var ama hepsi de Jimmy'den daha aptal. Dick Murphy'nin bu konuda onlarla konuştuğunu sanmıyorum."

"Dick Murphy'nin bunu kendi başına yapma ihtimali nedir?" Virgil sordu

Roberts güldü, neredeyse bir havlama gibiydi, keskin bir şekilde kesildi. "Sıfır," dedi. "Dick kasabada yağcılık yapan, bela saçan o yalaka küçük pisliklerden biri. Birkaç sarhoşu birbiriyle dövüştürmek için kışkırtacak birini arıyorsan, Dick tam aradığın adam. Onunla ilk tanıştığınızda gerçekten arkadaş canlısı bir tiptir, ama onu tanıdıkça daha az sevmeye başlarsınız. Tıpkı babası gibi."

"Belki de onun babasına bakmalıyım."

Roberts başını salladı: "Hayır. Babası Jimmy Sharp'a beş saniye bile vermezdi. Ya da Ag O'Leary'nin parasına. Onun parasına ihtiyacı yok ve bunun için onu öldürmeye çalışmayacak kadar da akıllı. Hayır. Senin istediğin Dicky."

Virgil onu kuş cennetinde bıraktı, bir dürbünle ağaçlara bakıyordu. Söylediğine göre, özellikle bir şey aramıyordu, bu garip görünüyordu ama Virgil kuşları izlemek hakkında pek bir şey bilmiyordu. Kendini eğitmek yerine Roseanne Bush ile konuşmak için kasabaya geri döndü.

- - -

BUSH YORGUN GÖRÜNÜMLÜ genç bir kadındı; kara gözlü ve kara saçlı, saçları cicili bicili gibi gümüş ve kırmızı renklerdeydi; ona asla güzel denemezdi ama çekici denebilirdi. Virgil onu dövme salonunda oturmuş, erkekler tuvaletinin kapısındaki hedef yüze dart atarken buldu. Dükkan paçuli yağı ve deri gibi kokuyordu ve camlarda sigara içenlerin sisi vardı.

Virgil ona Roberts'a anlattığı hikâyenin aynısını anlattı ve o da, "Ben de Ag ile aynı yaştayım, Dick'ten iki yaş büyüğüm ve sana küçük Dicky hakkında bir şey anlatmama izin ver," dedi. Bir an için alt dudağını çekiştirdi, sanki kafasını toparlıyormuş gibi, sonra da "Bana tam olarak tecavüz etmedi" dedi.

Virgil, "Tam olarak değil." dedi.

"Tam olarak değil. Liseyi bitireli bir yıl olmuştu ve mesai sonrası babamın barında içiyorduk ve Dicky sürekli içkiyi üzerime döküyordu ... lanet olsun, bedavaydı ... ve o yakışıklı bir şeydi ... ve sadece bana yaptı," dedi. "Direndiğimi düşünüyorum, ama bakire değildim ve onu yönlendirdiğimi düşünüyorum ... ama sanırım hayır demeye çalıştım ve o yine de yaptı. Sorun şu ki, bunların hiçbirinden emin değilim çünkü çok sarhoştum. Ama size şunu söyleyeyim: O zamandan beri hiç sarhoş olmadım."

"Yani bu bir tecavüz olabilir ve öyle olmasa bile, o bir pislik."

"Evet, bu adil olurdu," dedi. "Babası da öyle. Her neyse, Randy White diye bir arkadaşı var. . ."

White bildiği tek isimdi ama Roberts gibi o da cinayet işlemeyi kabul edebilecek birkaç salak daha olduğunu ama kimsenin güvenemeyeceğini söyledi.

"Sence Murphy Jimmy Sharp'a güvenir miydi?"

"Oh ... evet. Birbirlerini tanıyorlardı. Onları birkaç kez bilardo oynarken gördüm ama aralarında ne geçti bilmiyorum. Jimmy kitaplardan öğrenecek kadar zeki değildi ama bir şey yapmaya karar verdiğinde bir şekilde başarırdı. Hiç böyle bir adam tanıdınız mı? Birbiri ardına kötü fikirler üretir ve sonra da onları uygulardı."

Virgil tanıdığı birkaç polisi düşündü ve "Evet, maalesef" dedi. Sonra, "Ama Dick Jimmy'ye güvenirdi."

"Sorduğun buysa, Jimmy Dick'i ispiyonlamaz. Bunu yapamayacak kadar gururludur."

"Yani Jimmy bir olasılık olabilirdi. Bu White'la birlikte," dedi Virgil.

"Bence Randy ilk tercih olurdu ama evet, Jimmy de bir olasılık olabilirdi."

Konuşmaları bittiğinde Virgil ona işlerini sordu ve o da şu anda bir dövme salonu, bir bilardo salonu ve bar, bir motel ve bir taverna işlettiğini söyledi. "İş planım üç yıl içinde süpermarketi devralmamı öngörüyor - başı dertte ama sanırım başarabilirim. Sonra banka. Bankayı aldıktan sonra ..." Bir elini kaldırdı, sonra yumruk yaptı. "Bütün kasaba burada olacak."

Virgil, "Tanrım, bana buraya taşınmamam gerektiğini hatırlat," dedi.

Kadın güldü ve sordu: "Dövme mi istiyorsun? Sana güzel bir BCA yapabilirim, içinden bir hançer geçer ve kolundan aşağı kan damlar."

"Ama acır," dedi Virgil.

"Sadece birazcık."

Virgil, "Acının her türlüünden kaçınmaya çalışıyorum," dedi.

- - -

RANDY WHITE.

Bush'a White'ın nerede bulunabileceğini sordu, o da "Muhtemelen ilçe garajında, ilçe yolu 2'de. Çok sıkı çalışmıyor."

Virgil, Kore Savaşı döneminden kalma bir Quonset kulübesi olduğu ortaya çıkan ilçe garajına gitti ve orada

Stan. Stan, White'ın muhtemelen Stillsville'i geçtikten sonra 4. Bölge'de yolda öldürdüğü hayvanları hendeğe attığını söyledi. "Geyikten küçük her şeyi gömmesi gerekir ama onu bunu yaparken bulmanız için cehennemde soğuk bir gün olması gerekir. Sadece otların arasına atmak onun için yeterli. Tabii bir birahane'de oturup gizlice bira içmiyorsa. . . "Akraba değilsiniz, değil mi?"

"Hayır, hayır, sadece onunla konuşmak istiyorum." "Jim Sharp hakkında mı?"

"Jim'i tanıyor musun?"

"Kim olduğunu biliyorum," dedi Stan. "Eskiden Randy'yle takıldığını biliyorum. Randy bu sabah ona eski arkadaşı Jimmy'den haber alıp almadığını sorduğumda, eğer birine arkadaş olduklarını söylersem kafama kürekle vuracağını söyledi, ki öyleydiler."

Virgil, "Dayak yemek konusunda pek endişeli görünmüyorsun," dedi.

Stan İtfaiye Hortumu iş pantolonunu yukarı çekti: "Eğer denerse o orospu çocuğunun kıcını tekmelerim."

"Sesin o kadar da yakın gelmiyor," diye atıldı Virgil.

Stan, "Kendi işimin tamamını, onunkinin yarısını yapmaktan yoruldum," dedi.

- - -

VIRGİL, çoğu bir elma ağacının altında inşa edilmiş olabilecek STILLSVILLE'a doğru yola çıktı. Burada benzin istasyonu ve bakkal bir arada bulunuyordu ve soluk gözlü bir Weimaraner burayı koruyordu. Virgil içeri girdi ve Leinie kalmadığı için iki soğuk Schlitz longneck aldı, onları birkaç soğuk şişe Diyet Kola ile birlikte kamyonunun soğutucusuna koydu, sürücü koltuğuna geçti, köpeğe parmağını uzattı ve yola çıktı. White'ı kasabanın birkaç mil güneyinde küreğine yaslanmış, başı ellerinin üzerinde, boş bir tarlaya bakarken buldu.

Virgil turuncu ilçe kamyonunun arkasına yanaştı. White kendine gelip Virgil'e baktı ve "Sen kimsin?" diye sordu.

"Polisim," dedi Virgil. "Suçluları Yakalama Bürosu. Seninle arkadaşın Jimmy Sharp hakkında konuşmam gerek."

"Stan sana arkadaş olduğumuzu söyledi mi?" White sordu. Ondaki defans oyuncusunu görebiliyordunuz: geniş omuzlar, ağır kalçalar. Virgil'in

Lisede defans oyuncularıyla başı beladaydı ve White'la karşılaşmak istemezdi. Ama şimdi White'ın belinde bira göbeğinin başlangıcı vardı ve burnu alkolden kızarmaya başlamıştı bile.

Virgil, "Stan'le hiç konuşmadım ama kasabadaki hemen herkes bana anlattı," dedi. "Sen, Jimmy ve Dick Murphy'nin pislik kankalar olduğunuzu söylediler."

White'ın göz kapakları sanki biri ona yumruk atmış gibi titredi ve Virgil "*Hı-hı*" diye düşündü. "Ben de yanımda birkaç bira getirdim ve oturup konuşabileceğimiz bir yer bulabileceğimizi düşündüm." dedi.

- - -

Shepard Deresi denen yer yolun birkaç yüz metre aşağısındaydı ve Virgil turuncu kamyonetin arkasından oraya gittiler. Köprünün hemen kuzeyindeki çakıllı bankete park ettiler ve Virgil kamyonundan soğutucuyu alıp White'ı kıyıda aşağıya kadar takip etti.

Dere onlarca yıl önce yerel çiftçiler tarafından bir yüzme çukuru yapmak için barajla kapatılmıştı. Yüzme çukuru hiçbir zaman tam olarak işe yaramadı.

-Barajın kalıntıları hâlâ oradaydı; yerel tarlalardan çıkarılmış küçük gri granit kayalardan oluşan bir yığın. Bir ateş çukurunun etrafına oturak yapmak için kıyıda fazladan birkaç kaya daha bırakılmıştı.

Virgil White'a bir bira uzattı ve kendisi için bir kola aldı. Daha düz olan birkaç kayanın üzerine oturdular ve Virgil "Burada balık var mı?" diye sordu.

White, "Boğa başları, belki," dedi. "Yılanlar. Yaklaşık yarısı çamur."

"Boğa kafası gibi kokuyor," dedi Virgil. Şişelerini yukarı kaldırdılar, Virgil, "Bana söylenenlere göre Dick Murphy, Jimmy Sharp'a Dick'in karısını öldürmesi için para vermiş. O'Leary'nin evinde soygun falan yokmuş: Jimmy oraya öldürmek için gitmiş."

White başını salladı. "Tanrı şahidim olsun ki bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Hapse girmek istemiyorum ama bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."

"Bak sana ne diyeceğim, Randy. Stillwater'a pek çok insan gönderdim ama bunu hak etmediğini düşündüğüm hiç kimseyi göndermedim," dedi Virgil. "Ve bunu hak eden pek çok insanı gönderdim, ama onları alacağımı hiç düşünmemiştim. Şimdi: Bazı insanlar bana Dick Murphy'nin Jimmy Sharp'a Ag Murphy'yi öldürmesi için para vermiş olsaydı, muhtemelen önce sana soracağını söyledi."

"Sormadı," dedi White ve Virgil onun şişeden uzun bir yudum almasını, yarısına yakınıni içmesini, adem elmasının bir yo-yo gibi sallanmasını izledi.

"Ama sen *bir* şey biliyorsun," dedi Virgil. "Bunu yüzünde görebiliyorum."

Şu anda bir sürü insan öldü ve her şey Ag Murphy ile başladı. En ufak bir şeyi bile örtbas edersen ve ben bunu öğrenirsem, birden fazla cinayetin suç ortağı olarak kayıtlara geçersin. Otuz yıl yatarsın."

"Kahretsin dostum, benim Ag Murphy ile hiçbir ilgim yok," dedi White.

"Ama sen bir şey biliyorsun."

White şişeyi kaldırıp birayı bitirdi ve şişeyi dereye fırlattı. Şişe usulca yanlarından geçip köprünün altına doğru süzüldü ve gözden kayboldu. Virgil hiçbir şey söylemedi ve bir dakika sonra White kısık sesle, "Onlardan bir tane daha var mı?" diye sordu.

Virgil kamyonete gidip ikinci Schlitz şişesini aldı ve ona uzattı. White, "Muhtemelen iki hafta önce Dick'le bilardo oynuyorduk ve bana, 'O kaltak ne yaptı biliyor musun?' dedi. Dedi ki, 'Kaltak Şehirlere gitti ve küçük oğlumu öldürdü. O ve lezbiyen kız arkadaşı oraya gittiler ve kürtaj yaptırdılar."

Bir dakika daha sessizlik oldu, sonra Virgil "Bu doğru muydu?" diye sordu. "Sanırım öyleydi," dedi White.

"Ama sorduğu başka bir şey daha vardı," dedi Virgil.

White birasından bir yudum aldı, sonra şişeyi dizlerinin arasında tutarak ateş çukurunun toprağına baktı. "Ag'nin bir sürü parası olduğunu söyledi. Hem de çok ve eğer ona bir şey olursa, parasını alacakmış. Başına ne gelirse gelsin hak ettiğini söyledi. Kürtaj yüzünden."

"Peki sen ne dedin?"

White yan gözle Virgil'e baktı. "Bunu duymak istemiyorum" dedim. Ve duymadım da. Bir süre sonra bilardo oynuyorduk ve Dick, 'Ben bir şey demek istemedim' dedi. Ben de "Güzel" dedim ve konuyu kapattım. Vurulduğunu duyduğumda ... Buna inanmadım."

"Şerife gitmeliydin," dedi Virgil.

"Duke?" White yarı alaycı bir ses çıkardı, gülmeye benzer bir şeydi. "Duke'a gitseydim, beni hemen hapse atardı ve ben hâlâ orada olurum. Benim gibiler, onun gibilerden asla kurtulamazdı. Mesele şu ki. Dick bana hiç sormadı. Bir daha hiç gündeme gelmedi."

"Ama Ag'i öldürttüğünü düşünüyorsun. Gerçekten böyle düşünüyorsun," dedi Virgil.

Şişeyi bir kez daha çekti. "Evet. Ben de öyle düşünüyorum. Ama hiçbir zaman doğrudan bir şey söylemedi."

Bir dakika boyunca dereye bakarak oturdular, sonra Virgil ayağa kalktı ve pantolonunun paçasını sildi. "Kendine iyi bak," dedi.

"Bu kadar mı?" White sordu. "Kendine iyi bak?"

"Bir gün tanık olarak sana ihtiyacım olabilir. Eğer öyle bir şey olursa, burada anlattığın hikâyenin aynısını anlatmanı beklerim. Ama belki de böyle bir şey olmayacak. Bu durumda ..."

"Yaptığı yanına kâr kalacak."

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Evet, rahatsız ediyor," dedi White. "Hem de çok. Nedenini bilmiyorum. Daha önce de

Her zaman biraz kış tekmeledim. Asla bir kavgadan kaçmadım. Ama Ag, o iyi bir kızdı. Jimmy Sharp gibi bir saksocunun onu vurmasına hiç ihtiyacı olmadı."

Virgil çömeldi, "Sana bir sorum daha var. Bir adamla konuşuyordum, sen defanstayken koçun karşı takımından bir oyuncuyu her oyundan aldığına sana on dolar verdiğini söyledi."

White "Doğru değil," dedi ama bira şişesine gülümsedi. "O zaman neydi?"

Virgil'e baktı ve gülümsemesi acı verici olabilirdi. "Beş dolardı ve sadece koşucular, oyun kurucular ve alıcılar içindi."

"Bu duyduğum en şeytani şeylerden biri," dedi Virgil. "Lise basketbolunda mı? Bu lanet olası bir oyun, dostum."

"Bizim konferansımızda değil, koçumuz için de değil. Eğer o orospu çocuğu Redwood Falls'a karşı bir maç kaybederse, işi biter. Oradan gider. İş biter. Ama sen haklısın. Bu kötü bir şey ve bunu asla yapmamalıydım."

Ama, biliyorsun ..."

"Ne?"

"Paraya ihtiyacım vardı."

- - -

VIRGİL İÇ ÇEKTİ ve futboldan vazgeçti. Dedi ki, "Dinle, Randy. Dick Murphy'ye karşı tek tanık sensin. Murphy hâlâ Jimmy'yle görüşüyor olabilir. Bu yüzden dikkatli olmalısın. Ben ciddiylim. Murphy'den uzak dur ve geceleri kapılarını kilitle ya da belki birkaç günlüğüne dışarı çık. Jimmy'nin av tüfekleri olduğunu biliyoruz."

White başını salladı ve "Bu amir bende. Stan. Birkaç gün izin almamı sağlayabilirsiniz, Şehirlere gidebilirim. Orada yanında kalabileceğim bir kuzenim var."

Virgil, "Bunu halledebilirim. Döndüğünde tamir edilmiş olacak." "Tamam. Tamam."

"Ag Murphy hakkında küçük bir şey mi var?" Virgil sordu.

"Hayır. Onu tanı mıyordum bile. Onu gerçekten tanı mıyordum ta ki

Dick ile evlendi. İşte o zaman onu gerçekten tanımaya başladım," dedi. Durdu ve Virgil bekledi, çünkü daha bitirmemişti. Dedi ki, "İyi bir kızdı. Herkese karşı arkadaş canlısıydı. Onu liseden tanıyordum ve bana hep iyi davranırdı, sonra Dick'le birlikte buraya döndüğünde onu etrafta görürdüm ve her zaman durup konuşurdu."

"Ama orada gerçekten hiçbir şey yoktu .."

White, "Ah, İsa," dedi ve bu bir hıçkırık gibi çıktı.

İLGİNÇ.

Randy'nin Ag Murphy'ye karşı bir ilgisi vardı ve Dick Murphy görünüşe göre bu gerçekten o kadar habersizdi ki Randy'yi onu öldürmesi için işe almaya çalışmıştı. Bu yarı sağlam bir parçaydı. Sadece yarı sağlamdı çünkü Murphy aslında böyle bir talepte bulunmamıştı; bu *anlaşılmıştı* ve jüri bunu her zaman yutmazdı. Ama Tom McCall'un elinde başka bir parça varsa...

White'ın kamyonetinden uzaklaşırken Virgil McCall'ın telefonunu tekrar aradı ve yine Nina Box'ın telesekreterine yönlendirildi.

Hangi cehennemdeydiler? Ne yapıyorlardı? Eğer kimse onları aramıyor olsaydı Kaliforniya yolunu yarılamaş olabilirlerdi ama ülkenin yarısı onları arıyordu ve bu ağdan kaçmalarının imkânı yoktu.

Tabii ıssız bir çiftlikte birini öldürüp kurbanın arabasını Los Angeles'a ya da Meksika sınırına doğru sürmüyorlarsa. . . .

- - -

Bunların hiçbirini YAPMIYORLARDI ve McCall çok meşgul olduğu için telefona cevap vermiyordu.

Jimmy Sharp'ın Tom'la ilgili garip bir hissi vardı. Sanki Tom artık onlarla birlikte değildi. Gözleri doğru bakmıyordu. Göz teması konusunda her zaman biraz kaypak davranmıştı ama şimdi Jimmy'ye neredeyse hiç bakamıyordu.

Öğleden sonra erkenden Oxford'a varmışlar, Bare County'ye giden arka yollardan ilerlemişler, başka arabaların geldiğini gördüklerinde yan şeritlere kaçmışlardı. Oxford, Shinder'den daha büyük değildi ama Bare County'nin uzak güneydoğu köşesinde sıkışıp kaldığı ve yakınında başka kasaba olmadığı için Shinder'de olmayan bir şeye sahipti: Bare County Kredi Birliği'nin bir şubesi. Becky bir keresinde oraya iş başvurusunda bulunmuş ama kabul edilmemişti.

Ve şimdi paraya ihtiyaçları vardı: Hayduttular, ünlüydüler ve yakalanırlarsa hapse gireceklerdi, ama önce kaçacaklardı. Jimmy'nin Küba'ya ya da daha güneydeki başka bir yere gitmenin bir yolunu bulabileceklerine dair belli belirsiz bir fikri vardı.

Becky'nin şüpheleri vardı ama o da bu yolculuğa katılacaktı. Tom . . .

- - -

JIMMY kredi birliğine gittiklerinde Tom'la birlikte içeri girmeye karar verdi. Becky arabayı kullanacak ve dışarıda sokakta bekleyecekti. Tom'a bekleme konusunda güvenmiyordu ve kapıdan koşarak çıkıp kaçış arabasının ufukta kaybolduğunu görmek istemiyordu.

Minnesota'da hiçbir yer Nisan ayında tozlu olmamasına rağmen, Oxford tozluydu. Yakın zamanda hiç yağmur yağmamıştı ve kasabadaki sokakların yarısı hâlâ asfaltsızdı, çakıl ve toprak yüzeyliydi. Kasabanın merkezindeki altı ya da sekiz blokta asfalt yol vardı; Marathon benzin istasyonu ve market, Josie's adında bir bar, kapısında karikatürize edilmiş bir domuz bulunan bir barbekü restoranı, kredi birliği ve birinin camında soluk bir tabela bulunan üç boş binadan oluşan tek caddeli iş bölgesi de buna dahildi: "Artist Lofts Available."

Kasabaya geldiklerinde Becky, "Sokakta bir tavuk var" dedi.

Beyaz bir tavuk yolun kenarındaki çakılları gagalıyordu ve Jimmy biraz hızlandı, yolcu tarafındaki lastiklerle tavuğu kesmeye çalıştı, ama iskaladı ve öfkeli yarka çıktığı bahçeye geri döndü.

Tom yine arka koltuktaydı, kucağında 9 mm'lik bir tabanca vardı. "Bankada silahları vardır." dedi.

"Hayır, yok," dedi Becky. "Bir keresinde bankada çalışan Bill Hagen adında bir adamla çıkmıştım ve ona bir soyguncuyu vurup vurmayacağını sordum, o da bankada silah bulundurmalarına izin verilmediğini çünkü bankaların bir müşteriyi vurup dava açılmasından korktuklarını söyledi. Parayı vermenin daha ucuz ve güvenli olduğunu söyledi."

Tom, "Bill Hagen senden sadece on yedi yaş büyük." dedi.

"Ne olmuş yani?" "Mesele şu ki, bize vermeye hazır paraları var-" diye ekledi.

"Evet, evet, ve üzerimizde patlayacak, bize zaten söylemiştin," dedi Jimmy. Suç sahnesi programlarından birinde bunun olduğunu görmüştü. "Yani o parayı almayacağız."

Sonra Jimmy Tom'a, "Hagen kim?" diye sordu.

"Bigham'daki pislik. Kırk yaşında falan olmalı."

Jimmy Becky'ye "Onunla yattın mı?" diye sordu.

Tom arka koltukta homurdandı ve Becky, "Kapa çenenini," dedi ve Jimmy'ye, "Ya yaptıysam?"

"Hiçbir şey. Sadece merak ettim."

Tom sordu, "Kaç yaşındaydın? On dört mü?" diye sordu. "Lise son sınıftaydım."

"Herkes çenesini kapasın," dedi Jimmy. "Herkes hazırlansın. İki blok ötedeyiz. Mendillerinizi alın."

Yüzlerini örtmek için mendilleri, başlarının üstünü ve gözlerini örtmek için de kasketleri vardı. Tom'da tabanca, Jimmy'de ise cebinde fazladan bir şarjörle 30-06 pompalı tüfek vardı. Silahın dipçığı siyah bir sentetikten yapılmıştı, büyük ve korkutucuydu.

"Bahse girerim silahları vardır,"

dedi Tom. "Sana söyledim, yok,"

dedi Becky.

"Başka seçeneğimiz yok," dedi Jimmy. "Polisler bizi biliyor. Ya kaçacak kadar para buluruz ya da bizi bir avuç pis köpek gibi vurmazlarsa ömür boyu hapse gireriz. Eğer buradan yüz bin dolar götürürsek, gideriz. Kasırgadaki bir osuruk gibi kayboluruz. Tek şansımız bu."

Tom, "*Hayır, değil*" diye düşündü.

Jimmy Becky'ye, "Ben çıkınca, sen kay ve gitmeye hazır ol. Bir dakika içinde içeride olacağız." Ve Tom'a, "Maskeni tak."

- - -

Bare County şerif yardımcısı Dan Card, devriye arabasında tek başına, altı blok ötedeki Ana Caddesi'nin köşesini döndüğü sırada, silahlar dışarıda, içerideki üç kadına bağırarak BANKAYA GİRMİŞLERDİ. Dünyadaki herkes Boxes'ın Tahoe'sunu ve Lexus'unu arıyordu ve daha önce muhtemelen üç bin kez yaptığı ve hiçbir suça tanık olmadığı caddede ilerlerken, Oxford Kredi Birliği'nin önüne park etmiş arabalardan birinin doğru görüldüğünü fark etti. O gün baktığı yirminci büyük cipti bu, ama yaklaştıkça doğru renkte olduğunu fark etti ve arabalarla pek ilgilenmese de bir blok ötede Tahoe'ye benzediğini anlayacak kadar çok şey biliyordu. Plakaları göremiyordu ama Minnesota plakalarına benziyorlardı, bu da beklenen bir şeydi ... ama onlar başka bir konuydu.

Mikrofonunu eline aldı ve "Oxford'daki kredi birliğinde bir Tahoe'm var" dedi.

Görevli, "Plakayı aldınız mı?" diye sordu. "Henüz değil.

Şimdi geliyorum."

"Bize haber verin," dedi sıkılmış bir sesle. Muhtemelen o gün aldığı iki yüzüncü Tahoe çağrısıydı.

Yaklaştıkça plakaların aradığı plakalar olmadığını görebiliyordu. Durdu ve "Sizin için bir plaka buldum. Bunu çalıştırabilir misin?"

Plakayı okudu ve sonra devriye arabasından indi. Sürücü koltuğunda birinin oturduğunu ama aynadan kendisine baktığını görebiliyordu. Bu yeni bir şey değildi; bunu herkes yapardı; ama arabanın motoru çalışıyordu. Benzin varken bu pek doğru değildi. Galon başına 3.50 dolar ve artıyor.

Card, sevk memurunu duyabilmek için kapısını açık bıraktı ve belindeki silahı gevşetti; heyecanlı sevk memuru geri geldi, sesi acildi: "Dan, bu plakalar bir Ford F150'ye ait, yani burada bir sorun var-"

Ve o anda Jimmy ve Tom, yüzlerinde maskeleriyle bankanın ön kapısından içeri daldılar ve çalıntı paraları koydukları market poşetlerini taşıyarak sokağa çıktılar.

- - -

Soygunun ilk kısmı gayet iyi gitmişti. Ön kapıdan girmişler, içeride üç kadın bulmuşlardı; biri tezgâhın arkasında, ikisi de yan büroda dedikodu yapıyordu; müşteri yoktu. Tom silahını amaçsızca etrafa doğrultup Jimmy'yi sırtından vurmaya düşünürken Jimmy ofisteki kadınları indirdi, ama Jimmy her şeyin o kadar üstündeydi, o kadar çılgındı ki Tom korktu ve tabancasını tezgahın arkasındaki ürkek görünüşlü kadına doğru salladı.

Jimmy bağırdı, "Parayı getir, parayı getir, parayı getir ..."

İkisi de yanlarında kâğıt bakkal çuvaları getirmişlerdi ve Tom tezgâhın arkasına koşup para çekmecelerinden çuvalına para doldurmaya başladı, Jimmy de ofisteki patron kadına, "Kasayı aç, kasayı aç" diye bağırdı - tüfeği diğer kadının kafasına doğrulttu - "yoksa bu kadını hemen burada vururum, hemen şimdi."

Patron kadın, beton bir duvarın içine yerleştirilmiş iki metreye iki metrelik bir kasanın bulunduğu arka odaya koştu. Şifreyi birkaç kez karıştırdı, sonra buldu. İçerideki küçük raflarda para yığınları vardı. Jimmy kasanın küçüklüğü karşısında hayal kırıklığına uğramış olsa da parayı çantasına doldurdu ve Tom'a bağırdı: "Gidelim. Hadi gidelim."

Kimseye ateş etmedi, çünkü bu bir soygundu, cinayet değil. İki çizgi zihninde kesişmiyordu. Jimmy, Tom lobiye gelene kadar silahı kadının üzerinde tuttu ve ikisi de aynı anda gün ışığına fırladılar.

Polis tam bir sürpriz oldu.

- - -

Polis orada, sokağın hemen aşağısında duruyordu ve tabancasını kılıfından çekiyordu. Jimmy ve Tom kapıdan içeri daldılar ve onu gördüklerinde tökezleyerek durdular, sonra Jimmy Tom'a "Git" diye bağırdı ve Tom polise bir el ateş etti, ıskaladı ve ikisi de koşmaya başladılar. Polis onlara ateş etmeye başladı, üç kez ıskaladı ve tam Jimmy arabaya varmışken dördüncü kez ateş etti ve Jimmy'nin kalçasına isabet ederek onu yere serdi.

Tom aynı anda yere yığıldı, silah sesinden korktu, karnının üzerinde kıvranarak döndü ve 9 milimetrelik silahının tetiğini çekmeye başladı. Tamamen panikle ateş ediyordu, polisin nerede olduğunu bile bilmiyordu. Card arabasının kapısının arkasına saklanmıştı ve şans eseri Tom'un panik halindeki 9 milimetreliklerinden birini yakalamak için tam zamanında başını pencere camının arkasına kaldırdı.

Kurşun camı delip geçtikten sonra Card'ın alnının ön kemiğinden geçerek beynine, oradan da başının arkasındaki çeper kemiğine saplandı. Parietal kemiğe ulaştığında o kadar çok kütle kaybetmişti ki, delip geçmek yerine yön değiştirdi ve saniyenin birkaç yüzde birini Card'ın beyninin içinde takırdayarak geçirdi, Card bunu bilmiyordu çünkü zaten ölmüştü.

Sokağa sırtüstü düştü ve son bir refleks hareketiyle kollarını iki yana açarak ölü bir adamın resmine benzedi.

Jimmy kendini arabaya sürükledi ve sürünerek arabaya bindi ve "Kötü vuruldum. Dostum, fena vuruldum." Silahları ve parayı yanında getirmişti.

Tom para dolu çantasıyla arkadaydı ve "Hadi, hadi," diye bağırdı. Becky ayağını yere vurdu ve "Ne kadar kötüsün?" diye bağırdı. Ne kadar kötüsün?"

Jimmy, "Oldukça kötü," diye bağırdı. "Tanrım, çok acıyor."

- - -

JIMMY, 9. Bölge'den dümdüz on dört mil gitmeyi, sonra 99'dan sola, bir yan patikaya, sonra da bir zamanlar Jimmy'nin babasını bir grup ölü ağacı kesip kütüklerini öğütmesi için kiralamış olan yaşlı bir adamın evine giden arka yollardan oluşan bir yapboz yoluna gitmeyi planlamıştı. Jimmy ona yardım etmek zorunda kalmıştı ve iki şeyi hatırlıyordu: yaşlı adamın bir pislik olduğunu ve yalnız yaşadığını. Yan tarafında bir garajı olan eski bir çiftlik evinde tek başına yaşıyor, yarım bölümlük bir arazide çiftçilik yapıyor, iyi bir yılda ancak iyi bir kamyonet ve Körfez Kıyısı'nda bir kış tatiline yetecek kadar kazanıyordu.

Jimmy yaşlı adamı öldürüp kamyonetini almayı düşündü. Boxes'ın arabasını yaşlı adamın garajına kilitleyeceklerdi ve yaşlı herifi kimse sevmediği için, birilerinin onu aramaya çıkması haftalar sürebilirdi. Muhtemelen bahar çiftçiliğini yapmadığı ortaya çıkana kadar. O zamana kadar başka bir yerde olurlardı.

Tom'a nereye gitmeyi planladığını söylememişti, çünkü Tom ...

Tom'a artık güvenmiyordu. Doğruyu söylemek gerekirse, Tom'un dünyadaki günleri sayılıydı ve doğruyu söylemek gerekirse, bu sayı Bir'di.

- - -

Ama yaşlı adamın evine gitmediler, o zaman değil. Kendilerini bir mısır tarlasında buldular. Bazen mısırlar kar yağmadan önce hasat edilmez ve kış boyunca bekletilirdi. Kasabadan sekiz mil uzakta, dar bir yan yolda böyle bir tarla gördüler ve Jimmy bozuk yolların acısıyla çığlık atarak onları kuru bir hendeğe, sonra da tarlaya doğru yönlendirdi. Arabayı umursamadılar ve çitin üzerinden mısır tarlasına doğru sürdüler. Havadan görülebiliyorlardı ama yoldan görülemiyorlardı.

Jimmy kötü yaralanmıştı ama olabileceği kadar kötü değil. Polisin kurşunu uyluğunun dış tarafında bir yara açmıştı, sanki et dondurma kepçesiyle oyulmuş gibiydi. Her yerde kan vardı. Becky çantasından bir bluz çıkardı ve bir bandaj yapıp yaranın etrafına sıkıca bağladı, bandajı bluzun kollarıyla düğümledi.

Kan sızmaya başlamıştı ama kontrolsüz görünmüyordu.

Becky, "Biraz ilaç almalıyız. Ağrı kesici." "Bunu nerede yapacağız?" Jimmy inledi. Yüzü bembeyazdı. dişleri beyaz tenine karşı sarı görünüyordu. "Buranın her yerinde olacaklar," dedi Becky. "Tom onu vurdu. Polis ve hareket etmiyordu. Ölmüş olabilir. Bir saat içinde hareket edemeyeceğiz. Geceye kadar olmaz."

"Peki, ne yapacağız?" Tom sordu. "Çok kötü yaralanmış." Jimmy, "Durduğumuzdan beri daha iyiyim," dedi ama sonra Yine inledi.

Becky, "Şu küçük evi geçtik, yarım milden fazla değil," dedi. "Geri dönüp ilaçları var mı diye bakabiliriz."

Jimmy, "'Biraz ilaç ödünç alabilir miyiz' mi diyeceksin?" dedi.

"Ben bir silah alacağım," dedi Becky.

"Tetiği çekebileceğini düşünüyor musun?"

"Senin kadar iyi. Geri geleceğim, bacağını olabildiğince iyileştireceğim, sonra da ... devam edeceğiz."

Jimmy inledi ve sonunda, "Başka bir şey düşünemiyorum," dedi.

"Seni arabada bırakacağız. Üşürsen çalıştırabilirsin," dedi Becky. dedi. "Orasının yarım mil bile olduğunu sanmıyorum, on beş dakika içinde orada oluruz. Yarım saate döneriz."

Jimmy Tom'a baktı: "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence o ilaca ihtiyacın var," dedi Tom. "Eğer şanslıysak, ağrını kesecek bir şeyler bulabiliriz."

"Tamam," dedi Jimmy ve bir dakika sonra, "Beni bırakma. Becky, beni bırakma."

- - -

NE BECKY NE DE TOM kardiyovasküler açıdan çok iyi durumda değildi. Koştular ve nefesleri tükendiğinde yürüdüler, sonra biraz daha koştular; ev aslında yolun sadece altı yüz metre gerisindeydi ve oraya on dakikadan kısa bir sürede vardılar. Yaklaştıklarında, müstakil garajın uzak tarafındaki eve gelebilmek için yoldan çıkarak bir tarlaya girdiler. Garaja vardıklarında

bir pencereden içeri baktı ve siyah bir cip gördü; diğer alan boştu.

"Muhtemelen evde biri vardır," diye fısıldadı Becky.

Tabancasına baktı, henüz kullanılmamış bir revolverdi. Jimmy onun için doldurmuştu, "Emniyeti yok, o yüzden basit. Sadece tetiği çek."

Tom, "Mecbur kalmadıkça kimseyi vurma," dedi.

Kadın başını salladı ve "Acele etmeliyiz. Arka kapıyı deneyeceğiz. Kilitliyse, tekmeleyerek içeri girmelisin."

Kapı kilitli değildi. Çamur odasına, oradan da mutfığa geçtiler, döşeme tahtaları ayaklarının altında gıcırdıyordu ve bir kadın seslendi, "Will? Will?" diye seslendi.

Becky silahın namlusuyla önden gidiyordu ve kadınla birlikte aynı anda oturma odasıyla mutfak arasındaki kapıya vardılar. Kadın otuz beş yaşlarında, sarışın ve zayıftı, saçlarını atkuyruğu yapmıştı, beyaz bir bluz, mavi bir kot pantolon ve yumuşak terlikler giymişti ve kadın, "Kim-" diye bağırırken Tom'un gözünde her bir ayrıntı kristalleşti.

Becky silahı iki ayağından kadının kalbine doğru itti ve tetiği çekti. .44 Magnum'un tetik patlaması şiddetli ve sağır ediciydi ve kadın geriye doğru devrildi ve öldü.

Becky, "Tanrım, başardım." dedi. Tom'a, "İlacı bulup buradan gitmeliyiz" dedi.

Ama sonra ikisi de durup ölü kadının yüzüne baktılar ve Becky, "Güzeldi," dedi ve ikisi de birkaç saniye daha baktılar ve evdeki sessizlik derin ve solgundu, sanki güneş ışığı geri çekiliyordu.

Becky titriyordu ve yüzü kızarmıştı; ateşi vardı. Tabancanın gücü. Tom ona ve kadının vücuduna baktı, sonra, "Silahı bana ver," dedi.

Becky neredeyse dalgın bir şekilde silahı ona uzattı, hâlâ ölü kadına odaklanmıştı. Tom silahı aldı ve "Dinle... yapmak istiyor musun?" diye sordu.

Becky şaşırılmıştı. "Ne?"

"Biraz zamanımız var. Yatak odasına geri dönmek ister misin?"

Becky'nin ağız bir karış açık kaldı ve yüzündeki inançsızlık ifadesini hemen ardından gelen küçümseme izledi. "Deli misin sen? Seni inek, ben asla ... Tanrım, seni hasta herif."

Arkasını dönmeye başladı ama Tom'un elinin geldiğini göremedi.

Tom uzun boylu ve zayıftı ama biraz kaslıydı ve eli biraz uzundu. Tom'un avuç içi, bir tenis raketinin topa vurması gibi Becky'nin suratının ortasına çarptı ve Becky geriye, mutfak zeminine doğru uçtu. Tom silahı mutfak tezgahının üzerine bıraktı ve Becky'yi boynundan yakalayıp çığlıklar atarak ve burnundan kanlar fışkırarak evin içinde yatak odasına kadar sürükledi ve onu yatağın üzerine fırlattı. Becky yüzüstü yuvarlandı ve sürünerek adamdan uzaklaşmaya çalıştı ama adam Becky'nin üstüne çıktı ve elbiselerini çıkarmaya başladı.

Kadın karşı koydu ama adam ona tecavüz etti ve bundan zevk aldı. Hem de çok. Seks yapmaktan ve öncesinde ve sonrasında onu açık elle dövmekten zevk alıyordu. Bir kez yaptıktan sonra, özür dilemek için bir dürtü duydu, ama seksin geri geldiğini hissetti ve onun nasıl inlediğini hatırladı ve kalçalarına oturup ona baktı, ne kadar harika görünüyordu, tamamen çıplaktı ve bu onu tekrar harekete geçirdi ve onu tekrar dövdü ve ona tekrar tecavüz etti ve sonunda bitti.

Gömleğini ve pantolonunu çekti ve "Bundan kimseye bahsetme" dedi ve onu orada bıraktı. Dışarı çıkarken ölü kadının cesedinin üzerinden geçti, tabancayı aldı, ölü kadının çantasını dolaptan aldı, arabasının anahtarlarını buldu ve cipine gitti.

- - -

BECKY ONUN GİTTİĞİNİ DUYDU. Kendini iterek kalktı, sendeleyerek banyoya girdi ve aynada kendine baktı. Yüzü kan maskesine dönmüştü. Yıkayabildiği kadar yıkadı, ilaç dolabına bakmayı hatırladı, şansı yaver gitti, bir dişçinin reçete ettiği yarım kullanılmış bir şişe OxyContin buldu, bir tüp Mycitracin ile birlikte aldı, çarşaf dolabından birkaç temiz çarşaf aldı, bandaj yapmayı düşünüyordu ve kapıya doğru yürüyordu ki aracın garaj yoluna girdiğini duydu.

Dışarı baktı ve siyah bir Ford F-150'nin geldiğini gördü.

Neredeyse paniğe kapılarak etrafına bakındı, sonra yatak odasına koştu, yatak odasındaki dolabı açtı ve 12 kalibrelik pompalı tüfeği gördü. Pompalı tüfekleri biliyordu - babası da dahil olmak üzere kırdaki çoğu erkekte bir tane vardı. Yerde bir kutu fişek vardı, ikisini doldurdu, üçüncüsünü yere attı ve birini fişek yatağına yerleştirdi. Twins şapkalı uzun boylu bir adam çamurluktan içeri girdiğinde, kadın mutfağın tam ortasındaydı, alnındaki ve burnundaki kesikler hâlâ kanıyordu. Adam "Ne?" dedi ve kadın onu vurdu.

Otuz saniye sonra kamyonete binmiş, garaj yolundan geri geri çıkıyordu. Bundan bir dakika sonra da mısır tarlasındaki Tahoe'nun yanına yanaşıyordu.

Jimmy onun kanlı yüzüne bakıp "Ne?" diye sorunca Becky "Bana tecavüz etti." dedi.

Jimmy, "Ne?" dedi.

O da, "Hadi, gitmeliyiz. Kaçmalıyız." dedi. Ağlamaya başladı ve Jimmy'yi topallayarak yeni kamyona götürdü, ağızına iki OxyContin attı ve sordu, "Nereye gidiyoruz Jimmy? Nereye gidiyoruz?"

- - -

TOM teslim olmak için gerekli tüm stratejileri DÜŞÜNMEMİŞTİ ama Dük'ün yardımcılarının önce onu ele geçirmesine izin vermek istemediğinden oldukça emindi. Polisin ateş etmesinden Jimmy'yi sorumlu tutabileceğinden tam olarak emin değildi ama hiç tanık yoktu ve muhtemelen bunu yapabileceğini düşünüyordu. Yine de şerif yardımcılarını çok kızacaktı ve bu yüzden önce Flowers'ı aramasının daha iyi olacağını düşündü.

Ama bu bile onu korkutuyordu. Kaçmaya devam etmeli miydi? Onu Güney Dakota'nın yarısına kadar götürecek kırk doları vardı ve Becky ile Jimmy'nin bu cip hakkında konuşmayacakları kesindi.

Öte yandan, kadının kocası eve gelecekti ve her an cipi arıyor olabilirlerdi. . . .

Dengeli düşününce, Flowers'la birlikte olmasının daha iyi olacağını düşündü. Cesaretini toplaması biraz zaman aldı ve bir kez, bir sapakta, işlemek ve 44'lüğü bir menfeze atmak için durdu. Becky sırtını çizmişti, o sırada devam etmesini sağlamıştı ama şimdi çok acıyordu.

Becky.

Bunu düşündü ve sonra gülümsediğini hissetti. Başka her ne olduysa, buna değmişti. Günün geri kalanında yaşarsa, Becky'yle geçirdiği yarım saat on bin gece boyunca rüyalarına iyi gelecekti. Daha önce *hiçbir şeyi* öylece almamıştı. Ama onu almıştı: Tom McCall'u kısa sürede unutamayacaktı.

Ama bu o zamandı.

Gökyüzüne, "Şimdi biraz bok yiyeceğim," dedi ama sonunda cebinden cep telefonunu çıkarıp açtı ve Flowers'ın dönüş numarasını tuşladı. Flowers hemen geldi ve "Tom? Neredesin?"

VIRGİL ilçe yöneticisiyle görüştü ve Randy White'ın ücretli izne ayrılmasına karar verdi, ancak bunun nedenini tam olarak açıklamadı. "Bu katillerin onun için bir tehlike oluşturabileceğini düşünüyoruz ve kendisi hakkında konuşamayacağım bazı konularda tanıklık yapıyor, bu yüzden herkesin iyiliği için onu göz önünden uzaklaştırmak istiyoruz."

Kısa boylu, tıknaz, kır saçlı, eski bir denizci olduğu her halinden belli olan ilçe yöneticisi, "Tanrı sizi korusun. Götürün onu."

Virgil kamyonu doğru yürürken Randy'nin çalışkan biri olarak herkes tarafından saygı görmediğini düşündü. Randy'yi cep telefonundan aradı ve "Tamamdır. Paranı alacaksın ve izninden sayılmayacak. Şehirlere git, ama irtibatta kal. Seni aramak zorunda kalmak istemiyorum."

Bir şeyler daha atıştırmayı düşünüyordu ki Duke aradı ve "Oxford'daki kredi birliğine saldırmışlar. Yardımcılarımızdan birinin vurulmuş olma ihtimali var, Dan Card vurulmuş olabilir, bir adam onu kamyonetiyle Marshall'a doğru sürüyor. Duyduklarımız bunlar, hiçbir şey bilmiyoruz."

Virgil kamyonunun atlasında Oxford'u buldu. Burası ondan olabildiğince uzaktı ve hâlâ Bare County'deydi. Caddeye çıktığında, birkaç blok ötede iki şerif arabasının kırmızı ışıktaki geçtiğini gördü ve kendi flaşörlerini yakarak peşlerinden gitti ve yüksek bir hızla şehrin güneyine yöneldi.

YOLLAR TEMİZ VE KURUYDU ve hepsi ışıklar ve sirenlerle koşuyordu. Yolda Virgil Davenport'u aradı ve ona olayı anlattı ve aşağıda bir polis olabileceğini söyledi. Yedi ya da sekiz dakika sonra Davenport geri aradı ve "Card öldü. Az önce Marshall'la konuştum. Onu getiren adamı karşılamak için bir ambulans göndermişler ama öldüğünü söylüyorlar. Bu adamları yakalamalısın Virgil."

"Sorunu biliyorsun," dedi Virgil.

Sorun şu ki, katillerin kim olduğunu biliyorlardı ama onları bulamıyorlardı. Eğer Oxford'dan bir saat önce kaçmışlarsa, Oxford'dan yaklaşık elli mil yarıçaplı bir daire içinde herhangi bir yerde olabilirlerdi.

$A = \pi r^2$ formülünü kullanırsak, A alan, r yarıçap ve pi 3,14 (kabaca), 7.850 mil karelik bir alanda neredeyse her yerde olabilirlerdi ve keşfedilmedikleri her an alan hızla genişliyordu.

"Sorunu biliyorum ama bu çılgınlık, kontrolden çıktı." "Eyaletteki herkes onları arıyor," dedi Virgil. "Ne yapıyorlar? ne yapmamı istiyorsun?"

Davenport'la telefonu kapattıktan bir dakika sonra Duke aradı ve "Dan Card öldü ama çeteden birini vurdu. Sokakta kan var ama hangisi olduğunu bilmiyoruz. Banka iki maskeli adam tarafından soyuldu ve içlerinden biri vuruldu."

Tom McCall aradığında Duke konuşmaya devam ediyordu.

Virgil'in telefonu gelen mesajla birlikte bipledi ve arayanın kim olduğunu görüp Duke'e, "McCall hatta. Seni sonra ararım."

Duke "Hey-" dedi ama Virgil McCall'a bağlandı ve "Tom? Neredesin?"

- - -

"Virgil, kaçıyorum. Jimmy bacağından vuruldu, Becky bir çiftlik evinde bir kadını öldürdü, ben otoyoldayım, bir cip çalıp Becky'den kaçtım, silahım yok, ama Jimmy bir polisi vurdu, sanırım ve o polisler beni bulurlarsa öldürecekler. Ne yapacağımı bilmiyorum-"

"Jimmy'nin durumu ne kadar kötü?"

"Acıyor, çok kanaması var ama gömlekten bandaj yaptılar. Ama Jimmy'nin canı cehenneme, dostum, ben buradayım, mahvoldum-"

"Seni yakaladım," dedi Virgil. "Sen bana nereye gideceğimi söyle, ben de seninle orada buluşayım. Yolları ve kavşağı bul, ben de seni götüreyim."

"Hangi yolda olduğumu bilmiyorum. Dağ başındayım."

"Vurulan kadın nerede? Öldüğüne emin misin? Neredeler?"

"9. Bölge'de, kasabanın hemen dışında... Oxford'un dışında. Bir mısır tarlasına girdiler, kesilmemiş bir mısır tarlasına. Mısırın içinde saklanıyorlar. Kasabadan 8-10 mil uzakta olmalılar."

"Kuzey mi, güney mi? ?"

"Bilmiyorum... kuzey, sanırım. Kasabaya doğru, Bigham'a doğru." Oxford'un 9 mil kuzeyinde. Bulunduğu yerden o kadar da uzak değildi. Virgil cep telefonunu hoparlöre aldı ve "Sen burada bekle, haritama bakmam gerek" dedi.

Yolcu koltuğundan atlasını aldı, Oxford'dan çıkan 9'u buldu ve onu yakalamak için doğuya doğru koşması gerektiğini fark etti. McCall'un yolunu kesmekten nefret ediyordu ama başka seçeneği yoktu. "Tom, beş dakika sonra beni ara, seni getireceğim. Ama şu vurulduğunu söylediğin kadına bir ambulans ve birkaç polis göndermem lazım."

"Bana yardım etmelisin dostum. Beni *esir* aldılar." "Beş dakika içinde beni ara," dedi Virgil. "Seni içeri getireceğim."

Virgil hâlâ şerif yardımcılarının arabalarını takip ediyordu, hepsi de saatte seksen mil hızla gidiyordu, yolların çok kötü olmadığı yerlerde, ama onları 9. Cadde'ye götürecek bir kavşağa geliyorlardı ve iki şerif arabası dümdüz ilerliyordu ve onlarla doğrudan konuşmanın hiçbir yolu yoktu, Virgil dönüşü aldı ve Duke'u arayıp McCall'un hikayesini anlattı.

Duke, "Şimdi Oxford'a geliyorum, ama bir kısmı kesinlikle yalan, çünkü tanıkla konuşuyoruz ve bir adamın vurulduğunu söyledi, ama Dan'i öldüren *diğer adamdı*. Senin adamın McCall'muş."

"Beni arıyor ve onu buraya getireceğim ama kadının düştüğü evi bulmamız gerekiyor."

"Tamam, önünüzdeki çocuklar en yakın olanlar. Onları geri çevireceğim," dedi Duke. "Nereye gittiğinizi biliyor musunuz? Tam olarak?"

"9'a ve oradan da güneye, Oxford'a doğru. McCall bir mısır tarlasına atıldıklarını düşünüyor, kasabanın yaklaşık sekiz ya da on mil kuzeyindeki bir mısır tarlasına. Bu yıl o kadar çok mısır yok."

"Onları görürsen, biz topçularla oraya varana kadar bekle," dedi Duke. "Senin ölmene ve onların kaçmasına ihtiyacımız yok."

"Eğer görürsem, McCall'un ölü kadının olduğunu söylediği çiftlik evine doğru gideceğim. Bunu şansa bırakamayız."

"Ara beni. Ben o tarafa gidiyorum. Herkesin o yöne gitmesini sağlayacağım ama oraya önce sen varacaksın. Ara beni."

Virgil telefonu yolcu koltuğuna fırlattı ve iki eli direksiyonda, ayağını daha sert bir şekilde yere bastı. İyi bir asfalt yol olan 9'a kadar çakıl taşları üzerinde iki mil gidiyordu. Kavşağa geldiğinde, tam ileride, kavşağın diğer tarafında bir çakıl tozu bulutu gördü ve peşinden gitmeyi düşündü ama yapmadı. Vurulan kadın . . .

- - -

Eğer peşinden gitmiş olsaydı, Becky ve Jimmy'yi siyah Ford'un içinde yakalayacaktı. Jimmy ağrı kesicilerin etkisiyle kendini daha iyi hissediyordu. Acısı tamamen geçmemişti ama hafiflemişti, zihni açıktı ve sürekli Tom McCall'a dönüyordu. Becky ona tecavüzü anlatmıştı ve hâlâ yıkılmış, göğsüne kapanmış ağlıyordu. "O orospu çocuğu, onu vurmalıydım. Şu anda polislerle konuşuyor."

"Nereye gittiğimizi bilmiyor."

Jimmy, "Yarım saat içinde bütün ilçeyi sarmış olacaklar," dedi. "Becky, daha hızlı gitmelisin. Daha hızlı, hadi, daha iyi bir yol var, daha hızlı gitmeliyiz, zamanımız yok."

- - -

VIRGİL, yarım mil öteden duran mısırı gördü, karanlık toprakta bronz bir leke. Normal bir pikap hızına, saatte elli mil hıza yavaşladı ve kontrol ederek yanından geçti. Bir kamyonundan iz yoktu ama yeterince derine inmişlerse ... Sonra bir menfezden geçti ve toprakta izler gördü ve evet diye düşündü.

Bir süre sonra, otoyolun yüz metre uzağında duran bir çiftlik evine geldi; dışarıdaki posta kutusunda "Towne" yazıyordu. Garaj açık ve boştu, eksik bir diş gibi kötü siyah bir dikdörtgendi ve açıklığı onu yakaladı ve "Kahretsin," dedi ve araba yoluna girdi ve hemen cevap veren Duke'u aradı.

"9'da 10'un üç mil güneyindeyim, pembe bir ev, yan tarafında açık duran bir garaj var, arabadan iz yok, belki yarım mil güneyde bir mısır tarlası var ve orada bazı izler vardı. Sanırım onlar. Ben eve giriyorum."

"O eve girmeyeceksin, orada kalacaksın," dedi Duke. "Bu bir emirdir, bayım. Üç ya da dört dakikadan fazla yolumuz yok."

"Siktir et," dedi Virgil ve telefonu kapattı, kamyonetten indi, arkadan av tüfeğini aldı, dört adet çifte fişek doldurdu ve silahın namlusunun onu araba yoluna doğru götürmesine izin verdi.

Giderken telefonunun çaldığını duydu. McCall, muhtemelen. Bıraktı Git.

Arka kapı açıktı ve içeri adım attı.

Adam inledi, bir kolu seğirdi ve Virgil adamın vücudunun üzerinden atlayarak yemek odasına, oturma odasına ve mutfığa doğru ilerledi, kadının vücudunun üzerinden geçti - kadının görmeyen gözleri ona dik dik bakıyordu, kadın ölmüştü - ve adama geri döndü.

Adam bir av tüfeğiyle vurulmuştu ama görünüşe göre saçmaların çoğu pazularıyla göğsü arasına girmiş, göğüs kafesinde kanlı bir yama açmış ve kolundan bir parça koparmıştı. Bir kan gölünün içinde yatıyordu ama Virgil daha büyük kan gölleri görmüştü ve silahını bırakıp Duke'u aradı ve bağırdı, "İki yaralı var, biri ölü ama biri hâlâ hayatta. Buraya HEMEN bir doktor lazım. Hemen buraya birini gönderin."

Duke, "Bekleyin," dedi ve sonra geri geldi. "Bir ambulansımız var ama biraz zaman alacak. Adamlarımdan biri tıbbi eğitim aldı, hemen arkamda ... tıbbi bir kiti var ... Şimdi sana doğru geliyorum."

Virgil yaralı adama baktı ve ne yapacağını bilemedi: sağlıkçı değildi ve yapacağı her şeyin hiç yoktan daha kötü olacağından korkuyordu. Adam kan sızdırıyordu ama pompalamıyordu. Sonra aklına boş garaj ve iki ceset geldi ve adamın cüzdanını cebinden çıkarıp açtı, ehliyetini buldu ve koşarak kamyonetine geri döndü.

Araba yolunu geçerken Duke direksiyonu kırdı ve Virgil'in kamyonunun yanında tozlu bir gıcırtyla durdu. Bir başka şerif arabası hemen arkasındaydı ve Virgil, "İçeri," diye bağırdı.

Duke, "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

Virgil seslendi, "Sanırım arabalarını aldılar. Arabalarının kimliğini öğreneceğim."

Duke garaj yolundan koşarak eve girdi ve ikinci arabadan inen bir şerif yardımcısı bagajdan bir sağlık çantası indirip Duke'ün peşinden kapıya doğru koştu. Sonra Virgil'le aynı yönden gelen iki şerif arabası daha geldi, polisler bahçeye yığıldı.

- - -

DUKE on beş saniye sonra tekrar dışarıdaydı, Virgil kurbanın araba kayıtlarının okunmasını bekliyordu. Otuz saniye sonra onları bulmuş ve açıklamalarını bir not defterine yazmıştı: Clarence ve Edie Towne adına kayıtlı bir siyah Jeep Cherokee, bir siyah Ford F-150 pikap. Her ikisinin de plakasını aldı, sonra kamyonundan indi ve notu Duke'a vererek, "Bu araçları arıyoruz. McCall cipte, Sharp ve Welsh de muhtemelen pikapta. Hâlâ mısır tarlasında olmaları mümkün."

Duke, yardımcılarını mısır tarlasının köşelerine, dışarı çıkmaya çalışan herhangi birini görebilecekleri yerlere gönderen emirler yayınladı ve diğer iki yardımcısını kendisi ve Virgil'e yolun kenarından mısır tarlasına kadar eşlik etmeleri için görevlendirdi.

Virgil, "Bulabildiğimiz kadarını canlı istiyorum. Burada başka bir şey daha var - eğer onları çok büyük bir risk almadan yakalayabilirsek canlı olarak ele geçirmeliyiz."

"Risk yok," dedi Duke. "Risk almadan onları yakalayabilirsek canlı. Başka kimsenin vurulmasını istemiyorum. Dan'i hepiniz biliyorsunuz. . . Pekâlâ, gidelim. Gidelim."

Mısır tarlasının yanından geçip köşelerinde mevzilenen şerif yardımcılarının önderliğinde hızla yola koyuldular. Virgil şerifin kendi kamyonuna öncülük etti ve ilk ikisinin on saniye gerisinde iki kamyon daha vardı.

Onlar giderken, 10. Cadde'de kaybolurken gördüğü toz bulutunu düşündü. Onlar mıydı?

Çiftlik evinden ayrıldıktan bir dakika sonra Virgil kamyonunu yoldan çıkardı, hendeğe indi, ölü otların arasından geçti, sonra kuru bir dereye inen bir yola girdi. Birinin dere yatağının diğer tarafını yarıp küçük fidanları ezdiği yeri görebiliyordu ve durup tüfeğini çıkardı, diğer polisler de arkasında durdu ve onlara dağılmaları için el salladı.

"Kimse kimseye ateş etmesin," dedi. Polis memurlarının her biri M16 taşıyordu ve bir çatışma hattında mısırlara doğru ilerlediler; Virgil ilerideki sınırlı görüş mesafesiyle Sharp ve Welsh'i canlı yakalama umudunun boşa çıkacağını fark etti.

Gerçek bir teslim olma şansı yoktu çünkü yeterince iyi görülemiyorlardı ve ateş açmaya hazır olabilecekken kimse teslim olma ihtimalini göze almazdı.

En iyi şansın, ikisinin de vurulmuş ve yere düşmüş olmaları olduğunu düşündü.

"Burada bir kamyon var, burada bir Tahoe var," diye bağırdı şerif yardımcılarının biri ve sıra ona doğru kaydı, sonra durdu, sonra tekrar ilerlemeye başladı ve hedef alana çöktü. Virgil ve Duke çatışma hattı boyunca zıt yönlerden koşmaya başladılar ve sonra Virgil kamyonu gördü ama etrafında hiçbir yaşam belirtisi yoktu.

Yavaşça ilerlediler, polisler birbirlerini atlayarak geçtiler, her zaman bir ya da ikisi kamyonu odaklanırken diğerleri korudu ve yeterince yaklaştıklarında Virgil, "Beni vurmayın," diye seslendi ve koşarak yukarı çıktı

kamyona doğru gitti, durdu, dinledi, sonra arka pencereden baktı. Kamyon boştu.

"Kimse yok," diye seslendi. "Mısıra dikkat et, mısıra dikkat et."

"Bu tarafa giden başka bir yol var. Burada başka bir kamyon vardı," diye seslendi biri ve Virgil o tarafa gidip baktı. Mısırlar, ilk aracın park ettiği yerden on adım ötede gelip duran başka bir araç tarafından devrilmişti.

Bir şerif yardımcısı, "Buraya geri dönmüş ve geri çekilmiş," dedi. "Şu Ford'un içindeler."

Virgil Tahoe'ya doğru geri çekildi ve yolcu tarafındaki kapıya bakan Duke, "Birisi fena çarpmış. Çok kan var."

Virgil içeri baktı; çok fazla kan vardı ama kan kaybından ölmek üzere olan biri için olması gerektiği kadar çok değildi. McCall doğruyu söylüyordu: Jimmy vurulmuştu ama etkisiz hale gelmemişti. Saklanacak bir yer arıyor olacaklardı, yaraya biraz ilgi gösterebileceklerdi, bu da ıssız bir çiftlik evindeki birinin kısa bir süre içinde öldürülebileceği anlamına geliyordu.

Virgil tüm bunları Townes'ların cipi ve pikabı için çoktan durdurma emri çıkarmış olan Duke'a söyledi.

"Burada Ulusal Muhafızlara ihtiyacımız olacak. Elli mil boyunca her kavşağı kapatmamız gerek," dedi Duke. "Valiyi arayacağım." Sonra da, "Peki ya McCall?" diye sordu.

Virgil başıyla onayladı ve telefonuna gidip geri arama numarasını tuşladı. McCall ikinci çalışta cevap verdi ve "Neredesin dostum, neredesin?" diye sızlandı.

"Seni buraya getirmem gerek Tommy. Neredesin? Anladın mı?"

"79. yoldayım, kasabaya doğru gidiyorum. Kuzeye gidiyorum sanırım. Yavaş sürüyorum. Dostum, Duke'e söyleme, o şerefsizler beni öldürür."

"Sen kenara çek ve bekle. Geliyorum," dedi Virgil. "Sadece bekle. Buradakiler Jimmy'nin vurduğu polis için çılgına dönmüş durumda ve sen gerçekten beni beklemek istiyorsun."

"Kenara çekeceğim, dostum."

"Geliyorum," dedi Virgil.

- - -

"Biz de seninle geliyoruz," dedi Duke. "Arkamda," dedi

Virgil. "Bu çocuğa ihtiyacım var."

Duke sinirlendi. "Dan'i vuran bu çocuk. Bu Jimmy işi tamamen yalan."

Virgil, "Tamam, bunu kabul ediyorum ama onu olduğundan daha fazla korkutmak istemiyorum. Sana güvenmiyor ve ben de onun kaçıp saklanmasını ve belki de başka birini öldürmesini istemiyorum. O yüzden sen geride dur."

Duke başka bir şey söyleyecek gibiydi ama sonra başını salladı ve "Emri ben veririm," dedi.

Hendekten çıkıp yola doğru yuvarlandılar, Virgil arkasında Duke'le, Duke'ün arkasında da başka bir devriye arabası vardı ve Virgil bunun kıl payı kurtulabilecekleri bir şey olduğunu düşündü. Duke ve polisleri ellerinden gelse McCall'u öldüreceklerdi; herhangi bir bahane yeterliydi.

VIRGİL Duke'e McCall'un tam olarak nerede olduğunu söylememiştir, bu yüzden Duke'ün takip etmekten başka çaresi yoktu. İkinci bir devriye arabası Duke'ün arkasına düştü. Birkaç ilçede herkes McCall'u aradığı için, başka bir polisin Virgil'den önce ona ulaşma ihtimali vardı ve bu hiç de iyi olmazdı. Virgil gaza bastı, oraya önce varmaya kararlıydı, saatte seksen mil, sonra da doksan mili zorluyordu, bu da çakıllı yollarda kendini öldürmeden gidebileceği en yüksek hızdı: 4Runner iyi bir kamyondu ama bir spor araba değildi.

İlerlerken harita kitabını okumak zorunda kalması hiçbir şeyi kolaylaştırmıyordu. Eğer McCall 79. Otoyol'daysa, Virgil'in ona ulaşmak için yol ızgarasında birkaç zikzak çizmesi ve McCall'un tam olarak ne kadar kuzeyde olduğunu bilmediği için bunları olabildiğince çabuk yapması gerekecekti.

Öyle de yaptılar, her zigzagda gidebildiği kadar doğuya gitti, sonunda onu 79'a kadar götürebilecek kadar büyük bir yola çıktılar. Üç araç da çığlık çığlığa 79'a döndü ve on dakika boyunca hızla ilerledikten sonra Virgil yolun kenarında, belki de bir milin dörtte üçü kadar ileride siyah cipi gördü.

Virgil yan aynasından ikinci devriye aracının geçiş şeridine girdiğini gördü ve Virgil orta çizgi kaputunun ortasından geçene kadar kenara çekildi. İkinci arabadaki polis memuru onu birkaç saniye itti, sonra Virgil gözleri dikiz aynasına kayarken Duke'un geri çekilen diğer polise el salladığını gördü.

Virgil aniden yavaşladı ve Duke neredeyse ona arkadan çarpıyordu, sonra Virgil tekrar gaza bastı ve Duke'ü bir anlığına geride bıraktı. Yüz metre

Diğer iki arabanın önünde ve Jeep'in yirmi beş metre uzağında Virgil frene bastı ve otoyolda yan yattı, iç tekerleklerin bir saniyeliğine yoldan kalktığını hissetti, sonra tekrar yere çarptı.

Kamyonu "Park" konumuna getirdi, tüfeği taşıyarak dışarı fırladı ve Jeep'e doğru koşmaya başladı. McCall elleri havada kamyonun üstüne indi. Virgil bağırdı, "Ellerini kamyonun üzerine koy. Ellerini kamyonun üzerine koy."

McCall döndü ve ellerini kamyonun tavanına koydu, görüş alanındaydı ve Virgil daha yakına koştu, yirmi beş otuz metre ötede durdu ve bağırdı, "Yaklaşacağım. Ellerini oynatırsan seni vururum. Ellerini oynatırsan-"

McCall, "Kıpırdamayacağım, kıpırdamayacağım," diye bağırdı. Solgun ve korkmuş bir halde omzunun üzerinden bakıyordu. Bir şerif yardımcısı ona yetişirken Virgil bir adım daha attı. Şerif yardımcısı tabancasını McCall'a doğrultmuş ve "Dizlerinin üstüne çök, dizlerinin üstüne çök -"

Virgil ona bağırdı, "Silahını indir. Silahını indir-"

Şerif yardımcısı McCall'a odaklanmıştı ve "Dizlerinin üzerine çökmezsen seni vururum-" diye bağırdı.

Virgil polisin yanına gidip tabancayı itti ve "Eğer onu vurursan seni cinayetten tutuklarım" dedi.

Polis irkildi ve şaşkınlıkla Virgil'e baktı. "Ne yapıyorsun sen? Ne yapıyorsun?"

"Silahını indir," dedi Virgil. "Eğer onu vurursan, seni cinayetten hapse gönderirim. Silahını indir."

"Dan'i öldürdü-"

"İşi bıraktı. İndir şu lanet silahını," dedi Virgil.

Polis McCall'a baktı ve Virgil bir an için ateş edebileceğini düşündü; ama sonra tekrar Virgil'a baktı ve "Bu saçmalık," dedi.

Duke geldi. Virgil onun arabasından yavaşça çıktığını görmüştü, sadece Virgil'in şerif yardımcısını ittiğini gördüğünde hızlanmıştı ama asla tam olarak koşuya geçmemişti. Şerif yardımcısının McCall'u öldürmesini bekliyordu ve orada olmak istemiyordu. Şimdi "Burada neler oluyor?" diye seslendi.

Virgil McCall'a doğru yürüdü ve sessizce, "Sana kelepçe takacağım. Yapabileceğin en güvenli şey işbirliği yapmak, çünkü bu adamlar seni öldürmek istiyor. Kelepçe takarsan bunu yapamazlar. Şimdi yüzünü kamyona dön ve ilk elini arkana koy."

McCall bunu yaptı ve şöyle dedi: "Virgil, Tanrı şahidim olsun, ben kimseye zarar vermedim. Ben bir rehineydim. Beni esir olarak aldılar."

Virgil, "Diğer elin," dedi.

McCall diğer elini arkasına koydu ve "Jimmy o memuru vurdu. Polis memuruna yere yatması için bağırdım ama Jimmy-"

"Seni yalancı bok çuvalı," diye bağırdı şerif yardımcısı. "Tanıklarımız var." Ve Virgil'e: "Bana müdahale ettiğin için seni tutuklamalıyım. Ağırlaştırılmış saldırı gününü nasıl doldurur?"

Virgil sessizce, "Bu adamı öldürmek için bir bahane arıyordun. Bunu yaparken de bir tutuklamaya müdahale ediyordun. Bu konuda başsavcıyla konuşacağım. Şu anda bile suçlamaları düşünmek zorunda kalabiliriz. Minnesota'da linçlere izin vermiyoruz. Ve hüküm giymiş suçluların kanun adamı olmasına izin vermiyoruz." "Saçmalık-"

Duke yardımcısını tersledi, "Sözlerine dikkat et." Virgil'e: "Bu argümanı buralardaki herhangi bir jüriye anlatmakta zorlanırsın."

Virgil, "Burada bir duruşma olmaz, Şehirlerde olur," dedi. Sonra geri çekildi: "Ama bu adamı benden uzak tutarsan, buna biraz aşırı heves ya da heyecan deriz ve öylece bırakırız."

Duke, "Dan'i onun öldürdüğünü biliyorsun," dedi.

"Ben de öyle duydum," dedi Virgil. "Onu Stillwater'da en az senin kadar hızlı tokatlamaktan mutluluk duyarım. Ama bunu yapmadan önce bir duruşma yapacağız. Onu bir çukurda vurmayacağız."

McCall, "Ben asla-" dedi.

Virgil, "Kapa çeneni" ve "Sessiz kalma hakkına sahipsin. Söyleyeceğin her şey mahkemede aleyhine delil olarak kullanılabilir. Avukat tutma hakkınız var. Eğer avukat tutacak paranız yoksa, size bir avukat sağlanacaktır. Hepsini anladın mı?"

McCall aptalca başını salladı ve anladığından emin olmak için Virgil, "Dinle, eğer istemiyorsan bizimle konuşmak zorunda değilsin,

Ama bizimle konuşursanız, mahkemeye çıktığımızda aleyhinize kullanılabilir. Seni temsil etmesi için bir avukat sağlayacağız. Anladığına emin misin?"

McCall, "Evet, anladım. Ama ben bir şey yapmadım, kaçırıldım-"

Virgil, "Hepimiz sadece avukat konusunu anladığınızdan emin olmak istiyoruz," dedi.

"Tamam."

Virgil Duke ve yardımcısına, "Siz Miranda'nın tanıklarısınız. O benim mahkûmum. Onu Marshall'da hapse atarsak hepimiz için en iyisi olur, çünkü Bare County'de başına bir şey gelirse Sorun o kadar derinleşir ki, hiçbirinizin bir daha emniyet teşkilatında çalışması mümkün olmaz. Bu yüzden onu alıyorum."

Şerif yardımcısı Duke'a baktı ve "Şerif, yapamazsın-" dedi.

Duke, "Bana ne yapabileceğimi söyleme," diye tersledi. Başını salladı

Virgil. "Alın onu. Ama ağzından çıkan her kelimeyi bilmek istiyorum."

"Öğreneceksin," dedi Virgil. "Olay yeri inceleme ekibini buraya getirip bu cipi parçalara ayıralım. Tek bir şeyi bile gözden kaçırmak istemeyiz. Kimsenin dokunmasına da izin vermeyin, kafa karıştırıcı DNA ya da parmak izi istemiyoruz."

Virgil McCall'a sordu, "Tabancan nerede? Bir tabancayla görülmüştün."

"Silahım yok. Jimmy'yi vuracağımdan korktukları için içinde mermi olan bir silah almama izin vermediler. Silah Becky'de. Onu çiftlik evindeki bir kadını vurmak için kullandı. Çiftlik evini buldunuz mu?"

Virgil, "Bulduk," dedi. "Adamı kim vurdu?"

McCall şaşkın görünüyordu. "Ben oradan koşarak çıktığımda adam yoktu. Becky kadını vurdu, sonra başka şeyler de oldu, Jimmy için ilaç aramaya gitti, o merdivenlerden yukarı çıkarken ben de mutfak tezgahından kadının anahtarlarını aldım ve araba yoluna koşup cipe atladım. Hiçbir yerde adam görmedim."

Duke dedi ki, "Bu Clarence Towne başaracak. Sağlık görevlilerinden haber geldi: Kötü görünüyor ama bir akciğeri sağlam ve damarlarında yara yok, yani çocuğun bu konuda doğru söyleyip söylemediğini öğreneceğiz. Çok bir şey değiştireceğinden değil."

Virgil, "Biraz fark edebilir. . . . Tom'un başı büyük belada ama mahkemeye çıkarsak onun yararına olabilecek şeyler de var."

Bunu söylerken McCall'un yüzünü görmemesi için McCall'dan uzaklaştı ve Duke ile yardımcısına göz kırptı. Duke başıyla küçük bir işaret yaptı ve, "Öyleyse alın onu. Artık ona bakmak istemiyorum."

Virgil, "Olay yeri çok çabuk burada olacak," dedi. "Kimsenin o kamyonu dokunmasına izin verme."

- - -

VIRGIL MCCALL'I ön koltuğa oturttu ve kelepçeli bileklerini koltuğun altındaki bir cıvataya kilitledi, McCall'ın dik oturmasını ama fazla hareket etmemesini sağlayan bir zincir kullandı.

"Kamyonu yuvarlarsak ne olur? Dışarı çıkamam," diye sızlandı McCall.

"Biliyorum. Muhtemelen yanarak ölürsün," dedi Virgil. McCall yüzünü buruşturdu ve Virgil ekledi, "Sakin ol Tom. Hâlâ hayattasın ve başka biri sana daha önce ulaşmış olsaydı hayatta olmayacaktın. Kamyonu da devirmeyeceğim. Muhtemelen."

Arkalarında Duke, diğer devriye arabasıyla birlikte geri döndü ve çiftlik evine doğru yola koyuldular.

Marshall'a elli millik bir yol vardı ve Virgil McCall'a başının büyük belada olduğunu ve neredeyse sonsuza dek hapse gireceğini söyleyerek başladı. "Kendine ancak işbirliği yaparak yardım edebilirsin. Suçlu bulunursan belki erken şartlı tahliye falan olabilirsin."

McCall'un ağlamaya başladığı ve katil değil kurban olduğunu iddia ettiği on dakikalık saçmalıktan sonra, Virgil pompayı doldurduğunu hissederek küçük bir dijital kayıt cihazını eline aldı ve "Konuşmamızı kaydetmek istiyorum. Biliyorsun, avukatın işbirliği yaptığını kanıtlamak için bunu kullanabilir."

McCall, "Sanırım sorun olmaz," dedi.

Virgil kayıt cihazını açtı ve "Sadece Miranda uyarısını hatırladığından emin olmak istiyorum. Sana sessiz kalma hakkına sahip olduğunu söylediğimi hatırla. . ." Tekrar gözden geçirdi ve McCall, "Evet, evet, hatırlıyorum" dedi.

"Harika," dedi Virgil. "Dinle, bana Jim Sharp ve Becky Welsh'ten bahset. Başka birini daha öldürmeden önce onları bulmalıyız. Nerede olduklarını biliyor musun?"

"Sanırım bir mısır tarlasında," dedi McCall. Virgil'e, Jimmy bacağındaki yaradan kanlar içindeyken Oxford'dan kaçışını, mısır tarlasında saklanışını, ilaç ve başka bir araba almak için çiftlik evine geri dönüşünü anlattı.

Hikâyeyi anlatırken yavaşladı ve gözleri Virgil'inkilere takıldı ve Virgil onun hikâyeyi anlatırken kurguladığını fark etti. En azından bir kısmı yalandı. "Bu çiftlik evine vardığımızda evde kimse yoktu. Arka kapı kilitliydi ama Becky ehliyetle nasıl açılacağını biliyordu. İçeri girdik ... ilaç arayacaktık ama ..."

"Öyle mi? Peki ya Becky?"

"Her zaman beni becermek isterdi. Bu Tanrı'nın gerçeği. Yemek masasının altında benimle ayak oyunu oynardı, sanki Jimmy'nin bizi yakalamasına meydan okur gibiydi. Yakalarsa Jimmy onu öldürürdü. Ama sonra Jimmy yaralandı, bu yüzden boş bir eve gittik ve beni becermek istediğini söyledi ve bu yatak odasına geri döndük ve yaptık. Büyük bir silahı vardı-"

"Büyük bir silahı vardı ve seni onu yatak odasına götürmeye ve becer-" Kayıt cihazını hatırladı ve üzerini örttü. "-Onunla seks yapmak mı?" Virgil'in şüphecililiği parladı.

"Hayır, hayır, tam olarak o şekilde değil. . . . Kabul edebilirim de etmeyebilirim de, bilirsin. Beni sinirlendiriyor. Biraz hırpalanmak istiyor, ki bu çok garip. Her neyse, işimizi bitirmiş giyiniyorduk ki bir cipin garaj yoluna girdiğini duyduk. Jeep olduğunu bilmiyorduk ama öyleydi. Her neyse, elinde silahla kalktı ve kadın mutfaktan içeri girdi, Becky de yemek odasından geçip kadının arkasına geçti ve kadının "Sen de kimsin lan?" dediğini duydum ve *bum*. Becky onu vurdu. Yemek odasına doğru koşmaya başladım.

"Ne yaptın?" dedim. Hayır, bir tane daha olmaz,' dedim ve Becky, 'Jimmy'ye ne yaptığımızı, beni becerdiğini söyleme,' dedi, tıpkı ölü kadının hiçbir şey sayılmadığı gibi. Sonra yukarı çıkıp ilaç arayacağını söyledi, ben de yolu gözleyeceğimi söyledim. Yukarı çıktığını duyar duymaz tezgahdan anahtarları kaptığım gibi cipe koştum ve kaçtım."

"Ve hiç bir adam görmediniz..."

"Hayır. Hiç görmedim. Sadece kaçtım ve siz telefonda bana durmamı söyleyene kadar da durmadım. İşbirliği yapıyordum."

- - -

Bu hikâyede bir terslik var, diye düşündü Virgil ama Duke'u arayıp durumu anlattı. "Biri arka yatak odasını kontrol etsin, orada seks yapılmış olabilir mi diye baksın."

"Hemen dışarıdayım. Biraz bekle," dedi Duke. Virgil bir kapının çarptığını ve Duke'ün başka birine bir şeyler söylediğini duydu, sonra Duke gelip, "Burada bir şey olmuş. Yastığın üzerinde biraz kan var. Fazla değil. Kesik gibi bir şey. Kullanılmış gibi görünüyor, battaniyeler her yerde."

Virgil, "Olay Yeri İnceleme'ye haber verin," dedi. "Oraya başka kimsenin girmesine izin verme."

Telefonu kapattığında McCall, "Şimdi bana inanıyor musun?" dedi. Virgil, "Belki." dedi.

Bir dakika sonra Virgil, "Bana O'Leary'lerin evinde ne olduğunu anlat." diye sordu.

"Tamam. Tamam. Jimmy'nin parası yoktu. Jimmy'nin hiç parası yoktu. Hiç olmadı. Ne içine işeyecek bir tenceresi ne de dışarı atacak bir penceresi vardı. Şehirde bir dairem vardı ama işimi kaybettim ve kiram bitmek üzereydi, Jimmy de Bigham'a gidebilirsek bize iş bulabilecek birini tanıdığını söyledi. Benzin ve biraz yiyecek için 18 dolarım vardı. Jimmy'nin eski arabasıyla oraya gittik - aslında bir geceyi arabada geçirdik ve hava çok soğuktu. Araba bok gibiydi, sürekli arıza yapıyordu, marş motoru çalışmıyordu ve bize iş bulması gereken adam nereden iş bulabileceğimizi bilmiyordu.

Bir. Sonra Jimmy, O'Leary denen adamı tanıdığını ve Becky'yle benim de onunla birlikte gelip belki kredi alabileceğimizi söyledi. Geç saatte yola çıktık, tam olarak nerede olduğunu bilmiyorduk ve araba bize sorun çıkarıyordu, bu yüzden onu bu park yerinde bıraktık ve yürüdük. Oraya vardığımızda zifiri karanlıktı. Evin yanından aşağı indik ve ben "Bu da ne böyle?" dedim ve Jimmy silahını çıkarıp göğsüme dayadı ve "Pencereyi açacaksın koca adam, yoksa seni kalbinden vururum" dedi. O kısa boylu bir adam, ben değilim, bu yüzden pencereye gittik, pencereyi kaldırdım, silahı doğrulttu ve 'İçeri gir' dedi, ben de içeri girdim."

McCall üçünün evin içinde süründüğünü, McCall'un ayakkabılarının içinde titrediğini söyledi. Jimmy onu merdivenlerden çıkmaya zorlamış, sonra da evin ön tarafını işaret ederek yataktaki iki kızı uyandırmış. "Kızlardan biri çığlık atmaya başladı ve Jimmy onu vurdu.

Evin başka bir yerinden biri bağırmaya başladı, ben koştum ve hepsi arkamdan geldi."

Sokakta, tepeden aşağı arabaya doğru koştular ama arabayı çalıştıramadılar. McCall, Jimmy'nin tamamen korktuğunu, ancak daha sonra bir adamın apartmandan çıkıp arabasına doğru yürüdüğünü gördüklerini söyledi. Jimmy arabadan atladı ve koşup adamı vurdu. "Aynen böyle. Bir merhaba bile demeden." Bir dakika sonra Shinder'e doğru yola çıkmışlardı.

"Bana sürekli, 'Tom, tek bir ses çıkarırsan ya da kaçmaya çalışırsan seni öldüreceğiz, orospu çocuğu' diyorlardı."

"Ama para nereden geldi?" Virgil sordu. "Sahip olduğu bu para mı?"

"Şey, Shinder'e vardık ve ortalık sakinleşene kadar Jimmy'nin evinde saklanacaktık, ama Jimmy, adamım, delirmiş gibiydi ve babasıyla tartıştı ve yaşlı herifi vurdu.

"Jimmy er ya da geç kaçmak zorunda kalacağımızı söyledi ve yaşlı adamın kamyoneti iyi değildi, daha iyisini almak için biraz paraya ihtiyacımız vardı ve ben, 'Kahretsin, parayı nereden bulacağız?' dedim ve Jimmy damdan düşer gibi, 'Şey, bin dolarım var' dedi. Becky'yle ikimiz de "Ne?" dedik ve cebinden bir tomar yepyeni yirmilik çıkardı. Vurduğu kızıdan aldığını söyledi ama bu saçmalık. Zift gibiydi.

karanlıktı ve o yataktaydı. Parayı bacaklarının arasına falan mı koymuştu? Hiç sanmıyorum."

"Peki parayı nereden bulduğunu düşünüyorsun?"

"Mesele de bu. Becky ona bu konuda bok atıp duruyordu, o da bu eski tabancayı çıkarıp namluya üfledi ve 'Bir kiralık katil olacağın hiç aklına gelmezdi, ha?' dedi."

"Kiralık katil mi?"

"Söylediği buydu. Ama bildiğim tek şey bu. Kendisine tetikçi diyordu," dedi McCall.

"Eğer biri ona kızı öldürmesi için para verdiyse, bu kim olabilir?" Virgil sordu.

McCall omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok." "Bigham'da ne kadar kaldınız?"

"Üç gün... şey, oraya bir gün geç vardık, sonra bir gece kaldık, sonra bir gün daha kaldık, sonra bir gece daha kaldık, sonra bir gün daha kaldık ve o gece, bilirsiniz, O'Leary'nin yerindeki olay oldu."

"Tamam. Pencereyi kaldırdığınızda kilidi zorlamak zorunda kaldınız mı?"

"Hayır. Doğrudan yukarı çıktı. Fermuar. Sanki yağlanmış gibiydi," dedi McCall. "Jimmy mi açtı?"

"Evet. Doğruca ona gitti. Oldukça yüksekteydi, mutfak tezgahının üzerindeydi, yani onun için biraz fazla yüksekti. Bu yüzden bana ihtiyacı vardı. Kalbime doğrultulmuş bir tabancayla hayır diyemezdim."

Virgil bunu düşündü ve sonra, "Bigham'da olduğun o geceler . . ne yapıyordun?"

"Çoğunlukla takıldım. Fazla bir şey yapacak param yoktu. Biraz bilardo oynadım. Jimmy kendini bilardocu sanıyordu. Ama değil. Bilardocu gibi görünüyor ama bu işte çok kötü."

"Jimmy özellikle biriyle takılıyor muydu? Biriyle sıkı fıkı görünüyor muydu?"

McCall uzun bir süre Virgil'e baktıktan sonra, "Biliyor musun, buna bir cevabım var ama sanırım bir avukatla konuşmam gerekiyor. Dediğin gibi, bana bir avukat bulabilirsin."

Virgil "*Ah, kahretsin*" diye düşündü. Çok yaklaşmıştı ama kaset yayındayken başka seçeneği yoktu. "Pekâlâ. Burada duracağız, seni

Marshall, ve sana bir avukat ayarla."

Kaseti kapattı ve "Seni orospu çocuğu, o polisi öldürdün. Umarım cehennemde çürürsün."

Bu, konuşmaya daha da büyük bir darbe vurdu. McCall, Marshall'daki kolluk kuvvetleri merkezine varıncaya kadar yolcu tarafındaki kapıya yaslandı ve Virgil onu şerife teslim etti.

Evrak işleriyle yarım saat uğraştıktan sonra Davenport'u aradı ve "Biri vuruldu. Ama Jim ve Becky başka bir mısır tarlasında değilse muhtemelen başka biri daha ölmüştür."

"Uzun süre saklanamazlar," dedi Virgil. "Vali az önce Ulusal Muhafızları yollara saldı, her kavşakta konuşlanıyorlar. İçeri girer girmez asker ve polislerden oluşan ekipler kurup kırdaki her eve saldıracaklar."

"Bu ne kadar sürer?"

"Muhtemelen yarın sabaha kadar hazır olur ve arama yarın öğleden sonra başlar."

"Bu da muhtemelen onları öldürecekleri anlamına geliyor," dedi Virgil. "Jimmy'nin Ag Murphy'yi öldürmesi için ona para veren adamı yakalayacak kadar uzun süre hayatta kalmasına ihtiyacım var."

"Kim olabilir bu?" Davenport sordu.

"Ag Murphy'nin kocası."

"Gerçekten mi? İyi şanslar."

VIRGİL şerif departmanı ile işini bitirdi, McCall röportajını dizüstü bilgisayarına kopyaladı ve kayıt cihazını LEC kanıt odasına bıraktı. Bir diyet kola içip şerif ve Marshall polis şefiyle konuştuktan sonra Duke'u aradı. Sharp ve Welsh'in nereye gittiği konusunda kimsenin bir fikri yoktu. Şerif yardımcıları Bare County'nin ve komşu ilçelerin her yerinde Townes'in kamyonetini arıyorlardı ama kimse kamyoneti görmemişti.

"Onları yakaladığımızda bulacaklarımızdan korkuyorum," dedi Duke.

"Ben de öyle," dedi Virgil. "Kuzeyde mi, güneyde mi, doğuda mı yoksa batıda mı oldukları hakkında hiçbir fikrim yok. Keşke bilseydim, çünkü onları bulduğumuzda orada olmak isterdim."

- - -

Ondan sonra Virgil'in eli kolu bağlandı. Nasıl olsa Marshall'da olduğundan ve herkeste cep telefonu numarası bulunduğundan ve bir sorun çıkarsa irtibata geçilebileceğinden Sally Long'u aradı. Üçüncü çalışta açtı ve "Virgil Flowers: Aramışsın." dedi.

"Eğer çok meşgul değilsen, akşam yemeği yiyebiliriz," diye önerdi Virgil. "Belki Six'e gider ve bir film izleriz."

"Ya da belki sadece duygularımız hakkında konuşacak bir yer buluruz," dedi. Ve sessizliğin içinde, "Sadece şaka yapıyorum kovboy."

"Tanrım, ödümü kopardın," dedi Virgil. "Ne zaman bunu yapsam, boşanıyorum."

- - -

Sonraki üç saati otelinde, çoğu telefonda ya da bilgisayarda, haberleri takip ederek geçirdi. *Star-Tribune*'un internet sitesinde cinayetlerle ilgili, şüphelilerin profillerinin de yer aldığı uzun bir haber vardı; Omaha, Kansas City ve Fargo'dan da başka haberler geliyordu. Chicago, New York ve St Louis, *Star-Tribune*'ün yeniden yazımı olan AP haberlerini almışlardı, ancak Los Angeles'ın sahada bir köşe yazarı vardı. Ve her yerden televizyon.

Cities'den Channel Three, bir Ulusal Muhafız Askeri Birliği'nden askerlerin bir grup Humvee'yi yüklediğini gösteren bir video yayınladı ve muhabir, askeri birliklerin çoğunun geçtiğimiz sonbaharda Irak'tan döndüğünü ve kontrol noktaları ve barikatları yönetme konusunda ciddi deneyimleri olduğunu söyledi.

Virgil'den *Star-Tribune*'de "üst düzey bir BCA ajanı ve sorun giderici" olarak bahsediliyordu, bu da Ignace'ın ona yağ çektiği anlamına geliyordu.

Motelde geçirdiği zamanın son bölümünü kendini güzelleştirmek ve güzel kokmak, kovboy çizmelerini parlatmak ve yeniden tıraş olmakla geçirdi. Son bir kontrolden sonra kapıya yöneldi, bu konuda da kendini pek suçlu hissetmiyordu.

Sally üniversiteden çok uzak olmayan küçük mavi bir evde yaşıyordu. Yirmi yaşlarında sarışın genç bir kadın, portakallı yenibahar peyniri sürülmüş bir kereviz sapını çıtırdatarak kapıya geldi. "Sen Virgil olmalısın. Sally hemen geliyor."

"Sen de kimsin?" Virgil içeri girerken sordu. Ev temiz tutulmuştu ve bekâr bir kadının yapabileceği gibi seyrek döşenmişti.

"Barbara," dedi kadın. "Ben bir öğrenciyim. Garajın çatı katını Sally'den kiraladım."

- - -

SALLY beş dakika daha oturdu ve Virgil kanepeye oturup Barbara'nın iki sap kerevizi daha mideye indirmesini izledi -Virgil bir tanesinin teklifini geri çevirerek "Yemeğe çıkıyoruz"- dedi.

Barbara'nın stüdyo sanatları okuduğunu öğrendi. "Sorun şu ki, benim hiç yeteneğim yok," dedi.

"Bunu öğrenmek iyi bir şey," dedi Virgil.

"Diğer sorun ise, başka hiçbir şeyle ilgilenmiyor olmam. Peki, sizce ne yapmalıyım?"

"Neden *sen* kelimesini italik yazdın?"

"Çünkü diğer herkese sordum ve hepsi bana saçma sapan cevaplar verdi. Gördüğün gibi, bana saçma olmayan bir cevap vermek için sana güveniyorum." Bacak bacak üstüne attı ve başını eğerek bir cevap bekledi.

"Şey," dedi Virgil bir dakika sonra, "asla polis olmak istemedim, ama bir şekilde oraya geldim. Bunu planlamamıştım ama oldukça ilginç olduğunu öğrendim. Yerinizde olsam, etrafta önemli bir iş gibi görünen bir şey arar ve *onu seçerdim*. Şu anda genel konuyla çok ilgilenmiyor olsan bile, eğer gerçekten önemliyse, daha sonra ayrıntılarını öğrenmeye başladığında ilgini çekecektir."

İki kereviz sapından ikincisini kemirirken ona baktı ve sonra, "Bu çoğu cevaptan daha az saçma geldi. Tamamen saçmalıktan uzak değil ama çoğunlukla."

"İyi o zaman," dedi Virgil. "Geçtim."

- - -

"NEYİ GEÇTİ?" Sally evin arka tarafından odaya girerken sordu. "Böbrek taşından mı bahsediyoruz?"

Virgil ayağa kalktı ve Ooo, diye düşündü ve onu yanağından gagaladı. Kadın ipeksi siyah bir bluz ve dar siyah bir kot pantolon giymiş, New York'un Yukarı Doğu Yakası'ndaki kırlardan fırlamış gibi görünen turkuaz kesimli kovboy çizmelerinin içine sokmuştu.

"Barbara'nın hayatta ne yapması gerektiği hakkında konuşuyoruz," dedi Virgil. Ve, "Harika çizmeler. Atınız var mı?"

"İki tane," dedi. "Yaşlı adamın kasabanın batısında bir çiftliği var."

- - -

Berbat olmayan bir et lokantası olan Blue Moon'a giderken Barbara hakkında konuştular. Virgil'in bazen insanları ısırdıkları ve Fransızların bazen onları hem kırmızı hem de beyaz soslarla yedikleri dışında pek bir şey bilmediği atlar hakkında konuştular. Sonra Barbara'nın sorunu hakkında konuştular.

"Biliyor musun, ben lisedeyken avukat olacak ve Kızılderililer için harika şeyler yapacaktım," dedi Sally. "Üniversiteye gittiğimde ve insanlarla konuşmaya başladığımda, Kızılderili halkına yardım eden avukatların sayısının, Kızılderili halkının gerçekten kullanabileceğinden çok daha fazla olduğunu öğrendim. O zaman ne yapacağımı bilemedim ve boşandığımda babamı aradım ve o da 'Buraya geri dön ve işi yürüt' dedi. O anda aklıma daha iyi bir şey gelmedi - birkaç yıl bu işi yapıp sonra okula geri dönerim diye düşündüm - ama şimdi işi yürütmenin oldukça ilginç olduğunu fark ettim.

İyi işler yapmam için bana güvenen on dört çalışanım var ve bu hoşuma gidiyor. Sorumluluk. İlk kez gerçekten bir şeyler yaptığımı hissediyorum."

"Bir şeyler yapıyorsun," dedi Virgil. "Peşinde olduğum bu çocukların sorunlarından biri de hiçbir şey yapmamış olmaları. Bunun ne kadarının onların suçu olduğundan emin değilim ama kışlarının üstünde oturmak ya da bilardo oynamak dışında yapacak bir şeyleri olsaydı bunların hiçbiri olmazdı. Belki de."

"Herkesin bir şeye ihtiyacı vardır," dedi. Sonra, "Biliyor musun? Herkes bir şeyi *hak eder*."

Et lokantasına gittiler, U şeklinde bir masaya oturdular, salata ve domuz pirzolası yediler ve kalçaları masanın altında birbirine değene ve Virgil gerçekten sıcak hissetmeye başlayana kadar birbirlerine çekildiler.

Garson ana yemek tabaklarını götürdüğünde Virgil "Tatlı ister misin?" diye sordu.

Elini onun bileğine doladı ve "Elbette. Biraz Çiçek istiyorum" dedi.

- - -

Onu motele geri götürdü, yatağa yatırdı ve botlarını teker teker çıkarıp yere bıraktı, sonra dar kot pantolonunu çıkardı, beli dizlerine kadar indiğinde durdu ve başını yukarı çevirip güldü ve "Ne?" diye sorduğunda tekrar çekmeye başladı ve "On birinci sınıftan beri bunu yapmayı bekliyordum" dedi.

Kız onu şaşırttı ve "Ben de senin bunu yapmanı bekliyordum" dedi.

Kot pantolon çıktı, diğer her şey de çıktı, işe koyuldular ve bir saat sonra kadın adamın omzuna mırıldandı: "Bu balkabağı turtasından daha iyiydi. Krem şantili bile."

"Çok daha mı iyiydi?"

"Belki çok daha iyi değil," dedi.

"O zaman daha çok denemeliyiz."

"Bunu

yapabilirim."

Bir süre sonra, "Bunu uzun zaman önce yapmalıydık" dedi.

Kadın, "Ben çok gençtim. Sen değildin ama ben gençtim. Kocaman tehlikeli bir şey gibiydin, kulaklarından hormonlar fışkırıyordu. Beni çok korkutmuştun. İyi anlamda, bir bakıma - beni çok azdırırdın - ama bu doğru gelmiyordu. Sonra, tabii ki, Linda Smith'in üzerine atladın."

Bir dakika öylece durdu, sonra köşeye sıkışan Virgil "Doğru" dedi.

"Buna değdi mi?"

Tekrar düşündü ve sonra "Evet" dedi.

Bu onu güldürdü ve "Linda'ya ne oldu?" diye sordu.

"Chamberlain'den zengin bir çiftçi adamla evlendi. Sanırım orada bir tür sosyal hizmetler kurumunda yarı zamanlı çalışıyor."

"Güney Dakota mı?"

"Evet. Jackie Bolt bana Missouri'ye tepeden bakan bir yerleri olduğunu söyledi. Çok güzel olduğu söyleniyor. Sanırım kışları Panama'da geçiriyorlar. Ben de öyle duydum. Büyük balık avına çıkıyorlar. Çiftlik evlerinin oturma odasında bir yelken balığı varmış. Güney Dakota'da."

- - -

Sonra, sürekli sevişmek mümkün olmadığından, ona Sharp, Welsh ve McCall'un peşine düşmekten, çeşitli cinayetlerin ayrıntılarından ve Sharp ile Welsh'i bulma sorunundan söz etti; bir yandan da meme uçlarını ve diğer güzel yerlerini okşuyordu.

"Bak, her şeyi biliyoruz - onları mahkemeye çıkardığımızda bir dakika içinde mahkum edeceğiz. Ama onları *bulamayız*. Bu ülke çok büyük."

"Ama onları arayan o kadar çok insan var ki."

Virgil bir dirseğinin üzerinde doğruldu, parmağını kadının göbeğine doğru götürdü ve şöyle dedi: "Kırsal kesimde bir adamla ilgili başka bir davadaydım. Olay şu ki, adam Worthington'daki bir torbacıya bir miktar uyuşturucu satmış ve Worthington polisleri oraya iki dakika kadar geç varmışlar ve adam kaçmış, polisler de peşine düşmüşler. Onu yakalamadan önce yaklaşık elli mil kadar kovaladılar ve sonra arabasını bırakıp mısır tarlalarında koşmaya başladı. Bu gece oldu ve onu kaybettiler.

"Kanadalı bir adamdı ve sonradan öğrendiğimize göre Kanada'ya yürüyerek dönmeye karar vermiş. Yol boyunca yiyecek almak için evlere ve bir markete girmiş. Yellow Medicine'de bir yerdeyken olaya dahil oldum. Bu motelde otururken, bir mil karede, kale çizgileri arasında, uç bölgeler hariç, yaklaşık beş yüz seksen futbol sahası bulabileceğinizi anladım. Yellow Medicine County'nin yaklaşık yedi yüz altmış mil kare olduğunu biliyorum, çünkü araştırdım. Bu da Yellow Medicine'de yaklaşık otuz beş bin futbol sahası olabileceği anlamına geliyor. Çiftlik arazisinde futbol sahası büyüklüğünde bir arazide saklanabilir misiniz? Tabii ki saklanabilirsin. Adam bir hendeğe uzanırsa, yanından geçip gidebilirsin. Bunu yapan birini nasıl bulacağınızı bile bulamazsınız. Yani onları bulamıyoruz. Becky ve Jimmy. Çok uzakta olduklarını sanmıyoruz, özellikle de Jimmy vurulmuşken. Ama nerede?"

"Kanadalı adama ne oldu?" "Kaçtı," dedi

Virgil. "Tamamen mi?"

"Tamamen. Ama o bir uyuşturucu satıcısıydı, bu yüzden muhtemelen son kullanma tarihi geçmiştir."

"Yani öldü mü?" diye sordu kadın.

"Ya da işi bırakacak kadar zengin," dedi Virgil. "Birkaçı bunu yapmayı başarıyor. Onları Karayipler'de yatlarında otururken görüyorsunuz."

"Kanadalıların uyuşturucu satıcısı olduğunu düşünmüyorum," dedi.

"Öyleler," dedi Virgil. "Genel olarak, bir ulus olarak, oldukça ahlaksız. En azından benim deneyimim bu yönde." "İşte bu da bilmediğim başka bir şey."

Şimdi ayağa kalktı ve sordu: "Siz polislerin neden insanları kovalama konusunda uzmanları yok? Yani, diğer her konuda uzmanlarınız var."

"Bunu hiç düşünmemiştim," dedi Virgil, onun parçalarını akademik bir şekilde inceleyerek. Çok iyidiler. "Yani, nasıl uzman olabilirler ki? Siz ne üzerine çalışırdınız?"

"Bilirsiniz, insanlar koşarken nasıl düşünürler. Nereye koştuklarını. Bunu nasıl düşünürler. Bu tür şeyler. Bilirsiniz, psikologlar."

"Belki de birileri yapmalı," dedi.

Sonra tekrar ilişkiye girdiler ve sonra uyumaya gittiler -Virgil kadınlarla yatmayı severdi (uyuma kısmı) ve bu yüzden sabah saat dörde kadar göz kapakları açılmadı ve "Ah, dostum" dedi.

Kadın kıpırdandı, adam komodinin üzerinde el yordamıyla dolaşırken cüzdanını yere düşürdü ve kadın uyanıp ona doğru yuvarlandı ve "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Stillwater cezaevini arıyorum," dedi. Cep telefonunu buldu.

"Sabahın dördünde mi? Ne için?"

"Gururum okşandı ama bunu yapacaksan çok yakında gitmen gerekecek" dedi.

"Çok yakında," diye kabul etti.

"Bunu yapmayalı uzun zaman oldu," dedi kadın. "Sence ...
... ?"

Virgil, "*Hemen* ayrılmak zorunda değilim," dedi.

STILLWATER Minnesota'daki en büyük cezaeviydi ve tek ya da en yakın cezaevi olmasa da en çok uzmana sahip olanıydı. Virgil şüpheli bir nöbetçi memurla konuştu ve o da Virgil'in isteğini ileticeğini söyledi.

"Müdürün beni cep telefonumdan aramasını sağla. Beni tanıyor. İşbirliği yapacağını varsayacağım ve bu şekilde başlayacağım."

"Bilmiyorum..."

"Beni aramasını söyle," dedi Virgil.

- - -

Sabah saat beşte, çizmelerinin içinde kendini oldukça hafif hissederken, Sally'yle birlikte motel odasının kapısının eşikindeki serin sabah havasında bir öpücük paylaştılar ve Sally, "Bu gece dönmeye çalışacağım, ama bunun nasıl olacağını bilmiyorum," dedi.

"Çocukları yakala. Geri döndüğünüzde tüm dikkatinizi bana vermenizi istiyorum" dedi.

- - -

Güney Dakota'dan o kadar da uzak olmayan MARSHALL'dan, Minnesota'yı Wisconsin'den ayıran nehir üzerindeki Stillwater'a, sabah trafiğinde takılma olmadığı varsayılırsa, üç buçuk saatlik bir yol vardı. Virgil Marshall'dan saat beşte ayrıldı, sonraki üç saat boyunca müdür dahil çeşitli cezaevi yetkililerinden altı ya da yedi telefon aldı ve sonunda müdür saat sekizde aradı ve "Buraya geldiğinizde gitmeye hazırız" dedi.

Virgil, "494 numaralı yolda havaalanına doğru giden trafiğe takıldım," dedi. "Biraz zaman alabilir."

"Işıklarınız ve sireniniz var mı?"

"Evet ama bu beni oraya bir dakika daha erken ulaştırır ve gürültü beni deli eder. Ben sadece kıyıda gideceğim," dedi Virgil. "Hey-bunun için teşekkürler. Biraz saçma ama elimdeki tek şey bu."

"Bence bu biraz ilginç," dedi müdür. "Butternut Falls'ta yaptıklarınızı okumuştum. Bu da onun gibi bir şey."

STILLWATER HAPİSHANESİ Bayport, Minnesota'da, Stillwater kasabasının birkaç mil güneyinde bir tepenin üzerinde yer alıyordu ve Virgil buraya neden Bayport hapishanesi denmediğini bilmiyordu; öğrenmek için de yeterince meraklı değildi. Hapishane pek misafirperver bir yer değildi ama çok da korkunç değildi. Virgil içeride belki de bir düzine kez bulunmuştu. Oraya varmadan iki dakika önce telefon etti, caddenin karşısına park etti, silahlarını kilitledi ve yönetim binasına doğru yürüdü.

Ron Polgar adında bir müdür yardımcısı onu bekliyordu ve ona müdürün ofisine kadar eşlik etti. Müdür uzun boylu, zayıf, pembe yüzlü, otuzlu yaşlarında, çelik çerçeveli gözlükleri olan bir adamdı; James Benson adında kariyer sahibi bir ıslah bürokratıydı, muhasebeci olabilirdi. İdam cezasına şiddetle karşı çıkmasıyla tanınıyordu, ki Minnesota'da idam cezası yoktu ve Benson'ın bununla bir ilgisi olsaydı asla da olmayacaktı.

Virgil ofise girdiğinde ayağa kalkarak, "Virgil," dedi. Virgil, "Nasılsın Jim?" dedi ve el sıkıştılar.

"Çok acelen olmalı..."

"Muhafızlar onları bu sabah bulmazsa, ki bu olabilir," dedi Virgil. "Adamlarımı topladın mı?"

Müdür başıyla onayladı. "Onları şu anda bir sınıfa topluyoruz. Projektör ve ekran ile bir dizüstü bilgisayar kurduk. Umarım Windows biliyordursun."

Virgil, "Evet, sorun olmaz," dedi. "Çocukları nasıl seçtiniz?" Müdür, "Herkesle konuştum," dedi. "İstekleriniz şunlardı Tuhaf - kırsal bölgelerden gelen insanlar, boktan insanlar, sanırım işbirliği yapmaya istekli, oldukça zeki dediniz. Ve elimizde olan da bu. Zeki ama tam olarak dahi değiller. Elimizde kaç tane var, bir düzine mi?" "Şimdi on sekiz oldular," dedi Polgar.

"Gerçekten aptal olmalarını istemedim, hepsi bu," dedi Virgil. "Bunun için dahilere ihtiyacım yok."

"Seni koruyorum," dedi Benson. "Onlar sadece sıradan ... bok tekmeleyiciler."

"Mükemmel," dedi Virgil. "Hadi gidelim."

Benson, "Ne olacağını bana bildirin," dedi.

- - -

VIRGİL VE POLGAR birkaç kilitli kapıdan geçerek güvenli alana girdiler ve mahkûmların iki gardiyanın gözleri önünde beklediği bir sınıfa doğru yürüdüler. Hapishane için garip bir topluluktu: bir kere hepsi beyazdı, bu Minnesota için bile alışılmadık bir durumdu. Çoğunluğu kot pantolon ve sweatshirt olmak üzere çeşitli sokak kıyafetleri giymişlerdi.

Hepsinin yüzünde aynı şüpheli ifade vardı.

Polgar iki korumaya başıyla selam verdi ve odanın önüne giderek, "Tamam. Herkes dikkatini buraya versin. Neden burada olduğunuza dair bir fikriniz var ve katılmanın oldukça iyi faydaları olabileceğini biliyorsunuz. Eğer fikrinizi değiştirir ve katılmak istemezseniz, bize bildirin, sizi biriminize geri götürelim. Fikrinizi değiştirdiyseniz elinizi kaldırın."

Örnek olarak elini kaldırdı ve grup kıpırdandı ama başka kimse elini kaldırmadı. Polgar, "Güzel. Şimdi sizi Virgil'e teslim edeceğim, o size neye ihtiyacımız olduğunu söyleyecek ve sonra da küçük bir gösteri için projektörü açacağız."

Virgil ayağa kalktı ve şöyle dedi: "Çoğunuz tıpkı benim gibi taşradan geliyorsunuz, yardımınızı isteme fikri de buradan çıktı. Eminim televizyon izliyorsunuzdur ve sorunumuzu biliyorsunuzdur - etrafta dolaşıp insanları öldüren birkaç çocuk var ve bu cinayetleri durdurmamız gerekiyor."

"Onları yakaladığınızda öldürecek misiniz?" diye sordu mahkûmlardan biri.

Virgil olabildiğince dürüst olmak istiyordu, çünkü onlarla birlikte çalışması gerekiyordu. "Böyle durumlarda ne olduğunu bilirsiniz. Onları canlı yakalamak isteriz çünkü onlarla konuşmak isteriz. Ama bu soygun, hırsızlık ya da araba hırsızlığı değil - bu çocuklar deli ve katil. Bu tür olayların sonu genelde iyi bitmez. Çoğu zaman, bu insanlar vazgeçmek yerine kendilerini öldürürler.

Ya da ateş ederek ölmeye karar verirler. Size farklı bir şey söyleyemem. Onları durdurmak için ne yapmamız gerekiyorsa yapacağız."

Kalabalıkta bir kıpırdanma daha oldu; homurdanmalar, iki ve üç kelimelik konuşmalar ve birkaç baş sallama.

Virgil, "Şimdi size hikâyeyi, neler olduğunu anlatacağım ve sonra da bilgisayara gideceğiz," dedi.

Gruba Ag Murphy'nin öldürülmesinden Welsh'lerin ve yaşlı Sharp'ın bulunmasına ve kredi birliği soygununa kadar bildiği her şeyi anlattı. Sokaktaki silahlı çatışmayı anlattı.

"Jimmy Sharp bacağından vuruldu. Aldığımız bilgilere göre kurşun herhangi bir kemiği kırmamış ama kalçasının dış tarafını mahvetmiş. Bu onu öldürmez, en azından hemen değil. Tabii ki hastaneye gidemedikleri için ilaç aramak üzere ıssız bir çiftlik evine gittiler. "

Towne'ların evindeki sahneyi, McCall'un yatakta seks yapıldığını ve Edie Towne'un öldürüldüğünü anlattığını söyledi.

Virgil, "Sonra McCall cipi alıp kaçtı," dedi. "Beni cep telefonundan aradı ve teslim oldu. Onu tutukladım ve bize Sharp ve Welsh'in saklanıyor olabileceğini düşündüğü mısır tarlasından bahsetti. Dediğim gibi, onu zaten bulmuştuk, ama bu bana geri kalanı hakkında doğruyu söylüyor olabileceğini düşündürdü. Ama tüm bildiğimiz bu. Yapmak istediğim şey hepinizin bunu düşünmesi ve aramızda Sharp ve Becky Welsh'in nereye kaçmış olabileceklerini bulmaya çalışmamız."

"Bunu nasıl bilebiliriz?" diye sordu mahkumlardan biri.

"Kesin olarak bilemezsiniz," dedi Virgil. "Ama inanıyorum ki, eğer *hepimiz* ne yapardık diye düşünürsek, onların yaptıklarına oldukça yaklaşabiliriz."

- - -

Bir süre konuştular ve sonra Polgar bilgisayarı ve projektörü çalıştırdı, Google Maps'i çağırdı ve Oxford'un havadan çekilmiş, bankanın çatısının açıkça görülebildiği bir fotoğrafını gösterdi. Virgil resme dokundu: "İşte banka. Polisin olduğu yer burası. Bu taraftan, bekleyen Tahoe'ya doğru koşarak geldiler, Becky Welsh kullanıyordu. Çatışmadan sonra kuzeye kaçtılar."

Virgil katillerin rotasını kasabanın dışına, saklandıkları mısır tarlasına kadar takip etti ve Townes'ların çiftlik evine ulaştı. "McCall buradan kuzeye, sonra doğuya, sonra tekrar kuzeye, sonra doğuya, sonra da kuzeye kaçtı."

Polgar haritanın ölçeğini tüm güzergâhı kapsayacak şekilde küçülttü. Virgil haritaya dokunarak, "McCall'u tam burada yakaladım," dedi.

"Şimdi, Becky Welsh Edie Towne'u öldürüyor ve Clarence'ı vuruyor ve Sharp'ın beklediği mısır tarlasına giden yola geri dönüyor. McCall'un kaçtığını biliyorlar. Nedenini bilmiyorlar ama kendilerini ihbar etme ihtimali olduğunu biliyor olmalılar, bu yüzden onun bilebileceği hiçbir yere gidemezler. Yeni bir yere gitmek zorundalar. Burayı icat etmek zorundalar."

Sorun onları yakalamıştı.

Arka sıralardan kısa boylu, zayıf bir adam seslendi: "Kasabaya ya da kasabanın etrafındaki herhangi bir yere gidemezler, çünkü her yönden polisler gelecektir. Bu adamdan ne tür bir kamyon çaldıklarını biliyor musun?"

"Evet, oldukça hızlı," dedi Virgil. "O zamandan beri görülmedi."

Başka biri, "Böylece yoldan çıktılar. Kuzeye, Bigham'a doğru gidemezlerdi çünkü bütün şeriflerin oradan geleceğini düşünmüşlerdi."

Hepsi Sharp ve Welsh'in mısır tarlasının yanından-doğusundan ya da batısından- gideceği ve muhtemelen ilk uygun yoldan döneceği konusunda hemfikirdi.

Virgil sordu: "Siz olsaydınız Marshall'a doğru geri döner miydiniz? Unutma, hep batıya, Los Angeles'a gitmekten bahsediyorlardı ama Marshall'da iki kişiyi öldürdüler."

"Ambulansların ve herkesin Marshall'a gideceğini söylememiş miydin?"

"Öyle dedim," dedi Virgil.

"Onları duymazlar mıydı?" diye sordu aynı adam.

Virgil haritaya baktı ve düşündü. "Biliyorsun, duyabilirler. Epey bir yol var ama orası oldukça sessizdi."

Başka biri, "Hayır. Bir keresinde peşimden gelen polisler vardı, sirenler falan, arkamdaki ışıkları görene kadar onları hiç duymadım." dedi.

"Evet, ama Marshall'ın arı kovanına çomak sokacağını biliyor olmalılar."

Biraz daha tartıştıktan sonra, mahkûmlar Sharp ve Welsh'in doğruya, henüz bir şey yapmadıkları ya da kimseyi kışkırtmadıkları tek ülkeye doğru gittiklerine oybirliğiyle karar verdiler. McCall onlara ihanet etmiş olabileceğinden, mümkün olan en kısa sürede büyük otoyoldan ayrılacaklar ve o yollardan uzak duracaklardı: sadece arka yollar.

"Unutmayın, polisler hangi arabayı kullandıklarını biliyor ve bu her yerde televizyonda yayınlanıyor. İnsanların onları görebileceği hiçbir kasabadan geçemezler. . . . Jimmy acı çekiyor ve belki hala kanaması var. Çok uzağa gidemeyebilir. O civardan geliyorlar ve kırsal bölgeleri biliyorlar."

"Yani doğruya gidiyorlar ve asla kuzeye doğru koşmuyorlar," dedi ön sıradaki iri yarı bir sarışın. "Güneye doğru koşarlar."

"Nedenmiş o?" Virgil sordu.

"Haritaya bak. Minnesota Nehri oradan aşağıya doğru eğimli bir şekilde iniyor ve nehre doğru sıkışıp kalıyorlar. Nehri sadece ana otoyollardan geçebilirsiniz ve insanların onları görebileceği yerlerden uzak durmaları gerektiğini söylemiştiniz. Sadece arka yollardan."

Hepsi haritaya baktı ve sonra biri "Bob haklı" dedi.

Bir başkası, "Ama ormanda saklanmayı düşünüyor olabilirler. Nehrin etrafında bir sürü orman var, geri kalan her yer tarım arazisi."

Sarışın adam, "Yemek yemeye, belki biraz televizyon izlemeye, polislerin ne yaptığını görmeye ihtiyaçları var," dedi. "Hayır. Sanırım güneye doğru koşarlar ve o civardaki küçük kasabaları geçmek için güneye doğru koşmaya devam ederler."

Uzun boylu, kaşları fazla kalkık bir adam, "Yoldan çekilmeleri lazım. Bunu içimde hissedebiliyorum. Yoldan çekilmeliler. Polislerin helikopterleri var, her yeri arıyorlar. Bir süre kaçabilirsiniz ama kaçtıkça daha çok korkarsınız. Siz bir saat koşabilir misiniz? Ben koşabileceğimi sanmıyorum."

Hepsi bunu düşündü ve Virgil şöyle dedi: "Bu konuda herkesi dinlemek istiyorum. Bu adamın az önce söylediklerini düşünün. Ne kadar koşmaya dayanabilirsin?" Bir yolu işaret etti ve o yolu takip ederek

Doğu. "Buradan buraya bir dakika. Buradan buraya dört ya da beş dakika. Bunlar bölümler, yani her biri yaklaşık bir mil."

Tartışma başladı ve grubun etrafında aktı ve her kavşakta el işaretleriyle oylamaya başladılar. Ancak her kavşakta olasılıklar çoğaldı ve tek bir çözüm olmadığı, mahkumlara imkansız görünen başka çözümler olduğu ortaya çıktı. İçlerinden biri belirli bir rota hakkında "Oraya gidemezsin," dedi. "Çok fazla insanla karşılaşıyorsunuz."

Sharp, Welsh ve McCall hakkında sorular sorarak nasıl insanlar oldukları hakkında fikir edinmeye çalıştılar ve bir adam şöyle dedi: "Yakalandığım zamana kadar ben de onlar gibiydim. Bak ne diyeceğim, evden fazla uzaklaşmazlar. İşlerin nasıl yürüdüğünü bilmedikleri yabancı bir ülkeye gitmezler. Oraya gittiklerinden beri Şehirlere gitmeyi deneyebilirler, ama çok fazla insan onları görür. . . . Bence bir sonraki ilçeye gidebilirler, ama çok uzağa değil."

"I-90 civarında bir yere gittiklerine bahse girerim, belki ortalık sakinleşirse bir gece kaçabileceklerini düşünüyorlardır. Doğuda ya da batıda uzun bir yol kat ederler."

O ana kadar sessiz kalan birkaç mahkum daha aynı fikirde olmadıklarını belirttiler: Sharp ve Welsh gibi insanlar Los Angeles hakkında konuşuyor olabilirlerdi ama zor durumda kaldıklarında asla oraya gitmezlerdi. Worthington'a ya da Windom'a gidebilirlerdi ama bundan daha uzağa gitmeleri pek olası değildi, özellikle de Sharp yaralandıktan sonra.

Sonunda, iki saat sonra, Virgil güney-orta Minnesota haritasında nispeten küçük üç daire buldu. Mahkûmların çoğu -her zaman birkaç direnişçi olurdu- ya birinde ya da diğerinde olacaklarını düşünüyordu ve çoğu ortadaki, güneydoğuya doğru kıvrılanın en olası olduğunu düşünüyordu.

Daire, Bare County'nin güneydoğu köşesini içine alıyordu.

Virgil haritaya bakarak, "Sanırım işimiz bitti," dedi. "Yardımanız için minnettarım ve bunu müdüre ve beni dinleyecek herkese söyleyeceğim."

Hepsi bundan memnun görünüyordu ve sonra iri yarı sarışın adam elini kaldırdı ve Virgil ona başıyla işaret etti.

"Size bir şey söyleyeceğim. Jimmy ve Becky ortaklardı ve Jimmy vuruldu. Tom McCall ilaç almak için bu eve gittiklerini ve kadının onu yatakta becerdiğini söyledi. Yalan söylüyor. Kadın onu öyle sikmez. Bir kadın bunu yapmaz. Neredeyse her zaman yaparlar ama banka soygununda biri vurulsa yapmazlar. Bu tür şeyler kadınları tahrik etmez. Başka bir düğmeye basar."

Virgil, "Arkadaki yatakta cinsel ilişkiye girdiklerine dair bazı kanıtlar var," dedi.

Sarışın adam, "Sevişmediler demedim, kadın onu becermedi dedim," dedi. "Olan şey, adamın kadına tecavüz etmesiydi. Mesele şu ki, bir banka soygunu ve birkaç el ateş etmek bir erkeği ateşlendirebilir.

Ama bir kadını azdırmaz, hele de biri yaralandıysa. Hele bu bir arkadaşsa."

Kalabalığın yarısı şüpheli, yarısı da aynı fikirdeymiş gibi görünüyordu. Sarışın, "Bir daha düşün. Sen McCall'sın, bu hatuna aşıksın ama ona ulaşmayı hiç başaramadın. İşte bu senin son şansın, çünkü onları ele vereceksin. Kaybedecek neyin var ki? Seni zaten bir sürü cinayetle yakalayacaklar, ona inansalar bile küçük bir tecavüzün ne önemi var? Yani, onu becerirsin. Ama hala kaçmaya çalışıyor, ilaç almaya, Jimmy'ye dönmeye. Çiftlikteki kadını öldürdükten sonra birini sikmek için on beş dakikasını ayıracak ve her an başka biri gelebilir. Buna inanmıyorum. McCall'un onu becerdiğine inanıyorum ama bence bu düpedüz bir tecavüzdü."

Kalabalık yine ikiye bölünmüştü ama Virgil adama şöyle dedi: "Tom McCall'ı onunla konuştuğum için biraz tanıyorum. Sanırım haklı olabilirsin. O lanet olası bir sansar."

"Haklıyım," dedi adam.

"Ve bunu takip edeceğim," dedi Virgil. Grubun geri kalanına: "Yardımlarınız için herkese teşekkür etmek istiyorum. Bunun karşılığını aldığınızı görmek için elimden geleni yapacağım. Ve gözünüz televizyonda olsun. Hikayenin nasıl sonuçlanacağını ve haklı olup olmadığınızı göreceksiniz."

- - -

Sokağa geri dönen VIRGİL, Davenport'u aradı ve batıya dönmeden önce St. Paul'den geçeceğini söyledi. Davenport, "Cecil'in yerinde buluşalım," dedi. "Sana öğle yemeği ısmarlayayım, sen de bana anlatırsın."

BECKY WELSH sert erkeklerin etrafında çok zaman geçirmiş ve birkaçıyla yatmıştı ama daha önce hiç tecavüz gibi bir şey yaşamamıştı. Jimmy'yi kamyonu bindirdikten sonra tekrar yola koyulduklarında Becky yine ağlamaya başladı. Jimmy'nin acısı azalmıştı ama kısmen şoktan, kısmen de ilaçlardan dolayı kafası karışmıştı ve "Senin neyin var?" diye sordu.

Kadın ona baktı ve "Sana söyledim. Tom bana tecavüz etti." "Ne oluyor lan?"

"Bana tecavüz etti," dedi Becky. "Beni yatağa itti, tecavüz etti ve dövdü. Sonra tekrar yaptı ve sonra kaçtı. Sonra adam geldi ve onu vurdum ve ben sadece, ben sadece, ben sadece ..."

Jimmy bunu bir süre düşünmüş gibiydi, ya da belki de aklı başka yerdeydi, ama sonunda, "O orospu çocuğunu öldüreceğim. Nerede o?"

"Çekip gitti. Nereye gittiğini bilmiyorum," dedi Becky. Jimmy'ye baktı. "Bana söz vermelisin."

"Ne için?"

"Eğer onu yakalarsak, öldüreceğim. Taşaklarını keseceğim, sonra da karnından vurup ölümünü izleyeceğim."

"Anlaştık," dedi Jimmy. Ve, "Bu kamyonu nereden buldun?"

BECKY ona tüm hikâyeyi anlattı, onu mısır tarlasında bıraktıkları andan kamyonu yüklediği ana kadar; ondan sonraki her şeyi hatırlıyordu. "Bacağını daha iyi sarmalıyız ve üzerine koyabileceğimiz bazı şeyler var."

"Olabilirdi uzağa gitmeliyiz," dedi Jimmy. "Kırsal bölgeyi yakıp yıkacaklar. Tom bütün paramızı aldı mı?"

"Hayır, hayır, parayı aldık, koltuğun arkasında," dedi Becky. "Bak bakalım ulaşabilecek misin?" dedi Tom.

Becky koltukların arkasını karıştırdı ve iki market poşetinin saplarını tutup koltuğun üzerinden çekti ve Jimmy'nin kucağına koydu. "Ne düşünüyor musun? Bence teslim olacak ve bütün suç bizim üzerimize atacak."

Jimmy başını salladı ama pek iyi takip ediyor gibi görünmüyordu; ya kendine geldiği için ya da ateşi olduğu için gözleri parlıyordu. Uzanıp elini Jimmy'nin alınına koydu ve sıcak hissettiğini düşündü. Çok sıcak değildi ama oldukça sıcaktı.

"Enfeksiyon kapıyor olabilirsin," dedi. "Oraya biraz ilaç vermeliyiz."

Jimmy, "Hap ya da penisilin gibi bir şeye ihtiyacın var," dedi.

Becky tekrar hıçkırdı, sonra gözlerindeki yaşları sildi, Sesini düzeltti ve "Sesin çok daha iyi geliyor tatlım," dedi. "Daha iyi hissediyorum," dedi. Sonra, "Güneye doğru gitsek iyi olur. Biz daha fazla arabayla karşılaşmak istemeyiz. Çakılda kalın. Çakıl tozu görürseniz, sapacak bir yer bulmaya çalışın."

Güneye gittiler ve kadın dedi ki, "Ne yapacağız? Dünyadaki herkes bizi arıyor."

Jimmy dedi ki, "Arcadia'nın güneyine inmeliyiz. Orada yaşlı bir adam var, tek başına yaşıyor, yolun dışında. Evini zar zor görebilirsiniz. Babam ve ben bir yıl onun kütüklerini sökmüştük. Yaşlı orospu çocuğu, sıçmak için eve girmeme izin vermedi. Tarlaya gitmek zorunda kaldım."

"Adı neydi?"

"Joe bir şey. Bilmiyorum. Ama evi hatırlayacağım. Evin arkasında bir ordu tankı var. Paslı ama gerçek bir tank." Bir an sessiz kaldı, sonra ekledi, "Sapağı hatırlayacağım. Kamyonu gözden uzak bir yere götürüp bir gün orada yatarız."

"İyileşene kadar bir ya da iki tane." İki torbayı tarttı, birini sol elinde, diğerini sağ elinde salladı, ikisinden daha ağır olanını seçti ve parayı saydı.

"On üç bin," dedi işini bitirdiğinde. "Aman Tanrım," dedi Becky.

Diğer çantayı da saydı ve "Dokuz bin. Vay anasını, yirmi iki bin dolarımız var. İstedğimiz her yere gidebiliriz."

"Tabii önce yakalanmazsak," dedi Becky. "Bu yaşlı adamın evi ne kadar uzakta?"

"Yirmi dakika, yarım saat. Tam olarak emin değilim. Ama buradan oraya nasıl gidileceğini biliyorum."

Biliyordu da, ama daha çok kırk dakika sürüyordu, Jimmy ne zaman gittikleri yolla ilgili kötü bir hisse kapılsa arka yollardan dolanarak gidiyorlardı. Oraya vardıklarında Jimmy uyanık kalmak için mücadele ediyordu. "Lanet olası uyuşturucu her tarafımı sardı," dedi. "Ama yaklaştık. Şu siloları görüyor musun?"

Yolun kuzey tarafındaki büyük bir çiftlikte, omuz omuza, üç farklı yükseklikte, kardeş gibi duran beş büyük mavi metal silo görünüyordu.

"Bu o mu?"

"Hayır, ama bu yolun aşağısında. Belki bir mil." Bir dakika sonra, "Orada. Şu tepenin üstünde."

Becky uzun, alçak bir tepeye, üzerinde küçük siyah kuşların oturup kendisine baktığı elektrik hatlarının altına baktı. Kış grisi ağaçlardan oluşan bir koruluğun arkasında bir evin çatısını görebiliyordu ama başka bir şey yoktu. Yol üzerindeki bir posta kutusundan tepeye doğru toprak bir patika uzanıyordu.

Posta kutusunun yanından döndü ve tepeye doğru tırmanmaya başladı. Soldaki araba yolunun kenarında bir sıra verimsiz elma ağacı vardı ve sağda, tepenin yarısına kadar düz bir noktada, geçen yılın sebze bahçesinin kalıntılarının bulunduğu bir toprak yığını uzanıyordu. Yol yer yer çukurlaşmıştı ve Becky çukurların etrafından dolaştı ve tepenin zirvesine geldiklerinde tulum giymiş yaşlı bir adamın eski bir kırmızı Ford pikabın yanında durduğunu ve ona binmek üzere olduğunu gördüler.

"Bir soru soracaktınız gibi yanına yanaş. Camımı indir ve parmaklarını kulaklarına sok," dedi Jimmy. O da

Tabanca elinde, bacaklarının arasındaydı.

Becky onun dediğini yaptı, camı açmak için düğmeye bastı ve "Siz kimsiniz?" diye soran kötü yüzlü yaşlı adamın yanında durdu.

Jimmy, "Sadece biziz," dedi ve silahını camdan çıkarıp yaşlı adamı göğsünden vurdu. Adam geriye doğru savruldu, sonra ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü, sonra da inanılmaz bir şekilde ayağa kalkıp sendeleyerek eve doğru yürüdü.

Jimmy kamyonundan indi ama bacağı tutmadı ve yere düştü. Kendini toparlamak için önce koşu bandını, sonra da çamurluğu kullandı ve sonra topallaya topallaya yaşlı adamın peşinden gitti, fazla acı hissetmiyordu ama zayıf ve dengesizdi, o kadar topallıyordu ki elini bile zor kaldırıyordu.

Yaşlı adamı bu şekilde kovaladı, ikisi de zar zor ilerliyordu, yaşlı adam elini göğsündeki deliğin üzerinde tutarken korkuyla omzunun üzerinden bakıyordu. Jimmy bir el daha ateş etti ve ıskaladı, sonra bir tane daha ateş etti ve yine ıskaladı ama eve isabet etti. O sırada Becky oradaydı ve "Silahı bana ver" dedi.

Yaşlı adam neredeyse evin yan kapısına varmak üzereydi ve Becky onun peşinden koştu ve silahı yaşlı adamın sırtına doğrultup tetiği çekti ve yaşlı adam tekrar yere yığıldı ama hâlâ yaşıyordu, inliyordu ve Becky onu omzundan vurduğunu gördü.

"Devam et ve öldür beni, kaltak, yakaladın beni," dedi yaşlı adam, yuvarlanıp tekrar ayakta durmaya çalışarak. Ağzında kan vardı. Becky silahı adamın yüzüne doğrultup tetiği çekti ama hiçbir şey olmadı ve silahın kilitli olduğunu gördü: mermisi bitmişti.

"Siktir et bunu," dedi Jimmy. Topallayarak kamyonete geri döndü ve yaşlı adam tekrar eve girmeye çalıştı, Becky bacaklarına bir tekme attı ve adam yere yığıldı, dümdüz oldu ve Becky tulumun kayışlarının altında giderek büyüyen kan lekesini gördü. Kapıya doğru bir adım attı ve çekerek açtı ve adamın neyin peşinde olduğunu gördü. Çamurluğun köşesinde eski bir 22'lik pompalı duruyordu. Onu aldı ve dışarı çıktı.

Jimmy başka bir silah bulmak için kamyoneti karıştırıyordu ama Becky 22'liğin emniyetini çözdü, kapattı, silahı "Pes ediyorum" diye inleyen yaşlı adama doğrulttu.

Kadın adamı başından vurdu, adam titredi ve kendini tekrar yukarı itmeye çalıştı, kadın silahı pompaladı ve tekrar vurdu, adam titredi ve bu sefer elleri ve dizleri üzerine çöktü, kadın tekrar pompaladı ve üçüncü kez kulağının arkasından vurdu ve adam sertçe yere düştü.

Jimmy, "Öldü mü?" diye seslendi.

"Sanırım," dedi kadın. Silahın namlusuyla yaşlı adamın yüzünü dürttü ama adam ne ürktü, ne kımıldadı, ne de titredi.

Jimmy elinde bir tabancayla topallayarak geri geldi ve tabancayı yaşlı adamın şakağına doğrultup ateşledi. Yaşlı adamın kafası yukarı kalktı ve bu kez hiç şüphe yoktu.

"Pekâlâ. Onu gözden uzak bir yere götürelim," dedi Jimmy.

Becky cesedi evden uzağa, içinde birkaç paslı çiftlik aleti, bir tahıl matkabı ve eski bir disk bulunan yıkık dökük ahşap bir kulübeye doğru sürükledi. Yaşlı adam inanılmaz derecede hafifti ve Becky hiç zorlanmadı: cesedi kulübenin kapısının arkasına sakladı.

Arkasını döndüğünde tankı gördü. Ne olduğu konusunda şüphe yoktu, gerçek bir tanktı ama ön tarafı çimin derinliklerine gömülmüştü ve namlusu yaşlılıktan çökmüş gibiydi, sanki yeniden harekete geçmesi için bir tür askeri Viagra'ya ihtiyacı vardı.

Şaşkınlıkla başını salladı, sonra eve döndü. Garaj yolundaki toprakta, kulübeye sürüklenen birinin topuklarına benzeyen iki sürtünme çizgisi vardı. Sürtünme izlerinin ve birkaç kan lekesinin üzerine biraz toprak atmayı düşündü ama sonra polisler bu kadar yaklaşırsa zaten işlerinin biteceğini düşündü. Jimmy'yi içeri kadar takip etti.

- - -

Evdeki ışıkların yaklaşık yarısı çalışıyordu; ve yüz yıllık tavuklu şehriye çorbası, *Life* dergileri, *National Geographics* ve sigara gibi kokuyordu. Ama ön odada büyük bir düz ekran televizyon, bir La-Z-Boy ve bir kanepe, bir uydu bağlantısı, bir DVD oynatıcı ve yüzlerce CD içeren bir müzik sistemi vardı.

Becky, "Banyoyu ve yatak odasını kontrol edeceğim ve yaşlı herifin ilaç alıp almadığına bakacağım," dedi.

Yaşlı herifin vardı. Ecza dolabı tam bir altın madeniydi. Görünüşe göre diş sorunları vardı ve yarısı daha fazla OxyContin ve birkaç düzine penisilin tableti ile dolu sarı plastik tüpler vardı. Bazılarının modası geçmişti ama hiç yoktan iyidir diye düşündü. Ayrıca üzerinde kırmızı bir çarpı işareti olan plastik bir kutu buldu ve üzerinde şöyle yazıyordu: "Çiftlik Ailesi İlk Yardım Çantası."

Onları alt kata götürdü ve Jimmy'yi televizyonu çözerken buldu. Jimmy, "CD'lere baktım, bir sürü boktan şey var," dedi.

CD'lerden birini eline aldı ve üzerinde şöyle yazıyordu: *Goldberg Varyasyonları*. *Cosmo*'da varyasyonlarla ilgili bir şeyler görmüştü ama buna benzemiyordu. Onu yere fırlattı ve "Kanepeye uzan. Bacağına bakmam lazım."

"Televizyonu açayım," dedi. Göz kapakları yine düşüyordu.

Televizyonu açtı, *Dancing with the Stars*'ın tekrarını açtı ve arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. Becky onun pantolonunu çıkarmaya çalışmamaya karar verdi, mutfaktan bir bıçak aldı ve kotu kesti. Arkada bir giriş yarası vardı ve sonra Jimmy'nin uyluğunun dış tarafı boyunca ette patlamış bir kanal oluştu. İki santim daha sola giderse kurşun tamamen ıskalayacaktı. Öte yandan, on santim sağa saplansaydı, bacağındaki kemikler havaya uçardı.

Kötü görünüyor, diye düşündü, ama *o kadar* da kötü değil. Jimmy'ye, "Bunu düzeltebilirim," dedi.

"Bu iyi," dedi Jimmy uzaktan ve sonra görünüşe göre uyumaya gitti. İşe koyuldu, pantolonun paçasını kesip aşağı çekti, mutfığa gidip kağıt havlu aldı ve yarayı sıcak suyla sildi. Temizlendiğinde daha kötü görünüyordu, çiğ et gibi.

Üzerine biraz yara bandı dezenfektanı sıktı, sonra ilk yardım çantasından iki adet dörde dört inçlik steril bandajla kapladı, biri giriş yarası, diğeri çıkış yarası içindi.

Her şey örtülüp düzgün göründüğünde Jimmy'yi uyandırdı ve penisilin tabletlerinden dördünü yedirdi. "İyileşeceksin," dedi.

"Bu iyi," dedi Jimmy ve tekrar uyumaya başladı. Yatak odasından aldığı bir battaniyeyi onun üzerine örttü, sonra banyoya gitti, giysilerini çıkardı ve duşa girip Tom McCall'un her zerresini yıkadı.

Bunu yaptıktan sonra, havluya sarınarak oturma odasına geri döndü ve Jimmy'yi kanepede horlarken buldu. Onu orada bırakıp yatak odasına gitti ve yatağa uzandı. İki dakika içinde uykuya dalmıştı.

Beş saat sonra uyandı ve bir müzik sesi duydu. Tuhaf bir müzikti, gece kulübünden gelen bir şey gibi. *Neydi* bu müzik?

Yatak battaniyesini omuzlarına alarak oturma odasına geri döndü ve Jimmy'yi televizyon izlerken buldu. Ekranı baktı, yarım düzine erkek birbirleriyle inanılmaz bir oral-anal zinciri içinde seks yapıyordu. Jimmy kıkırdadı ve şöyle dedi: "Yaşlı herif üç dolarlık banknot kadar tuhaftı. Bunlardan yüz tane falan var."

Kadın ekrana baktı ve "Tanrım. Bu çok iğrenç." "Şu adama bak," dedi Jimmy. "Sik gibi bir aleti var. At."

Jimmy, diye düşündü Becky, uyanık görünüyordu; daha da ötesi, *heyecanlı* görünüyordu.

Tekrar ekrana ve Jimmy'ye baktı ve birden çok şey anladı. Olamaz diye düşündü.

VIRGİL VE DAVENPORT, Virgil'in Minnesota Üniversitesi'nde öğrenciyken kadın peşinde koşma konusunda en iyi işlerinden bazılarını yaptığı Katolik kız koleji St. Kate's'in karşısındaki bir restoranda takıldılar. Katolik kızlarla ilgili olan şey, günaha karşı derin bir hisleri olmasıydı, bu da onları yakalamayı başka türlü olabileceğinden çok daha tatmin edici hale getiriyordu.

Davenport arka masalardan birinde bekliyor, bitişik masada oturan bir kadınla sohbet ediyordu; iki milyon dolarlık takım elbiselerinden birini giymişti ama kravatsızdı.

Virgil, gelişiyse hafifçe sinirlenmiş görünen kadına başıyla selam verdi ve Davenport'un karşısındaki kabine kayd. "Nasılsınız?" diye sordu.

"Gayet adil," dedi Davenport. "Vali önümüzdeki birkaç gün içinde bu çocukları yakalayamazsak popülaritesinin iki puan düşeceğini söylüyor. Otoyol devriyesinin fonunu kesti ve sendika da kışına sokacak bir şey arıyor."

Virgil, "Aslında finansmanı kesmedi, finansman talebini kesti," dedi. "Gerçek finansman arttı."

"Teknik bir ayrıntı," dedi Davenport. "Ayrıca, bir Cumhuriyetçi gibi konuşmaya başladın."

"Özür
dilerim."

"Yani ..."

"Daha fazla devam edemezler," dedi

Virgil. "Ama çok daha fazla insanı
öldürebilirler."

"Biliyorum, herkes biliyor. Bu tam bir felaket, Lucas."

- - -

REUBENS YEDİLER ve Davenport, "McCall'u tutukladığın için çok övgü alıyoruz, bu yüzden ne istersen ..." dedi.

Virgil, "Buradan çıkar çıkmaz geri döneceğim," dedi. "Şimdi bakmam gereken birkaç yer var. Eğer bana birkaç adam gönderebilirsen, onları bulabiliriz."

"Peki ya Murphy olayı?"

"Onları bu yüzden bulmak istiyorum. Murphy olayı yüzünden. Murphy'nin Ag'in öldürülmesi için para ödediği fikrine inanıyorum. Jimmy ya da Becky'yi hayatta tutmak istiyorum - mümkünse ikisini de - ve Murphy hakkında konuşmalarını sağlamak istiyorum."

Davenport, "Bu mümkün olmayabilir," dedi. "Oradaki birkaç şerif yardımcısı televizyondakilere bunun bir ördek avı olduğunu söylemiş. Gördükleri yerde vuracaklarmış."

Virgil, "McCall'u da öldüreceklerdi ama onu önce ben yakaladım," dedi. "Ama Jimmy ve Becky'ye ulaşırlarsa, Murphy bir cinayetin üzerine yürüyebilir."

"Sana Jenkins ve Shrake'i göndereceğim. Onları bir saat içinde ayrı araçlarla yola çıkaracağım. Bulabildiğiniz her taşın altını üstüne getirmelisiniz. Sonra, iş finansmanımıza geldiğinde ..."

Virgil, "Gördün mü, *gerçekten* ihtiyacımız olan şey buydu," dedi. "Onları yakalamak için iyi bir neden. Finansman gibi."

"Senin sorunun ne biliyor musun?" Davenport, Virgil'e bir patates kızartması uzatarak sordu.

"Eminim bana söylemek üzeresin."

"Evet. Her seferinde sadece bir şey düşünüyorsun. Benim gibi zeki bir adam bu çocukları yakalamanın önemli olduğunu bilir ama aynı zamanda finansmanın da önemli olduğunu bilir. Burada bir çelişki yok."

Virgil, "Kendimi cezalandırılmış hissediyorum," dedi.

- - -

VIRGİL Şehirlerden çıktı, düz batıya yöneldi, sonra güneybatıya doğru kesildi. Davenport 494'ü temizlerken aradı ve

Jenkins ve Shrake'in gelmesi düşündüğünden birkaç saat daha uzun sürecekti ama o gece kesinlikle Bigham'da olacaktı.

Batıya doğru giderken Virgil'in aklına Sharp ve Welsh bir çiftlik evinde saklanıyorlarsa muhtemelen televizyon izliyor olabilecekleri ve onlarla iletişim kurabileceği geldi.

Bigham'ın yirmi mil kuzeyinde ilk Ulusal Muhafız devriyesine rastladığında bu fikir üzerinde çalışıyordu. Kontrol noktasının yarım mil gerisinde trafik sıkışmıştı ve o da ışıklarını kullanarak sırayı atladi ve banket boyunca ilerledi. İki Humvee kontrol noktasında görev yapıyordu, her aracın arkasında M16 silahlı bir inzibat vardı, üçüncü bir inzibat ise arabaları kontrol edip geçmelerine izin veriyordu.

Virgil yaklaştığında ilk inzibat onu durdurdu, kamyonu kontrol etti ve sonra geçmesine izin verdi.

Virgil bunun arama alanının çok dışında olduğunu düşünüyordu.

Bigham'a varmadan önce üç kez daha durduruldu. Son durakta polis memuruna kimliğini gösterdi ve "Siz burada sürekli mi kalıyorsunuz? Yoksa etrafta mı dolaşıyorsunuz?" "Etrafta dolaşıyoruz. Karargâh Bigham'da kuruldu ve

bizi taşıyın."

"Güzel."

Virgil öğleden sonra saat üçü birkaç dakika geçte Bigham'a vardı. Muhafızlar emniyet merkezinin otoparkında kurulan bir sahra çadırında çalışıyorlardı ve Virgil operasyonu yöneten kırmızı suratlı binbaşı ile görüştü. Sivil hayatta Moorhead'li bir avukat olan binbaşı ona Bare ve Marshall'ı da içine alacak şekilde batıya doğru eğimli olan tüm komşu ilçeleri kapsayan bir alan haritası gösterdi.

Buna ek olarak, Sharp ve Welsh'in otoyolu geçip güneye, Iowa'ya gitmelerini önlemek için güneye doğru olan I-90'a çıkan her çıkışın kuzey tarafında ya muhafızlar ya da şerif yardımcıları vardı. Ayrıca Minnesota Nehri üzerindeki her köprüde de kuzeye gitmelerini engelleyecek devriyeler vardı. Karşılıklı yardım anlaşmaları çerçevesinde diğer şerif yardımcıları, otoyol devriyeleri ve hatta kasaba polisleri de bölgenin doğusundaki ve batısındaki yollarda devriye geziyordu.

Cezaevi odak grubu güneydoğuya doğru bir eğilim önermişti. Virgil binbaşıya gruptan bahsetti, ancak binbaşı batıya doğru devriyeleri kesmedikleri sürece güneydoğuya kadar uzanacak yeterli devriyeleri olmadığını söyledi. "Sizi korumak isterdim ama başa çıkmamız gereken bazı gerçekler var."

Binbaşı bu gerçekler arasında Marshall'da iki kişinin idam edilmiş olması ve Muhafızların politikacıların en çok bağırdığı bölgeleri korumaları gerektiği gerçeğinin de bulunduğunu söyledi.

Binbaşı sözlerine şöyle devam etti: "D zenimize göre, hareket etmeye kalkarlarsa bir tür devriyeye  arpacaklar, tabii çoktan yasak bölgenin dışına  ıkmamışlarsa. O zaman, bilirsiniz, tüm bahisler kapanır."

- - -

VIRGIL DURDU VE DUKE'U GÖRDÜ, herkesin çalıştığını ve bunun fazla mesai bütçesini mahvettiğini söylemekten başka söyleyecek pek bir şeyi yoktu. Ofisten çıktığında, birkaç televizyon kamyonunun park ettiği caddenin karşısına baktı ve o anda Daisy Jones kamyonun arkasından geldi, onu gördü, bir iki adım attı ve elini kaldırdı. Virgil o tarafa doğru gitti.

Jones zayıf, sarışın, kırk yaşlarında ya da belki kırk beş yaşlarındaydı ve Virgil'in bildiği kadarıyla küçük beyaz kamyon şof rlerinden aldığı haplara düşkündü. Ayrıca Virgil'in kamera karşısında tanıştığı en zeki insanlardan biriydi; oldukça iyi bir muhabirdi.

Virgil'le caddenin ortasında karşılaştı ve onun elini tutarak, "Son zamanlarda ne kadar çekici olduğunuzdan bahsetmiş miydim?" dedi.

"Hayır ve sahip olduğun tüm iltifatları kullanabilirim. Kendimi oldukça bitkin hissediyorum," dedi Virgil.

"Bu cinayet saldırısı hakkında benim de birkaç ufacık sorum olabilir," dedi. " kiz şehirler'in en önemli haber kaynağı için."

"Ve eğer anlaşmaya istekliysen benim de senin için birkaç ufacık cevabım olabilir."

"Eğer motelinde buluşmak istersen, eminim bir şeyler ayarlayabiliriz."

"Bunun için yeterince güçlü değilim," dedi Virgil. "Ben daha çok Tom McCall ve Becky Welsh'in kurbanlarından birini öldürdükten sonra nasıl seks yaptıklarını anlattığımda BCA'nın telefon numarasını vermeni düşünüyordum."

"Tanrım, bu bir anlaşma," dedi kadın. "Çok fazla yalan söylemediğin sürece."

"Neredeyse hiç yalan söylemeyeceğim," dedi Virgil. "Diğer bir şey de, beni sokakta kendiliğinden yakalamışsın gibi göstermen gerekiyor."

"Sorun değil," dedi Virgil. "Şerifin ofisine geri dön ve pencereden dışarı bak, beni stand-up yaparken gördüğünde dışarı çık, ben de koşup seni yakalayayım."

"İki dakika," dedi Virgil.

"Beş dakika olsun," dedi. "Burnumu pudralamalı ve rujumu düzeltmeliyim - aynı zamanda ağ için çekim yapıyoruz."

- - -

VIRGIL caddenin karşısındaki LEC'e geri döndü, bodrumdaki kantine indi, erkekler tuvaletinde birkaç dakika geçirip kendine çeki düzen verdi, sonra otomattan bir Rice Krispies marshmallow bar ve bir Diyet Kola aldı. Üst kata geri döndü ve lokumu yedi ve Jones'un sokakta kurulup stand-up yapmaya başlamasını izledi. Virgil koladan bir yudum aldı, dişlerinin arasında lokum kalmadığından emin olmak için dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi ve dışarı çıktı.

Jones kameraya bakıyordu, sonra yarı dönerek LEC'e doğru bir işaret yaptı, Virgil'in kaldırımında yürüdüğünü görünce bir kez daha iki kez baktı ve "Virgil Flowers, Virgil Flowers" diye seslendi. Kameramanı yanına çağırdı ve aynı anda mikrofona şöyle dedi: "Bu Virgil Flowers, dün Thomas McCall'u getiren alışılmadık Suçlu Yakalama Bürosu ajanı. Virgil, izleyicilerimiz için bir soruyu yanıtlayabilir misin?"

"Medya ilişkileri Şerif Duke'un ofisi aracılığıyla yürütülüyor."

"Sadece bir soru," diye ısrar etti Daisy. "Becky Welsh ve Tom McCall'un bir süredir birlikte olduklarına dair çok güçlü bir söylenti var."

kurbanlarından birinin yatağında, o kurbanı vurduktan birkaç dakika sonra cinsel ilişkiye girdi. Bu doğru mu? Bize bunun doğru olup olmadığını söyleyebilir misiniz?"

Virgil bir an düşünür gibi oldu ve sonra şöyle dedi: "Dün Marshall emniyet merkezine giderken Bay McCall ile konuştum ve Becky Welsh'in kurbanı vurduktan kısa bir süre sonra kurbanlardan birinin evinde kendisiyle cinsel ilişkiye girdiğini söyledi. Elimizde böyle bir ilişkiye dair bazı fiziksel kanıtlar var ama şu anda söyleyebileceğim tek şey bu."

"Yani bunu onaylıyorsunuz."

"Söylediklerime sadık kalacağım. Seni gördüğüme sevindim Daisy." "Seni görmek güzel, Virg."

- - -

VIRGIL uzaklaştı ve röportajı tekrar anlatırken sesine heyecan kattığını duydu. Kamyonetine geri dönmüş, arabadan inmeye hazırlanıyordu ki, kadın yüksek topuklu ayakkabılarıyla sürücü tarafındaki camın yanına yanaştı ve "Teşekkürler. Sana borçluyum. Adımı kullandığın için de teşekkürler."

"BCA'nın telefon numarasını yazmayı unutma," dedi Virgil. "Bunu neden yaptığını bana söyler misin?"

"Hayır."

"Becky'nin seni aramasını sağlamaya çalışıyorsun, değil mi?" dedi. "Onun aramasını sağlamaya çalışıyorsun, çünkü ... çünkü cep telefonu kulesini takip edebilirsin ve sonra Aman Tanrım! Çok manipülatifsin."

Virgil, "Eğer bunu yayına koyarsan seni boğar ve cesedini Minnesota Nehri'ne atarım," dedi.

Jones, "Sen onu yakalayana kadar tek kelime etmeyeceğim," dedi. "O zaman bir sürü kelime söyleyeceğim."

- - -

Nisan ayının derinliklerine doğru ilerledikçe günler uzuyordu ama öğleden sonra Virgil'in başlamak istemeyeceği kadar geç olmuştu.

hapishane mahkûmlarıyla birlikte planladığı yol araştırması. Jenkins ve Shrake geç kaldıkları için onlar gelene kadar hava kararmış olacaktı.

Ve sonra, iki yüz mil içindeki her çiftçi artık elinde bir av tüfeğiyle mülkünü koruduğu için, karanlıkta ıssız evlere yaklaşmak iyi bir fikir gibi görünmüyordu. Ve eğer bir çiftçi tarafından öldürülmezseniz, Sharp ve Welsh'i bulabilirdiniz, onlar da siz daha ne olduğunu anlamadan sizi yakarlardı.

Virgil Jenkins'i aradı ve ona Shrake'i aramasını ve ikisinin de yakınlarda bir motele yerleşmelerini söyledi. "Bu gece beni ara ve nerede olduğunu söyle. Yarın erkenden yola çıkacağız."

"Ne kadar erken?"

"Hava aydınlandıktan hemen sonra."

Virgil bir dakika telefonuna baktı, sonra aradı. İkinci çalışta John O'Leary'ye ulaştı. "Ben Virgil Flowers, BCA'dan."

"Diğerlerini de aldın mı?"

"Henüz değil. Seni yakaladığıma sevindim. Seninle konuşmam gerek."

"Buraya gel. Hepimiz buradayız, cenaze yarın sabah." "Rahatsız etmek istemem."

"Hadi gel, Virgil. Yine de o küçük haşerelerden ilkinin yakaladığınızı için size teşekkür etmek istedim."

- - -

YOLDA giderken Marshall'daki Lyon İlçe şerifini aradı ve McCall'un avukat tutup tutmadığını sordu.

"Evet, kamu avukatlarımızdan Mickey Burden ile anlaşmış. Onunla konuşmak ister misin?"

"Evet, belki bölge savcısıyla da. Numaraları var mı?"

Önce Josh Meadows adındaki bölge savcısını aradı. "Mickey ile bir saat önce konuştum. Kanal 3'e verdiğin röportaj ve McCall'u götürürken yaptığın sorgulama konusunda biraz kızgın."

Virgil, "Her şey kurallara uygundu," dedi.

"Kızdığı şeylerden biri de bu. Hepsi kasette var," dedi Meadows.

"Kaseti ona siz mi verdiniz?"

"Hayır, ama nezaketen ona tarif ettik. Yine de çok çabuk vazgeçmek zorunda kalacağız. Şu anda mahkeme emri çıkartmaya çalışıyor."

"Bana kişisel bir iyilik olarak ve nasıl olsa alacağı için, ona şimdi bir kopyasını verebilir misiniz? Ya da dinlemesine izin verir misin?" Virgil sordu.

Meadows, "Bana nedenini söylersen verebilirim," dedi.

"Çünkü McCall'un kritik bir bilgiyi sakladığını duymasını istiyorum ve eğer bunu alamazsam, bu ona karşı bir başka darbe olur. Burada başka bir şey daha var, seni gördüğümde anlatacağım ama biraz karışık. McCall'un benimle konuşması gerekiyor."

"Pekâlâ. Onunla konuşacağım, bakalım ne diyecek," dedi Meadows.

"Onu arayacağım ve bir çağrıda bulunacağım. Belki faydası olur," dedi Virgil.

"Tamam. O zaman beni aramasını söyle."

- - -

O'Leary'nin evinin önünde dururken BURDEN'i aradı ve sokakta oturup onunla konuştu.

Burden telefona çıktığında, "Cinsel ilişkiye girdiklerini söyleyerek tüm jüri havuzunu zehirledin," dedi.

Virgil, "Hayır, yapmadım. Bana bu konuda övünüyordu. Size ne söyleyebilirim?"

"Çeneni kapalı tutmalıydın," dedi.

"Yaptığım şeyi yapmak için nedenlerim var ve bunları sana söyleseydim, ki söylemeyeceğim, sanırım onaylayabilirdin," dedi Virgil. "Her neyse, Josh Meadows'tan görüşme kaydını size vermesini istediğimi söylemek için aradım ve o da kabul etti. Hemen şimdi alabilirsiniz."

Bir an sessizlik oldu ve sonra, "Neden bu kadar şüphelendiğimi merak ediyorum?" dedi.

"Çünkü bir şey istiyorum," dedi Virgil.

"Ah," dedi kadın. "İşte bu yüzden."

"Kasetin sonunu dinlediğinizde, McCall avukat istediğinde görüşmeyi durdurduğumu göreceksiniz. Bana bazı kritik bilgiler vermek üzereydi, ama sonra belki bir anlaşma yapmak için kullanabileceğini düşünerek bunu saklamaya karar verdi. Bilgiye ihtiyacım var ama raf ömrü çok kısa. Kısa ve her geçen dakika daha da kısalıyor. Eğer bundan bir şey elde etmek istiyorsa, benimle bu gece konuşsa iyi olur.

Yarın sabah çok geç olabilir." "Bu çok çirkin."

"Belki, ama bunu ben yapmadım. Onun, Becky Welsh'in ve Jim Sharp'ın işi. Welsh ve Sharp yarın çatışmaya girer ve öldürülürlerse McCall'un değeri sıfıra iner."

Biraz daha sessizlik, sonra, "Müvekkilimle konuşacağım."
Virgil, "Öyle yap. Ve sana telefon numaramı vereyim."

- - -

O'LEARY ADAMLARI onu yine oturma odasında bekliyorlardı. Ag Murphy'nin annesi ve kız kardeşi cenaze evindeydi. John O'Leary, Marsha O'Leary'nin kızının cesedini güvenli bir şekilde toprağa verilene kadar bırakmayı reddettiğini söyledi. Çocukları sırayla onunla birlikte oturuyordu.

Virgil doğru kelimeleri ararken, "Umarım hepiniz iyi olursunuz," dedi. "Bunun canınızı yaktığını biliyorum ama umarım olması gerekenden daha fazla zarar vermesine izin vermezsiniz. Oldukça iyi bir gruba benziyorsunuz."

"Biz oldukça iyi bir grubuz," dedi en büyük oğul Jack. "Bunu atlatamayacağız ama devam edeceğiz."

"Umarım öyle olur," dedi Virgil.

Bir süre sonra John O'Leary, "Peki... konuşmak istediğin özel bir konu var mı?" diye sordu.

Virgil "Evet" dedi. Bir süre sonra, "Dick Murphy vurulmadan önce eve en son ne zaman geldi?" diye sordu.

"Birkaç gün önce," dedi John O'Leary. Çocuklarına baktı, onlar da başlarıyla onayladılar. "Evet. İki gün önce."

"Mutfakta mıydı?"

"Sanırım. Evin etrafındaydı. Sence bununla bir ilgisi var mıydı? Oraya mı gidiyoruz?"

Virgil, "Bütün ihtimalleri değerlendirmeye çalışıyorum," dedi.

"Hayır, yapmıyorsun," dedi Frank, en küçük çocuk. "Sen bir şey biliyorsun."

Virgil onların zeki olduğunu biliyordu; işin aslından kaçmak onları uzun süre kandıramazdı.

"Bakın," dedi, "bunun evden dışarı çıkmasını istemiyorum. Belki karına ya da kızına bile söylemem, çünkü onlar duygusal olarak biraz hassaslar ve ben daha olayı çözmeden Dick Murphy'yle yüzleşerek davamı ele vermelerini istemiyorum.

Her neyse, yanılıyor olabilirim. Tamam

mı?" Hepsi başını salladı.

Virgil, "Kızınızın Jimmy Sharp tarafından vurularak öldürüldüğünden yüzde doksan dokuz eminim," dedi. "Sharp'ın bir gece önce cebinde o kadar az para vardı ki arabasında uyuyordu. Ag'i vurduktan sonra cebinde bin dolar vardı ve Tom McCall'a parayı Ag'in çantasından aldığını söyledi."

"Bu doğru değil," dedi Rob O'Leary. "Ag sinemaya gitmek için benden yirmi dolar ödünç aldı, çünkü zamanı azdı ve ATM'ye gitmek istemedi. ATM'ye gittiğinde de asla birkaç yüz dolardan fazla çekmezdi. Neredeyse her şey için kredi kartı kullanırdı."

Virgil, "Tom, Sharp'ın Ag'yi öldürmesi için para aldığını düşünüyor," dedi. "Sharp'ın kendisinden kiralık katil olarak bahsettiğini söyledi."

"Şu lanet olası Murphy," dedi James O'Leary.

John O'Leary ayağa kalktı ve oturduğu koltuğun arkasından dolaşarak koltuğa yaslandı: "Sebebi ne? Para mı? Farkında mısın bilmiyorum ama babası kasabanın en zengin adamlarından biri. Bizden daha çok parası var."

"Ama o paranın çoğunu Dick'e vermiyor," dedi Frank. "Ona bir araba verdi ve belki de evin taksitlerini ödüyor, ama bunun dışında onu bir satış elemanı gibi çalıştırıyor ve satış elemanı maaşı alıyor."

"Para bir faktör olabilir," dedi Virgil. "Diğer bir şey de ... Murphy görünüşe göre Ag'nin bir kliniğe gidip çocuklarını aldırıldığını düşünüyor.

çocuk. En azından kaynaklarımdan birine söylediği şey buydu."

Bu onları sarstı: John O'Leary başını salladı ve "Bu mümkün değil. Bunu asla yapmaz."

Rob ve Jack de aynı fikirdeydi ama James daha suskundu: Diğerleri sustuğunda, "Bunun söz konusu olduğunu sanmıyorum," dedi.

Babası, "Ne?" diye sordu.

James, "Bunun söz konusu olduğunu sanmıyorum" dedi. "Neden?" John O'Leary sordu. "Bunu açıkla."

James, "Ben böyle düşünüyorum," dedi. Ama Virgil bir şeyler bilebileceğini düşündü; diğerlerinin içinde titreşen öfke yüzünden bu konuda ısrar etmedi ve John O'Leary, "Onu ne zaman alacaksın?" diye sorarak konuşmayı başka yöne çekti.

"Polis katili ve muhtemelen tecavüzcü olduğu kesin olan ve anlaşma yapmak için bir yol arayan bir adamdan Murphy ile ilgili bir şeyler aldım. Güvenilir bir kaynak değil. Jüri ona güvenmez," dedi Virgil.

"Ama sen ondan şüpheleniyorsun," dedi Jack O'Leary. "Belki bundan biraz daha fazlası."

"Burada, Dick Murphy'nin Ag'nin kendisi için büyük bir sorun olduğunu söyleyerek geçiştirdiği bir adamla konuştum. Ama ne istediği konusunda hiç açık konuşmadı. Adam Murphy'nin ne istediğini bildiğini *düşünüyor* ama bunu mahkemeye taşıyıp taşıyamayacağımızı kim bilebilir ki?" dedi Virgil. "O adamın ifadesini alabilirim. Ayrıca Dick Murphy ve Jimmy Sharp'ın cinayetten önceki gece bılardo oynadıklarını da gösterebilirim - o gece değil, yirmi dört saat önce. Dick Murphy'nin bankadan bin dolar çektiğini gösteren bazı banka kayıtlarına ulaşabilirim, eğer bunu yaptıysa. Öyle bile olsa, bu yeterli olur mu bilmiyorum. Bu güçlü bir ima olurdu."

"Bu diğer adam, Randy White, değil mi?" Rob O'Leary sordu. Virgil omuz silktili ve "Bu konuya girmek istemiyorum" dedi.

Rob babasına ve kardeşlerine "Öyle" dedi. Virgil'e başıyla onay verdi. "Bunu gözlerinde görebilirsiniz."

Virgil de muhtemelen görebileceklerini düşündü. "Bu konuda kimseyle konuşmanı istemiyorum. Ne Murphy, ne de Randy White. Senden istediğim şey, Murphy'nin mutfağına tek başına girmesinin nedeni ve ayrıntıları hakkında verebileceğin her türlü bilgi ve saçma sapan şeyler uydurmanı istemiyorum. Bu asla işe yaramaz."

John O'Leary, "Daha fazla ikinci derece bilgiye ihtiyacınız var," dedi. "Bu doğru. Elinizde dava açılmasına yardımcı olacak ne varsa." James O'Leary, "Annemle Mary'yi de işin içine katmamız gerekecek," dedi.

babası ve kardeşleri. "Onlara erkek gibi davranmalarını, sineye çekmelerini söylemeliyiz. Bunu yapabilirler. Murphy'nin o gece burada olduğu süre boyunca burada olanlar onlardı."

John O'Leary başını salladı. "Ama bu gece değil. Yarına kadar bekleyelim.

Ag gidene kadar."

Virgil tek çocuktuk ve anne babası sevgi dolu olsalar da o hiçbir zaman geniş bir ailenin karmaşık ağının parçası olmamıştı.

O'Leary'lerden aldığı kabile havası, hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için anlayışı onu çok etkilemişti. Aile çok büyük olduğu için, büyük çocuklar küçüklere bakmış ve Ag, en büyükleri olarak, onlar için neredeyse bir vekil anne olmuştu. Acıları her şeyi kapsıyordu ve onun hakkında konuştuğunda kendi kendini besliyordu.

Ayrılmadan önce Virgil, "Dinleyin, Murphy'yi tek başınıza kontrol etmenizi istemiyorum. Ondan uzak durun. Cenazede olacak, onunla uğraşmanızı istemiyorum. Henüz geldiğimi bilmiyor ve elimden geldiğince böyle kalmasını istiyorum."

Hepsi de bunu yapacakları konusunda hemfikirdi. Frank, "O orospu çocuğuyla konuşmak zorunda kalmadığım sürece bana bir şey olmaz," dedi.

"Açık bir düşmanlıktan kaçınmaya çalış," dedi Virgil. "Bu onu korkutur ve örtbas edilecek bir şey varsa bile örtbas etmesini istemem."

- - -

VIRGIL, Sharp'ın Ag Murphy'yi öldürmek için kullandığı silahı düşünüyordu. Silahın başından beri Sharp'ta olması mümkündü ama arabada uyuyorlarsa ... silah paraydı, eğer nereye satacağınızı biliyorsanız ve Sharp neredeyse kesinlikle biliyordu. Öte yandan, silah onun elinden bırakamayacağı türden bir varlık da olabilirdi. Yine de, eğer Bigham'da sokaktan alındıysa, önceki sahibinin kim olduğunu bilmek güzel olurdu.

Kamyona döndüğünde Virgil Marshall'daki kamu avukatını aradı ama telesekretere yönlendirildi; mesaj bırakmadan telefonu kapattı.

Tekrar silahı ve kuş barınağında konuştuğu çitçi Honor Roberts'ı düşündü. Onu aradı ve "Jimmy Sharp'a silah satmadın, değil mi?" diye sordu.

"Tabii ki hayır. Silah ticareti yapmam. Bu beladan başka bir şey değil."

"Bigham'da silaha ihtiyacın olsa nereye giderdin?" Virgil sordu. Roberts, "Bilirsiniz, özellikle herhangi bir yer yoktur," dedi. "Sadece etrafa sorabilirsin ya da birinin silahı olduğunu duyarsın. satış. Birilerinin tabanca satışıyla iş yaptığı Şehirlerdeki gibi değil."

"Yani burada bir tane edinmenin tek yolu ... dışarıda takılmak."

"Hepsi bu kadar," dedi Roberts. "Öte yandan, çoğu insan bir ya da iki silahı vardır. Eğer kendileri satın almamışlarsa, miras kalmıştır. Emlak satışından bir tane alabilirsiniz."

"Şey ... kaka."

Silah hâlâ bir olasılıktı, eğer Murphy onu Sharp'a verdiyse, ama sessizce halledebileceği bir şey değildi. Sharp'ı yakaladıktan sonra şeriften bilgi almak için halka çağrı yapmasını isteyebilirdi ve belki o zaman bir şeyler ortaya çıkardı.

Marshall'a gitmeye karar verdi, karayoluyla kırk mil uzakta, polis flaşörünüz varsa yarım saat ya da daha fazla. Vardı ama yine de yarım düzine Muhafız kontrol noktasına takıldı. Bunlardan birini henüz atlatmıştı ki, kamu avukatı Mickey Burden aradı ve "Senden cevapsız bir çağrı görüyorum" dedi.

"Kaseti dinleyip dinlemediğini ve McCall ile konuşma fırsatın olup olmadığını merak ediyordum."

"Konuştum. Josh Meadows'la konuştum ve o da pek bir anlaşma olmadığını söyledi. Yargıca müvekkilimin işbirliği yaptığını söylemeye istekli ama işbirliği karşılığında cezada herhangi bir değişiklik önermeyecek."

"Bu şekilde fazla bir şey umabileceğinizi sanmıyorum," dedi Virgil. "Bence en fazla Tom'un gerçekte ne yaptığına dair biraz şüphe yaratabilir ve sonra da kendisine bir şans verildiğinde işbirliği yaptığına dikkat çekebilirsiniz."

"Oh, kahretsin," dedi, sesi aniden yorgun çıkmıştı. "Tom'la konuşmak istersen gelebilirsin. Ona geleceğini söyledim ve seninle konuşmasını tavsiye ettim. İşbirliği yapmak için."

Virgil, "Olabilirdiince abuk orada olacağım," dedi.

- - -

Bölge savcısı JOSH MEADOWS, golf sahasında çok zaman geçirmiş gibi görünen cana yakın bir adam çıktı; kısa kıvı saçları vardı, bir şerif yardımcısı ve bir zabıt katibiyle birlikte saat yedide Meadows'un ofisinde Virgil'le buluştuğunda üzerinde polo golf gömleği ve beyaz çoraplar vardı -ayakkabı yoktu-. Meadows, "Akşam yemeğimi bölüyorsunuz" dedi.

"Benim de," dedi Virgil. "Yapılması gerekiyordu."

Burden birkaç dakika sonra geldi. Kırk yaşlarında, kısa kahverengi saçlı bir kadındı ve vapur bagajı büyüklüğünde bir evrak çantası taşıyordu.

Görüşme öncesi toplantı kısa sürdü. Meadows, Burden'a McCall'a herhangi bir teklifte bulunmaya hazır olmadığını, ancak Virgil savunma tanığı olarak kürsüye çıkıp McCall'un işbirliği yaptığını söylemek isterse, buna karşı çıkmak için hiçbir çaba göstermeyeceğini söyledi. "Yine de muhtemelen savcının ben olmayacağımı göz önünde bulundurmalısınız. Savcının kim olacağını bilmiyoruz. McCall'un son temsilcisi kim olursa olsun, medyanın ilgisi nedeniyle davanın Bare ve Lyon ilçelerinin dışına taşınmasını sağlamaya çalışacağını tahmin ediyorum."

"Kesinlikle," dedi Burden. "McCall'un herhangi birini vurduğuna dair gerçekten hiçbir kanıt yok-"

Meadows, "Ancak bir görgü tanığı onun yaptığını söylüyor ve başka birinin bunu nasıl yapmış olabileceğini düşünmek zor," dedi. "Ama bu sana bağlı Mickey. Ya Virgil ya da hiçbir şey."

"Pekâlâ," dedi. Virgil'e: "Sorgulamaya bir sınırlama getireceğim: James Sharp hakkında soru sorabilirsin ama Oxford'daki vurulma olayı ya da Tom McCall'un Bigham'daki soygun ve vurulma olayında ne gibi bir rolü olabileceği hakkında soru soramazsın."

Virgil, "Bu biraz zor olabilir ama sanırım etrafından dolaşabilirim," dedi. "Ayak parmaklarına basarsam beni durdur."

"Yapacağım," dedi.

Kurallar üzerinde anlaşmaya vardıklarında şerif yardımcısı oradan ayrıldı ve beş dakika sonra başka bir şerif yardımcısıyla birlikte geri geldi. Tom McCall'un ellerinde kelepçeler ve ayaklarında zincir vardı. Kaçması söz konusu olamazdı.

Memurlar onu oturtular ve Burden ona anlaşmayı anlattı, gerçi toplantıdan önce onunla konuştuğunda bunu zaten yapmıştı. Anladığına dair başını salladı ve sonra yüksek sesle "Anladım, anladım" dedi, ancak Virgil ne kadar az şey aldığını tam olarak anladığını düşünmüyordu.

Biraz daha konuştuktan sonra Virgil, "Tamam. Tom, buraya dönerken-"

"Cehennemde çürümemi istediğini söylemiştin," dedi McCall.

"Evet, öyle sayılır," dedi Virgil. "Ama bunun soruyla hiçbir ilgisi yok. Benim sorum şu: Jimmy Sharp Bigham'da kiminle takılıyordu? Belirli biriyle mi?"

"Orada sadece iki gece kaldık. Gündüzleri işi olan var mı diye bakmaya gidiyorduk, geceleri de bilardo salonuna gidiyorduk. Bar ve bilardo salonu. Çünkü hepimiz birer bira alırsak yiyebileceğimiz bedava yer fıstıkları vardı. Ben o fıstıklardan yarım kilo kadar yedim."

"Yani bilardo salonundaydın. Bigham'daki Roseanne's Billiards olabilir mi?"

"Evet, onun gibi bir yer. Evet, öyle bir şey. Roseanne'in bilardo salonu." "Jim özel biriyle mi takılıyordu?" Virgil sordu. "İlk gece değil ama ikinci gün bir ara

Orada Murph diye bir adamla tanıştı. Murph'ün bize bir iş ayarlayabileceğini düşünmüş çünkü babası kasabada önemli biriymiş. Bu işe yaramadı ama ikinci gece uzun süre bilardo oynadılar."

"Bu Ag Murphy'nin vurulduğu gece değildi. Ondan önceki gece miydi?"

"Dikkatli ol," dedi Burden.

"Ag Murphy'nin ne zaman vurulduğunu herkes biliyor," dedi Virgil. "Ben sadece tarihi soruyorum, vurulma olayını değil."

"Fark etmez," dedi Meadows. "Zaten evde olduğunu itiraf ettiği bir kasetimiz var."

Burden, "Son yorumunuz gibi o kasete de itiraz edilebilir," diye tersledi.

Virgil elleriyle bir mola işareti yaptı ve "Şu anda avukat meselesi yok, tamam mı? Tom bu konuda konuşmak istemediği sürece gerçek vurulma olayından kaçınacağım."

"İstemiyor," dedi Burden.

"Tamam," dedi Virgil. McCall'a dönelim: "Şehirdeki ikinci gecesinden itibaren Murph ile takılıyordu. Murph'ü tanıyor musun?"

McCall başını salladı. "Elbette. Onunla altı oyun kadar dokuz top oynadım."

"Kazandınız mı?"

"Hayır. Oldukça iyi bir dokuz top oyuncusudur. Lisede bir çeşit atletti."

İyi bir ayrıntı, diye düşündü Virgil. "Jimmy onu dokuz topta yendi mi?" "Oh, kahretsin hayır. Jimmy bilardoda berbattır. Her türlü bilardoda."

"Yani ertesi gece Jimmy'nin bin doları olduğunu söylüyorsun. Ama bunu Murph'ten bilardo oynayarak kazanmış olamaz mı?"

"Hayatta olmaz dostum," dedi McCall.

"Peki Jimmy parayı ne zaman almış olabilir?" Virgil sordu. "O gece hiç parası yoktu," dedi McCall. "O gece parası yoktu."

Ertesi gün kahvaltı edebilmemiz için birinden on dolar borç alana kadar hiçbir şey yemedik. IGA'ya gittik ve bir somun ekmek, bir kavanoz fıstık ezmesi ve bir jöle aldık ve bunları yedik, sonra Jimmy ve Becky bir yerlere gittiler ve o öğleden sonra onlarla buluştum ve hala paraları yoktu. Sonra Jimmy Becky'yi bana bıraktı ve o gece geç saatlerde geri döndüğünde arabadaydık, elinde bir silah vardı ve soygun yapacağımızı söyledi-

Burden ona "Dur," dedi.

Virgil, "Silah daha önce onda değil miydi?" diye sordu. "Hayır. Onu ilk kez görüyorum."

Virgil sandalyesinde arkasına yaslandı ve Meadows'a şöyle dedi:
"Şu anda soracak başka bir şeyim yok. Mickey soyguna yaklaşmama izin vermiyor ama orada ne olduğunu zaten biliyorum."

"Tamam," dedi Meadows. "Öyleyse şunu getirelim-"

"Bekle," dedi Virgil. Ve Tom'a: "Sence parayı Murphy'den mi aldı?"

Tom, "Başka bir yerden gelebileceğini düşünemiyorum.

O para sincap deliğinden çıkan bir sincap gibi ortaya çıktı."

"Ve sen bana onların yepyeni yirmilikler olduğunu söylemiştin. Bu doğru mu?" "Evet. Yepyeni ve parlak. Paranın üzerindeki mürekkebin kokusunu

Jimmy onları çevirdiğinde." Virgil ellerini iki yana açtı ve "Benden bu kadar" dedi.

VIRGİL cep telefonundan SALLY'yi aradı ve "Kahretsin, 68'de şehre doğru gidiyordum ve ne oldu biliyor musun?" dedi.

"Lastiğin mi patladı?"

Perkins'te buluştular ve Virgil kabine girdiğinde Sally, "İtibarım yerle bir olacak. İki gece üst üste aynı adamın lastiğini değiştiriyorum."

Virgil, "Bunu Facebook'a koymayacağına söz ver," dedi.

"Facebook, oto-lastik tamiri işinin laneti," dedi.

Sonra, "Onları almadın. Bütün gün televizyondan izledim."

"Hayır, almadık. Sanırım yarın. Onları alabiliriz

Yarın. Muhtemelen öyle olacak. Ama korkarım ki daha fazla ölü insan olacak. Tabii bir yere gidip park edip kendilerini öldürmedilerse."

"Sizce bu mümkün mü?"

"Yüzde beş," dedi Virgil.

- - -

VIRGİL VE SALLY motelde tam rahatlamak üzereyken, kanallar arasında dolaşan Becky Welsh, Virgil'le yapılan röportajı Kanal Üç'te buldu.

Röportajı izledi, giderek sinirlenmeye başladı, sonra yerde yatan ve başını bir yastığa dayamış olan Jimmy'ye şöyle dedi: "Seks yaptığımızı söylediler. Bu ne lan? Tom bana tecavüz etti, cinsel ilişki falan değildi."

Sharp, "Hikâyeyi kendi açısından anlatıyor," dedi.

Kafası şimdi berraktı ve ateşi büyük ölçüde düşmüştü. Yarası pek iyi görünmüyordu ama hâlâ üzerine yara bandı sıkıyorlardı ve kendilerini daha iyi olduğuna ikna etmişlerdi.

Becky çıldırmış gibiydi, kanal değiştirmiyor ve DVD oynatıcıya daha fazla porno koymuyordu. Jimmy onları komik oldukları için sevdiğini söyledi ama Becky ona inanmadı.

Her neyse, normal haberlerin başlamasına iki saat vardı ve o röportajı tekrar gördü. Bu kez hazırdı ve Jimmy'ye "Ben dışarı çıkıyorum. Silahı alıyorum."

Şimdi ona doğru yuvarlanıyordu. "Beni bırakma."

"Seni bırakmayacağım. Arcadia'daki benzin istasyonuna gideceğim ve kendime bir cep telefonu alacağım."

"Kimden?"

"Kimden olursa olsun. Sikerim böyle işi. Seks karşılaşması değildi." Tekrar ağlamaya başladı.

Jimmy ona baktı ve "Devam et. Polisleri geri getirmeyin."

- - -

ARCADIA on altı mil uzakta, Bare County'de küçük bir kasabaydı. Becky burayı biliyordu çünkü kasabanın dışında küçük bir gölü olan bir park vardı, Mad Nehri'nin bir halkasıydı ve o ve liseden bazı çocuklar sıcak yaz gecelerinde, karaağaçların arasında ağustos böcekleri ve tarlaların üzerinde ateş böcekleri varken oraya çıplak yüzmeye giderlerdi.

Evden çıkmadan önce bir şapka aldı, kendine farklı bir görünüm vermek için saçlarını şapkanın altına topladı. Dışarı çıktı, yaşlı adamın kamyonetinin benzinini kontrol etti - yarısından fazlası doluydu - ve yola koyuldu, araba yolundan dikkatlice çıktı, sonra tepenin dibinden batıya döndü. Direksiyonun başında kambur durarak çakıllı yollardan ayrılmadı. Kimse o kamyonu aramıyordu ama o Ulusal Muhafız barikatlarını biliyordu ve bir tanesiyle karşılaşmak istemiyordu.

Ve aslında, bir tane gördü - bir mil kadar ilerisinde bir geçitte bir ışık demeti, yolun bu kısmında görmediğiniz bir şey

gece saat on birde. Yoldaki bir çukura girdiğinde farlarını kapattı ve bir yan yola geldiğinde o yolu kullanarak yıldız ışığında Arcadia'ya doğru ilerledi.

Oraya vardığında hiçbir şey kıpırdamıyordu. Açık olan tek şey benzin istasyonuydu ve pompaların yanına tek bir araba park edilmişti. Tezgâhta duran ve tezgâhtarla sohbet eden bir adam gördü ve adam dışarı çıkıp arabaya binip gidene kadar sabırsızlıkla caddenin karşısında bekledi.

Sokakta başka bir şey yoktu. Cesaretini toplayıp istasyona doğru bir U dönüşü yaptı. Hâlâ hareket eden bir şey yoktu. Orada bir dakika daha oturdu, sonra elinde tabancayla dışarı çıktı.

Tek ses, kasabanın kuzeyindeki otoyolda uzaklardan gelen bir kamyonun sesiydi. Titreyen neon Bud Light bira tabelasını geçerek ön kapıya yürüdü, başı eğik, kasketinin faturası yüzünü kapatarak içeri girdi. Tezgâhtar "İyi geceler." dedi.

Kadın silahını kaldırıp adamın göğsüne doğrulttu ve "Belki de değildir. Bana cep telefonunu ver."

Adam, "Sen" dedi.

"Aynen öyle. Eğer silah çekecekmiş gibi görünürsen ya da sana söylemediğim bir şey yaparsan seni delik deşik ederim. Bana cep telefonunu ver."

Tezgâhtar uzun boylu, ince yapılı, belirgin bir burnu ve korkudan aşağı yukarı sallanan belirgin bir adam elması olan bir çocuktur. "Beni vurmayın. Lütfen beni vurmayın."

"Cep telefonu."

Cebine elini daldırdı ve bir cep telefonu çıkardı. Üzerinde eyalet polisinin numarasının yazılı olduğu kâğıdı ona uzattı ve "O numarayı ara ve Virgil Flowers'la konuşman gerektiğini söyle. Hayır, bekle. . . önce şu market poşetlerini al ve sana söylediklerimle doldur."

Onu dükkânın içinde dolaştırdı ve iki plastik poşet dolusu çikolata, dondurma, Pepsi, mısır cipsi, tortilla cipsi, salsa ve sos, Hershey's bar, Snickers ve bir karton Marlboro aldı.

Çuvalları kapının yanına koydurdu ve sonra tabancayı ona doğru sallayarak "Tezgâha geri dön. O numarayı ara. Söyle onlara

ve onlara acil bir durum olduğunu ve Virgil Flowers ile konuşmanız gerektiğini söyleyin. Anladın mı? Virgil Flowers. Onlara nerede olduğunu söyleme yoksa beynini dağıtırım."

Çocuk kavak yaprağı gibi titriyordu, numaraları zar zor tuşlayabiliyordu ama cevap verildiğinde, "Virgil Flowers'la konuşmam gerek. Acil bir durum var."

Becky cevabı duyamadı ama adam ona baktı ve sonra ağzından kaçırdı: "Acil bir durum. Adım Dale Jones ve Virgil Flowers'la konuşmalıyım. . . . Bunu size söyleyemem. Hayır, bunu sana söyleyemem.

Dinle, konuşmam lazım-"

Becky sabrını kaybetti ve "Ver şu lanet telefonu bana" dedi. Adam telefonu ona uzattı ve Becky hırlayarak telefonu açtı: "Ben Becky Welsh. Eğer Virgil Flowers'ı on beş saniye içinde bu telefona vermezseniz, bu adamı öldüreceğim."

Diğer uçtaki ses, "Ben . . . Yapma bunu, lütfen yapma. Sana yama yapıyorum."

- - -

O ANDA Virgil, Sally'nin meme uçlarını yalıyordu ve bunu yaptığı için Sally ona gülüyordu ama Virgil durmaya niyetli değildi, gerçi nedenini kimseye söyleyemezdi. Çocukken annesi tarafından emzirilmişti, bu yüzden muhtemelen göğüs teması eksikliğinden muzdarip değildi; ama yine de, telefon çaldığında işte buradaydı, sarı bir Labrador gibi yalıyordu.

Telefonun yüzüne baktı ve şöyle dedi: "Lanet olsun, en uygunsuz . . . Cevap vermeliyim."

Telefonu açtı ve BCA görevlisi aceleyle, "Becky Welsh olduğunu söyleyen bir kadını arıyorum ve onunla konuşmazsanız bir adamı öldüreceğini söylüyor" dedi.

O gitmişti ve Virgil "Becky?" dedi.

- - -

BECKY, "Seni orospu çocuğu, Tom McCall ile bir seks karşılaşması olduğunu söyledin, ama seks karşılaşması falan yoktu - o orospu çocuğu

Bana tecavüz etti." Kadın tekrar ağlamaya başladı, silahın namlusu titriyordu ve tezgâhtar sigara rafına doğru geri çekildi, ağzı korkudan bembeyaz kesilmişti.

"Becky, Becky ... Bunun gerçekten sen olduğunu ve bir numara olmadığını bilmeliyim," dedi Virgil. "Sana nerede tecavüz etti? Evin neresinde?"

"Arka odadaydı, koridorun sonunda solda ... hayır, sağda. Üzerinde büyük bir dergi yığını olan bir masa vardı ve başucu lambalarının üzerinde pembe gölgelikler vardı."

Tam olarak öyleydi. Virgil, "Becky, başka kimseye zarar verme. Bana nerede olduğunu söyle, seni ve Jimmy'yi içeri getireyim. Buradaki diğer polisler seni öldürmek istiyorlar çünkü Oxford'da o polis memuru öldürüldü. Bunu da yapacaklar: sizi bir çift köpek gibi vuracaklar, ama Tom McCall'u getirdiğim gibi sizi de getireceğim."

"Boş ver, öyle ya da böyle bizi öldüreceksin zaten," dedi. "Ama bunun televizyonda açıklanmasını istiyorum. Ben cinsel ilişkiye girmedim, o bana tecavüz etti ... ve size şunu söyleyeyim, o kadar kızgınım ki, size ne kadar kızgın olduğumu kanıtlamak için bu adamı öldürebilirim-"

"Hayır, hayır, hayır, bunu yapma. . . . Becky, senin muhtemelen tecavüze uğradığını düşündüklerini söyleyen bazı insanlarla konuştum. Bir kadın o koşullar altında kendi isteğiyle seks yapmaz."

Becky, "Doğru, hiçbir şekilde gönüllü bir cinsel ilişkiye girmeyecektim," dedi.

Virgil, "Elinizdeki adamı bırakın gitsin, ben de sizi doğrudan televizyondaki kadınla konuşacak şekilde ayarlayayım, böylece onu düzeltebilirsiniz," dedi.

"Sen onu düzelt," dedi Becky. "Ama bak ne diyeceğim, bu iş düzelene ya da sen beni öldürene kadar her gün birini öldüreceğim. İzliyor olacağım."

"Birlikte olduğun adam ... ne iş yapıyor?" Virgil sordu. Çaresizliğin boğazına yapıştığını hissedebiliyordu. "Ne iş yapıyor?"

"Bir benzin istasyonu dükkânı işletiyor-"

"Ah, Tanrı aşkına Becky, siz iş bulmaya çalışıyordunuz. Değil mi? Değil mi? Tom McCall her yere baktığınızı söyledi, bu zavallı adam da tıpkı sizin gibi. Bektan bir işi var ve kendini toparlamaya çalışıyor. Onu vurma, sana yalvarıyorum."

"Bunu düşüneneğim," dedi. "Ama bu seks ilişkisi düzelene kadar her gün birini öldüreğim. Kamyoneti yanlarına çek ve kafalarına sık."

"Becky . . . Düzelteceğim. Düzelteceğim."

- - -

GİTMIŞTİ. Virgil telefonu tuttu, "Becky?" dedi. Becky? Becky? Becky?" ve sonra bir adam dedi ki, "O gitti, Virgil. Numarayı aldım. Bu bir Verizon telefonu ve Verizon'a yerini tespit ettirdim ama birkaç dakika sürecektir."

Omzundaki Sally, "Aman Tanrım..." dedi.

Virgil nöbetçi memura, "Getir, getir, getir... Bak bakalım GPS ile telefonu takip edebilecekler mi?" dedi.

- - -

BECKY KATİBE yere yatmasını söyledi ve "Dışarıda park halindeyim ve kıpırdarsan seni vururum. Kimildadığında gittiğimden emin olsan iyi edersin yoksa alınının ortasına bir kurşun sıkırım."

Market poşetlerini taşıyan kamyonete doğru yürüdü, onları arkaya attı ve uzaklaştı. Tezgâhtarın olduğu yere bakıyordu ve hiçbir hareket görmedi. Caddeden döndü ve kuzeye yöneldi, kasabanın sonuna, Mad Nehri'ndeki bir kıvrıma doğru yuvarlandı ve cep telefonunu pencereden dışarı, kedi kuyruklarıyla dolu bir hendeğe fırlattı. Sonra geri döndü, dükkândan uzaktaki tek bloğun etrafından dolaştı ve güneye döndü. Bir dakika sonra şehirden çıkıyordu ve bundan otuz saniye sonra bir yan yola saptı ve karanlıkta yoluna devam etmek için ışıklarını tekrar söndürdü.

- - -

Becky telefonu kapattıktan ÜÇ DAKİKA sonra Virgil, telefonu kulağına dayamış kot pantolonunu çekiştiriyordu ve görevli adam, "Bare County şerifinden bir telefon aldım, az önce bir benzin istasyonu memuru aramış."

Arcadia kasabasından, Becky Welsh tarafından alıkonulduğunu söylüyor. Kaydediyorlar."

Verizon'un telefonun geldiği hücreyi bulması dokuz dakika sürmüştü. Telefonlarında GPS vardı ve bir Verizon teknisyeni telefonun hareket etmediğini söyledi. Arcadia'nın kuzeyinde, Mad Nehri üzerindeki köprünün yakınındaydı.

Virgil telefonu kapattı ve Duke'u aradı, o da "Ne?" diye tersledi.

"Arcadia'ya mı gidiyorsun?" Virgil sordu.

"Oraya varabildiğimiz kadar hızlı."

Virgil, "Becky beni o katipten aldığı cep telefonu ile aradı ve telefonda GPS var," dedi. "GPS, kasabanın kuzeyinde, Mad Nehri üzerindeki bir köprünün yakınında olduğunu gösteriyor. Tam kuzey kenarında."

"Bahse girerim orada otların arasında saklanıyorlar, tıpkı o mısır tarlasında yaptıkları gibi."

"Mecbur kalmadıkça onları öldürme," dedi Virgil.

"Geliyor musun?"

"Elimden geldiğince hızlı."

- - -

VIRGIL kamyonetine koştu, Sally kapıdan çıkarken "Hadi, hadi" diye bağıırıyordu. Tüm yol boyunca ışıklar ve siren: ve Kanal Üç'teki Daisy Jones'un numarasını tuşladı. Saat neredeyse gece yarısıydı ama ikinci çalışta telefonu açtı ve "Virgil" dedi.

"Kayıt dışı." "Tamam."

"Becky Welsh az önce beni aradı," dedi. "Arama küçük bir kasabadan geldi."

"Yani işe yaradı."

Virgil, "Evet, ama eğer bu cinsel ilişki hikâyesini geri çekmezsek her gün başka birini öldüreceğini söylüyor," dedi. "İddiasına devam etmen gerekiyor: Tom McCall'un ona tecavüz ettiğini söylüyor. Ben ona inanıyorum. Korkarım ona zamanında ulaşamayacağız ve eğer bu haberi yapmazsan yarın sabah birini öldürecek."

"Yapabilirim," dedi Jones. "Şimdi kanalı arayacağım. Her yarım saatte bir yayınlarız."

"Güzel. Teşekkür ederim."

"Nereden aradığını biliyor musun?" Jones sordu.

"Yarım saat önce nerede olduğunu biliyoruz. Cep telefonunun nerede olduğunu biliyoruz. Ama bu kadar aptal olduğuna inanamıyorum. Bu pek doğru değil."

"Hangi şehir?"

"Arcadia," dedi Virgil.

"Dosyayı alır almaz geliyorum. Muhtemelen seni orada göreceğim." "Benimle konuşma, şerifle konuş."

- - -

Çoğunlukla ovalarda, Güney ve Güneybatı'da bulunan BELLİ BİR KİŞİLİK TÜRÜ İÇİN, geceleri kırsal yollara çıkıp o l a b i l d i ğ i n c e uzağa ve hızlı araba sürmekten büyük bir zevk duyulur. Bulutlu bir gecede yüksek bir noktaya geldiğinizde, bulutlardan yansıyan, kasabaları işaretleyen, neredeyse geniş bir satranç tahtasının etrafına dağılmış ışıklı satranç taşları gibi, manzaranın etrafına dağılmış ışık kubbelerini görebilirsiniz.

Virgil de böyle bir kişiliğe sahipti.

Araba kullanamayacak kadar genç bir delikanlıyken, zaman zaman Twin Cities ya da Sioux Falls gibi saçma bir yere otostop çeker, dondurma külahı almak gibi saçma bir şey yapar ve ailesinin beynini korkuturdu. Bir arabaya sahip olacak yaşa geldiğinde, kırlarda yüzlerce mil boyunca dolaşır, FM istasyonlarının en yeni pop ve rock şarkılarını dinler, karşıdan gelen polis arabası olabilecek ışıklardan kaçır, hız göstergesinin ibresini saatte seksen milin üzerinde ne kadar tutabileceğine bakardı. Ne kadar kaybolabileceğini görecekti.

Bunun bir kısmının genetik bile olabileceğini düşündü. Erkekler ve arabalarla ilgili en eski anılarından biri, vaiz babasıyla geceleri araba kullanmak, yaşlı adamın nikotin ve yağ kokan şişe yeşili Pontiac Tempest'inde ön koltukta oturmak, radyoyu, Pentekostalları, medyumları ve hepsinden önemlisi Meksika'nın Rosarito Plajı'ndan gelen sınır ötesi sinyalde Wolfman Jack'i dinlemektir. Bazen Wolfman babasının en sevdiği şarkılardan birini çalardı.

Stones "Faraway Eyes" şarkısını söylerdi ve yaşlı adam da ona eşlik ederdi, her Pazar sabahı o kürsüye çıkan adama hiç benzemiyordu. . . .

Arcadia'ya doğru koşarken, her ne kadar acil olsa da, bunun bir kısmını yaşıyordu: ışıklarla yüksek hızda koşuyor, köprülerde ve görünmeyen virajlarda tekerlekler serbest kaldığında kendini korkutuyordu. Dört kontrol noktasıyla karşılaştı; Arcadia'yla ilgili haber yayılmıştı, polisler onu aceleyle geçirdiler, park halindeki Humvee'lerin yanından hızla geçerken anlamaya vakti olmadığı kelimelerle cesaretlendirdiler.

Ne kadar hızlı hareket etse de Arcadia'ya varması kırk dakika sürdü ve oraya vardığında, güneyden geliyordu, benzin istasyonunda oturan şerifin kamyonunu gördü ve direksiyonu istasyona kırdı, park etti ve atladı.

Duke birkaç yardımcısıyla konuşuyordu ama Virgil'e döndü ve "Görevli memurunuzla konuşuyordum. Telefon şirketinin GPS'in nehrin hemen yanında olduğunu söylediğini anlattı. Orada kuru bir kedi kuyruğu bataklığı ve bir hendekten başka bir şey yok. Sanırım şehir dışına çıkarken telefonu pencereden attı."

"Adamlarınız aşağı inerken kimseye rastlamadı mı?"

Duke başını salladı. "Aşağı inerken onları kontrol noktası olmayan yollara dağıttım. Kimsenin hareket ettiğini görmediler. Yani kuzeye gittiyse bile on beş dakikadan fazla kuzeye gitmemiştir, yoksa onu görürdük. Muhtemelen, kontrol edemediğimiz birkaç yol vardı."

"Katip kuzeye gittiğinden emin mi?"

"Emin. Kamyonetin çalıştığını duyar duymaz pencereden dışarı bakmış ve gittiğini görmüş, gittiğinde de kafasını dışarı çıkarmış ve caddeden aşağı doğru hızla gittiğini görmüş. Sonra bizi aradı. Kuzeye giderken, yarım mil dışarı çıkana kadar tek bir yol var, sonra çiftlikten markete koşmaya başlıyoruz. Muhafızlar ve adamlarım çevreyi sardı. Yarından itibaren onları sıkıştıracağız."

Duke dinlerken Virgil tezgâhtarla konuşuyor, kadının gerçekten Becky Welsh olduğundan emin oluyordu. Onunla telefonda konuştuktan sonra bundan hiç şüphe etmemiştir ve tezgâhtar, "Bu oydu. Katile benziyor. O gözlere sahip. Biri onu dövmüş - yüzünde, gözlerinin etrafında morluklar vardı ve dudağı kesilmişti."

"Tecavüze uğramış," dedi Virgil Duke'a. "Dostumuz McCall'dan küçük bir hediye daha."

"Onu o hendeğe öldürmeliydik," dedi Duke. "Hayır, yapmamalıydık," dedi Virgil.

- - -

DUKE, Muhafızlar ve otoyol devriyesi de dahil olmak üzere kuvvetlerinin düzenini anlattı. "Çoğunlukla buranın kuzeyindeydik, bu kadar güneyde olacaklarını düşünmemiştik. Ama buraya çabuk geldik. Ağın içindeler."

Virgil kamyonetine dönüp Minnesota atlasını çıkardı ve yarım saat boyunca haritalara baktı.

Birkaç dakika sonra Kanal Üç'ün kamyonu geldi ve Daisy Jones oraya gidip şerifle konuştu. Virgil haritalara geri döndü.

Duke, Welsh ve Sharp'ın ağda olduğunu düşünebilirdi ve Arcadia Bigham'ın oldukça güneyinde olsa da, aslında Virgil'in hapishane odak grubunun onların olacağını düşündüğü yerin kuzeydoğu ucundaydı. Odak grup, arama alanının kalbinin Arcadia'nın güneyi olması gerektiğini düşündü.

- - -

VIRGIL, Daisy'nin şerifle yaptığı stand-up'ı izledi ve Daisy bitirdiğinde yanına gidip Duke'e, "Ben biraz uyuyacağım ama yarın sabah burada olacağım. Sen nereye yerleşeceksin?"

"Tam burada," dedi Duke. "Geç saate kadar uyuma. Yakalamada yer almayabilirsiniz."

VIRGİL, Marshall'a geri döndü, hâlâ ışıklar yanıyordu, hızla koşuyordu. Sally gitmişti, bu yüzden telefonunun alarmini kurdu, kulağının yanındaki sehpa koydu ve başı yastığa değdiğinde uyuyordu.

Gün doğumu saat altı buçuk civarındaydı ve saat yedide Virgil spor çantasıyla tekrar kapıdan çıkmıştı. Arama bölgesinin doğuya doğru ilerleyeceğini düşündü ve Sally bir yana, Marshall çok uzaktaydı.

Jenkins ve Shrake onunla Bigham Burger King'de buluşmayı kabul ettiler ve oradan güneye, odak bölgesine doğru gideceklerdi; Cletus Boykin adında bir otoyol devriyesinin de onlarla birlikte geleceğini söylediler. "Bu şekilde iki kişilik ekipler halinde çalışabiliriz," dedi Jenkins. "Boykin Shrake'in eski bir arkadaşı ve Shrake onun iyi olduğunu söylüyor."

"Bu ne anlama geliyor? Emir verildiğinde öldürecek mi?"

"En azından bu," dedi Jenkins. "Ona söylersen muhtemelen ölüleri de yer. Yarım saat sonra görüşürüz."

- - -

SOĞUK VE KURAK BİR BAHARDA, ağaçlar tomurcuklanmadan önce, sabah güneşi ufukta gümüş bir kuruş gibi bembeyaz parlar ve hala nadas olan toprağın üzerindeki berrak hava, eğer ruh haliniz zaten kasvetliyse, kırlara özel bir kasvet verir.

Virgil gün bitmeden ateş edileceğini, insanların hayatta olduğunu ve hatta o anda kendilerini iyi hissettiklerini hissediyordu,

belki de yataklarında uyuyorlardı, güneş batmadan önce kanlar içinde toprağa karışacaklardı.

Ya da belki çoktan: Bare County şerif departmanını aradı ve henüz bir şey olmadığı, ancak Duke'un kuvvetlerinin pozisyon almakta olduğu söylendi. Gecenin bir yarısında Becky Welsh'in kullandığı cep telefonu bulunmuş ve aramayı onun yaptığına dair daha fazla kanıtı ihtiyaç duyulması ihtimaline karşı poşetlenmişti.

Marshall'dan ayrıldıktan kırk dakika sonra Virgil yine çok koşarak Burger King'e vardığında Jenkins, Shrake ve Boykin'i kötü bir kahvaltının kalıntıları arasında kahve içerken buldu. Boykin beyaz saçları ve güneş kırışıklıkları olan zayıf, atletik bir adamdı; üzerinde otoyol devriyesi üniforması vardı. Virgil Minnesota atlasını onlara bıraktı ve bir daha yemek yiyemeyeceğinden şüphelendiği için ve mekanda yirmi dört saat boyunca tüm menü sunulduğu için peynirli bir Double Whopper, büyük boy patates kızartması ve bir Diyet Kola sipariş etti; sadece şişkinlik bile onu akşama kadar taşıyabilirdi.

Kabine geri döndüğünde, Whopper ve patates kızartmasıyla uğraşırken, yüzü beslenme menüsünde olan Shrake, "Burada bin altı yüz elli kalori var, çoğu yağ" dedi.

"Yine de tadı gerçekten çok güzel," dedi Virgil. Bir peçeteyle yüzünü kuruladı, parmaklarını sildi ve atlası açtı. "Pekâlâ. Durum şu. Bare County halkı Sharp ve Welsh'i kabaca bu şekilde bir ağın içine aldıklarını düşünüyor." Kalemle harita üzerinde bir daire çizdi. "Odak grubum bunun biraz daha güneyinde -Arcadia'nın güneyinde- ve biraz da batısında olacaklarını düşünüyor. Bankayı soyduktan ve Sharp vurulduktan sonra Bare County'den bu civarda ayrılacakları düşünüyor."

Arama şekli ve taktikleri hakkında konuştular ve Virgil, Jenkins ve Shrake'in yapmaktan hoşlanmadıkları yeleklerini giyeceklerinden ve birinin desteğe ihtiyacı olması durumunda iki ekibin yakın duracağından emin oldu.

Virgil, "Eğer yelekleri giymezeniz sizi kendim vururum, sırf b u n u belirtmek için," dedi. Shrake arkadaşı Boykin'le, Virgil de Jenkins'le gidecekti. Shrake Boykin'den "Mad Dog" ve "Pit Bull" diye bahsederken Virgil "Ona istediğin ismi verebilirsin ama nedenini sormayacağım" dedi.

"Tanrım, çok alinganlaştın," dedi Shrake. "Bir sürü ölü insan var," diye mırıldandı Virgil.

"Her zaman bir sürü ölü insan vardır," dedi Shrake. "Onları bütün gün televizyonda görebilirsin. Ucubeler tarafından becerilen ve parçalara ayrılan küçük çocuklar. Her gün, güneş doğarken, dünyanın bir yerinde küçük bir çocuk-"

"Kapa çeneni," dedi Virgil.

"-Kesilecek ve televizyoncular bunu bulup kahvaltı masanıza koyacak. Bu gerçeği artık umursamadığıma karar vererek idare etmeyi başardım."

Jenkins Virgil'e, "Onu cesaretlendirme. İki haftadır atıp tutuyor."

"Bu bir atıp tutma değil. Bu benim yeni meme'im," dedi Shrake. "Bunu başkalarına veriyorum."

"Mem" diye telaffuz etti ve Jenkins, "Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor-" dedi.

"Meem," dedi Shrake. "Bu benim yeni meem. Hey, vegan diyetine geçmeyi düşünüyorum-"

"Ah, Tanrı aşkına, bırak da Virgil'le gideyim," dedi Boykin.

"Gidelim," dedi Virgil.

- - -

DIŞARIDA, Shrake Virgil'e şöyle dedi: "Doğru olanı yapmaya çalışma eğilimin var. Eğer şansın varsa, bu çocukların kışını kurtarmaya çalışacaksın ve bunu yaparken vurulabilirsin. Çok yumuşak kalpli olma. Onlarla karşılaşırsanız, bırakın kartları çocuklar oynasın."

"Sen yeleğini giy," dedi Virgil.

- - -

ODAK ALANININ ORTASINDAN BAŞLAYIP DIŞARI DOĞRU UZANIYORLARDI. Çiftlik evleri genellikle birbirlerinden çeyrek ila yarım mil uzaklıktaydı, bazıları oldukça geride olmasına rağmen genellikle yoldan çok uzakta değillerdi. Yanıp sönen ışıklarla yaklaşıyor, çiftlik bahçesinde duruyor ve birinin evden çıkmasını bekliyorlardı; bazen de

zaten çalışmakta olan birini bulmak. İki ekip zıt yönlere gitmek yerine birbirlerini atlayarak ilerliyordu, böylece yardım her zaman bir ya da iki dakika uzaklıkta oluyordu.

Geldikleri ilk evde Virgil kamyonunda kalırken Jenkins iftlik evinin karşısındaki tarafta indi. Evin içinden görünmüyordu ama birkaç yıl önce Kanadalı bir uyurucu satıcısından alınmış, modifiye edilmiş, tam otomatik bir M14 askeri tüfeği olan bir M14A1 taşıyordu. Tüfek, M16 tabanlı silahlardan daha iyi delme gücüne sahip .308 mermi atıyordu ve çiftlik evinin duvarlarında delik açmak için kullanılıydı.

Onlar geldikten bir dakika sonra, çoğunlukla Avustralya cinsi gibi görünen melez bir köpek ahırın arkasından koşarak geldi ve onlara havlamaya başladı, ancak havlarken on metre uzakta durdu. Virgil onunla uğraşmak istemediğine karar verdi. Birkaç saniye sonra, bir ifti elleri havada gergin bir şekilde evden çıktı ve bağırdı, "Hey, Bob. Otur yerine. Otur." Köpek oturdu. Virgil bağırdı, "Bayım, buraya kadar gelebilir misiniz?"

Eyalet Suçluları Yakalama Bürosu'ndan geliyoruz."

Çiftçi yanına geldiğinde Virgil alçak bir sesle kendisinin ve ailesinin iyi olduğunu teyit etti: "Eğer aileniz alıkonuluyorsa biz gideriz ve takviye kuvvetlerle geri dönüp sizi çıkarırız."

"Biz iyiyiz. On iki kalibrelik silahım yanımda ve buraya gelirlerse ellerini kollarını sallayarak kaamayacaklar."

"Kendine iyi bak," dedi Virgil. "Arabayla gelip kapıyı almayabilirler, bir tarladan gizlice çıkıp arabaya doğru yürürken sana saldırabilirler. Onlar katil."

"Hepimiz kilit altındayız ve kuzenim birkaç saat içinde Worthington'dan silahlarıyla birlikte gelecek. Kpeğimiz de bahçede. Ondan pek bir şey kaçmaz."

"Birbirinizi vurmayın," dedi Virgil. "Ya da köpeği."

Ayrılmadan nce Virgil çiftçiye civardaki evlerde olağandışı bir hareketlilik ya da hareketsizlik görüp görmediğini sordu. Komşularının birbirlerinden hoşlanmayan insanlar bile olsa iletişim halinde olduklarını söyledi.

- - -

SHRAKE yolun aşığısından aradı ve ilk çiftlik evlerini temizlediklerini söyledi.

- - -

Bütün sabah böyle devam etti. Sadece iki vakada evde kimse yoktu. Her iki vakada da ev sahiplerini telefonla bulabildiler ve evin boş olması gerektiğini teyit ettiler.

Bir vakada, çiftçi bir çift evden bacakları bağı silah kemerleri takarak çıktı. Western atış yarışmalarında yarıştıklarını ve çok endişeli olmadıklarını söylediler.

Öğleden sonra saat birde Duke aradı ve bir olasılık olduğunu ve çiftlik evinin etrafına yerleştiklerini söyledi. İçeride insanlar olduğunu biliyorlardı, çünkü görülmüşlerdi: ama kimse dışarı çıkmamıştı ve dışarı çıkma emirlerini görmezden gelmişlerdi.

Virgil'in grubu ayrıldı ve Duke'un adamlarına katılmak için Arcadia'nın kuzeyine doğru yola çıktı. Oraya vardıklarında çiftlik evinin etrafında ve metal yel değirmenleri ve fırıldaklarla dolu çimenlikte elli polis buldular. Birkaç at, bir Owens kabin kruvazörünün elli beş galonluk varillerin üzerinde, onu yüzdürecek kadar büyük bir sudan çok uzakta oturduğu bitişik bir otlaktan izliyordu.

"Onlardan bir cevap alamıyorum," dedi Duke.

Medya geldi, ama birkaç kez vızıldayan bir helikopter dışında çok geride tutuldular. Duke, sabırsızlanmaya başlayan ve saat beşteki son teslim tarihlerine doğru ilerleyen TV çalışanlarına bilgi vermeye gitti. Bir TV helikopteri daha görüldü. Virgil birkaç kez ön odanın penceresinde bir perdenin hareket ettiğini gördü ve bir keresinde de bir yüzün parıltısını gördüğünü sandı.

Gittikçe daha fazla polis ve askerin gelmesiyle olay bir karnaval havasına bürünmeye başladı ama saat dört sularında korkmuş bir çift ortaya çıktı ve içeridekilerin kesinlikle hepsi de ergen ve zihinsel engelli olan dört evlatlık çocukları olduğunu söyledi.

Çiftçinin adı Arnie Schmidt'ti ve Duke'a, "Kendi başlarına iyiler, ev işlerinde falan iyiler ve bir pireyi bile incitmezler, gerçekten iyi çocuklar, ama muhtemelen ölümüne korkuyorlar. Bugün onlara bu deliler yüzünden dışarı çıkmamalarını ve kimseyi içeri almamalarını söyledik. . . . Çimenlerin üzerinde yürüyeceğim ve bakalım yanıma gelecekler mi?"

Schmidt bir kooperatifteydi ve bir komşusundan kargaşayı duymuş, karısını telefon şirketindeki işinden almış ve olabildiğince hızlı bir şekilde dışarı çıkmışlardı.

Duke onlara yaralanırlarsa sorumlu olamayacağını söylemiş ve evde çocuklardan başka kimsenin olmadığından emin olana kadar çimenlerin gerisinde kalmalarını istemişti.

Schmidt bunu hemen ihlal ederek doğruca ön verandaya yürürken, Duke'un yardımcılarında biri ona o kadar ileri gitmemesi için bağırdı; Duke, "Elimizde bir ev dolusu geri zekâlı varsa, tüm medya bize gülecek," dedi.

Virgil, "Ronald Reagan'ın bu konuda ne dediğini biliyorsun." dedi.

Duke: "Neymiş o?"

"Siktir et onları."

Duke onaylamadı. "Adamlarımın bu tür bir dil kullanmasına izin vermem."

"İyi ki senin adamlarından biri değilim," dedi Virgil. "Şuna bakın: dışarı çıkıyorlar."

Evden dört çocuk çıktı, hepsi de erkekti, belki on ila on dört yaşlarındaydılar, en uzun iki çocuk Schmidt'e ne yaptıklarını açıklamaya çalışıyor, daha küçük olanlar ise etraflarındaki araba ve kamyon çemberine bakıp ağlıyorlardı. Schmidt ve karısı onları sakinleştirmeye çalıştı ve karnaval yarım saat içinde toparlanıp gitti.

Boykin'in devriye arabasının çamurluğunda oturan Shrake, "Bu aydınlatıcı oldu," dedi.

"İşte bir gün daha," dedi Virgil. "Hadi gidelim."

Arcadia'da durup kola aldılar ve işe geri döndüler; saat beşe kadar yaklaşık beş millik bir alanı temizledikten sonra saat altıda işi bıraktılar. Birkaç saat daha çalışmış olsalardı, Welsh ve Sharp'ı tepenin üstündeki yaşlı ölü adamın evinde toplanmış halde bulacaklardı.

Ama o zaman da karanlıkta çalıştıkları için kendilerini öldürtebilirlerdi.

- - -

BECKY VE JIMMY hâlâ çiftlik evinde saklanıyor, Becky'nin marketten getirdiği abur cubur torbalarını karıştırıyorlardı. Gece zor geçmişti, Jimmy'nin bacağının ağrısı zonkluyordu. Becky, bölgeden çıkana kadar ağrıyı en azından katlanılabilir düzeyde tutmayı umarak ağrı kesicileri karneye bağladı.

Jimmy henüz hareket edemediğini söyledi ve sabah uyandığında Becky bacağını yıkadığında yaranın tuhaf kokmaya başladığını fark etti; hem de öyle ha-ha şeklinde değil. Bandajın içine hâlâ bir miktar kan sızıyordu ama şimdi yerinde büyük bir pıhtı vardı ve kenarlarını yıkarken onu bozmamaya dikkat ediyordu. Kenarları sarı ve kabarıktı, ama onları geçici olarak kurcaladığında irin yerine kan aldı. Üzerine bolca yara bandı antiseptiği sıktı ve yeniden bandajladı.

Jimmy, "Biliyor musun, senden iyi bir hemşire olurdu." dedi.

"Teşekkürler" dedi ve bu düşünceyi gerçekten takdir etti.

- - -

GÜNÜ televizyonun karşısında arama çalışmalarını izleyerek geçirdiler. Televizyoncular onları avın devam ettiği bölgeden haberdar ediyordu ve çok uzak olmamakla birlikte kendilerini tehdit altında hissedecekleri kadar da yakın değildi. Çok daha yakın olan Virgil ve ekibi hakkında hiçbir ipucu yoktu.

Ne yapacakları hakkında konuştular. Jimmy iyileştiklerinde yaşlı adamın kamyonetine binip güneye gideceklerini düşündü. Bir keresinde babasıyla Missouri'ye gitmişti ve orada bir süre kaybolabilecekleri zorlu bir bölge vardı. Sakal bırakır, çiftçi gibi görünmek için tulum giyer ve ortalık sakinleşince daha da güneye giderlerdi.

Küba'ya ya da Güney Amerika'ya gitmemeye karar vermişti çünkü oradaki insanlar İspanyolca konuşuyordu. Avustralya'ya gitmeye karar vermişti, çünkü orada İngilizce konuşuluyordu ve televizyon kanalları arasında dolaşırken National Geographic'in Avustralya'yla ilgili bir özel programına rastladılar ve her yer o kadar güzel görünüyordu ki Becky heyecanlanıp ağlamaya başladı. "Belki Avustralya'da hemşire olabilirim," dedi.

Jimmy belki acısından, belki de utandığından artık pornolara bakmıyordu ve Becky konuyu gelecekteki ilişkilerine getirdiğinde, bu konuda konuşacak kadar mutlu görünüyordu.

Becky, "Benden hoşlanıyorsun, değil mi?" diye sordu. Jimmy, "Elbette.

Senden hep hoşlandım," dedi.

"Sadece birkaç kez birlikte olduk ve sen hep diğer şeyi daha çok seviyor gibiydin."

"Bütün erkekler diğer şeyi daha çok sever," dedi Jimmy. "Ama biliyorsun, bunu yapmak için fazla zamanımız olmadı. İyi bir yer de yok gibiydi."

"Çocuk sahibi olabilmenin tek yolu bu," diye gözlemledi.

Bundan sonra bir süre sessiz kaldı ve sonunda "Çocuk sahibi olmak istemiyor musun?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Belki" dedi. Bir süre sonra, "Sana bir şey söyleyeyim, eğer çocuğumuz olursa, onlara eskisi gibi davranmayacağız. Yani, katı olacağız ama kafalarına vurmak ya da bunun gibi bir şey olmayacak."

Uzun bir sessizlik daha, sonra "Bunu senin baban mı yaptı?" diye sordu. Jimmy sırtarak birkaç dişini gösterdi ve "Bir keresinde, on yaşlarındayken, yemek sandalyesinde oturuyordum ve 'Bu bezelyelerden gerçekten nefret ediyorum, hepsi akmış' dedim ve o da bana

Elini tam kafamın yan tarafına vurdu ve sanırım duvara uçtum ve bir saat sonra yerde uyandım. Lanet olası başım iki hafta boyunca ağrıdı. Başım dönüyordu, kusuyordum. İyileştiğimde, geceleri gizlice yatak odasına girip o yaşlı orospu çocuğunu öldürmeyi düşündüm. Sonunda bunu yapabildiğim için mutluyum. Ölmeden önce yapmalıyım."

Becky, "Biz ölmeyeceğiz," dedi.

Jimmy, "Evet," dedi ve bir kavşakta bir grup polis arabası ve askeri Humvee'nin havadan çekilmiş görüntüsünü ve arkalarında duran uzun bir araba kuyruğunu gösteren televizyonu işaret etti.

Becky kendine güvendiğini göstermeye çalışarak, "Avustralya'ya gidiyoruz," dedi.

- - -

Bir süre kanallar arasında dolaşarak izlediler ve Jimmy, "Bira kesinlikle iyiydi. Tam yerine oturdu."

Jimmy'nin banyoya girmesine ve işemesi için pantolonunu indirmesine yardım etti ve banyo aynasında kendini gördü, Jimmy işini bitirip fermuarını çektiğinde, "Sence güzel miyim?" diye sordu.

"Sen şimdiye kadar konuştuğum en güzel kızsın," dedi adam. Gözlerinden gerçek parlıyordu ve bunu duymak için her şeye değiştiğini düşündü.

- - -

GÜNÜN İLERLEYEN SAATLERİNDE, güneş batarken, biraz Campbell's Kremalı Domates çorbası yaptı, ancak Jimmy kaşığa tutunmakta zorlandı, bu yüzden onu besledi ve sonra kanepede uyumaya gitti. Kendisinin de uykusu gelmeye başladığında Jimmy mışıl mışıl uyuyordu, o da Jimmy'nin üzerine bir battaniye örttü, kendisini de birkaç battaniye ve çarşafa sardı ve kanepenin yanındaki yere uzanıp uyudu.

Sabahın ikisinde Jimmy inledi, uzun, alçak, kan dondurucu bir inleme, ölümün hemen yanında geliyordu.

VIRGİL, Minnesota'daki polislerin yarısının kamp kurduğu ve çoğunu tanıdığı Minnesota Valley Lodge'daki son odalardan birini tutmuştu. Bu saldırıyla ilgili başka ne olduysa, yerel motel ve lokanta işleri için iyi olduğunu düşündü.

Karşılıklı yardım anlaşmasıyla gelen birkaç şerif ve yardımcılarıyla yemek yedi, araştırmanın durumu, çocukların çılgınlığı, maaşlar, bütçeler ve emeklilik planları hakkında konuştular ve yardımcılardan biri Bigham'da herhangi bir hareket olup olmadığını merak etti ve patronu "Herhangi bir hareket bulursan karına söylerim" dedi.

"Şehir dışına çıkmanın ne anlamı var ki? "

Şerif dedi ki, "Doug, gerçek şu ki, eğer bir eylem bulursan, onunla ne yapacağını bilemezsin. Ben ne yapacağımı bilirim. Virgil ne yapacağını bilirdi. Sen bilemezsin. Yaşlı karını arar ve şöyle derdin: "Marge, bir şey buldum. Bununla ne yapmalıyım?"

Doug dedi ki, "Pekala. Beni yakaladın. Belki bir bira daha içerim."

"Aferin," dedi şerif.

- - -

Akşam yemeğinden sonra Virgil şehir merkezindeki The Bush'a yürüdü; burada yarım düzine genç adam bilardo oynuyor, birkaç eş ya da kız arkadaş da onları izliyordu; herkesin elinde bira şişeleri vardı ve bazıları

Yaşlı adamlar bardan izliyor ya da dirseklerini bara dayayıp konuşuyorlardı. Roseanne Bush barmen olarak çalışıyordu ve yanına geldiğinde, "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

"Leinie's var mı?"

"Tavuğun dudakları var mıdır?" Adam bunun cevabını bilmiyordu ama kadın soğutucuya gidip bir şişe Leinenkugel's getirdi ve üstünü onun için kapattı. Kasıtlı olarak barın sonunda, diğerlerinden uzakta bir tabure seçti ve sessizce sordu, "Jimmy Sharp'ın arkadaşlarından biri burada mı? Birlikte bilardo oynadığı adamlar?"

Kadın da aynı şekilde sessizce ve dostça bir sırıtışla, "Buraya gelip bana bunu sorarak ne halt ediyorsun? Seni tanımamam gerekiyor."

Virgil, "Herhangi biri mi?"

Cümlelerin ortasında durdu ve sonra, "Üzerinde turuncu bir şey olan turkuaz tişörtlü büyük adam. Donny Morton. Bir tek o var. Arkadaş değillerdi, sadece birlikte bilardo oynuyorlardı. Şimdi, bana başka soru sorma. Sadece git."

- - -

VIRGIL bir süre biraya baktı, sonra etrafına bakındı, üzerinde turuncu bir şey olan turkuaz gömlekli adamı seçti. Turuncu şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama bir tür Kızılderili sembolüne benziyordu. Morton Kızılderili değildi: belki altı-yedi yaşlarında, uzun sarı saçlı ve tombul pembe yüzlüydü. Virgil otuz yaşının altında olduğunu ve belki de motorcu olduğunu düşündü; kemerine pirinç bir zincirle bağlı bir cüzdanı vardı, ağır motosiklet botları giyyordu ve titreşim yapıyordu.

Biraz kaba görünüyordu ama hijyenik, Minnesota tarzı.

Virgil, Roseanne'i ele vermek istemiyordu ve Morton ona hiç dikkat etmediği için birasını bitirdi, barın üzerine beş dolar bıraktı ve kapıya yöneldi.

Dışarıda, giriş ışığının altında, bir Moleskine olan cep defterini çıkardı ve "Laura Deren" adını bulana kadar bazı kısa notları karıştırdı. Görevlilerden biri ona

O'Learys, Deren'in Ag O'Leary'ye Şehirlere kadar eşlik eden kadın olduğunu ve orada ya düşük yaptığını ya da kürtaj yaptırdığını söyledi.

Kadının adını öğrendikten sonra DMV'den ehliyetini kontrol etti ve bir adres aldı, adresi akıllı telefonun harita programında arattı ve Deren'in yarım mil ötede olduğunu gördü.

Virgil, trafik ışıkları, geniş caddeler ve hatta çok fazla trafik olmadığı için Deren'in evine saatine göre dokuz dakikada yürüdü ve buranın bir yerleşim bölgesinde inşa edilmiş, kahverengi tuğlalı, daha küçük, eski bir apartman olduğunu gördü. Ön kapı kilitliydi ama Deren'in adını kapı zilinde buldu ve zili çaldı. Cevap alamadı, bir süre zile bastı, yine cevap alamadı. Çıkmak için döndüğünde, bir Toyota Camry binanın yan tarafındaki park alanına girdi. Park alanının uzunluğu boyunca tek arabalık garajlar sıralanmıştı ve araba bunlardan birinin kapısı açılırken bekledi. Motorlu Taşıtlar Dairesi Deren'i bir Camry'nin sahibi olarak göstermişti ve araba park ettikten sonra garajdan bir kadın çıktı, anahtarlık kumandasını arabaya doğrulttu ve kapı açıldı.

Virgil yaklaştı ve "Bayan Deren?" diye sordu.

Kadın yüksek topuklu ayakkabılar ve takım elbise giyyordu ve karanlıktan konuşarak onu ürküttü ve kadın "Uh" dedi.

Virgil hızlıca, "Ben Suçluları Yakalama Bürosu'nda çalışan bir polis memuruyum. Ag O'Leary'nin ölümünü araştırıyorum."

Hâlâ kararsızdı, "Kimliğiniz var mı?" diye sordu.

"Elbette." Ceketinden kimliğini çıkardı ve ona uzattı.

Garajın üstündeki ışık hâlâ yanıyordu ve kadın bir adım geri çekilip kimliği taradı, kaşlarını çattı, "Tamam" dedi ve "Beni nasıl buldunuz?"

Virgil, "Adınızı O'Leary'lerden, adresinizi de Motorlu Taşıtlar Dairesi'nden aldım," dedi.

Artık kendinden daha emindi: "Tamam. Senin için ne yapabilirim?"

Dairesine çıktılar ve Virgil'e bir kadeh şarap teklif etti, Virgil reddetti; kendisi için bir tane doldurdu ve Virgil bir kanepeye tünerken o da rahat bir koltuğa oturdu. "Bu gizli bir konuşma. Bir avukatla konuşmanız gerektiğini hissetmediğiniz sürece bu konuda kimseyle konuşmamanızı rica ediyorum."

"Neden böyle bir şeye ihtiyaç duyayım ki?"

"Bilmiyorum. Bir avukatla konuşmana itiraz edemem, hepsi bu. Yanlış bir şey yaptığınızdan şüphelenmiyorum. Ama bazı hassas sorularım var."

Bir an için ona baktı; omuz hizasında kahverengi saçları ve kahverengi gözleri olan genç ve güzel bir kadındı; elbisesi, mütevazı altın kolyesiyle uyumlu olması için seçilmiş yumuşak bir yeşildi. Oturduğunda yüksek topuklu ayakkabılarını tekmelemişti. "Hassas sorular . Ag hakkında mı?"

"Ag'nin kocasıyla olan ilişkisi hakkında."

"İlginç," dedi. "Bu konuşma halka açıklanacak mı?" "Sadece mahkeme duruşmasının bir parçası olarak ve o kadar ileri gidersek, mahremiyetinizden daha önemli konular olurdu."

Başını salladı ve "Öyleyse bir soru sor." dedi.

"Ag ile Twin Cities'e gittiğinizde düşük mü yaptı? Yoksa kürtaj mı oldu?"

Bu kelimeyle irkildi ve gözleri donuklaştı; Virgil cevabı biliyordu.

Onun tepkisini gördü ve her şeyi açığa çıkardığını fark etti, bu yüzden doğruyu söyledi. "St. Paul'deki Aile Planlaması Merkezi'ne gittik," dedi Deren. "Bir randevumuz vardı ve hamilelik sonlandırıldı. Ailesi bunu bilmiyor. Hepsi iyi Katolikler."

"Dick Murphy bunu biliyor mu?"

"Bilmiyorum. Kliniğe gittiğimiz günden beri onu görmedim. Ag'yi epeyce gördüm ve ona üç kez söylememişti.

. . . Sanırım ölmeden üç gün önceydi. O düşük hikayesini ortaya attık ve ailesi ... ona gerçeği söyledi mi, söylemedi mi, bilmiyorum."

"Ondan boşanmak istemiş miydi?"

"Hayır. Artık boşanmayı biz istemiyoruz, Memur Flowers. Sadece söyleriz. Ona söylemişti."

"Bunu biliyordum," dedi Virgil. "Bana da söylenmişti."

"İşte böyle," dedi Deren. Kadın ilk kez gülümsedi. "Bunu sormamın nedeni," dedi Virgil, "Dick'in Görünüşe göre onu ailesinin evinde ziyaret etmiş."

"Ziyaret etti. Ag, ayrıldıkları ve tekrar bir araya gelebilecekleri kurgusu üzerinden gidiyordu. Böylece ailesinin duygularını incitmemiş oluyordu - dediğim gibi, oradakilerin hepsi Katolik

-Şehirde bir daire tutana ve birkaç mobilya satın alana kadar. Bunu yapmaya bu hafta başlayacaktık. Ag, tıp fakültesi başvurularında ne olacağını görmek için beklerken bir yıl boyunca çalışmayı planlıyordu. Okula geri dönmeyi planlıyordu."

"Dick ona hiç fiziksel şiddet uyguladı mı?"

"Evet. Ona tecavüz etti ama o bunu böyle adlandırmadı. Ona vurmaması gerektiğini biliyordu. Onu bükerek ve sıkardı... Onu öyle bir sıkma şekli vardı ki acı verirdi ama hiçbir şey belli etmezdi. Kollarını arkadan sarar, parmak eklemlerini göğüs kemiğine dayar ve onu çok sert bir şekilde sıkardı. Bana bunu yaptığında öleceğini sandığını söyledi."

"Bunu başka kimseye anlatmadı mı?"

"Hayır. Bir kere, dediğim gibi iz bırakmamıştı, o yüzden kanıtlamak zor olurdu," dedi Deren. "Ama onu asıl endişelendiren, erkek kardeşlerinden birinin ya da birkaçının Dick'e saldırmasıydı. Saldırıdan hüküm giymek tıp fakültesi başvurusuna yardımcı olmaz ve hepsi de doktor olmayı planlıyor."

"Yani o ..."

"Her şeyi planlamıştı. Ailesinin evindeydi ve onunla yalnız kalmayacaktı. Sonra da ortadan kaybolacaktı," dedi Deren. "Şehirlere gidecekti. Ailesi nerede olduğunu bilecekti ama Dick bilmeyecekti. Buraya sadece boşanma işlemleri için gelecekti ve bu da çok hızlı olacaktı."

Virgil bunu bir dakika düşündükten sonra, "Bu da ne demek oluyor?" diye sordu. Dick onun ölümüne karışmadı. . . . Yani, herkesin ne olduğunu bildiğini sanıyordum."

Virgil, "Tetiği kimin çektiğini bildiğimizden oldukça eminiz," dedi. "Jim Sharp'tı. Ag'in öldürüldüğü geceden önceki gece Murphy ve Sharp bilardo oynuyorlardı. Jim'in tabancası yoktu ve o kadar meteliksizdi ki cinayet sabahı son parasını, Becky Welsh'in son parasını ve Tom'un son parasını harcadı."

McCall's, bir somun ekmek ve biraz fıstık ezmesiyle. O gece bir silahı ve bin doları vardı."

Bir süre ona baktı, sonra fısıldadı, "Sence Dick Ag'i öldürtmek için para mı ödedi?"

"Araştırdığım konu da bu," dedi Virgil. "Eğer bebeğini aldırdıysa-"

"Oh, saçmalık," dedi. "Dick muhtemelen bebeği ondan daha fazla istemiyordu. Dick bir şeyler istiyordu; arabalar, kulübeler, tekneler ve Noel'de Vegas'a gitmek. Bunları elde etmek için de kadının güven fonunu ele geçirmesi gerekiyordu. Eğer onu almazsan, o da alacak."

Virgil, "Bunun ne durumda olduğundan emin değilim," dedi.

Deren başını salladı. "Ag'nin bir vasiyeti yoktu. Genç bir kadındı, sağlığı da gayet yerindeydi. Neden bir vasiyeti olsun ki? Ne yanlış gidebilir ki? Yani ... o alacak."

"Neden onunla evlendi ki?"

"Şey... adam yakışıklı. Atletik. Biraz zeki ve onun peşinden gitti. Ve belki de . . . Ag sosyal açıdan biraz beceriksizdi. Lisede ya da üniversitede sosyal çocuklardan biri değildi. Bilirsiniz, ilk doğan, tüm ilk doğan özelliklerine sahip: otoriter, saldırgan, ayrıcalıklı," dedi Deren. "Ve sonra, Dick bir O'Leary değildi. Onlar çok iyi insanlar, bir hataya kadar. Ag tıp fakültesine giden bir trendeymiş gibi hissediyordu. Üniversitede en iyi bölümleri kazanacak notları almak için lisede en çalışkan olmak zorundaydı. Tıp fakültesine girecek notları almak için üniversitede en çalışkan olmak zorundaydı. Dick, "Hey, sakın ol. Birkaç bira iç. Arabaya atlayıp Vegas'a gidelim, zar atalım, gösterilere gidelim, sarhoş olup sevişelim. . . ." Sonunda evlendiler ve bir süre sonra, tahmin edin ne oldu?"

"Ne mi olmuş?"

Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Onun bir O'Leary olduğunu öğrendi." "Onu öldürmesi için Jimmy Sharp'a para verdiğine göre çok zeki olamazdı."

Virgil söyledi.

"Tabii daha sonra Jimmy Sharp'ı öldürmeyi planlamadıysa," dedi. Virgil'in gözleri yukarı kalkınca aceleyle ekledi, "Hiçbir şey bilmiyorum. Sadece söylüyorum... bilirsin. Ve o bunu yapabilir. Ve bu bağlantıyı kim görebilir ki?"

Virgil, "Ne iş yapıyorsunuz, Bayan Deren?" diye sordu.
"Şu anda muhasebeciyim. Muhasebe bölümünü bitirmek üzereyim.
Mali müşavir olacağım."
"Bu konuşmayı sessiz yapabilir misiniz?" Virgil sordu.
"Saklayabilirim. Ama onu yakalamalısın. Dick'i yani."
"Göreceğiz. Şu anda bu daha çok varsayım."
"Bir gün önce Jim Sharp'la bilardo oynadığını söylediğin zaman mı?
İşte o zaman aklıma yattı. O yaptı. Jim Sharp'a ödendi."

- - -

Bu konudaki görüşü ilginçti ama mahkemede bir işe yaramaz, diye düşündü Virgil, kasabaya doğru geri dönerken. Roseanne'in evinin kapısına baktı, Morton'un hâlâ orada olduğunu gördü, duvara yaslanmıştı, bilardo ıstakası yere düşmüştü ve diğer iki adam oyun oynuyordu.

Virgil geri çekildi, motele doğru yürüdü, birkaç kişiye merhaba dedi, sonra odasına gitti, koyu renk pantolon, spor ceket ve yakalı gömlek giyip kravat taktı. Kapıya doğru yürürken Jenkins'i gördü ve Jenkins "Bana randevun olduğunu söyleme" dedi.

"Bir adamla konuşuyorum. Birkaç saat önce bir birahane de onu biraz izliyordum ama bana bakmıyordu. Orada olduğumu hatırlamasını istemiyorum."

Jenkins başını salladı ve "Arkanı kollayacak birine mi ihtiyacın var?" dedi.

"Hayır. Ben böyle iyiyim."

Hâlâ acelesi olmadığı halde Bush'a doğru yürüdü. İçeri adımını attığında konuşmalar hemen kesildi: elbisesi onun alışılmadık biri olduğunu ele vermişti, bunu bekliyordu. Etrafına bakındı, Morton'un kendisine baktığını gördü, başıyla onayladı ve o tarafa gitti. "Siz Don Morton musunuz?"

Morton başını salladı ve farkında olmadan ıstakasının ucunu tebeşirledi. "Evet.
Sen kimsin?"

"Ben Virgil Flowers. Eyalet Suçluları Yakalama Bürosu'ndan bir ajanım. Sizinle biraz konuşmam gerekiyor."

Bowling makinesinin yanındaki taburede oturan bir kadın, "Öyle. Onu televizyonda gördüm."

Morton, "Ben ne yaptım?" diye sordu.

Virgil, "Umarım bir şey yoktur," dedi. "Pek çok kişiyle konuştuk ve içlerinden biri bize, çatışmalar başlamadan önce Jimmy Sharp'la burada bilardo oynadığınızı söyledi. Sadece ne söylediğini merak ediyoruz - onu neyin tetiklemiş olabileceğini."

Morton, "Hiçbir şey bilmiyorum," dedi.

"Öyleyse gel ve sorularıma cevap ver," dedi Virgil. "Biraz daha sessiz olan ön taraftaki kabine oturabiliriz."

Morton omuz silkti, gergin bir şekilde onayladı ve Virgil'i ön kabine kadar takip etti. Virgil'i televizyonda görmüş olan kadın, "Dinleyebilir miyim?" diye sordu.

Virgil ona sırtarak, "Hayır ama istersen sonra seninle konuşurum. Jimmy'yi burada gördün mü?"

"Evet, gördüm," dedi kadın.

"O zaman şuraya otur," dedi Virgil.

- - -

O VE MORTON kabine oturdular ve Virgil, "İstersen sana bir bira daha ısmarlayabilirim," dedi ve Morton kırık dişlerini göstererek, "Bunu geri çeviremem," dedi.

Virgil tek garsona el salladı ve Morton bir Bud sipariş etti ve Virgil ona sordu, "İlginç olabilecek herhangi bir şey var mı? Jimmy Sharp hakkında? Ne hakkında konuşuyordu?"

"Şey, dolar karşılığında atış yapmak istedi, ki bu oldukça düşük bir kira, ama bazı oyunlar aldı ve ... çoğunlukla Şehirlerde olmaktan bahsetti. Oradaki pislikler hakkında. Yanında çok güzel bir hatun vardı, Becky diye biri ve yakalanan diğer adam." Kaşlarını çatı, sonra Virgil'e bir parmak salladı: "Dur bir dakika. O sen miydin?"

Virgil başını salladı. "Evet."

Morton, "Onu oracıkta yere sermediğine şaşırdım," dedi ve birasından bir yudum aldı.

"Ben bunu yapmam," dedi Virgil.

Morton başını salladı ve "Eğer polis olsaydım..." dedi. Her neyse, Jim'le biraz atış yaptım ve ondan birkaç dolar aldım, hepsi bu."

"Onu Dick Murphy ile atış yaparken gördün mü?" Virgil sordu.

"Dick mi? Uh, evet. Ateş ediyorlardı, biraz, ama bilmiyorum Ne hakkında konuştuklarını. Dick'e sormanız gerekir." "O burada mı?"

Morton, "Bu gece değil," dedi. "Karisının ziyareti bu gece. . . Dün gece buradaydı."

"Karisının ölümünden dolayı oldukça üzgün görünüyor muydu?"

Morton uzun bir süre ona baktıktan sonra, "Bakın, Dick'in başını derde sokmak istemem. O kötü bir adam değil."

Virgil, "Gerçekten mi? Kötü biri değil mi?"

Morton'un gözleri kaydı. Bir saniye sonra gözleri geri geldi ve "Burada ne konuştuğumuzu kimseye söylemeyecek misin?" dedi.

Virgil, "Mahkemeye çıkmadığımız sürece hayır," dedi. "Burada yaşamak zorundayım," dedi Morton.

"Ben Marshall'da doğdum ve hâlâ küçük bir kasabada yaşıyorum," dedi Virgil. "Nasıl olduğunu bilirim."

Morton alt dudağını yaladı. "Dick ve Ag geçinemiyorlardı. Boşanacaklardı." "Dick bu konuda mutsuz muydu?"

"Ona 'kaltak' demeye başladı. Kaltak şunu yaptı, kaltak bunu yaptı. Yani evet..."

"Hiç parasından bahsetti mi?"

"Para mı? Hayır, hiç duymadım. Sanırım O'Leary olduğu için biraz vardı."

Morton daha fazlasını söylemedi ama Virgil sözünü bitirince, "Sence Dick Jimmy'ye onu öldürttü mü?" diye sordu.

Virgil, "Belli bir şey düşünmüyorum," dedi. "Ben sadece etrafta dolaşıp sorulması gerektiğini düşündüğüm soruları soruyorum. Bazen ilginç gerçekler mantar gibi yerden fışkırıyor."

"Oldukça iyi bir işin var," dedi Morton. "Polis olmak fena olmazdı."

"O zaman Şehirlere gel, okula git, bir iş bul," dedi Virgil. "Ben de öyle yaptım. Ve haklısın. Oldukça iyi bir iş."

"Bunun işe yarayacağını sanmıyorum," dedi Morton. "Neden?"

"Bir keresinde bir adamın kafasını koparmıştım. Polisler bana çok kızmıştı. Sarhoştum ama bunun mazeret olamayacağını söylediler."

"Ah, peki," dedi Virgil. Sonra, "Adam kötü mü yaralandı?"

"Kalçasını çatlattı. Bir Prius'un üzerine düştü. Prius'u da gerçekten mahvetmiş."

"Hayatımda 'defenestration' kelimesinin cümle içinde kullanıldığını ilk kez şimdi duyduğumu söyleyebilirim," dedi Virgil.

"Bu, yaptıktan sonra öğrenilen bir kelime," dedi Morton. "Evet. New Prague AmericInn, 2009."

Virgil şaşırmıştı. "Gerçekten mi? Yeni Prag'ın tahliyesi mi?"

- - -

Virgil'le konuşmak isteyen kadının adı Marjorie Kay'di ve Morton bilardo masasına geri döndüğünde, kadın hevesle kabine kaydı ve "Ateş et," dedi.

"Ateş edecek bir şeyim yok," dedi ona. "Sadece Jimmy Sharp buradayken kimin kime ne söylediğini soruyorum."

"Saçmalık. Ben onunla konuşmadım," dedi. Sonra yüzü aydınlandı. "Ama insanlarla konuştuğunu duydum. Kız arkadaşıyla da konuştum, şu Becky denen kızla. George Petersen ona, Becky'ye, kendisiyle kamyonetine binmesi için elli dolar vereceğini söylemiş. Kız çok kızdı ama Jimmy sadece güldü."

"George Petersen."

"O bir kamyon şoförü. Yollarda. New Age Poultry'den tavuk taşıyor."

"Dick Murphy o gece burada mıydı?" "Dick mi? Oh, evet."

"Jimmy'yle konuştu mu?"

Bir an ona baktı, gözleri güvercin gözü gibiydi, meraklı ama garip bir şekilde soğuk, parlak ve hafif çıkıntılı, sonra fısıldadı, "Sence bu işin içinde miydi? Ag'nin cinayeti mi?"

Virgil özel bir şey düşünmediğine dair cümlesini tekrarlardı ama kadın buna inanmıyordu: "Bull-hockey, onun yaptığını düşünüyorsun. Ben de öyle. Ağ öldürüldükten hemen sonra bunu kız kardeşime söyledim. 'Bu Dicky için gerçekten çok uygun, değil mi?' dedim. Herkes onun parası olduğunu biliyor."

"Bardaki insanlar ne düşünüyor?"

Omzunun üzerinden masanın etrafındaki insanlara baktı ve sonra geri dönüp şöyle dedi: "Onlar da benimle aynı şeyi düşünüyor. Bu oldukça uygun. Dick babasıyla anlaşıyor. Öldürülmediğine şaşırdım. Yani yaşlı adam."

Birkaç dakika daha konuştular ve Virgil ona dava hakkında içeriden bilgi vermeyince bilardo masasına geri döndü. Virgil Morton'un birasının parasını ödedi ve motele geri döndü. Kahvaltı salonunda gayri resmi bir strateji toplantısı yapılıyordu, bir grup polis Sharp ve Welsh'i yakalamanın en iyi yolunu tartışıyordu. Tartışma alkolün de etkisiyle yarı ciddiye.

Virgil, Jenkins ve Shrake ile oturdu, onlara Dick Murphy hakkındaki fikirlerini anlattı ve Morton the defenestrator ile yaptığı konuşmadan bahsetti. Ertesi sabah saat sekizde buluşmak üzere anlaştılar.

Duke bir grup şerif yardımcısıyla birlikte oturuyordu, yorgun görünüyordu ve ayrılmadan önce yanlarına gelip, "Arama alanından gizlice kaçmaya çalışıp çalışmadıklarını görmek için yabancı otların arasında yatan bir grup adamımız var," dedi.

"Bana haber ver ve biraz uyu." "Sen de."

- - -

VIRGIL JENKINS ve Shrake'i bırakıp odasına döndü. Yatağında oturmuş alarmı kuruyordu ki BCA nöbetçi memurundan bir telefon geldi.

"Adının Marjorie olduğunu söyleyen birinden telefon aldık ve Roseanne'lere geri dönmeniz gerektiğini söylüyor. Orada Dick Murphy ve Jim Sharp'ı tanıyan bir adam varmış."

Virgil'in midesinde bir şeyler kıpırdandı, sıcak bir tatmin duygusu: çoğu durumda, işlerin onun için yürümeye başladığı, işlerin hallolmaya başladığı bir an vardı. Botlarını çıkarmıştı, tekrar giydi ve dışarı çıkıp Roseanne'in evine **d o ğ r u** yürüdü.

İşin iyi tarafı, eğer adam Murphy ve Sharp'ı gerçekten biliyorsa, elindeki diğer kanıtlarla birlikte Murphy'yi tutuklamaya yetecek kadar delil elde edebilirdi.

Özellikle de Sharp'tan o bin doları alabilir ve nereden geldiğini bulabilirlerse, diye düşündü.

Dezavantajı: Marjorie . . . Kay? . . . bu doğru görünüyordu; Marjorie Kay açıkça Virgil'in Murphy hakkındaki fikirlerini ağzından geçiriyordu. Bu o kadar da kötü değildi ama dedikodu değirmeninin kontrolünü kaybettiği anlamına geliyordu.

Haber Murphy'ye ulaşacaktı ve o da saklanacaktı.

- - -

VIRGIL Roseanne'in evine geri döndüğünde, kapının hemen önünde bir pikabın önüne yaslanmış, bira şişelerinden içen ve sırtları ona dönük iki adam vardı. İçlerinden biri onun geldiğini duydu ve ikisi de ellerini indirerek gözden kayboldu. Virgil sırttı: tıpkı birkaç gece önce Mankato'daki Rooster Coop'un önünde içerken yaptığı gibi yasaları çiğniyorlardı.

Yanından geçerken bir şey söyleyecekti ve en yakınındakinin arkasına bakıyordu ve tam ağzını açmıştı ki adam döndü ve Virgil eski zamanlardaki bir banka soyguncusu gibi yüzüne çekilmiş bir bandana gördü ve bu görüntünün arkasında gelen bir yumruğun görüntüsü vardı ve Virgil'in yoluna bir el ya da başka bir şey koyacak zamanı olmadı, Ama kaçacak zamanı bile olmamıştı ve yumruk yüzünün ortasına isabet etmek yerine alınının yan tarafına isabet ederek onu yere serdi ve yarım saniye sonra yuvarlanmaya başladı, elleri başının etrafındaydı, onlar bacaklarına ve kaburgalarına tekmeler savururken ayağa kalkacak kadar onlardan uzaklaşamıyordu.

Yüz. . . .

Çırpınıp aşağı inerken park yerindeki çakıllar onu kesiyordu, çırpınıp aşağı iniyordu ve

Avuç içleri ve omuzları kesiliyordu ama tek düşündüğü kafası ve böbrekleriydi, onları botlardan korumaktı.

Onlara iyice bakmaya hiç fırsatı olmamıştı ama bot, kot pantolon, deri ceket, kasket ve maske giyiyorlardı ve ara sıra küfür etmek ve "Çekin şunu, çekilin yolumdan, çekilin yolumdan..." demek dışında bağırıyorlar ya da hiç ses çıkarmıyorlardı.

Bunu daha önce yapıp yapmadıklarını bilmesine imkân yoktu ama iyi koordine oldukları söylenemezdi. Virgil elinden geldiğince birini diğerinin arkasında tutacak şekilde hareket etmeye çalıştı ve en azından bazı zamanlarda başarılı oldu ve tökezlemeden önce ayağa kalkmayı başardı ve seslendi, "Polis memuru. Ben ..."

Gelmeye devam ettiler ve Virgil bunu zaten biliyor olmaları gerektiğini düşündü.

Onun için gelmişlerdi, dövüşmek için değil. Ya onu fena halde döveceklerdi, ya hastaneye kaldıracaklardı ya da belki öldüreceklerdi, çünkü onlardan kaçamazdı, ama sonra bir kamyon park alanına girdi, farları üçünün üzerine sıçradı ve Virgil ilerlemeye devam etti ve kamyondan daha fazla figürün döküldüğünü gördü ve yeni insanlardan biri "Hey! Hey, ne oluyor ..." diye seslendiğinde daha fazla mahvolduğunu mu yoksa kurtulduğunu mu bilmiyordu.

Virgil bağırdı, "Polis memuru! Bana yardım edin..."

Yeni gelenlerden biri bağırdı, "O bir polis, yakalayalım onları....." Biraz koşuşturma ve itiş kakış oldu ve sonra üzerine atlayan iki adam koşarak barın sonuna doğru gitti ve arkasından dolanıp gözden kayboldu.

Kurtarıcıları peşlerinden gitmedi. Onun yerine, ikisi spor ceketli, ikisi gündelik ceketli dört genç adam etrafına çömeldi ve içlerinden biri "İyi misin?" diye sordu.

Virgil, "Biraz hırpalanmış durumdayım," demeyi başardı. Kendini oturur pozisyona itti ama her hareket ettiğinde bir yeri acıyordu.

"Sanırım belki de Bir acil servise gitmeliyim."

Adamlardan biri diğerine, "Bara git ve polisleri ara. Bir de ambulans."

Virgil, "Teşekkürler." dedi.

Yüzlerini çok net göremediği adamlardan biri, "Dostum, grubu yenmek için kan kaybediyorsun" dedi.

Virgil, "Atardamar mı?" dedi.

"Hayır, hiç sanmıyorum. Harley'den düşmüş gibi görünüyorsun. Cidden kötü bir yol yarası gibi. Gerçekten polis misin?"

Virgil, "Evet." dedi. Onları hâlâ net olarak göremiyordu ve tekmelerden birinin kafasına isabet ettiğinden şüphelenmeye başlamıştı; işler pek yolunda gitmiyordu. "Siz kimsiniz?" diye sordu.

İçlerinden biri, tam olarak kim olduğu belli değildi, "Pi Kappa Alpha" dedi. Virgil yanlış duyduğunu düşündü. "Ne?" diye sordu.

"Biz U...'dan kardeşlik kardeşleriyiz... bahar tatilinde bir arkadaşımızla buradayız."

"Ah..."

İçeri giren adam koşarak dışarı çıktı ve "Dokuz-bir-bir'i aradım. Herkes geliyor."

Daha fazla insan bakmak için bardan çıktı ve Virgil ayağa kalkmaya çalıştı, kardeşlik çocuklarından birinin kolunu tutmasıyla yarıya kadar kalktı ve sonra kışının üzerine düştü. Çocuk, "Sadece bekle. Bir dakika içinde biri gelecek."

Virgil kendini iyi hissetmiyordu.

- - -

POLİSLER ÖNCE GELDİ ve içlerinden biri Virgil'e bakarak, "Criminy! Bu eyalet polisi, Flowers."

Virgil "Merhaba" dedi.

Polis "Şuraya otur" dedi ve bir başkasına da "Duke'u arasan iyi olur" dedi.

Bir dakika sonra bir ambulans geldi ve Virgil ayağa kalkmayı başaramayınca boynunu ve başını kilitleyip sedyeye koydular ve gemiye yüklediler. Gözleri hâlâ tam olarak odaklanamıyordu; ambulans görevlisine, "Ben bir polisim ve birilerini aramam gerekiyor. Cep telefonumu cebimden çıkarır mısınız?"

"Bunu yapmamamız

gerektiyor-" "Sadece yap," dedi

Virgil.

Bir dakika sonra Davenport geldi ve "Yo. Onları aldın mı?"

"Tam olarak değil," dedi Virgil. "Hastaneye giden bir ambulansın içindeyim. Sadece dayak yedim."

- - -

VIRGIL acil servise gitti, orada bir hemşire kıyafetlerini çıkarmasına yardım etti ve bir doktor gelip ona baktı, bazı basit odaklanma testleri ve hatırlama testleri yaptı ve sonra dedi ki, "Beyin sarsıntısı geirmişsin. Ve oldukça hırpalanmış görünüyorsun. Röntgen ekeceğiz."

"Bardaki ocuklar kanamam olduğunu söyledi."

"Endişelenecek kadar kan yok. Beni endişelendiren içeride olup bitenler," dedi doktor.

Virgil'i sorgularken elleriyle göğsünü ve böbreklerini yokladı ve Virgil vücutuna aldığı sert darbeleri hatırlayamadı. "Onları kollarımda ve bacaklarımda tutmaya çalışıyordum. . . Çoğu zaman sırtüstü yatıyordum."

Hastane personeli çok fazla kan almış gibi görünüyordu ve röntgen çekimi için onu etrafta dolaştırdılar ve bir noktada Shrake ve Jenkins geldi ve Virgil onlara ne olduğunu anlattı ve artık yüzlerine odaklanabildiğini fark etti. Ama çok yorgundu ve titremeye başlamıştı.

Shrake tarafından çağrılan doktor geri geldi ve savaş sonrası şoku yaşıyor olabileceğini, aşırı adrenalin yüklemesinin onu yakaladığını ve bunun oldukça çabuk geçmesi gerektiğini söyledi. Virgil ona odaklanabildiğini söylediğinde doktor "Mükemmel, bu çok olumlu bir işaret" dedi ve tekrar gitti.

Virgil, Shrake ve Jenkins'in ortadan kaybolduğunu, muhtemelen hemşire tarafından uzaklaştırıldıklarını düşündü. Bir süre yalnız kaldı ve uyumuş olabilir, sonra doktor geri geldi ve "İyi haber: kafatası kırığı veya omurga problemi belirtisi yok. Söyleyebileceğim kadarıyla kırık kemiğin yok. Kaslarınızda ekilme ya da başka yumuşak doku yaralanmaları olabilir. Yarına kadar emin olamayız. Ama ciddi şekilde morarmışsın ve bir hafta boyunca canın yanacak. Ve hala beyin sarsıntısı geçiriyorsun. Beyin sarsıntısının çok kötü olmadığından emin olmak için seni bir süre -en azından bu gece- tutacağız. Uyumanıza yardımcı olacak bir şeyler vereceğiz."

BUNU YAPTILAR.

Virgil sabah uyandığında Davenport yatağın yanında oturmuş, iPad'ine dokunuyor ve suratsız görünüyordu. Virgil boğazını temizledi ve Davenport başını kaldırıp "Hâlâ hayattasın," dedi.

"Bu iyi kısmı," dedi Virgil. "Ama bir içkiye ve işemeye ihtiyacım var."

Davenport, "Sana biraz su getirebilirim ama çişini kendin yapman gerekecek," dedi. "Hemşireyi çağıracağım."

Hemşirenin yardımıyla Virgil yataktan kalktı ve her adımda canı acıyarak banyoya yürüdü, işedi - kan görmediği için mutluydu - ve dışarı çıktığında Davenport ona bir bardak su uzattı ve Virgil hemşireye, "Ben iyiyim. Sandalyeyi kullanacağım."

Oturdu ve otururken canı acıdı ve Davenport, "Anlat bana" dedi.

Virgil anlatınca Davenport, "Şu Marjorie'yle konuşacağız ama Richards'ı arayan her kimse onun seninle konuştuğunu görmüş ve bunu seni bara geri çekmek için kullanmış." dedi. Richards bir gece önce Virgil'i arayan BCA nöbetçi memuruydu.

"Kulağa doğru geliyor," dedi Virgil. "Aklım gerçekten de kıcımdaydı: Aç bir alabalık gibi ısırıldım."

Davenport, "Mecazlarını gözden geçirmelisin," dedi. Ve, "Duke buradaydı. Öğleden sonra seni göreceğini söyledi ama yine aramaya çıkmışlar."

"Sanırım yanlış yer," dedi Virgil.

Davenport devam etti, "Jenkins ve Shrake sana saldıran iki adamı aramak için kırlarda dolaşıyorlar. O çocuklar doğru zamanda ortaya çıktılar ama plakalarını alamadılar ve barda kim olduklarını bilen kimseyi bulamıyoruz. Ama onları bulacağız."

"Birkaç pislik, önemli değil," dedi Virgil. "Bu işte de pek iyi değillerdi. Muhtemelen Dick Murphy'nin arkadaşları. Hatta belki de Dick Murphy'nin arkadaşları. Ama: Sanırım Murphy'yi bunu yapması için yeterince endişelendirdim. Birinin üzerime atlaması için aklıma gelen tek sebep bu. O adamları bulabilirsem belki konuşurlar."

"Murphy hakkında elinde ne var?"

Virgil her şeyi anlattı ve bitirdiğinde Davenport, "Sharp'a muhtemelen ödeme yaptığı konusunda sana katılıyorum. Sharp'ın bunu söylemesine ihtiyacımız var. Ya da Welsh'in Sharp'ın ona bunu söylediğini söylemesi."

Virgil, "Yani en azından birini hayatta tutmamız gerekiyor," dedi.

Davenport ayağa kalktı ve "Sen sakın ol. Sanırım seni bu öğleden sonra çıkaracaklar ama doktora eğer kalman gerektiğini düşünüyorsa kalmanı sağlamaları gerektiğini söyledim bile. Senden saçmalık duymak istemiyorum."

"Pekâlâ. Ama gerçekten buradan çıkmam gerekiyor. Bütün bunlar muhtemelen bugün sona erecek."

Davenport, "Daha fazla devam edemez," diye onayladı. Kapıya doğru bir adım attı ve sonra, "O bara silahsız gitmenle ilgili tek bir şey bile söylemediğimi fark ettin mi?" dedi.

"Bunu takdir ediyorum," dedi Virgil.

"Ama yanınızda bir silah olsaydı, ki olması gerektiği gibi, vurulduğunuz anda yuvarlanıp silahı alıp gelebilir ve birkaç el ateş edebilirdiniz ... hiçbir şeyi vurmasanız bile, bu işi bitirirdi. Kaçarlardı ve sen de burada olmazdın. Ve onlardan birini vurmuş olsaydın, adamla Murphy hakkında konuşabilirdik."

Virgil, "Hayır, silahın olsaydı öyle olurdu," dedi. "Bunu yapabilirsin, çünkü sen böyle düşünüyorsun. Eğer bir silahım olsaydı ve hatta onu hatırlasaydım, muhtemelen onu çıkarmaya çalışırken düşürürdüm. O zaman da etrafta bir silah dolaşırken gerçekten boka batmış olurdum. Tabancalarla aram hiç iyi değildir, Lucas."

Davenport bir an ona baktı, sonra başını sallayarak, "Sakin ol, dostum. Bu adamları bulacağız. Ve tutuklanmaya direnirlerse hiç şaşırmam."

Virgil, "Kendine iyi bak," dedi ve Davenport gitti.

- - -

Hâlâ baş ağrısı vardı ama daha kötülerini de yaşamıştı; eski bir rodeo atından atılıp çekildiği zamanki gibi daha kötü canı yanmıştı.

bir kasık kası. Çobanın ona bakıp "İyi toprak alıyorsun" dediğini hatırlıyordu.

Belki de öyledir, diye düşündü hastane odasında topallayarak dolaşırken, çünkü her tarafı ağrısa da, üzerine atlayan adamlardan biriyle beş dakika yalnız kalmak için yüz Amerikan doları verebilirdi. "Ama aynı anda ikisiyle birden değil," dedi yüksek sesle, banyo aynasında kendine sırtarak. Alnının sol tarafında, sol yanağında ve onun altında, çenesinin sol tarafında kötü bir sıyrık vardı. Alnının sağ tarafında Kennedy yarım doları büyüklüğünde bir çürük vardı ve başının tam tepesinde, saçlarında kurumuş kan hissedebiliyordu.

Üzerinde hastane önlüğü vardı. Banyo kapısını kapattı, önlüğü çıkardı ve kendine bir göz attı. Her iki kolunda yarım düzine büyük çizme şeklinde çürük, kalçasında ve uyluklarında daha fazla ve kaval kemiğinde bir tane vardı. Çoğunlukla ön kollarında ve ellerinde, derinin çakıl taşlarına maruz kaldığı yerlerde ve dizlerinde sıyrıklar vardı.

Önlüğünü tekrar giydi, dışarı çıktı ve giysilerini kontrol etti. Kot pantolonu dizlerinden yırtılmıştı ve atılması gerekiyordu, ceket de harap haldeydi. Giyinmeyi düşündü ama onun yerine arkasını döndü, yatağa uzandı ve uyumaya devam etti.

- - -

Hemşire onu saat onda uyandırdı ve Dr. Rogers'ın ona bakmak üzere olduğunu söyledi. Bir gece önce konuştuğu doktor olmayan Rogers ona uzun uzun baktı ve "Pekala. Sana kendini daha iyi hissetmeni ya da daha az acı çekmeni sağlayacak birkaç şey vereceğim ama aspirin ve alkolden uzak durmanı istiyorum."

Virgil'e neyi yapıp neyi yapamayacağını söyledikten sonra, Wu adında başka bir doktorun birkaç dakika içinde onu görmeye geleceğini ve Wu'nun onay vermesi halinde gidebileceğini söyledi: "Ama birkaç gün sakın ol."

Bir sonraki doktor Wu değil, kısa beyaz bir personel doktor önlüğü giyen John O'Leary'ydi. "Olanları yeni duydum. Bunun Dick Murphy ile bir ilgisi var mı?"

"Belki," dedi Virgil. "Olabilir. Muhtemelen. Beni bir süreliğine hastaneye yatırmak isteyecek başka birini düşünemiyorum."

"Bunu anlamıyorum," dedi O'Leary. "Yapmak isteyeceği son şeyin seni kızdırmak olduğunu düşünüyorum."

"Ben de bunu düşünüyordum," dedi Virgil. "Buradaki insanlar, Sharp ve Welsh tarafından öldürülen pek çok insan var. Kızınız ve Emmett Williams burada, Bigham'da, Shinder'de üç kişi, Marshall'da iki kişi, taşrada iki kişi daha ve bir polis ... bildiğimiz kadarıyla."

"Sence daha fazlası mı var?"

"Yerlerini tespit ettiğimizde öğreneceğiz," dedi Virgil. "Her neyse, buradaki his, yerel halkın onları bulduklarında öldürecekleri yönünde. Bu kesinlikle bir ördek avına dönüştü. Ama McCall'u alma şansını yakaladığımda onu Marshall'a canlı olarak götürdüm. Murphy'nin Jim ya da Becky'yi hapse canlı götürmemi isteyeceğini sanmıyorum. Jimmy onları ele verebilir."

"Ve onların tanıklığına ihtiyacın var."

"Hepsi bu kadar. . . . "Cenazeye geleceğini sanıyordum."

"Geleceğim ama hastalarım var," dedi O'Leary. "Her neyse, Sharp ve Welsh'e iyi şanslar. Gerçek şu ki, olacaklar konusunda haklı olduğuna inanıyorum. Burada canlı ele geçirileceklerini düşünen tek bir kişiyle bile konuşmadım. En iyi şansları Iowa'ya gidip Des Moines polislerine teslim olmak. Buradan çok uzakta bir yerde, büyük bir şehrin polis karakoluna."

"Yeterince zeki değiller," dedi Virgil. "Her neyse, bu Wu buraya gelir gelmez ben gidiyorum."

Asyalı bir adam açık kapının köşesinden kafasını uzattı. "Wu'yu mu arıyorsun?"

- - -

wu'nun iyi bir mizah anlayışı ve güçlü elleri olduğu ortaya çıktı ve Virgil'i sadece biraz incitti. Bir saat sonra Virgil sokağa geri dönmüştü ve kendini hâlâ gıcırıyor hissediyordu. Kasabanın tek taksisi olduğundan şüphelendiği taksiyi aradı, aslında iki tane olduğu söylendi ve geri döndü

motele kadar. Hareket etmek işe yaramıştı; ya da Rogers'ın yazdığı ve üç tane aldığı haplar işe yaramıştı.

Virgil içeri girdiğinde Shrake ve Jenkins dışarı çıkıyordu ve Shrake, "Elimizde birkaç isim var. Şimdi onlarla konuşmaya gidiyoruz. Sence onlara hiç zarar verdin mi?"

"Sadece bacakları," dedi Virgil. "İlk yumrukta yerdeydim ve ondan sonra sadece hayatta kalmaya çalışıyordum. Birinin kaval kemiğine birkaç kez tekme attım ama hepsi bu kadar. Biraz çürükleri olacak."

"Öğrenci birliğindeki çocuklardan biri, iri yarı bir çocuk, adamlardan birinin gözünü ve burnunun yan tarafını fena halde yaladığını söyledi. Adamın gözünün moraracağını söylüyor."

"Bu isimler ... Murphy ile bağlantılı mı?" Virgil sordu.

"Birkaç tanesi," dedi Jenkins. "Geri kalanlar Davenport'un şebekesinden -böyle bir şey yapabilecek yerel adamlar."

"Peki, sakın ol," dedi Virgil. "Bu adamların korkmuş ve benimle konuşmaya istekli olmalarını istiyorum. Dayak yemiş ve sinirli olmalarına ihtiyacım yok."

Jenkins onun omzunu sıvazladı. "Sen lanet olası bir azizsin Virgil," dedi. "Ama sana söylemeliyim ki, bu adamların bozulmamış durumda olacaklarını garanti edemem. Korkacaklarını garanti edebilirim."

VIRGİL kulübenin restoranında peynirli burger ve patates kızartması yedi, bu konuda biraz suçluluk duyuyordu - hastaneden çıktıktan sonra sağlıklı bir şeyler yemeniz gerekmez miydi? Marul ya da başka bir şey? Çenesi ağrıdığı için dikkatlice çiğnedi ve sonra baş ağrısı hafiflemiş olsa da gidip biraz kestirmeye karar verdi: hâlâ biraz titrek hissediyordu. Sadece birkaç saat, diye düşündü, bu onu öğleden sonra tekrar ayağa kaldıracaktı. Shrake ve Jenkins o zamana kadar dönerlerse, Arcadia'nın güneyini aramaya devam edebilirlerdi.

Bilinçaltı onu dürtüklediğinde mışıl mışıl uyuyordu ve gözlerini açtı. Ne oldu? Kapıda biri var. Sadece ayaklar mı? Sonra, belli belirsiz, kapı çalındı. Kapı koluna "Rahatsız Etmeyin" tabelasını asmıştı, yani motel personeli değildi.

Yataktan yuvarlandı, kollarında, kaburgalarında, poposunda ve bacaklarında yarım düzine küçük ağrı şimşeğiyle sarsıldı, "Bir dakika" dedi, spor çantasına uzandı ve 9 milimetresini çıkardı ve gözetleme deliğine doğru ilerledi.

Bir adım geriden ve biraz da yandan bakınca kimseyi göremedi; gözünü gözetleme deliğine dayadı, sonra geri çekildi ve neyi görmediğini düşündü. Kimseyi görmemişti.

"Kim o?" diye seslendi.

Bir kadın sesi, kasıtlı olarak sessiz: "Benim. Roseanne."

Bir gece önce de bir kadın nöbetçi memuru aramış ve onu bara çekmesini istemişti... ama bu Roseanne Bush'un sesine benziyordu. "Kapıdan uzak dur. Böylece seni görebileyim."

Kadın, "Tamam." dedi.

Bir sürü kurşunun kapıyı kırıp geçme ihtimalini düşünerek hızlıca bir kez daha baktı ve Bush'un uzak duvara yaslandığını gördü. Zinciri çözdü, düğmeyi çevirdi ve silahı birinin girebileceği boşluğa doğrulttu. Kimse içeri girmedi. Kapıyı açtı ve Bush'u koridorda tek başına dururken buldu.

"Beni vurma" dedi.

Virgil, "İçeri gel," dedi ve Bush içeri girdiğinde kapıyı yeniden kilitleyip zincirledi ve tabancayı yerine koydu.

"Tanrım, dün gece için çıldırıyorum," dedi. "Çok özür dilerim."

"Senin hatan değildi. İnsanlarla Dick Murphy hakkında konuşuyordum. Ben

Haberin ona ulaştığını düşünüyorum." Virgil yatağa geri yaslandı ve Roseanne köşedeki sandalyeye oturdu.

"Lucas dün gece beni aradı ve kim olabileceği konusunda bana zor anlar yaşattı," dedi Roseanne. "Bak sana ne diyeceğim: Karanlık bir gecede onunla karşı karşıya gelmek istemezsin. Lucas'la yani."

"Hayır, istemezsin," diye onayladı Virgil. Bir dakika boyunca sessizce oturdular, sonra Virgil, "Ee, ne var ne yok?" diye sordu.

"Herkes dün geceki kavgadan bahsediyor. Sonra bir adam bana Dick Murphy'nin cenazeden sonra şehirden ayrılacağını söyledi. Vegas'a gidiyormuş." Saatine baktı. "Cenaze şu anda devam ediyor."

"Lanet olsun," dedi Virgil. "Peki: söylediğin için teşekkürler. Kiliseye gideceğim."

"Birkaç dakikan var, daha yeni başladı," dedi. Gitmek için ayağa kalktı ve tekrar "Çok özür dilerim" dedi.

- - -

ALL SAINTS, nehre bakan tepenin kenarına inşa edilmiş sarı tuğlalı bir kiliseydi, çoğu küçük kasaba Katolik kilisesinden daha büyüktü, muhtemelen kasabanın yarısı İrlandalı olduğu için yüz yıldır öyleydi. Virgil Katolik ayinlerinin tuhaf olduğunu düşünüyordu ama bunu kimseye söylememişti. Saat ikiye yirmi kala topallayarak kilisenin arka tarafına geçti; içerisi tıklım tıklımdı.

Bu onun için sorun değildi, çünkü bu sayede arkada göze çarpmadan durabiliyordu.

Kilisenin içi altın ve sarı boyalarla özenle dekore edilmişti; geleneksel haç biçiminde inşa edilmişti ve Ag O'Leary'nin tabutu haçın uzak tarafında oturuyordu, üzeri beyaz ve altın bir örtüyle kaplıydı. O'Leary'lerin hepsi kilisenin sağ tarafındaki sıraların ön sırasındaydı; sol taraftaki ilk sıranın ilk koltuğunda koyu renk takım elbiseli genç bir adam vardı ve Virgil onun Dick Murphy olduğundan şüpheleniyordu.

Virgil, naftalin kokan siyah bir palto giymiş, saçlarını siyah bir mendille örtmüş, zayıf, ciddi görünümlü bir kadınla; uzun süredir içki içen birinin kızarmış yüzüne ve Noel Baba'nın beyaz saçları ve kaşlarına sahip, yeşil yün paltolu, yaşlı ve kel bir adamın arasında duruyordu. Yaşlı adam Virgil'e doğru eğilip bira kokan nefesiyle, "Sen devlet ajanısın, değil mi?" diye sorduğunda birkaç dakikadır ayakta durmuş onları izliyorlardı.

Virgil başıyla onayladı. "Evet."

"Dün gece çok kötü dayak yediğini duydum."

Virgil: "Evet."

Yaşlı adam ayini izlemeye geri döndü, sonra Virgil ona doğru eğildi ve sordu, "Ön sıradaki, soldaki, takım elbiseli adam . . . Dick Murphy mi o?"

"Evet." Birkaç saniye sonra da, "Küçük pislik."

Virgil birkaç dakika daha izledikten sonra ön merdivenlere çekildi ve Davenport'u aradı. "Dick Murphy'nin cenazeden sonra kasabadan ayrılacağı söyleniyor. Aklıma onu önemli bir tanık olarak tutuklamak için elimizde yeterli bilgi olabileceği geldi. Belki de yakalayamayız."

Davenport birkaç saniye düşündükten sonra şöyle dedi: "Ona ne düşündüğünüzü söylerseniz daha iyi olur: onunla konuşmanız gerekebilir. Kasabada kalmasını istediğinizi söyleyin. Eğer bunu yapamazsa, nereye gittiğini bilmek istiyorsun. Ve eğer onu geri çağırırsan ve gelmezse, o zaman onu tutuklayacaksın. Yakalanırsa onu buraya geri getirmenin biraz zaman alabileceğini ve bu arada hoş olmayan nezarethanelerde epeyce zaman geçirebileceğini söyleyin."

Virgil, "Güzel. Bu kadar berbat durumda olmasaydım bunu kendim de anlayabilirdim."

"Hâlâ yaralı mısın?"

"Evet."

"İyi misin?" Davenport sordu. "Evet."

Sadece canım yanıyor."

"Yaşlanıyorsun dostum," dedi Davenport.

"Ama neyse ki senin kadar yaşlı değilim," dedi Virgil.

- - -

VIRGİL KİLİSENİN DIŞINDA, kamyonetinde oturarak bekledi ve cenaze töreni sona erdiğinde dışarı çıkıp caddenin karşısına yürüdü. Teşrifatçılar önce O'Leary'leri ve Murphy'yi dışarı çıkardılar. Murphy'nin yanında elli yaşlarında yaşlı bir adam vardı ve birbirlerine o kadar benziyorlardı ki Virgil onun Dick Murphy'nin babası olduğunu düşündü. Her kimse, Murphy'yi kilise merdivenlerinin bir tarafında, O'Leary'leri de ayinden çıkan insanlarla tokalaştıkları diğer tarafta bırakarak hızla ayrıldı.

Murphy erken yaşta tohuma dönen bir atlete benziyordu; hâlâ yirmili yaşlarının başındaydı, siyah saçları ve geniş omuzlarıyla yakışıklıydı ama şimdiden biraz göbeği vardı. Virgil'den biraz daha genişti ama biraz daha kısaydı. Orta Batı'daki küçük bir kasaba için fazla keskin olan siyah bir takım elbise giymişti, sanki Las Vegas Barneys'deki genç adam mağazasından almış gibiydi.

Cenaze törenine katılanlar yavaş yavaş azalmaya başladığında Murphy, John O'Leary'ye doğru bir adım atarak bir şeyler söyledi ve O'Leary de ona karşılık verdi. Virgil onun dişlerini görebiliyordu ve O'Leary'nin çocuklarından biri sanki onu korumak istercesine babasının önüne geçti. Murphy, O'Leary'nin çocuğunun kendisine saldırmak üzere olduğunu düşünmüş olacak ki çocuğun yumruğunu itti - Frank miydi? Virgil emin değildi ve çocuk bir yumruk attı. Fena da değildi, diye düşündü Virgil koşmaya başlarken.

Ancak kavga kilise merdivenlerinde patlak verdi, John ve Mary O'Leary rahiple birlikte onları uzaklaştırmaya çalışırken O'Leary'nin üç ya da dört çocuğu Murphy'nin peşinden gitti. Virgil belki de oraya varmıştı.

Kavga başladıktan on saniye sonra insanları itip kakmaya, tartaklamaya ve "Yeter, yeter..." diye bağırmaya başladı. James O'Leary Murphy'nin sol elini tutmuş ve kalın altın evlilik yüzüğünü çıkarmaya çalışıyordu ve "Ver şu lanet yüzüğü, seni orospu çocuğu" diye bağıırıyordu ve Murphy elini çekmeye çalıştı ama James direndi ve bu yüzden merdivenlerden aşağı fırlatıldı ve sonra Virgil Murphy'yi sardı ve O'Leary kalabalığından uzaklaştırdı.

James yaralıydı, bileği burkulmuştu ve pantolonu yırtılmıştı; Murphy'nin alt dudağından kan akıyordu ve elmacık kemiğinde bir fare şişmişti.

Birbirlerinden iyice ayrıldıklarında, rahip Murphy ile O'Leary'ler arasında durmuş, Musa'nın Kızıldeniz'i ayırması gibi ellerini onlara doğru uzatmışken, Virgil Murphy'yi bıraktı ve "Sakin ol, şimdi," dedi.

Murphy onun arkasından, "Hepiniz beni ısrabilirsiniz," diye bağırdı.

Jack O'Leary merdivenleri çıkmaya başladı ama John O'Leary ve rahip onu yakaladı ve yatıştı. Kavga bitmişti.

Virgil Murphy'ye, "Ben Virgil Flowers, Suçluları Yakalama Bürosu'ndan bir ajanım," dedi.

Murphy, "Kim olduğunu biliyorum," dedi. Bir tarafa biraz kan tükürdü ve dudağını ovuşturdu. "Etrafta dolaşıp insanlara Ag'in cinayetiyle bir ilgim olduğunu söyleyen adamsın sen."

Virgil, "Etrafta dolaşıp insanlara Ag ile olan ilişkinizi soruyorum," dedi, "çünkü onu öldürmesi için Jimmy Sharp'a para verdiğinizi düşündüğünü söyleyen bir tanışımız var."

Murphy kızardı ve parmağıyla Virgil'in göğsünü dürttü: "Yemin ederim, insanlara bunu söylersen seni dava ederim. Seni şortuna kadar dava edeceğim ve rozetini senden aldıklarında gelip kıcını tekmeleyeceğim."

"Dün gece yeterince iyi değil miydi?" Virgil sordu.

Murphy'nin gözleri bir saniye ibresi gibi Virgil'inkilerden uzaklaştı, sonra geri geldi ve "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Duydum ama benimle bir ilgisi yok. Muhtemelen senin bir bara gidip

Sorular. Özellikle de o barda. Senin gibi insanların etrafta dolaşıp durup dururken arkadaşlarını karalamasından hoşlanmazlar."

"Las Vegas'a gideceğini duydum," dedi Virgil.

Murphy'nin suratı asıldı. "Buna karşı bir yasa yok. Bu şehirden gitmeliyim, bana köpek pisliği gibi davranan bu kendini bir şey sanan O'Leary'lerden uzaklaşmalıyım."

Virgil, "Sana bir şey söyleyeyim, Dick. Seni tutuklamak için elimde yeterince kanıt var. Birkaç şeyi daha halledersem yetecek. Patronumla seni önemli bir tanık olarak mı tutuklayalım yoksa Las Vegas'a gitmene izin mi verelim diye konuşuyorduk. Gitmene izin vermeye karar verdik, ama seni buraya geri çağırırsam, ilk uçakla dönsen iyi olur. Çünkü gitmezsen, senin için tutuklama emri çıkarırız. Eğer böyle bir şey olursa, buraya dönüp bir avukatla konuşana kadar üç hafta ya da bir ay boyunca çeşitli nahoş nezarethanelerde kalabilirsin."

Murphy, "Ag'in öldürülmesiyle hiçbir ilgim yok," dedi. "Sana söyleyeceklerim bu kadar. O öldürüldüğünde nerede olduğumu kanıtlayabilirim ve oralarda bir yerde değildim. O yüzden yakamdan düş."

Virgil dedi ki, "Vegas'ta iyi şanslar, Dick. Ve ben aradığımda geri gel yoksa pişman olursun."

- - -

VIRGIL arkasını döndü ve merdivenlerden geçerek rahiple konuşmakta olan O'Leary'lere doğru yürüdü. Marsha O'Leary ile tanışmamıştı ve John O'Leary onları tanıştırdığında, "Jimmy Sharp ve Becky Welsh'i öldürmek Ag'i geri getirmeyecek, Bay Flowers. Çocuklarım size ne söylemiş olursa olsun."

Virgil başını salladı ama "Sizin için gerçekten üzülüyorum" demekten başka bir cevap veremedi. Bu korkunç bir şey." Yıllar boyunca yirmi cenazede daha aynı şeyi söylemişti ve bunu söylerken hep biraz ikiyüzlü hissetmişti.

"Öte yandan, eğer Dick'in bu olayla bir ilgisi varsa, hayatının geri kalanını hapiste geçirdiğini görmekten çok memnun olurum," dedi.

"Ben de," dedi Virgil.

"Mezarlığa geliyor musun?" John O'Leary sordu.

"Gelmeyi planlamıyordum. Ama düzeni sağlamak için bana ihtiyaç duyulabileceğini düşünüyorsanız gelirim."

"Murphy oraya gelmiyor," dedi Jack O'Leary. "Özünde korkağın tekidir."

Marsha O'Leary, "Bu bir doktordan bekleyeceğim türden bir konuşma değil," dedi.

John O'Leary oğlunun omzuna vurdu ve "Ona oldukça iyi bir atış yaptın" dedi.

"Yeterince iyi değil," dedi Jack. "Hâlâ yürüyor."

John Virgil'e, "Gitmeliyiz. Acil servise uğrayıp buradaki mankenin bileğini kırıp kırmadığına bakmalıyız." James'i kolundan tutup saçını okşadı ve "Bir cerrah olarak dikiş attığın kolunu kırmak istemezsin" dedi.

Sonra hep birlikte önce hastaneye, sonra da mezarlığa gittiler.

Rahip Virgil'e dedi ki, "Murphy vurulabilir. Frank ona vurduğunda, yere düşeceğini sandım." On beş saniyelik bir boks analizinden sonra, "Marshall'daki Peder Flowers'la akraba değil misiniz?" dedi.

Virgil, "Evet, ben onun çocuğuyum." dedi.

"Gerçekten mi? Çok iyi bir golfçüdür. Burada, Bigham'da Paul Berry ile birlikteydi. Paul'u tanıyor musun? Saint Mary's'deki rahip... Burada kulüpteydik ve senin ihtiyar iki numaralı sağ kanadın yanlış tarafındaydı ve dört kurtarma sopasını çıkardı..."

Ve böyle devam eder.

- - -

VIRGIL kamyonu geri döndü ve Jenkins'i aradı, "Ben de tam seni aramak üzereydim. Bir şeyler atıştırmak için Burger King'e dönüyoruz. Şu çiftlik evlerine bakmaya devam etmek ister misin?"

"Evet. Boykin hâlâ yanında mı?"

"Dışarıda barikat kurmaya çalışıyor ama müsait. Onu aramamı ister misin?"

"Şu anda yapacak başka bir şey düşünemiyorum," dedi Virgil. "Hadi işimize dönelim. Seninle Burger King'de buluşuruz."

Burger King'de Shrake ve Jenkins Virgil'e onu kimin dövdüğünü bildiklerini söylediler: Royce Atkins ve Duane McGuire adında iki adam. Jenkins, "Davenport'un casuslarından biri aracılığıyla bir ihbar aldık," dedi. "Atkins'i bulduk ama onunla hiçbir yere gitmiyoruz. O kötü bir orospu çocuğu, tam da bunu yapmak için arayacağınız türden bir adam. Onu sinirlendirdik ama onu sıkıştıracak bir şey bulamazsak konuşmayacak."

"Ne iş yapıyor?"

"Çatı ustası, şimdilik işsiz. Bahar geldiğinde ekibini tekrar bir araya getireceğini söylüyor. Şu anda kışının üstünde oturuyor."

"Peki ya McGuire?" Virgil sordu.

Shrake, "McGuire konuşabilir ama biz oraya varmadan önce çekip gitmiş," dedi. "Kız arkadaşıyla konuştuk. Yolculuğa çıkacağını söyledi. Ona seni dövmeye yardım edip etmediğini sorduk, hayır demedi. 'Ben bu konuda bir şey bilmiyorum' dedi. Bu da evet demek." "Ama nereye gittiğini bilmiyorsunuz?"

"Henüz değil. Ama çok uzağa değil. Kız arkadaşı nerede olduğunu biliyor ama henüz bize söyleyecek kadar korkmuş değil. Gerçi korkacak. Onu yakaladığımızda, ikilemi genç kıçlarında kırbaçlayacağız. İçlerinden biri çatlayacak."

"Mahkumun ikilemi" oyun teorisinden çıkmıştır ama polisler bunun sadece bir kısmını kullanır. Elleri iki ya da daha fazla şüpheli olduğunda, hepsine aynı anda bir teklifte bulunurlardı: Önce konuşursan, suçunu itiraf pazarlığıyla azaltırsın. Direnirsen tüm yükü sen taşırsın. Eski dostunuz aleyhinize tanıklık ederse, kışınıza veda edebilirsiniz.

Virgil, "Bunu yapmalarını istiyorum, içlerinden birinin ya da her ikisinin de Dick Murphy'nin onlara ödeme yaptığına dair tanıklık etmesini istiyorum," dedi. "Jimmy ya da Becky'yi hayatta tutabilirsek, o kadar da kritik olmaz."

Shrake, "Kritik olmasını planlasak iyi olur," dedi.

Güneye giderken Arcadia'dan geçtiler; Boykin aramanın oradaki benzin istasyonundan yürütüldüğünü söyledi. Caddenin karşısına park edecekti.

Virgil, Shrake ve Jenkins oraya vardıklarında bir medya köyüyle karşılaştılar; kasabanın hemen kuzeyindeki bir samanlıkta üç haber helikopteri, ana caddede sıralanmış en az bir düzine uydu kamyonu, çeşitli yargı bölgelerinden bir düzine polis arabası ve yarım düzine Humvee. Muhafızlar, telefon direkleri gibi kokan bir grup büyük zeytin yeşili tarla çadırı kurmuştu ve bunlardan biri kafeterya olarak çalışıyor, jambonlu ve yumurtalı salata sandviçleri ve şişe su dağıtıyordu. Boykin'in devriye arabasının arkasına park ettiler ve arabadan indiler.

Boykin elinde yumurtalı salata sandviçiyle yanlarına geldi ve "Dönme dolap henüz gelmedi," dedi ve Jenkins başını salladı: "Aptal herifler herhalde bir yerlerde kaybolmuşlardır."

Shrake: "O yumurta salatası Irak'ın işgali için yapılmıştı. Umarım arabada bir kutu tuvalet kâğıdı vardır."

Boykin, "Aslında oldukça lezzetli," dedi. "Yapan genç kadınla konuştum, o da oldukça lezzetliymiş." "Tam zamanında geldiniz. Duke bir açıklama yapacak. Kötü bir ruh hali içinde ve toplama kampı olayında olduğu gibi kötü bir ruh hali içinde TV'lere bir açıklama yaptığında, bu genellikle görülmesi gereken bir şeydir. Bir şov yapıyor."

"Ah, dostum," dedi Virgil ve "Bana bir dakika müsaade et." Caddenin karşısına geçip benzin istasyonundan bir diyet kola aldı ve sonra diğer üçüyle birlikte TV kameramanları tarafından aydınlatılan Muhafız çadırına doğru yürüdü. Birkaç çadır aşağıda Duke'u gördü ve o tarafa gitti.

"Bu sabah uyanmanı bekleyemediğim için özür dilerim," dedi Duke, Virgil yanına geldiğinde. "Ama o kadar da kötü olmadığını duydum. Yine de topalladığını görüyorum."

"Kıçıma tekme yedim, olan bu," dedi Virgil. "Lewis, konuşmamız gerek. Oraya gidip sinir krizi geçirmenin sana bir faydası olmayacak."

"Ne yaptığının farkındayım," dedi Duke. "Dersimi aldım. Oraya gideceğim, kibar olacağım ve onlara ne olduğunu söyleyeceğim."

ve tüm kurallara ve yönetmeliklere uyuyoruz." "Seninle alay etmeye başlayabilirler."

"Bunu daha önce de yaşadım," dedi Duke.

"Sadece kimseyi vurma," dedi Virgil.

Virgil onunla Shinder'da Welsh'lerin cesetlerine bakmak için buluştuğundan beri Duke ilk kez gülümsedi; ama hoş bir gülümseme değildi. Medyayı havaya uçurma olasılığı hakkında hayaller kuruyor gibiydi. "Acele sözler veremem," dedi.

"Ah, dostum," dedi Virgil.

- - -

Muhafızlardan biri Minnesota'nın güneybatısının büyük bir kuru silme şematik haritasını çıkarmış ve kırmızı bir kuru silme kalemle sahneye koymuştu. Duke bir süre sonra Virgil'in tanımadığı bir Ulusal Muhafız yarbayı ile birlikte sahneye çıktı.

Medya mensupları çadıra doluşurken Duke albayı tanıttı; albay İbrahim'e kadar uzanan yetkilerinden bahsederek, Muhafızlara araç, sandviç ve su sağladıkları için teşekkür ederek ve sözlerini kimsenin bir şey görmediğini itiraf ederek herkesi kızdırdı.

Duke daha sonra kırmızı kalemi ve haritayı kullanarak yerel çiftlik evlerinde devam eden aramaları anlattı - herkesin zaten sahip olduğu bilgiler.

Bir muhabir, "Sonuç olarak hiçbir şey bulamadınız ve bildiğiniz kadarıyla Quartzsite, Arizona'da olabilirler" dedi.

"Hiç de değil," dedi Duke. "Kontrol altında olduklarına inanmak için çok iyi nedenlerimiz var."

"O zaman nasıl oluyor da eyalet ajanları onları buranın güneyinde arıyor? Kim aptal?"

"Kimse aptal değil. Eyalet görevlileri farklı parametrelerle çalışıyorlar."

"Yakalanmadan önce kaç kişi daha ölecek? Kesin bir sayı istemiyorum ama bir tahmine ne dersiniz?"

Shrake Virgil'e döndü ve "Uh-oh" dedi.

Sorunun ardından gelen kahkahalar Duke'u sorudan daha çok sinirlendirdi ve "Birilerinin bu trajediye gülebilmesine sevindim. Sanırım bu gece haber programlarınızda bunu göstereceksiniz."

Birisi duyulacak kadar yüksek sesle "Siktir git" dedi ama kimsenin kaynağını belirleyebileceği kadar yüksek değildi; Virgil bunun kameramanlardan biri olabileceğini düşündü. Duke, "Bu da neydi?" diye sordu ve daha ağırbaşlı haber kanallarından birinin kıdemli muhabiri, "Bu rezaletti," dedi ve boğuk bir "S..tir git" sesi duyuldu, ardından kahkahalar yükseldi ve Virgil'in Kanal Üç'ün ikinci sıra sunucusu olarak tanıdığı bir adam ayağa kalkıp elini kaldırdı ve Duke ona parmağıyla işaret etti.

"Şerif Duke, buradaki herkes James Sharp ve Becky Welsh'e teslim olmaları için bir şans verilmeyeceğine dair söylentiler duydu - onlar için vur emri vermişsiniz, görüldükleri yerde vurulacaklarmış. Bu doğru mu? Onları öldürecek misiniz? Yoksa teslim olmaları için onlara bir şans mı vereceksiniz?"

"Onları ne şekilde olursa olsun yakalayacağım," dedi Duke. "Eğer teslim olurlarsa, korunacaklar."

"Departmanınızdaki çok güvenilir bir kaynaktan, bir eyalet ajanının müdahalesi olmasaydı adamlarınızdan birinin Tom McCall'ı vuracağını duydum."

"Bunun yalan olduğunu biliyorum çünkü benim adamlarım okul dışında konuşmaz," dedi Duke.

Virgil ellerini kulaklarına götürürken sunucu, "Bana yalancı mı diyorsun? Dur bir dakika, az önce bana yalancı mı dedin?"

"Adamlarımdan hiçbirinin-" "Birinin dediğini söylüyorum."

Başka bir muhabir: "Aynı adamla konuştum ve o da bana aynı şeyi söyledi."

"Peki, bana o adamın adını verirseniz-" "Onu kovarsınız."

Duke'un ağzı birkaç kez gevşedi ve sonra, "Kesinlikle öyle yapardım. Kolluk kuvvetlerinde sadakatten daha önemli bir şey yoktur ve her Tom, Dick ve Harry'nin

TV ekranlarına kan sıçratmaktan başka bir şey yapmak istemeyen bir grup medya fahişesine ağızlarını açıyorlar."

Neredeyse herkes -hemen hemen herkes- çok memnun olmuştu. Virgil Shrake, Jenkins ve Boykin'e dönerek, "Gidelim. Gidelim buradan."

Virgil ve Jenkins Virgil'in kamyonetine binerken, Virgil Duke'ün mikrofona bağırdığını duyabiliyordu.

Bir şey hakkında. "Pislikler."

BECKY Jimmy için endişeleniyordu. Her geçen gün daha da ateşleniyor, yüzü kızarıyor, gözleri buğulanıyordu. Bacağındaki ağrıdan ve diğer pek çok şeyden şikâyet etmeyi bırakmıştı.

Hâlâ yaşlı ölü adamın evinde saklanıyorlardı, yaşlı adamın yiyecek stokunun büyük bir kısmını -pastırma, yumurta, ekmek ve yulaf ezmesi- ve kendi abur cuburlarının çoğunu yemişlerdi. Bira da bitmişti.

Becky Jimmy'yi uyanık tutmaya çalışıyordu çünkü uyursa öleceğinden çok korkuyordu. Neden böyle düşündüğünü bilmiyordu ama düşünüyordu.

Öğleden sonra erkenden banyoya gitmesine ve sonra da kanepeye dönmesine yardım etti; dönüş yolunda dengesini kaybedince neredeyse onu kaybediyordu ve kontrolden çıkmaya başladılar. Onu kanepeye yönlendirmeyi başardı ve bacağı deriye çarptığında çığlık attı.

On dakika sonra, kadının gevezeliklerine rağmen adam uyumuştı. Onunla birlikte oturdu ve ilk bebeğini kucağına alan yeni bir anne gibi nefes alışını izledi; bir gözü de Duke'un öfke nöbetini izlediği televizyondaydı. Bundan tek bir şey çıkarmıştı: Duke'un adamları onları yakalarsa öldürüleceklerdi.

Jimmy'yi uyandırmaya çalıştı, omzunu hafifçe sallayarak ona olanları anlattı. Zar zor cevap verdi, gözlerini kırarak açtı ve sonra tekrar gitti.

Becky Welsh'in ne yapacağını bilmiyordu, bu yüzden bir hemşirenin ne yapacağını düşündü ve yirmiden fazla

Yıllarca televizyon karşısında oturduktan sonra yaraya bakmaya karar verdi.

Jimmy'nin üzerinde atletinden başka bir şey yoktu ve sırtüstü uyuyordu, bu da işini kolaylaştırıyordu. Üzerinde hâlâ büyük bir ilk yardım bandajı vardı; bandajın dışı beyazdı ama daha derine baktığında, bandajın epeyce kan emmiş olduğunu görebiliyordu.

Yaraya bakmaya karar verdiğinde, önce yaşlı adamın çamaşır dolabına gitti ve en temiz çarşafını buldu. Bunun yeterince iyi olmadığından emin olunca, çarşafı bolca bulaşık deterjanıyla elde yıkadı, sonra kurutucuya attı ve kururken gidip biraz daha televizyon izledi.

Kuruduktan sonra en büyük kısmını katlayarak yeni bir sargı bezi yaptı ve uçlarını kopararak bağladı. Her şeyin oldukça profesyonelce olduğunu düşündü.

Jimmy derin bir uykuya dalmıştı. Onu nazikçe uyandırmaya çalıştı ama bu kez gözlerini açmadı. İyi ki de açmamış, diye düşündü. İlk yardım bandajının bağlarını kesmek için bir makas kullandı ve sonra dikkatlice sıyırdı. Yara gerçekten kötü, fazla pişmiş bir pizzaya benziyordu, çok fazla domates sosu ve akıcı sarı peynir adaları olan türden; ortadaki yüzey kanla nemliydi, ancak kenarlara doğru kurudu. Bacağın kendini iyileştirmeye çalıştığı yaranın kenarı da biraz pizza kabuğuna benziyordu.

Bunu bilmiyordu ama McCall'un vurduğu şerif yardımcısı .40 kalibrelik bir tabancada polis mermisi kullanıyordu ve mermi işini yapmıştı. Giriş yarası Becky'nin küçük parmağından daha büyük değildi ama çıkış yarası bir dolarlık banknotun yarısı kadardı.

İlk yardım çantasından hâlâ birkaç küçük sargı bezi vardı ve onlardan birine biraz antiseptik merhem sürüp yaranın üst kısmına fırçaladı. Jimmy boğazından kısık bir ses çıkardı, tam bir inleme sayılmazdı, o da durdu ve sonra tekrar başladı. Neredeyse bitirmişti, ortadan dış kenara doğru çalışıyordu ki çok sert itti. Yaranın kenarındaki kabuk kırıldı ve başparmak büyüklüğünde sarı bir irin kıvrımı fışkırdı, neredeyse bir kutudan çıkan tıraş kremi gibi.

Ve sıcak bir yaz otoyolunda ölmüş bir hayvanın kokusuna benzer bir koku yayıldı.

Yüksek sesle "Olamaz" dedi ve banyoya koşup tuvalet kâğıdı aldı ve geri dönüp yarayı sildi, ama sonra çürümenin giderilmesi gerektiğini hissederek yaranın üzerine bastırdı ve daha fazla irin çıktı ve sonunda biraz mor kan geldi.

Bir süre yaraya baktı, sonra mutfığa gidip gümüş çekmecesinden bir çatal aldı, geri getirdi, antiseptik sürdü ve çatallardan birini kullanarak yaranın başka bir kenarına bastırdı. Çatladığında daha fazla irin aktı. Bu sefer buna ve kokuya hazırды ve yaranın etrafında metodik bir şekilde çalıştı, sarı veya şiş görünen kısımları topladı. İş bittiğinde, küçük bir jöle kavanozunu dolduracak kadar irin çıkarmıştı.

Çok fazla irin.

Elindeki tek şey kan olduğunda, antiseptikle çalışmaya devam etti, yarayı tekrar sildi, sonra temiz çarşafarla bağladı. Bütün kirli bandajları ve tuvalet kâğıtlarını çöpe attı ve geri dönüp Jimmy'ye baktı.

Hâlâ uyuyordu ama uyku bir şekilde daha kolay görünüyordu.

- - -

YARIM SAAT SONRA ilgili TV kanalları arasında gezinirken bir helikopter görüntüsü buldu; görüntü, arama çalışmalarının bir parçası olan bir çiftlik evine doğru tepeye tırmanan bir kamyonu takip ediyordu.

Kamera çiftlik evini de çekime dahil etmek için biraz geri çekildiğinde şok oldu ve bir mil kadar ötede, yolun aşağısındaki bir çiftlik evinin önünden geçtikleri belirgin mavi siloları gördü.

Soldan sağa doğru kısa bir tane, sonra iki tane çok uzun, sonra bir tane daha kısa ve bir tane de orta büyüklükte silo vardı.

Polisler siloların diğer tarafındaydı ama onlara doğru geliyorlardı.

Dedi ki, "Jimmy. Jimmy, uyanmalısın."

Jimmy gözlerini açtı ve inleyerek, "Dostum, canım yanıyor." dedi.

"Yine de daha iyisin. Bir süre baygınlık geçirdin, ben de bacağını temizledim. Temizledim. Sanırım şimdi iyileşiyorsun."

"Tanrım, çok acıyor," dedi. "Kaç tane hapımız kaldı?"

Oturma odasının zemininde sürünerek hap şişelerine gitti, OxyContin şişesine baktı ve "Üç" dedi.

"Bana iki tane ver."

"Bence bir tane daha iyi olur."

"İki tane lazım," dedi. "Bir yer bulmam lazım..." Dili dışarı fırladı, kuru dudaklarının üzerinde gezindi. "... daha fazlasını bulacak bir yer bulmalıyım."

Ona bir bardak suyla birlikte iki tane verdi ve "Jimmy, her yeri arıyorlar ve bir helikopter vardı ve, kahretsin, Jimmy, hemen yan taraftalar. Bizi bulacaklar. Gitmemiz gerek."

Adam bir an ona baktı ve anlamadığını düşündü, sonra basitçe "Tamam" dedi.

Tüm yiyecekleri, birkaç battaniyeyi ve bir su testisini yaşlı adamın eski kırmızı bir Dodge olan kamyonetine götürdü. Yolcu koltuğunu gidebildiği kadar aşağı indirdi, sonra Jimmy'nin yaşlı adamın pantolonunu giymesine ve kapıdan çıkmasına yardım etti. Çamurluktan aşağı inen merdivenler en kötü kısımdı, ama dışarı çıktıktan sonra oldukça iyi zıpladı.

"Çok daha iyi görünüyorsun tatlım," dedi Becky.

"Yine de canım çok yanıyor," dedi Jimmy. Yüzü o kadar solgundu ki neredeyse yeşile dönmüştü.

Kamyona binmesine yardım etmek zorunda kaldı ve içeri girdiğinde, "Başka bir şey alayım mı?" diye sordu.

Jimmy bir dakika düşündükten sonra, "Diğer kamyonu ahıra götür ve kilitle. Belki buraya gelirlerse onun evde olmadığına karar verirler ve bu kamyonu aramaya gelmezler."

Başını salladı ve Townes'un siyah kamyonuna koşup ahıra sürdü, dışarı atladı, ahırın kapısını açtı ve kamyonu içeri sürdü. Kapıyı kapattı ve yaşlı adamın kamyonuna geri döndü.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Gidelim mi? Güneye mi gidelim? Saklanalım mı?" "Bu geceye kadar saklanın. Bir yer buluruz, sonra da

Buraya. Parayı getirdin mi?"

"Evet, bütün para bende."

- - -

Kamyonu geri döndürdü ve tepeden aşağıya doğru hızla indiler. Kuzeybatıda, kırsal alanın üzerinde daireler çizen bir helikopter görebiliyordu. Peşlerinden gelmeyeceğini umuyordu.

Siloların bulunduğu çiftlik evinden uzaklaştı, en dar yollardan ve en dar izlerden gitti. Ne zaman bir tümseğe çarpsa Jimmy inliyor, o da "Özür dilerim," diyor, Jimmy de "Devam et," diyordu.

Belki üç mil gitmişlerdi ki, bir tepenin zirvesini aşarlarken Becky yamaçta eski bir çiftliğin kalıntılarını gördü, ev temellerine kadar yanmış, müştemilatı çökmüştü.

Araba yolu otlarla kaplıydı.

Ama asıl mesele, evin kuzey tarafındaki ağaçlık alanın hâlâ ayakta olmasıydı. "Sanırım bir yer buldum." dedi.

Koltuğa yığılmış olan Jimmy kendini yukarı itti ve "Nerede?" diye sordu.

"Buradan geri dön ve ormanın arka tarafına saklan. Geri dönüp bakmazsan bizi asla göremezsin."

"Sadece birkaç saat sürecek," dedi Jimmy. "Hadi yapalım şu işi. Haplar etkisini gösterene kadar bu lanet yola daha fazla katlanamam."

Araba yoluna saptı, yıkık binaların kalıntılarının yanından geçerek ormanlık alana açılan sokak benzeri bir çukura girdi ve sonra ormanlık alanda daha da derin bir çukur buldu. Arabayı dikkatlice içine sürdü ve dışarıyı göremedi. Sıkışıp kalmaktan korkuyordu ama olan olmuştu. Motoru durdurdu ve "Sanırım iyiyiz" dedi.

Jimmy bir süre yanıt vermedi, sonra "Lanet olası helikopter bizi görebiliyor" dedi.

"Pek iyi değil."

- - -

Ama yine de endişelendi ve Jimmy tekrar uyuyakalmış gibi görüldüğünde onu bir battaniyeyle örttü, kamyondan indi ve terk edilmiş çiftlik evinin etrafına baktı.

Değerli olan her şey sökülüp atılmıştı ama ek binalardan birinin arkasında, kiremitlerin altına konulan türden üç eski rulo katranlı kağıt buldu. Bu şey o kadar eskiydi ki açılmaktan daha kolay kırılıyordu ama sonunda sabırla birkaç uzun şerit kopardı ve kamyonetin üzerine örttü.

İşini bitirdiğinde kamyonet ham bir toprak yığını gibi görünüyordu; havadan bakıldığında görünmez olması gerektiğini rahatça düşündü.

Kamyonete geri tırmandı; Jimmy horluyordu. Oturdu ve düşünmeye çalıştı ama aklına hiçbir şey gelmedi.

Keşke yaşlı adamın televizyonu olsaydı diye düşündü. Çok güzel bir şeydi.

Bir süre sonra hava karardı.
Ve soğuk.

- - -

Welsh ve Sharp kaçtıktan BİR SAAT SONRA, Shrake ve Boykin yaşlı adamın evine doğru uzun tepeyi tırmanmaya başladılar. Direksiyondaki Boykin, "Saklanıyor olsaydım, burayı alırdım," dedi.

"Bunu Jenks'in evinde de söylemiştin."

"O da öyle," dedi Boykin. Tepenin üstünden çiftlik bahçesine geldiler ve Boykin, "Gerçekten terk edilmiş görünüyor," dedi.

"Ben David S. Gates," dedi Shrake, elindeki listeyi okuyarak. Bardaklıkta duran telefonunu eline aldı ve Gates'in telefon numarasını tuşladı. Telesekretere yönlendirildi.

Shrake, "Ona birkaç kez korna çal," dedi. Boykin bir dakika kornaya bastı ve bir dakika bekledikten sonra tekrar kornaya bastılar.

"Evde kimse yok," dedi Boykin.

"Geri geleceğiz. Üç yerimiz daha var," dedi Shrake.

Boykin toprak yolda yarım bir U dönüşü yaptı, sonra geri kalanını yapmak için geri gitmek zorunda kaldı ve Shrake, "Kenara çek. Çıkmama izin ver."

"Neden?" Boykin sorduğu gibi kenara çekti.

Shrake, "Çünkü ben bir dedektifim, sen değilsin," dedi. "Tüfeğini arkadan çıkar, arabanın arkasına geç ve camları kapat."

Boykin söyleneni yaptı ama arabanın arkasına geçip evin pencerelerini gözetledikten sonra, "Ne?" diye sordu.

Shrake tabancasını çıkarmıştı. "Şuraya bak, şu çizikler... neye benziyor?"

Boykin baktı; araba yolu taş ve toprak karışımıydı ve yan kapıdan çok uzak olmayan bir yerde, bir kulübeye doğru giden bir sürtünme çizgisi görebiliyordu. "Sanki biri bir şey sürüklemiş, ceset gibi bir şey," dedi Boykin. M16'yı pencerelere doğru kaldırdı ve tam otomatik konuma getirdi. "Bakacak mısın?"

"Beni vurmalarına izin verme," dedi Shrake. "Bir gözün de ahırda olsun."

"Shrake? Götlük yapma. Virgil'i ara - en azından bu tarafa doğru eğilmesini sağla."

Shrake durakladı, sonra başını salladı ve Virgil'i aradı. Virgil, "Biz de tam Güller'in evine dönüyorduk. İki dakika içinde orada oluruz."

"Bir şey olmayabilir," dedi Shrake.

"Ama hiçbir şey olmayabilir de."

Shrake telefonu bir kenara bıraktı ve yavaşça yanlara doğru yürüdü, önce evi, sonra ahır izledi, herhangi bir hareket belirtisi aradı ama burası ona ölü gibi geliyordu ve bu özel his onu asla hayal kırıklığına uğratmamıştı. Eğer bir binanın içinde biri nefes alıyorsa, bunu genellikle hissedebilirdi - pek çok polis hissedebilirdi.

Boykin seslendi, "Dostum, sakın ol ..."

Shrake evi geçmişti ve şimdi kulübeye giden yolu yarılamıştı. Evin arka tarafındaki yeni bir pencere sırası şimdi ona açılıyordu ve "Ahır izle," diye seslendi ve evin pencerelerini izleyerek kulübeye doğru ilerledi.

Orada David S. Gates'in cesedini buldu.

Gates'in eli, Shrake'in geç dönem ölüm katılığı olarak tanımladığı, vücudun gevşemeye başladığı sıkı bir pozisyonda donmuştu. Yani bir süredir ölüymüş.

Boykin arabadan, "Ne?" diye bağırdı.

Shrake, "Bir ceset buldum." diye cevap verdi.
Sonra tankı gördü ve bağırdı, "Ve bir tankımız var." "Ne?"

- - -

VIRGIL geldiğinde Shrake hâlâ kulübedeydi ve Boykin arabadan inip ön bahçedeki büyük meşe ağacının yanına gitmişti; buradan evin önünü ve uzak tarafını görebiliyordu, Shrake ise arka ve yakın tarafı izliyordu. Virgil telefondaydı ve Shrake, "Bütün pencereler kapalı. Kaçak yok. Hiçbir yaşam belirtisi yok."

"Tamam. Jenkins ve ben Jenkins ve ben yan kapıdan giriyoruz. Bizimle kal."

Pompalı tüfeklerle içeri girdiler. Yan kapı kilitli değildi. Jenkins önden gitti; hemen içeride, evin dört basamak yukarısına çıkan bir merdiven ve bodruma inen başka bir merdiven buldular. Virgil alt sahanlığa indi, karanlık, dağınık mahzene baktı; eski kömür, kir ve patates kokusunu alabiliyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Virgil sordu.

"Bodrumu temizlemek istiyorsan merdiveni tutabilirim."

Virgil tüfeğinin namlusuyla önden giderek dikkatlice merdivenlerden aşağı indi. Merdivenlerin dibinde, çekme ipiyle çalışan çıplak bir ampul buldu; ipi çekti ve biraz ışık aldı. Bodrumun bir duvarında düzensiz bir alet yığını, çivi, vida ve civata kutuları olan bir çalışma tezgahı vardı; diğer duvarlar her türlü ıvır zıvırla dolu raflarla kaplıydı - kırık çapalar ve tırmıklar, kar kürekleri, gaz tenekeleri. Raflardan biri eski top kavanozlarıyla doluydu, hepsi de boştu.

Sağ tarafında kapalı bir kapı vardı, silahın namlusuyla ilerleyerek ayağıyla kapıyı itti ve annesinin seveceği bazı antikalar da dahil olmak üzere daha fazla ıvır zıvır buldu: çömlekler ve kaymaklıklar, eski bir tavuk sulama tenekesi, birkaç hırpalanmış görünümlü hortum, dış mekan uzatma kabloları. Bir sürü böcek ve örümcek dışında canlı bir şey yoktu.

Bir rafın altında kapalı bir fare kapanı görünüyordu.

"Temiz" dedi.

- - -

Evin geri kalanını temizlemek için ON DAKİKA harcadılar, sonra Virgil Duke'u aradı, o da önsöz söylemeden, "Bir şey buldunuz mu?" diye sordu.

"Evet, öyle yaptık," dedi Virgil.

- - -

Jenkins, Shrake ve Virgil oturma odasına bakarken, BOYKIN trafiği yönlendirmek için dışarıda kaldı. Kan ve irinle ıslanmış bandajlar, birkaç boş hap şişesi, bir sürü bira şişesi, çeşitli abur cubur ambalajları ve bir yığın gay porno filmi buldular. Televizyon hâlâ açıktı ve havadan çekilmiş bir görüntüde, çakıllı bir yolda toz bulutu saçarak ilerleyen bir dizi polis ve askeri araç gösteriliyordu. Heyecanlı bir muhabir şöyle diyordu: "...henüz doğrulanmadı ama bize söylenene göre devlet ajanları Welsh ve Sharp'ı küçük Arcadia kasabasının güneyindeki bir evde kısırmış olabilir."

Virgil, "Ah, dostum." dedi.

Karnavalın gelmesini beklerken Virgil ahır kontrol etti ve Townes'ların pikabını buldu.

"Gates'in kamyonetini almışlar. Ve çok zamanları oldu," dedi Virgil.

- - -

ON DAKİKA SONRA, Duke ve Muhafız yarbayı önce kulübedeki cesede, sonra da oturma odasına baktılar -diğer herkes dışarıda tutulmuştu- ve sonra albay Virgil'e, "Çok kısa kelimeler kullanarak ve yavaşça konuşarak bana tüm bunların ne anlama geldiğini anlat," diye sordu.

Virgil, "Shrake'in bu konuda benden daha fazla deneyimi var ve Bay Gates'in cesedinin ölüm katılığının ileri bir aşamasında olduğunu söylüyor," dedi. "Ölümden üç ya da dört saat sonra katılma başlar ve iki gün ya da biraz daha fazla sürebilir, özellikle de hava soğuksa ve ceset Bay Gates'in öldürülmesinden bu yana dışarıda kalmışsa. Eğer içerideyse

Daha sonraki aşamalarda, muhtemelen Townes'ları öldürüp mısır tarlasını terk ettikten hemen sonra öldürüldü. Muhtemelen buraya geldiler."

Duke şaşkınlıkla etrafına bakındı ve sonra, "Ama ... bu yardımcı olmuyor. Asıl soru, ne zaman gittiler? Townes'ları öldürdüklerinden beri ölüyse . Meksika'da olabilirler."

Virgil, "Hiç sanmıyorum," dedi. "Bu bandajlar ... Jimmy oldukça sert vurulmuş. Çok fazla kan var ve kötü bir enfeksiyon kapmış. Sanırım gideli çok olmadı, belki de arama yapıldığını görünce kaçmışlardır. Sanırım Jimmy'nin başı büyük dertte."

"Güzel," diye homurdandı Duke. Sonra, "Bütün bunlar da ne böyle?" *The Isle of Men* adlı DVD kutusunu eline aldı.

Virgil sırtarak, "Neye benziyor?" diye sordu. "Bir tür ... homoseksüel ... korkunç ... gibi görünüyor. İyi keder."

"Evet, burada bir sürü var. Muhtemelen televizyon dolabında yüz tane vardır," dedi Virgil.

"Yani ?"

"Bu Bay Gates'in."

Duke, "Huh," dedi ve DVD'yi bıraktı. "Eh, her gün bir şey öğreniyorsun."

Albay, "Eğer bir gecedir buradalarsa, yirmi dört saatten fazla bir süredir yoklar demektir ve bu da muhtemelen ağı aştıkları ve herhangi bir yerde olabilecekleri anlamına gelir. Ama iki gece de buradaysalar, muhtemelen hâlâ buralardadırlar. Her yerde dolaşan ve gördükleri her aracı durduran insanlarımız var."

Virgil: "Korktuğum şey yine saklanmış olmaları. Dün gece yola çıktılar, on mil gittiler ve sonra"-odanın etrafını işaret etti-"tekrar yaptılar."

"Oh, beni bir çit direğiyle becer," dedi albay. Duke:

"Hey. Dil."

Albay onu görmezden geldi. "Olay yeri inceleme ekibinizin kanın ne kadar eski olduğunu bulmasının bir yolu yok mu? Ne kadar zamandır kuruyor? Yani ..."

Virgil bunun aslında televizyondaki gibi çalışmadığını, laboratuvar testlerinin biraz zaman alacağını ve çoğunlukla

testler sonuçlandığında alakasızdı.

Albay sordu: "Neden başparmaklarını bandajlardan birinin içine sokmuyorlar? Eğer kanlı çıkarsa ..."

Virgil omuz silkti: "Bilmiyorum. Belki bunu yapabilirler. Çabucak burada olurlar."

- - -

DIŞARIDA SİRK YENİDEN BAŞLAMIŞTI. İki helikopter evin etrafında dönüyordu ve bir dizi TV kamyonu tepenin dibindeki yola yığılmıştı.

Virgil Duke'e, "Onlara söylememi ister misin?" diye sordu.

Duke, "Virgil, benden hoşlanmadığını biliyorum, siz şehirli insanlar gibi benim bir pislik olduğumu düşünüyorsun. Ve itiraf etmeliyim ki, seni o kadar da umursamıyorum, bu yüzden sana söylemeliyim ki, tüm bunlar göz önüne alındığında, teklifini takdir ediyorum, çünkü acıtması gerektiğini biliyorum. Ama evet. Onlara anlatmanı istiyorum."

VIRGIL garaj yolunun sonuna kadar gitti ve yolun kenarında durdu. Kamyondan inmeden önce cebinden cep telefonunu çıkardı, bir hesap makinesi çıkardı, hızlı bir hesaplama yaptı ve avucunun içine sayıyı yazdı. Medya mensupları tepeden inen herkesi izliyordu, bu yüzden Virgil kamyondan inip yolun ortasına doğru yürüdüğünde ve ellerini "İsa'ya gelin" anlamında kaldırdığında, aç bir antilop sürüsünden farksız bir şekilde üzerlerine üşüştiler.

Konuşmasını basit tuttu: Bare County şerif ofisi ve Minnesota Ulusal Muhafızları ile birlikte ücra çiftliklerde sistematik bir araştırma yapan eyalet ajanları, vurulmuş bir erkek cesedi bulmuşlardı. Ayrıca evin Oxford kredi birliğini soyan kaçaklar tarafından saklanma yeri olarak kullanıldığına dair işaretler bulmuşlardı; bu işaretler arasında kana bulanmış sargı bezleri de vardı ve bu da araştırmacıları soygunculardan birinin ciddi şekilde yaralandığına inandırdı.

TV muhabirlerinden biri "'Kaçaklar' derken Becky Welsh ve James Sharp'ı kastediyorsunuz, değil mi?" diye sordu.

Virgil, "Bu olaylara karışmış olabilecekleri ya da olamayacakları konusunda onlarla kesinlikle konuşmak istiyoruz" dedi. Virgil, kurbanın kimliğinin henüz tespit edilmediğini ve tespit edildiğinde de yakınlarına bildirilene kadar isminin açıklanmayacağını sözlerine ekledi. Bu rutin bir polis konuşmasıydı ve hiçbir itiraz almadı.

Kalabalıktaki yarım düzine gazete muhabirinden biri olan Ruffe Ignace, "Virgil, Sharp ve Welsh'in ne zaman öldürüldüğüne dair bir fikrin var mı?" diye sordu.

Çiftlikten ne kadar uzağa gitmiş olabilirler?"

Virgil, "Tam olarak söyleyemem ama muhtemelen önceki geceyi, belki de dünü çiftlikte geçirdiklerini ve dün gece ile bu öğleden sonra arasında bir zamanda ayrıldıklarını düşünüyoruz," dedi.

Bir TV muhabiri "Yani Galler ve Sharp olduğunu mu söylüyorsunuz?" diye sordu. "Hayır. Ben Bay Ignace'ın sorusunun özüne cevap veriyordum.

Virgil, "Kaçaklar gittiğinde," dedi.

Ignace televizyon muhabirine, "Evet, aptal. Ve ben konuşurken çeneni kapalı tut."

Muhabir, "Hey, canlı yayındayız." dedi.

Ignace, "Ben de öyle." dedi. Virgil'e: "Siz polisler her yerde sürünüyorsunuz ve eğer uzağa gitselerdi ... birileri onları durdururdu ya da ateş edilirdi. Demek ki yakındalar."

Virgil, "Ruffe, bu tam olarak bir soru değil ama öyleymiş gibi davranacağım ve cevap verebilmeyi çok isterim. Gitmelerinin çok uzun sürdüğünü sanmıyoruz ama dün gece, sabahın dördünde gizlice çıkıp aracın ışıklarını söndürdülerse ve hava aydınlanana kadar saatte yirmi mil hızla çok dikkatli bir şekilde sürdülerse ... bu kırk mil falan eder. Formülü biliyorsunuz: pi çarpı yarıçapın karesi. Yarıçap kırk mil ise, bunun karesini alın, bin altı yüz elde edersiniz ve bunu pi ile çarparsınız . . ." Virgil elini alnına götürdü ve sanki hesap yapıyormuş gibi gözlerini yukarı çevirdi. "Yaklaşık beş bin yirmi altı nokta, uh, nokta elli dört mil kare. Bu çok büyük bir alan, bizim sorunumuz da bu. Elbette en büyük korkumuz, buradakine benzer bir durumla başka bir sığınağa taşınmış olmaları."

"Daha fazla ölü insan demek istiyorsun," dedi

Ignace. "En büyük korkumuz bu," dedi Virgil.

Virgil'in cevapladığı ya da geçiştirdiği birkaç soru daha oldu ve ardından kameradaki her TV muhabirinin bir soru sormasına izin verme ritüelinden geçtiler, çoğunlukla tekrarlayan sorulardı, böylece kameramanlar onların sorarken ve Virgil'in cevaplarken bir görüntüsünü alabilecekti.

Virgil, "İşimiz bitti," dedi ve Jenkins'in beklediği kamyonetine doğru yürüdü. Yolun yarısında Ignace onun sözünü kesti ve şöyle dedi:

"Son derece güvenilir bir kaynağım var.

Stillwater'da Sharp ve Welsh'in soygundan sonra nereye gitmiş olabileceğine dair bir odak grubu oluşturduğunuzu söylemişti. İki yüz kişi başka yerlere bakarken sen ve diğer üç kişi burayı buldunuz ve hiçbir şey bulamadınız. Bu oldukça ilginç bir hikâye, Virgil."

"Şu anda bu konuda gerçekten konuşamam," dedi Virgil.

Ignace, "İhtiyacım olan tüm bilgilere sahibim ve benimle daha sonra konuşacağını söylemezsen yarın sabah bu konuda yazacağım," dedi.

"Eğer benimle daha sonra konuşursan, o zamana kadar beklerim."

"Sen istediğini yaz," dedi Virgil, "ama bunu yarın sabah yazarsan ve birlikte çalışmak zorunda olduğum insanları kızdırırsa, o zaman bu konuyu daha sonra konuşurum ... ama seninle değil. Kanal 3 ve *Pioneer Press* ile konuşurum."

Ignace, "Bu tavrı takınmanız çok yazık, çünkü bu, kararı şehir masasındaki prodüksiyon delisi moronların ellerine bırakmam gerektiği anlamına geliyor," dedi. "Eğer sadece sen ve ben bir anlaşma yapıyor olsaydık ..."

Virgil, "Bak ne diyeceğim, sen bekle, patronlarımla görüşebilirsem seninle sonra konuşurum. Eğer yapamazsam, o zaman elindekileri bensiz yazarsın. Ama konuşmaya çalışacağım."

Ignace bunu bir an düşündü ve sonra "Anlaştık," dedi ve uzaklaştı.

- - -

Kamyona geri döndüklerinde Jenkins, "Terli bir iş," dedi ve Virgil, "Evet," diyerek arkadaki soğutucudan bir Diyet Kola çıkardı.

Jenkins, "Davenport aradı ve ne yaptığını sordu. Ona televizyonu açmasını söyledim. Her neyse, müsait olduğunda aramanı istiyor."

Virgil aradı ve Davenport dedi ki, "Basın toplantısında iyi iş çıkardın. Samimi ama bilgilendirici değil."

"Teşekkürler."

"Shrake'e Gates'in oradaki cesedi fark etme şeklinden dolayı takdir edileceğini söyledim."

"Tamam. Ve dinle, seninle konuşmak güzeldi. Daha sonra tekrar temasa geçeceğim."

"Virgil: Seni döven şu adam, Duane McGuire. Annesinin Sleepy Eye'daki hurda dükkanında saklanıyor."

"Sleepy Eye mı? Yirmi dakika uzaklıktayım. Bana adresi ver."

Davenport, McGuire hakkındaki bilginin, McGuire'ı Sleepy Eye'daki bir marketten bir çanta dolusu birayla ayrılıp annesinin evine dönerken gören muhbir ağından geldiğini söyledi.

- - -

BOYKIN'ı devriye arabasıyla bıraktılar ve Shrake kendini Virgil'in 4Runner'ının arka koltuğuna sıkıştırdı. Shrake, "Elimizde hâlâ çalışacak bir şey yok," dedi.

Virgil, "Biliyorum," dedi. "Duane evdeyse, küçük bir skeç sahnelemeliyiz."

- - -

Yolda skeç üzerinde çalıştılar; kuzeyden kasabaya geldiler, 14. Otoyolu kestiler ve Ana Cadde'den aşağı indiler, Martha's Flea Market Creations'ı gördüler, ön vitrininde birkaç lamba olan küçük, salaş bir dükkandı. Bloğun etrafından dolaştılar, dükkanların arkasından geçen yarım yamalak toprak bir sokağa döndüler ve arka girişi gördüler.

Virgil, "Muhtemelen oradan koşarak çıkarlar," dedi.

Jenkins, "Ben alırım," dedi.

"Sakin yaralanma," dedi Virgil.

Virgil, Sleepy Eye'ın oldukça müreffeh bir yer olduğunu, bir demiryolu kasabası olduğunu, üç ya da dört bin kişinin yaşadığını düşündü. Soğuk bir Nisan gününde fazla hareket yoktu. Shrake ve Virgil Martha'nın evinin önüne gittiler ve arabayı park edip dışarı çıktılar.

Bir kapıdan geçerken her zaman gergindir ... ama geçtiler, Virgil kapıyı itip açarken tepelerinde bir zil çaldı. Martha orada oturmuş, cam kaplı tezgâha yaslanmış, bir magazin gazetesini okuyordu.

Bir çeşit gazete. McGuire elinde mısır ekmeğine benzeyen bir parça bulunan bir tabakla arka taraftan odaya giriyordu. Gözleri Virgil'inkilerle buluştu ve tabağı bırakıp koşturaya başladı. Virgil "Dur" diye bağırdı ve Martha "Aman Tanrım. Polis, polisi ara" diye bağırdı ve Virgil iç kapıdan içeri girdi, Shrake de üç adım gerisindeydi.

Virgil açık olan arka kapıdan gelen ışığı görebiliyordu ve kapıdan içeri girdiğinde McGuire'ı toprakta oturmuş, ellerini yüzüne kapatmış, Jenkins'i de başında dikilirken buldu. Jenkins, "Direndi." dedi.

McGuire, "Mmmpph." dedi.

Virgil yanına çömeldi, Jenkins'e baktı ve "Kelepçeleri takın" dedi. McGuire'a, "Birinci derece cinayete iştirak, polis memuruna ağır saldırı ve benzeri suçlardan tutuklusun" dedi.

McGuire ellerini indirdi ve "Ne?" dedi. Burnundan ağır bir şekilde kan geliyordu ve o anda Martha koşarak dışarı çıktı, elinde uzun ince namlulu, 22 kalibrelik çok eski bir tabanca vardı. Tabancayı beceriksizce salladı ve "Herkes-" dedi.

Shrake kadının alnına vurup yere düşürdü, sonra Jenkins onu çevirip bir çift kelepçe daha takana kadar silahın üzerinde durdu.

Virgil McGuire'a, "Annem de bir polis memuruna ağır saldırı suçundan tutuklu," dedi.

Martha inledi ve sonra "Polis" diye bağırdı.

Shrake onun yanında diz çöktü ve "Biz polisiz. Oğlunuzu televizyonda gördüğünüz tüm bu cinayetlerden ve pisliklerden dolayı tutukluyoruz."

"Ne?"

McGuire saçmalamaya başladı. "Tanrı aşkına, benim hiçbir cinayete ilgim yok. Royce sana bunu söyledi mi? Tek yaptığımız seni biraz hırpalamaktı, o kadar, sadece bir kavgaydı."

Martha ağlamaya başladı ve "Başım, başım" dedi.

Shrake, "Muhtemelen onu hastaneye götürmeliyiz," dedi. "Ona kolayca vuracak zamanım olmadı."

Virgil, "Tamam hanımefendi, sakın olun, orada oturun. . ."

Sleepy Eye devriye arabası sokağa girdi ve bir polis indi, bir eli tabancasındaydı ve Jenkins, "Kahretsin," dedi ve kimliğini çıkarıp bağırdı, "BCA, BCA ..."

McGuire, "Annem yaralandı." dedi.

Virgil: "Bunun için çok üzülemem. Beni öldüresiye tekmelemeye çalıştığınız için hâlâ canım yanıyor."

"Seni öldürmeyecektik dostum. Sadece biraz pataklayacaktık."

"Murphy'nin ölmemi istediğini duydum," dedi Virgil.

"Hayır, hayır, kimse senin ölmeni istemedi."

Jenkins sessizce, "Polis." dedi.

Virgil McGuire'a, "Saldırıdan tutuklusun. Avukat tutma hakkına sahipsiniz"

Virgil sözlerini bitirdiğinde polis Shrake'le konuşuyordu ve yanına gidip, "Sizi arayacak vaktimiz olmadığı için üzgünüz ama kaçmasından korktuk. Birkaç dakika önce nerede olduğunu öğrendik. Bare County'de arama yapıyorduk."

Polis iri yarı bir adamdı, kafasında çok az saç vardı; McGuire'a baktı ve "Duane, bütün bunlara sen mi bulaştın?" dedi.

"Hayır dostum, ben sadece ... Ah, kahretsin."

"O ve bir arkadaşı Bigham'da beni dövdüler," dedi Virgil. "Biz ona Mirandize edemedenden itiraf etti, ağzından kaçırdı. Bu yüzden onu Bare County'ye götürüp hapse atacağız."

"Martha ne yaptı?" diye sordu polis.

"Oğlunu kovaladığımızı gördü ve elinde bir silahla koşarak geldi. Muhtemelen neler olduğunu yanlış anladı." "Tutuklandı mı?" diye sordu polis.

"Şimdilik onu tıp merkezine götüreceğiz. Ondan sonra ne yapacağımız biraz Duane'e bağlı. Ve tabii ki Martha'nın kendisi için söyleyecekleri."

- - -

YAPILMASI GEREKEN EVRAK İŞLERİ, DOLDURULMASI GEREKEN
FORMLAR VE DİKKAT EDİLMESİ GEREKEN HUSUSLARLA
BERABER BİKTİRİCİ BİR TÜR TUTUKLAMA VARDIR.

McGuire'lar bunların hepsiydi. Tıp merkezindeki bir doktor Martha'nın ağır yaralı olmadığını tespit etti ve Virgil, Martha'nın tutuklama sırasında kendisine ya da dükkanına verilen herhangi bir zarardan devleti sorumlu tutmayacağına dair bir kağıt imzaladıktan sonra onu serbest bıraktı. Bir avukat daha sonra bu kâğıdın baskı altında imzalandığını iddia edebilirdi ama ancak aptal olsaydı: kapıdan silahla girmişti ve vurulmuş olabilirdi.

McGuire tıp merkezinde temizlendi, burnu bantlandı ve atel takıldı ve onu 4Runner'a yükleyip şikayetçi kışını Bare County hapishanesine geri götürdüler.

Avukat istediğini hiç söylememiş, hatta ima bile etmemişti ve Virgil ona Mirandize etmişti, o da tüm bunları anladığını ve daha önce de Mirandize edildiğini söylemişti. Yani Virgil, "Murphy beni dövmen için sana ne kadar verdi?" diye sorduğunda aklanmıştı.

McGuire, "Kahretsin, bilmiyorum," dedi. "Bana vermedi, Royce'a verdi. Ben sadece eğlence olsun diye gittim."

"Bunu anlayabiliyorum," dedi Shrake. "Sadece iyi bir çocuk olayı."

"Bu doğru."

"Yani hiçbir şey almadın mı?" Virgil sordu.

"Royce daha sonra bana yüz dolar verdi. Sanırım daha fazlasını aldı." Onu hapishaneye götürdüklerinde tüm hikâyeyi öğrenmişlerdi:

Virgil bardaki insanlarla görüşmeye başladığında Murphy'nin dikkatini çekmiş ve Murphy hakkında sorular sormuştu. Beklediğinden daha iyi bir cevap almıştı ama fazlasıyla yeterliydi.

Hapishanede daha fazla evrak işi yaptılar ve sonra McGuire bir hücreye geri götürüldü, gardiyan McGuire'ı "Hey, Duane, neler yapıyorsun?" diye selamladı.

McGuire "Aynı bok" dedi. "Dinle, kışımda uyuşturucu falan yok. Sence . . . ?"

"Hiç sanmıyorum," dedi gardiyan.

"Ah, dostum..."

Shrake dışarıda, "Sırada ne var?" diye sordu.

Virgil, "Royce Atkins'i almalıyız, Sharp ve Becky Welsh'i de bulmalıyız. Asıl mesele bu. Murphy, onu birkaç günlüğüne rafta bırakacağız."

McGuire'ı sakladıklarında saat geç olmuştu. Duke hâlâ avdaydı ve Virgil baş şerif yardımcısıyla konuştu, o da kaçakların izinde olabileceklerine dair başka bir ipucu olmadığını söyledi. "Şerif herkesi sizin bulduğunuz çiftliğin etrafına yönlendirdi ve insanlar oradan yola çıkıyorlar. Townes'in kamyonetini bıraktıkları için Gates'in kamyonetiyle dolaştıklarını düşünüyoruz. Eski kırmızı Dodge. Evin etrafında arama yapan iki helikopterimiz var, tespit edebilecekler mi diye bakıyorlar. Şimdilik bir şey yok ve karanlık çökerken ... muhtemelen bu gece de bulamayacağız."

- - -

Hava karardıktan hemen sonra bir HELİKOPTER Gates'in kamyonunun ve terk edilmiş çiftlik evinin üzerinden uçtu. Bir projektör ormanın içinden geçip eski barakaları bir süre inceledikten sonra yola devam etti. Becky ışığın geldiğini duyunca nefesini tuttu ve ilerleyince de bıraktı.

Vuran bıçaklar Jimmy'yi uyandırdı ve Jimmy inleyerek, "Bu lanet bacak beni öldürüyor," ve "Neler oluyor?" dedi.

Sesi berrak geliyordu ve Becky, "Bir helikopter. Tanrım, Jimmy, her şeyi kullanıyorlar. Şimdi uzaklaşıyor."

"Bizi görmedin mi?"

"Hayır, kamyonun üzerine eski bir katranlı kâğıt koydum. Toprak yığını gibi görünüyoruz."

"Güzel. Başka hapımız var mı?" "Bir tane."

Jimmy hapi aldı ve uzun bir su içti, sonra da "Saat kaç?" diye sordu. Kadın, "Yediyi geçiyor. Uzun zamandır burada oturuyoruz." "Hava aydınlanmadan hareket etmeliyiz," dedi. "Güneye doğru gidin, . . . Ohio ya da ... her neyse." "Iowa," dedi.

"Ondan daha uzağa. Ohio ya da ... Kansas. O helikopterler ... bizi kovalayacak helikopter bulamayacaklarını sanıyorlardı."

"Üzerlerinde projektörler var, tıpkı Şehirlerdeki gibi."

"Eğer Şehirlere ulaşabilirsek, kaybolabiliriz," dedi.

"O kadar uzağa gidebileceğimizi sanmıyorum," dedi Becky. "Bu onlara doğru koşmak olur. Bizim kaçmamız gerek."

"Tamam."

Becky, Becky'nin kabul etmesine biraz şaşırmıştı; Becky genellikle patron olmak isterdi. "Sigara ister misin?" diye sordu.

"Tabii ki evet."

Bir paket Marlboro buldu, onun için bir tane salladı ve kâğıt kibritle yaktı. Kendisi sigara içmediği halde duman güzel kokuyordu.

Jimmy bir süre sonra, "Sanırım kendimi daha iyi hissediyorum - bacağıma daha iyi," dedi. Yalan söylüyor olabileceğini düşündü ama başıyla onayladı. "Tek ihtiyacımız olan iyi bir mola. Açık araziye çık ve koş."

Aşağıdaki arazinin bir kısmı neredeyse bomboş. Babam da böyle derdi. Bir keresinde Teksas'a gitmiş ve oranın çoğunlukla boş olduğunu söylemişti. Bizim ihtiyacımız olan da bu."

"Tamam," dedi.

Jimmy, "O parayla başlayarak hayatımız boyunca hazır olacağız," dedi. "Bütün bunlar sona erene kadar sınırı geçmemiz gerekebilir. Buraya geri dönebileceğimizi sanmıyorum."

"Buraya geri dönmek istemiyorum," dedi kadın. Buranın acılığı onu neredeyse boğuyordu. "Burada hiç iyi bir şey olmadı. Eğer güneye inersek ... yaşayacak bir yer buluruz. Sen sakal bırakırsın, ben de saçımı farklı yaparım."

Jimmy, "Kendini daha az güzel yapamayacaksın," dedi.

Bu sözleriyle onu şaşırtmıştı. Hemen bir şey söylemedi, ama sonra biraz daha zorlayarak, "Aslında o kadar da güzel değilim," dedi.

"Evet, öylesin," dedi Jimmy.

Oturdular, adam sigara içti ve sonunda kadın, "Bir kızım olsun isterdim. Yani, birkaç erkek isterdim elbette, ama bir kızım olsun isterdim. Ona öğretebileceğim bir sürü şey biliyorum. Sen de oğlanlara öğretebilirsin."

"Bunu yaparım. Onlara avlanmayı öğretirim," dedi Jimmy.

"Kızlara evle nasıl ilgileneceklerini öğretebilirim," dedi Becky. "Ve yemek yapmayı. Yemek kitabı alabiliriz. Annem, o

yemek yapamıyordum ve umursamıyordum. O kadar çok peynirli makarna yedim ki kokusu midemi bulandırıyor. Ve balık kroket. Dostum, balık kroketten nefret ederim."

Jimmy kıkırdadı ve bir süre sonra, "Nereden geldiğini biliyorum. Makarna ve peynir. Beni ne hasta ediyor biliyor musun? Domates soslu ve mantarlı o küçük kaygan kabuklar. Onlardan elli galon kadar yemiş olmalıyım. Babam o boku sabah, öğlen, akşam yiyebilirdi. Tanrım, evime girsen kokusunu alırsın. O küçük lanet kabuklar."

- - -

Bir süre yemekten konuştular, sonra Becky bir çift Snickers çikolatası buldu ve paylaştılar, sonra Jimmy, "Sence evlenmeli miyiz?" diye sordu.

Becky bir an çiğnemeyi bıraktı, tekrar irkildi, sonra yutkundu. "Bana mı soruyorsun?"

"Şey, evet. Sanırım."

"Peki, tamam. Evet, seninle evlenirim." Güldü ve sonra ellerini çırpı. "Kimsenin bana teklif etmeyeceğini düşünmüştüm."

"Çok güzelsin, biri sana soracaktı. Kesinlikle. Bir sürü erkek."

"Jimmy ..." Ona yaklaştı ve dudaklarından öptü ve yaşlı adamın evindeki porno filmleri düşünmemeye çalıştı. O da onu öptü ve porno filmleri düşünmemeye çalıştı.

- - -

"Ag Murphy'yi öldürerek o işi kabul etmemeliydim," dedi Jimmy. "Bir süre kafamın içine etti, anlıyor musun? Oldukça iyi hissettirdi. İlk kez bu kadar iyi hissettim ve sonra, bilirsin, o zenciye vurmak. Taşaklarıma kadar hissettim. Sanki duramıyordum. . . Ama o işi kabul etmeseydim, burada olmazdık."

"İyi yaptın," dedi Becky. "Burada olmazdık - hala sokakta olurduk ve açlıktan ölürdük. Kimse gitmiyordu

bizi bundan kurtarmak için."

"Evet, bu doğru olabilir," dedi. "Bir sigaran daha var mı?"

"Evlendiğimizde bunu bir kilisede yapmamız gerektiğini düşünmüyorum. Bence bunu büyütmemeliyiz, anlıyor musun? Belki de Teksas'ta ya da Meksika'da bir adama gitmeli ve normal kıyafetler giyip evlenmeliyiz. Eğer bir kilisede yaparsanız, fotoğraflarınızı gazeteye koyarlar."

"Bunu düşünmemiz gerekecek," dedi Jimmy.

- - -

İkinci sigarasını içerken, yanlarına yaklaşan birinin sesini duydu.

"Duydun mu?" diye fısıldadı.

Adam dinledi, çalılarının hışırtısını duydu. "Evet. Silahı aldın mı?"

"Şu anda üç tane var," dedi. Tabancayı koltuğun altında buldu, sonra fısıldadı, "Neredeler?"

"Görünüşe göre önümüzde," diye fısıldadı. "Ne düşünüyorsun?"

"Eğer polislerse, burada olduğumuzu biliyorlar demektir," dedi. "Nasıl?"

"Helikopter olabilir mi?"

Dinledi, sonra fısıldadı, "Tam önümüzde."

Metalik bir tırmalama sesi geldi ve "Bakmam lazım," dedi ve far düğmesine bastı. Yirmi kiloluk bir rakun kamyonun kaputunda oturuyordu, düz ayak yakalandı, bir iki saniye onlara baktı, sonra yan tarafa daldı, büyük çizgili kuyruğu bir baca süpürgesi gibi dışarı çıktı. Işıkları kapattı ve ikisi de kıkırdamaya başladı.

Becky gözleri dolana kadar güldü ve şöyle dedi: "Çok komikti. Çok korktum, neredeyse altımı ıslatacaktım."

Bu onları tekrar güldürmeye başladı.

- - -

KAMYONET SOĞUDU. Konuşmayı bıraktıklarında Jimmy tekrar uykuya daldı ve onun battaniyelerle tamamen sarıldığından emin olduktan sonra kalan battaniyeye sarındı ve uyumaya çalıştı. Çoğunlukla dik oturmak kolay değildi ama gece sessizdi ve o da uyudu.

Uyandığında, battaniye olsa da olmasa da donmak üzereydi. Jimmy hâlâ uyuyordu. O kadar üşümüştü ki motoru çalıştırmaya ve ısıtıcıyı kullanmaya karar verdi; bunu yaptı ve on dakika sonra kamyon tekrar ısınmıştı.

Gecenin geri kalanında ara ara uyudu, ağaç gövdelerini görebildiğini fark edince ayağa kalktı. Şafak vakti. Jimmy hava hâlâ karanlıkken yola çıkmaları gerektiğini söylemişti ama bunun için artık çok geçti. Kamyonda bir gün daha geçirebileceğinden emin değildi; suları vardı ama yiyecek pek bir şey yoktu.

Jimmy'ye döndü ve omzunu sıktı: "Jimmy. Uyan artık. Konuşmamız lazım."

Jimmy uyanmadı. Kadın onu daha sert salladı ve omuzları ileri geri yuvarlandı ama Jimmy uyanmadı. Kadın ağladı, "Jimmy. Jimmy. Uyan, Jimmy."

Jimmy hâlâ uyanmayınca battaniyeyi üzerinden sıyırdı ve bacağındaki bandaja baktı. Bandaj kuruydu ama uzun, vahşi kırmızı enfeksiyon dalları bandajın altından çıkıp normal boyutunun yarısına kadar şişmiş olan bacağında yukarı ve aşağı doğru uzanıyordu.

"Jimmy?" dedi. Jimmy mi? Aman Tanrım, Jimmy, öldün mü, yaşıyor musun?"

VIRGIL erkenden yattı, çünkü yatabiliyordu. Bir süredir gece uykusunu tam alamamıştı ve kendini aptal gibi hissetmeye başlamıştı. Gecenin ilk yarısında ölü gibi uyudu, ama saat beşte gözleri açıldı ve tamamen uyanıktı.

Olmak istemiyordu -birkaç saat daha uyumaktan zarar gelmezdi ama zihni hareket ediyordu ve geri dönemiyordu. Sally'yle ilgili birkaç cinsel fantezi denedi ama tutmadı, bu yüzden Tanrı'yı ve Jimmy Sharp ve Becky Welsh gibi insanları neden yarattığını düşünerek biraz zaman geçirdi.

Tanrı'nın planında nasıl bir rolleri olabilirdi? Bazı insanlar için insanların rastgele öldürülmesi gerektiği için mi insanları rastgele öldürmek üzere buraya konmuşlardı?

Bir gizem. St. Paul'de gördüğü bir tampon çıkartmasını hatırladı: "Unutmayın: İnsanların yarısı ortalamanın altındadır." Jimmy Sharp ve Becky Welsh için anahtarın muhtemelen bu olduğunu düşündü.

Onlar ortalamanın altındaydılar ve Tanrı onları bu şekilde yaratmıştı. Bunun dışında bir şey olmalarına imkân yoktu; televizyonda istedikleri kadar ortalamanın üstündeki insanları izleyebilirlerdi, büyük arabalarla dolaşıp hiç yoktan muazzam paralar kazanıyorlardı ... ya da sadece postanede çalışıyorlardı, ya da tesisatçı veya marangoz olmak için ticaret okuluna gidiyorlardı. Bunu asla yapamazlardı. Doğuştan zor zamanlar ve sorunlarla dolu bir hayata mahkum edilmişlerdi.

Eğer insanlar Becky hakkında gerçeği söyleselerdi, refahı andıran bir duruma ulaşmak için tek yolu kendini seks için satmak olurdu.

Sahip olduğu tek şey buydu. Ahlak bir yana, bu konudaki sorun, muhtemelen kendini satmaktan en iyi şekilde yararlanacak kadar zeki olmamasıydı.

Jimmy'ye gelince, Jimmy'nin hiç şansı yoktu. Çocukken istismar edilmiş, okulda ihmal edilmişti, muhtemelen çivi bile çakamazdı. Ya da bunu yapmak için hırs yaratamazdı.

Virgil bir süre bu konuyu düşündü ve genleri için ailesini kutsadı. Telefon çaldığında neredeyse uykuya geri dönmüştü, ekranı karanlıkta parlak beyaz bir dikdörtgen olarak canlandı.

- - -

Görevli memur gergindi: "Becky Welsh arıyor, David Gates adına kayıtlı bir cep telefonundan arıyor. İzini sürmeye çalışıyoruz."

Virgil ayağa kalktı, düşünebilmek için ayaklarını yere indirdi: "Telefonu ona ver."

Becky geldi. "Alo? Orada kimse var mı? Merhaba. . ."

"Becky, ben Virgil. İyi misin?"

Ağlıyordu. "Tanrım, sanırım Jimmy ölüyor. Bacağından büyük kırmızı çizgiler çıkıyor."

"İçeri gelmelisin. Gerçekten acilen hastaneye gitmesi gerek. Kırmızı çizgiler varsa bacağını kaybedebilir ya da ölebilir. Neredesin?"

"Tam olarak bilmiyorum. Ormanda. Bırakmak istiyorum. İçeri girmek ve insanların peşimizi bırakmasını sağlamak istiyorum. Jimmy'i içeri almalıyım."

"Nerede olduğunu biliyor musun?" Virgil sordu.

"O kasabanın nerede olduğunu biliyorum... hani şu benzin istasyonunun olduğu kasaba. Dün baktığın yerdeyim, çok uzakta değil ama yaşlı adamın evinden biraz uzakta."

Virgil: "Eğer Arcadia'ya gidebilirsen, seninle benzin istasyonunda buluşabilirim. Bir ambulans çağırabilirim. Onu bir helikopterle Şehirlere götürmemiz gerekebilir."

"Tamam. Tamam. Bizi vurmayın," dedi Becky.

"Vurmayacağız. Yarım saat içinde Arcadia'da olacağım. O zamana kadar orada olabilir misin?"

"Kamyondan bir sürü şey almam gerekiyor. . . Helikopterler bizi görmesin diye kamyonun üzerinde bir sürü şey var."

"Bu Bay Gates'in kamyonu mu? Kırmızı bir Dodge mu?" Virgil sordu.

"Sanırım öyle... evet, yaşlı adamın kamyoneti. Aldığımız son kamyonet," dedi.

"Becky: Bunu yapmak zorundasın. Yarım saat içinde benimle benzin istasyonunda buluş. Jimmy'nin hayatını kurtarmanın tek yolu bu."

Tekrar ağlamaya başladı ve "Tanrım ..." dedi ve sonra gitti.

Görevli memur geri geldi ve Virgil "Onu yakaladık mı?" diye sordu. "Ona yaklaşabileceğimizden şüpheliyim. GPS'in izlenmesi gerekiyor

Bu da birkaç dakika sürüyor. Hangi telefon kulesine en yakın olduğunu görebiliriz ama kırsal kesimde bu bize pek bir şey vermez."

Virgil, "Pekâlâ, ama ne bulabileceğinize bir bakın," dedi. "Ben gidiyorum. Ben gidiyorum."

"Kendine iyi bak."

- - -

VIRGIL kot pantolonunu ve botlarını giydi, bir gömlek ve kot ceketini çıkardı, silahını aldı ve kapıdan çıktı, koridorda koştu ve Shrake'in kapısına vurdu. Shrake üzerinde bir tişört ve boxer şortla kapıya geldi ve "Neredeler?" diye sordu.

"Arcadia'da. Becky yarım saat içinde benimle orada buluşacak. Jenkins'i al ve git."

"Duke'u arayacak mısınız? Aramazsan diplomatik bir sorun çıkabilir."

"Evet, onu arayacağım. . . Olabildiğince çabuk."

Virgil aceleyle Duke'un cep telefonunu tuşladı ve anında bir telesekreter servisine yönlendirildi. Telefon kapalıydı. Kamyonuna giderken Bare County şerifinin ofisini aradı, cep telefonuna bakarak koşarken neredeyse bir elektrik direğine çarpıyordu, son anda kurtuldu ve bir şerif yardımcısı geldiğinde kendini tanıttı: "Duke'ün ev telefonuna ihtiyacım var, *hemen şimdi*."

Kamyonetini çalıştırırken numarayı aldı. Numarayı tuşladı ve bir dakika sonra sersemlemiş bir kadın telefonu açtı: "Alo?"

"Bayan Duke?" Virgil bağırdığını fark etti ve sesini alçaltmaya çalıştı. "Ben Virgil Flowers. Kocanızla konuşmam gerek."

Duke telefonu aldı: "Aldın mı?"

"Becky'yle dört beş dakika önce konuştum. Jimmy'nin kurşun yarısından kaynaklanan enfeksiyon yüzünden ölmek üzere olduğunu söyledi. Onu Arcadia'daki benzin istasyonuna götürecekmış. Oradan güneyde, Gates'in olduğu yerdeydi. Yirmi beş dakika sonra onunla buluşacağım. Biraz destek alabilirim."

Duke dedi ki, "Oh, adamım, oh, adamım.

Tamamdır." "Siren yok, ışık yok, onu korkutmayalım."

"Tamamdır. Orada görüşürüz." O gitmişti, Virgil de öyle. İlk on beş mil kadar idare edeceğini ve köpeğini gezdiren bir çiftçi kadına erkenden çarpmasını engelleyebileceğini düşünerek flaşörlerini yaktı. Güneş henüz doğmamıştı ve doğudaki gökyüzüne bakılırsa muhtemelen on ya da on beş dakika daha doğmayacaktı.

İşlerinin bittiğini düşündü. En iyisi, Becky ve Jimmy gerçekten ormanda saklanıyorlarsa ve Becky öyle olduklarını söylediğinde ona inanıyorsa, başka kimse ölmemişti.

Bir Kanada kaz sürüşü, yolun çok yukarısında değil, güzel bir V'de uçuyordu; eğer yürüyor olsaydı, kanatlarını ve bilgilendirici korna seslerini duyabilirdi.

Kahretsin, diye düşündü. Yaşamak için hiç de kötü bir gün değil.

- - -

SHRAKE ARADI: "Geliyoruz. Yedi dakika arkanızdayız." Sonra Duke:

"Arcadia'ya giden gezici devriyelerimiz var.

Muhafızlar değil, sadece yardımcılar. Sizi benzin istasyonunda görecekler. Ben yoldayım. şimdi evden ıkıyorum."

- - -

BECKY hareket edemeden önce uzun bir süre oturmuş gibi göründü. Jimmy ölüyordu. Ölmezse, onu hapse atacakları kesindi. Belki Jimmy suçu üstlenmezse, muhtemelen onu da. Ama o lanet McCall teslim olursa, muhtemelen onlara tecavüz evinde o kadını öldürdüğünü söyleyecekti. Ama ikisi bu oyunu oynayabilirdi - onlara Tom'un yaptığını ve sonra da ona tecavüz ettiğini söylerdi. Ona tecavüz ettiğini ve polisi vurduğunu *biliyorlardı*. Katil oydu, kadın değil.

Allah kahretsin onu. Küçük bir tırnağını çiğnedi. Hiçbir şey işe yaramayacaktı - Meksika'ya gidemeyeceklerdi, evlenip çocuk sahibi olamayacaklardı, her şey bitmişti. Parayı ellerinde tutamayacaklardı ... gerçi parayı geri verirse belki ona karşı daha yumuşak davranırlardı.

Jimmy'yle tekrar konuşmayı denedi ama o kadar derindi ki bunun imkansız olduğunu biliyordu: onu bir daha asla duymayabilirdi.

Bir süre sonra dışarı çıktı ve kamyonun üzerindeki ziftli kağıdı çekip yere attı. Tekrar kamyona bindi ve "İşte gidiyoruz" dedi ama tam kamyonu çalıştırırken aklına başka bir fikir geldi.

Olasılıkları düşündü, sonra kamyondan indi, arkadaki para torbalarını aldı, etrafına bakındı, yıkık bir kulübeye doğru yürüdü, bir siding parçası aldı ve yumuşak toprakta bir delik kazımak için kullandı. Parayı içine koydu, sonra toprağı tekrar deliğin üzerine sürdü ve dış cephe kaplamasını tekrar üzerine koydu.

İşte diye düşündü. Paralarını geri istiyorlarsa, onunla bir anlaşma yapmaları gerekecekti. Ve para konuşurdu. Babasından öğrendiği ve muhtemelen doğru olan tek şey: para konuşurdu.

Kamyona geri döndü, Jimmy'nin alnına dokundu, sonra başını geriye itti ve dudaklarından öptü. Bir dakika sonra ağaçların arasından geçip yola çıktı. Güneş hâlâ ufkun altındaydı ama çok yakındaydı; kenarın yeryüzünün üzerine çıkmasından hemen önceki ısıltıyı görebiliyordu.

Güzel bir gün olacak, diye düşündü.

Boş olan yolda iki tarafa da baktı ve kırmızı kamyonu Arcadia'ya doğru sola çevirdi.

VIRGİL HIZLI GİDİYORDU, ama biri daha hızlı gidiyordu ve Arcadia'dan birkaç dakika sonra bir şerif arabası ona yetişti, sonra arkasına düştü ve son birkaç mili birlikte koştular. Güneş artık doğmuştu, ufukta parlak gümüş bir yarım kuruş, bakılamayacak kadar beyaz, yol boyunca uzun gölgeler atıyor ve çimenli omuzlarda çiy tanecikleri oluşturuyordu.

Kasabaya giden Mad River köprüsünü geçtiler, yavaşladılar, sonra benzin istasyonuna geldiklerinde daha da yavaşladılar. İstasyon kapalıydı ama bunun bir önemi yoktu: oraya çörek için gitmemişlerdi.

Virgil kamyondan indi ve sabahın soğuk ve biraz nemli olduğunu ilk kez fark etti. Arkasındaki arabadan bir şerif yardımcısı indi ve "Şerif yolda. Yedi ya da sekiz dakika içinde burada olur."

Virgil başını salladı ve "Seni şu evin arkasında istiyorum. . . o yan sokakta, geçene kadar seni görmeyecekleri bir yerde. Onlara doğru hamle yapmanı istemiyorum ama yanlarından geçtiklerinde - kırmızı bir Dodge pikap olduğunu biliyorsun- gerekirse arkalarından gelmeye hazır olmanı istiyorum. Onları sıkıştırmayın."

Şerif yardımcısı başını sallayıp "Tamam" derken gözleri başka yöne kaydı.

Sonra gözleri sürünerek geri geldi ve Virgil onları yakalayarak, "Ve onlara ateş etme. Sadece geçmelerine izin ver. Herkesin kızgın olduğunu biliyorum ama Jimmy'nin bilinci yerinde değil, bu yüzden direniş göstermeyecektir. Ve onlara ihtiyacım var. İfadelerine ihtiyacım var."

Şerif yardımcısı, "Şerif bunu biliyor mu?" diye sordu. "Evet. Biliyor."

Caddenin kuzey ucunda farları yanan başka bir araba görüldü, sonra farlar söndü ve Shrake ile Jenkins, Jenkins'in Crown Vic'ine bindiler. Virgil şerif yardımcısına, "Eğer geliyorlarsa, birazdan burada olurlar. O yüzden sana söylediğim gibi devam et."

Şerif yardımcısı arabasına bindi ve köşeyi döndü. Jenkins ve Shrake park ederken kuzeyden bir devriye arabası daha geldi.

Virgil, "Benimle gelmenizi, arabaların üzerinde oturmanızı ve rahat görünmenizi istiyorum. Çok rahat değil ama havacı komandolar gibi de değil."

Bunu anladılar ve Virgil ikinci arabaya gidip onları kasabanın kuzey ucunda, gözden uzak bir yerde istediğini, böylece kamyon geldiğinde caddeyi bu şekilde kapatabileceğini söyledi. Şerif yardımcısı başıyla onayladı, U dönüşü yaptı ve o tarafa gitti.

Bir süre sonra Shrake boş sokağa baktı ve şöyle dedi: "*High Noon* adlı kovboy filmi gibi. Herkes ortalığın karışmasını bekliyor."

Virgil kasabanın çok durgun olduğunu düşündü.

- - -

BECKY WELSH'İN KALBI bir değirmen gibi çarpıyordu. Dişçiye gitmek gibi, ama bin kat daha kötü, diye düşündü. Arabanızdaydınız ve hiçbir yeriniz acımıyordu, güneş parlıyordu ama kötü, acı verici bir şeye doğru gittiğinizi biliyordunuz; ama dişinizi çektirmek yerine sizi zincire vuracaklar ve size bir hayvan gibi davranacaklardı. . . . Her şeyi televizyonda görmüştü, turuncu giysileri, cadıya benzeyen kadınları - onlara makyaj bile yapmamışlardı, diye düşündü - ve ağlamaya başladı.

Bir an için, yoldaki tümseği aşıp ilerideki kavşağı, Arcadia'ya döneceği ve her şeyi yoluna koyacağı kavşağı gördüğünde, Jimmy'yi bir yerlerde, birinin kapısının önünde bırakıp polisleri aramayı ve sonra az önce çıktığı deliğe geri koşmayı düşündü. Bir an için bunun hayalini kurdu: pahalı güneş gözlükleri takmış yakışıklı bir kadın, televizyonda gördüğü gibi bir plajda yürüyordu, Kim Kardashian ya da başka biri gibi, bu renkli garsonlar onu izliyordu dikme . . . Hayır, sil onu, bol beyaz gömlekli seksi Meksikalı adamlar.

Bunu düşündü ama kalbinin derinliklerinde bunu yapamayacağını biliyordu. Minnesota'nın dışına hiç çıkmamıştı, birkaç arkadaşıyla birlikte içmek ve takılmak için Hudson, Wisconsin'e gittikleri birkaç sefer dışında.

O zamanlar artık çok uzaklardaydı.

Arabayı kavşağa yanaştırırken Jimmy'ye baktı. Sola mı sağa mı? Onu bir yere bırakmak için sola, kaçmak için sola ya da Arcadia'ya, zincirlere ve hapse doğru sağa. Belki de sonsuza dek hapis.

Ama lanet olsun, diye düşündü, Shinder'den daha kötü olamazdı, değil mi?

Eğilip Jimmy'yi tekrar öptü ama Jimmy onun orada olduğunu bildiğine dair hiçbir işaret vermedi. Arcadia'ya gitmek için sağa döndü.

- - -

DUKE GELDİ, kasabaya hızla geliyordu; yavaşladı, sonra durdu ve yan sokakta park etmiş devriye arabasını görünce geri çekildi. Arabadan inmedi ve Virgil onun telsizle konuştuğunu görebiliyordu. Birkaç saniye sonra telsizi açtı. Virgil ışıklı polis arabasının görünmesini istemedi ve benzin pompalarının arkasına çekmesini işaret etti.

Duke yaptı ve arabadan inerek, "Henüz onlardan bir iz yok. Kırk dakika oldu. Otuz dakika dememiş miydi?"

Virgil, "Telefon numaram onda var ama bir daha aramadı," dedi. "Tam olarak nerede olduğunu da bilmiyordu. . . . Ve eğer gelmezse, baz istasyonlarından nerede olduğu hakkında bir fikir edinebiliriz ... eğer birden fazla varsa."

"Muhtemelen burada sadece bir tane vardır. Eğer GPS çipi varsa, sanırım onlar uydular üzerinden gidiyordur." Duke caddeye çıktı, bir süre güneye baktı, sonra "Dinlemem gerek..." dedi.

Etrafından dolaşıp arabasına bindi ve Virgil "*Neyi dinleyeceğim?*" diye düşündü.

Jenkins, "Burada daha fazla insan olur sanmıştım. . . daha fazla araba. Bütün gece etrafta bir sürü araba vardı."

Sonra Duke açık pencereden seslendi, "İçeri geliyorlar."

Virgil ona baktı, kaşlarını çatı ve sokağa baktı. Hareket eden bir şey yoktu. "Bunu nereden biliyorsun?" diye seslendi.

Duke bir an için gözlerini kaçırdı, sonra "Her ihtimale karşı güney köprüsünün orada birkaç araba bulundurmanın en iyisi olacağını düşündüm." dedi.

Virgil tekrar güneye baktı: hiçbir şey yoktu. "Seni orospu çocuğu, bu bir tuzak olmasa iyi olur. O ikisine canlı ihtiyacım var."

Duke, "Bu olabilir. Bunun mümkün olduğundan emin değilim." Virgil bağırdı, "Seni lanet . . ."

Kamyonetine atladı ve Jenkins yolcu kapısını, Shrake de arka kapıyı açtı ve hepsi içeri girdi ve Virgil kaçtı ve Jenkins, "Ne düşünüyorsun? Onları öldürecekler mi?"

"Tabii oraya önce biz varmazsak," dedi Virgil. "Ah, Tanrım, bu orospu çocukları ..."

- - -

BECKY tam önündeki Mad Nehri köprüsünü gördü ve kendini çelikleştirdi. Köprüyü geçip kasabaya vardığında, iş bitmişti. Polise ne söylemeliydi?

Köprünün yanında ön camın yansımalarının göz kırptığını gördüğünde bunu düşünüyordu. Benzin istasyonunda buluşmaları gerekiyordu. Bu da neydi böyle? Yavaşladı ve köprünün yanında hızlı bir hareket gördü, sanki biri gözden kaybolmuş gibiydi.

Sonra, tam ileride, ama çeyrek mil ötede, kendisine doğru gelen bir kamyon gördü, hızla ilerliyordu, kırmızı ışık yoktu, polis arabasına benzemiyordu, sonra onun arkasında başka bir araba.

Biraz daha yavaşladı, soluna baktı, bir şapka gördü, sonra bir şapka daha, sonra bir adam hendeğe düşmüştü ve ona silah doğrultuyordu.

Pencere camına doğru bağırdı, "Pes ediyoruz ... pes ediyoruz," ve pencerenin düğmelerini karıştırdı, kamyon köprüye gittikçe yaklaşıyordu.

Kurşunları hiç hissetmedi: ilk kurşunlar kafatasını parçaladı ve o gitti; Jimmy bir an sonra onunla birlikteydi.

- - -

VIRGIL, bir şerif yardımcısının köprüden yola girdiğini, otomatik silahını omzuna dayadığını ve kamyonu ateş açtığını gördüğünde yüz metreden daha uzakta değildi. Kamyon zıplıyordu ve

Sarsılıyordu ve hendekte sola doğru hareket eden başka bir adam gördü, sonra bir üçüncüsü ve ateş ediyorlardı ve kamyon sarsılıyor, hızlanıyor ve sola doğru kayıyordu. . .

Virgil direksiyona vuruyor ve "Hayır..." diye bağıyordu.

Kırmızı kamyonet yoldan çıktı, otların ve çalılıkların arasından çılginca aşağıya yuvarlandı ve ön tekerlekleri Mad Nehri'nde durdu.

Becky ve Jimmy bunların hiçbirini bilmiyordu; ilk yayılım ateşiyle birlikte öldürülmüşler, vücutları 223'lük mermilerin bitmek bilmeyen akışıyla kırk elli kez delinmişti.

- - -

VIRGIL kamyonetinden atladı ve nehir kıyısına koşup içeri baktı. İçerideki iki topak kan ve kemik yığınıydı, insana benzemiyordu; hatta insan kalıntılarına bile benzemiyordu.

Shrake ve Jenkins de yanındaydı ve Virgil dönüp tekrar kıyıya tırmandı ve bir şey söylemek için elini kaldıran Duke'un yanından geçti ama Virgil onu duymazdan geldi ve Jenkins ile Shrake'e "Kamyona binin" dedi.

Jenkins "İyi misin?" diye sordu.

Virgil, "Bunu hiç görmemiştim. Daha önce hiç soğukkanlı bir cinayet görmemiştim, ilk elden."

Duke, "Hey, şimdi."

dedi. Virgil "Siktir git."

dedi.

VIRGİL O KADAR KIZMIŞTI Kİ TÜKÜREMİYORDU. Davenport'u aradı ve bir tirada başladı ve sonunda yavaşladığında Davenport araya girdi ve "Buradaki koşullar-" dedi.

"Koşullar soğukkanlı bir cinayet, önceden planlanmış. Teslim ol çağrısı yapılmadı. Kamyon yavaşlıyordu, ateş açtıklarında neredeyse durmuştu. Cesetlere baktım. Yüzlerce kez vurulmuş olmalılar."

Lucas mantıklı olmaya çalışarak, "Yüz kere değil," dedi.

Virgil: "Abartmıyorum. M16'ları ve otuz mermilik şarjörleri olan dört adam vardı. Sanırım her biri şarjörlerini kamyonun içine boşalttı. Bu ne eder, yüz yirmi mermi mi?"

"Tanrım," dedi Lucas.

"Evet. Burada ne yapacağımızı bilmiyorum. Duke'u suçlayacak mıyız? Önce ateş edenlerin peşinden mi gideceğiz... ne?"

"Dur, dur, dur. Yavaş ol. Kimsenin peşinden gitmiyoruz," dedi Davenport. "Eğer bir şey yaparsak, başsavcıyı çağırırız, o da sert mizaçlı yardımcılarından birkaçını gönderir. Duke'ten zaten nefret ediyorlar. Cesetleri otopsi için buraya getirin, bir tür dava oluşturun. . . . Ama sana söyleyeyim, bence bu nafile Virgil. Minnesota'da herkesin ölmesini istediği iki kişiyi öldürdüler. Bu politik olarak imkansız."

"Ve Murphy yürüyor. Bütün bunları yaptıran adam, o lanet Duke yüzünden serbest kalıyor."

"Şart değil. Murphy hakkında hâlâ bir davanız var," dedi Davenport.

"Zayıf bir dava, Lucas. Eğer iyi bir avukat tutarsa, bizi paramparça ederler. Tanık olarak bir katil ve bir moron var."

"Peki ya Sharp'ın aldığı söylenen para? Nerede o?"

Virgil, "Cebindeyse bile muhtemelen vurulmuştur," dedi. "Bir hamburger parçasına benziyor."

"O parayı bulup Murphy'nin banka hesabını kontrol edersen yardımı olur."

"Parayı bankadan çektiğini bile bilmiyoruz. O bir kumarbaz, nakit olarak almış olabilir."

"Öyleyse araştır, Virgil."

Uzun bir sessizlikten sonra Virgil, "Lucas, seni uyarmalıyım çünkü sen bir dostsun. Sadece patronum değil. Ama burada televizyona çıkacağım ve ne düşündüğümü söyleyeceğim."

"Ah, Tanrım, Virgil, televizyonda ne düşündüğünü söylemek asla iyi bir fikir değildir." Virgil Davenport'un nefes verdiğini duyabiliyordu ve sonra, "Pekala. Yap şunu. Becer onu. Ama bunu soğukkanlılıkla yapma. Bir avukat gibi konuşma. Sinirlen ve bunu belli et, sonra da eğer gerçekten kışını kurtarmamız gerekirse, kızgın olduğunu, travma geçirdiğini ve davayı kaybettiğini söyleriz. Seni koruyabiliriz."

Virgil bunu birkaç saniye düşündükten sonra şöyle dedi: "Bunun ortaya çıkmasına izin vermekte bir sorun yaşamayacağım. Ama sana ne diyeceğim, dostum ..."

"Ne?"

"Sanırım başkentte çok fazla takılıyorsunuz, bu tür bir düşünce."

- - -

VIRGIL telefonu kapatıp kamyonu doğru yürüdü ve Shrake ile Jenkins'in hendekten çıktıklarını gördü. Yanlarına gittiler ve Shrake başını sallayarak, "Bir sorun olabilir. Kamyonda silah yok."

Virgil, "Başlarına gelecek her türlü belayı hak ediyorlar," dedi.

Shrake, "Evet, ama Duke'un adamları kafalarını toplamışlardı ve korkarım ki, bilirsin ..." dedi.

"Birini aşağı atmak mı? Hiç sanmıyorum. Duke nerede?"

Virgil etrafına bakındı, Duke'ün kamyonetinde oturmuş radyoda konuştuğunu gördü. Shrake ve Jenkins gergin bir şekilde arkasından gelirken oraya doğru yürüdü ve Duke telsizden başını kaldırdığında, "Kamyonda silah yok. Eğer yardımcılardan biri silahını yere atarsa, onu tutuklar ve Şehir'de mahkemeye çıkarırım. Bu noktada yaklaşık dört ağır suç olur. Sen de onlara ellerini suç mahalimden uzak tutmalarını söyle."

"Bu senin değil-"

"Siktir git," dedi Virgil. Arkasını döndü ve ölüm kamyonuna doğru yöneldi. Yolda Jenkins ve Shrake'e, "Olay yeri inceleme ekibi gelene kadar birinizin bu kamyonun üzerinde oturmasını istiyorum," dedi.

"Burada neye bulaşıyoruz Virg?" diye sordu Shrake.

"Kimsenin olay yerini karıştırmasını istemiyorum," dedi Virgil. "Bu bir cinayetti. Politikanın işleyişine bakılırsa bu işten paçayı sıyracaklarından şüpheleniyorum, ama bunu yapmam gerekenden daha kolay hale getirmeyeceğim."

"Sanki Welsh ve Sharp bunu hak etmemiş gibi-"

"Buna Duke karar veremez," dedi Virgil. "Jimmy ve Becky ile birlikte Murphy'ye karşı açtığım davayı da öldürdüler. Lanet olsun onlara. Lanet olsun onlara."

Böylece bir buçuk saat boyunca kamyonda oturdular, Bare County yardımcıları etraflarında dolandılar; Minnesota'daki her kanun adamı ve asker cesetlere bakmak istedi ve Virgil hepsini kovaladı, ta ki olay yeri inceleme ekibi gelene kadar. Virgil onlara birilerinin olay yerini karıştırmaya çalışabileceği ihtimali hakkında bilgi verdi; onlar da bunun olmayacağını söylediler.

Virgil, Shrake ve Jenkins, Virgil'in kamyonetine dönerken şerif arabalarının önünden geçtiler ve bir koruma memuru ve birkaç şerif yardımcısıyla birlikte duran Duke'ün yanından geçerken Duke, "Beni cidden kızdırmaya başlıyorsunuz," dedi.

Virgil, "Öyle mi düşünüyorsun? Bir saat kadar bekle." Ve yola devam etti.

Duke arkasından seslendi, "Ne yapacaksın?" Virgil cevap verdi, "Siktir git."

Olay yeri ekibi geldiğinde kasaba polis arabalarıyla doluydu ama medya araçları yoktu, çünkü medya engellenmiş, kasabanın kuzey ucundaki Mad River köprüsünden geçmelerine izin verilmemiş ve güneyden gelen yoldan yarım mil geride tutulmuşlardı.

Polislerin içeri girmelerine izin vermeyeceği belli olunca -en azından hemen değil- kuzey köprüsünde toplandılar ve Virgil oraya gitti, Shrake ve Jenkins de Jenkins'in arabasıyla arkadan geldi. Köprü, Bare County şerifinin arabasındaki bir şerif yardımcısı tarafından kapatılmıştı ve Virgil ona yoldan çekilmesi için el salladı. Şerif geri çekildi ve Virgil ile Jenkins yoldan geçerek yolun aşağısında birikmiş olan medya minibüsleri ve arabalarının bulunduğu kümeye doğru ilerledi.

Virgil kenara çekip arabadan indi ve gazeteciler ona doğru koşmaya başladılar. Shrake yaklaşıp "Kötü fikir dostum" dedi.

Virgil, "Biliyorum. Yine de yapacağım." dedi.

İlk gazeteciler geldi ve Virgil, "Bir açıklamam var. Siz hazır olur olmaz bir açıklama yapacağım."

Gazetecilerden biri "Orada ne oldu?" diye bağırdı. Virgil: "Kameraları bekleyin."

Beş dakika içinde hepsi hazırlanmış ve yerleştirilmişti ve Virgil "Tamam" dedi ve yolun ortasına çıktı ve "Bu çok kısa bir açıklama olacak ve hiçbir devlet otoritesini temsil etmiyor. Sadece benim."

Bir kamyondan gelen birkaç makine sesi dışında her şey tamamen sessizleşmişti. Virgil devam etti.

"Becky Welsh ve Jimmy Sharp az önce Arcadia'nın güney ucundaki Mad River köprüsünde Bare County şerif yardımcıları tarafından pusuya düşürülerek öldürüldü. Welsh benimle telefonla temasa geçti ve teslim olmayı teklif etti. Destek için Şerif Lewis Duke'u aradım ve Welsh ve Jimmy Sharp ile Arcadia'daki markette şerif yardımcılarıyla birlikte buluşmayı ayarladım. Burası Becky Welsh'in birkaç gün önce soyduğu dükkâdı.

"Biz orada beklerken Şerif Duke bana ya da diğer eyalet ajanlarına haber vermeden şehrin güney ucundaki Mad River köprüsünde bir pusu kurdu. Welsh ve Sharp ortaya çıktığında, şerif yardımcıları otomatik silahlarla ateş açmış ve ikisini de uyarmadan öldürmüştür. Şu ana kadar herhangi bir

Welsh ya da Sharp herhangi bir direniş belirtisi göstermedi: Bunu görmek için oradaydım. Welsh'in telefonda bana söylediğine göre, Sharp öldürüldüğünde bilincini kaybetmiş olabilir. Şerif yardımcıları kamyonu doğru en az yüz mermi olduğuna inandığım bir ateş açtılar. Welsh ve Sharp yoğun ateş altında paramparça oldular.

"Bana göre bu, cinayetle eşdeğer, dikkatle planlanmış bir infazdı. Bana kalsa Şerif Duke ve yardımcılarını cinayetten tutuklardım ama bu benim elimde değil. Ayrıca son birkaç gün içinde işlenen tüm bu cinayetlere karışan başka bir kişi daha olduğuna inanıyorum ve Welsh ve Sharp bunun önemli tanıkları olabilirdi. Duke'un eylemleri yüzünden, Bare County'deki soğukkanlı bir katil pekâlâ kanun tarafından dokunulmadan bırakılabilir."

Bir an için konuşmayı kesti ve tam bir sessizlikle karşılaştı.

Sonra "Söyleyeceklerim bu kadar" dedi ve çığlıklar başladı.

- - -

MUHABİRLER ona bağırırken Virgil arkasını döndüğünde, sesin muhtemelen Duke'un arabasında oturup ölüm kamyonuna baktığı kasabanın diğer ucuna kadar duyulabileceğini düşündü.

Virgil 4Runner'ına doğru yürüdü. Jenkins kapıya yaslanmıştı, ona sıırttı ve "İyi gösteriydi. Ama sen benden daha iyisin."

Shrake, "Çok taşaklısın dostum." dedi.

Virgil, "Hadi gidip bir çizburger alalım. Gücüme ihtiyacım olacak."

UYDU YAYINLARI silahlı saldırı haberini on dakika içinde Şehirlere ulaştırdı ve eyaletteki tüm kanallar sabahın erken saatlerinde yayınlarına ara vererek haberi aktardı. Virgil'in videosu hemen arkasından, Duke'ün videosu da on dakika arkasından geldi.

Duke basın toplantısının başında alışılmadık bir şekilde kasvetliydi ve bir orospu çocuğu gibi yalan söyledi: "Bize başka seçenek bırakmadılar ... kamyonu yolun kenarındaki milletvekillerine doğru çevirdiler, onlara doğru hızlandılar ... onları pusuya düşürmeyi planlamıyorduk. Kapıyı arkalarından kapattığımızdan emin olmak istedik, böylece kasabada ne olursa olsun, daha fazla insanı öldürmek için kaçamayacaklardı. . . Her türlü soruşturmada işbirliği yapacağız. Adamlarımla ve bugün başardıklarıyla gurur duyuyorum."

Ruffe Ignace bağırdı, "Neyi başardılar? Eyalet ajanları McCall'u tutukladılar ve siz onları öldürmeseydiniz Sharp ve Welsh'i de tutuklayacaklardı."

Duke sesini yükselterek, "Kasabada bekleyen insanlara ateş açmadıkları sürece ..." dedi.

"Neyle? Hiç silahları yoktu."

"Bunu bilmiyorduk," dedi Duke. "Geçen hafta boyunca yeterince silahları olduğu kesindi. Ne yapacaktık, adamlarıma ateş açana kadar bekleyecek miydik? Daha fazla insanın ölmesini mi sağlayacaktık?"

Bundan sonrası hızla yokuş aşağı gitti. Virgil, Shrake ve Jenkins motelin lobisindeki televizyonda, televizyonun etrafında toplanan diğer konuklarla birlikte tekrarları izlediler.

"Beni rahatsız eden ne biliyor musunuz?" Shrake sordu.

"Hiçbir şey," dedi Virgil.

"Bu doğru değil. Ben çok hassas bir insanım. Beni rahatsız eden şey, televizyondakilerin bir çatışma için çabaladıklarını görebiliyor olmanız. Eğer onları tutuklayıp hapse atsaydınız . . . bunun ne eğlencesi var? Yüzde yüz silahlı çatışmadan yanaydılar. Sonra istediklerini aldılar ve bir grup kurt gibi şerife saldırdılar. Şimdi de, 'Oh, hepimiz yargılanma hakkı ve suçluluğu kanıtlanana kadar masum olma konusunda korumacıyız, falan filan' diyorlar."

"Şerif bir avuç kurdu hak ediyor," dedi Virgil.

"Bu konuda aynı fikirde olmadığımızı kabul etmek zorundayız," dedi Shrake. "Bence o çocuklar hak ettiklerini fazlasıyla buldular."

"Bu çocuklarla ilgili değil," dedi Virgil. "Bu bizimle ilgili." "Ah," dedi Shrake. "Zavallı küçük çocuklar."

Virgil, "Yani onları vuracaktın." dedi.

Shrake, "Bana her türlü bahaneyi verirler, tabii ki veririm," dedi.

"Ama mesele de bu zaten, onlara bir bahane vermediler," dedi Virgil.

dedi. "Silahları attılar, ileriye aradılar ve teslim olmak için geliyorlardı. Yani hendekte durup makineli tüfekle onları havaya mı uçuracaktın?"

Shrake içini çekti ve "Hayır, sanırım yapmazdım. Yine de herhangi bir bahane ..."

Virgil, "Aferin." dedi.

Ancak o sırada ten rengi önden düğmeli çiftçi gömleği ve yeşil Sears iş pantolonu giymiş zayıf, gri yüzlü yaşlı bir adam Virgil'in yanına geldi, parmağını göğsüne soktu ve "Seni televizyonda gördüm. Pisliğin tekisin."

Virgil, "Desteyiniz için teşekkür ederim," dedi.

- - -

DAVENPORT ARADI VE "Henry'nin ofisini temizlemek için bir çevre temizlik ekibi göndermeleri gerekecek" dedi. Henry Sands BCA direktörüydü, yeni bir siyasi atamaydı. "Ve Rose Marie bir eşekarısından daha kızgın. Başına bela alacaksın."

"Peki sen tüm bunların neresindesin?" Virgil sordu.

"Arkadayım," dedi Davenport. "Yani, çok arkadayım."

"Evet . . ."

"Ama sen iyisin," dedi Davenport. "İyi miyim?"

"Evet. Vali aradı ve biri sorarsa diye seni doğrudan aramak istemediğini söyledi ama bu hoşuna gitti. Ona göre Mayıs Kraliçesi olabilirsin. Henry ve Rose Marie de böyle olduklarına göre, valinin söyleyeceklerine çok dikkat edeceklerdir."

"Onu nasıl duyabileceklerini bile anlamıyorum," dedi Virgil. "Bilirsiniz, dudakları onun kışına bu kadar sıkı yapışmışken."

"Hey, hey ... bu tür konuşmalar yapmayalım. Biraz alçakgönüllü ve kendimizi küçümseyici olalım. En azından birkaç hafta için."

"Lucas, onun yardımını geri çevirmezdim," dedi Virgil. "Bana götün teki olduğumu söyleyen yaşlı adamlarım var."

"Evet ama arkada doğru yaşlı adam var. Rose Marie'yi arayacak ve onu sakinleştirecek. Muhtemelen yine başın belaya girecek ama biliyorsun, başsavcı vurulma olayının soruşturulmasıyla ilgili bir açıklama hazırlamaya başladı bile.

Minnesota'da liberal iyilikseverler sizi severken nasıl kaybedebilirsiniz?"

- - -

Tanıtım yönetimi hakkında birkaç dakika daha konuştular ve sonra Virgil sordu: "Murphy hakkında ne düşünüyorsun? Ne yapmalıyım?"

Davenport, "Onu araştır," dedi. "Elinde bir şeyler var: izini sür. Jenkins ve Shrake'e de buraya dönmelerini söyle: tatil bitti."

Virgil Jenkins ve Shrake'i evlerine gönderdikten sonra odasına döndü ve bir süre tavana baktı. Sonunda, olay yeri ekibinin lideri Beatrice Sawyer'a telefon etti ve cesetlerden para bulup bulmadıklarını sordu.

"Evet. Sharp'ın cüzdanından bin altı dolar bulduk," dedi.

"Yirmilikler mi?" Virgil sordu. "Evet."

"ATM'den gelmiş olabilir mi?"

"Olabilir, sanırım. Ama bu tek seferde çekilmiş gibi görünüyor ve çoğu insanın limiti bundan daha düşüktür."

Kasabada Wells Fargo, Bigham First State Bank ve Bare County Credit Union olmak üzere üç banka vardı. Virgil bazı aramalar yaptı ve Dick Murphy'nin Wells Fargo'da üç hesabı olduğunu tespit etti. BCA avukatını aradı ve bir mahkeme celbi çıkarttı.

Avukat "Hemen lazım olacak mı?" diye sordu. "Yarın olur," dedi Virgil.

Avukat, "Bu öğleden sonra burada tebliğ edeceğiz ve yarın ilk iş olarak gitmeniz iyi olur," dedi.

Virgil bir liste yaptı:

1. Sharp olay gecesinden önceki gece bilardo oynarken ve Dick Murphy ile konuşurken görülmüş.
2. Sharp'ın Agatha O'Leary'yi öldürmeden önceki öğleden sonra ne parası ne de silahı vardı.
3. O akşam bir silahı ve 1,000 dolar nakit parası vardı.
4. Sharp parayı Welsh ve McCall'a göstermiş ve kiralık katil olmakla övünmüştür.
5. Randy White, Murphy'nin Ag O'Leary'yi öldürmesi için kendisini zorladığını düşündü ama o reddetti.
6. Ag, Murphy'ye boşanmak istediğini söyledi. Murphy, Ag boşanmadan önce ölürse kendisine bir milyon doların büyük bir kısmının miras kalacağına inanıyordu.

Her şeyi araştırması gerekiyordu ama o anda bunu yapacak durumda değildi. Yatağa uzandı, beyni çalkalanıyordu.

Sonunda ayağa kalktı ve bir telefon

görüşmesi yaptı. "Onları yakalamışsın," dedi Sally.

"Ben değil," dedi Virgil. "Dinle, sana söylemem gerek. Dört lastiğim patladı ve burada, Bigham'da onları tamir ettirmenin bir yolu yok."

"Kulağa acil bir durum gibi geliyor," dedi. "Size acil yol yardım hizmetimizden bahsetmiş miydiniz?"

MARSHALL'DA buluştular ve Ana Cadde boyunca yürüdüler, mağaza vitrinlerine baktılar, eczaneden kola aldılar ve Virgil ona çiçekçiden sarı bir gül aldı, teknesinin gövdesini temizlemek için yararlı olabilecek nalburun vitrinindeki basınçlı yıkama makinelerini düşündüler, bir cenaze kortejinin geçişini izlemek için durdular, postanenin önünden geçtiler ve etrafta dolaştılar ve Virgil ona pusudan ve cinayetlerden bahsetti.

Sally, "Bunu yapmamalıydılar," dedi.

Virgil, "Ben öyle düşünmüyorum ama pek çok insan benimle aynı fikirde değil," dedi.

"Belki de babanla konuşmalısın."

"İyi Hristiyan görüşüne gerçekten ihtiyacım yok. O harika bir adam ama her şeyin iki tarafını da görüyor ve çoğunlukla sadece kafamı karıştırıyor," dedi Virgil.

"Dick Murphy'yi elde edebileceğini düşünüyor musun?"

Virgil düşündü ve sonra şöyle dedi: "Hayır, garip bir şey olmadığı sürece olmaz. Eğer silahı Murphy'ye veren ya da satan adamı bulabilirsem, o zaman şansım artar. Eğer Murphy'nin Ag O'Leary'nin öldürüldüğü gün bankadan bin dolar çektiğini bulursam, bunun da yardımı olur. Bunların ikisini ve doğru jüriyi bulursam, o zaman . . . belki. Ama ikisini de alabileceğimi sanmıyorum. İkisini de alamayabilirim. Murphy, Randy White'a pas verdiğiğinde anında geri çekildi. Yani o *kadar* da aptal değil."

"Karını öldürmesi için birine para vermek için biraz aptal olmak gerekir," dedi.

"Evet."

Birlikte yürüdüler ve Sally, "Larry ile ayrıldığımızda ve onun küçük kaçamağını öğrendiğimde, birkaç gece yatakta yattım ve onu öldürmeyi düşündüm. Elbette bunu asla yapmazdım ama düşündüm çünkü bu beni daha iyi hissettiriyordu. Eşinizi öldürmek için bazı genel kurallar buldum.

Bir numara: Kendin yap." Virgil

ilgilendi: "Gerçekten mi?"

"Peki, tüm boşanmalarınızı yaparken, birini öldürmek istemediniz mi?"

"Mmm, hayır. Sadece çoğunlukla nafakadan kaçınmak istedim. En uzun evliliğim bir yıl sürmüştü. Çocuk yoktu, ev yoktu. Neden sonsuza kadar nafaka ödemek zorunda olduğumu anlayamadım."

"Öyle misiniz?"

"Hayır. Kendi tarzlarında yeterince iyi kadınlardı. Çoğunlukla sadece bir daha yapmak istiyorlardı," dedi Virgil. "Ama bu konuda endişeliydim. Bir tanesiyle evleneli on gün olmuştu ve ben bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum ve bunu sürekli kafama takıyordum: Sonsuza kadar mı? On gün boyunca mı? Kendimi bir sonraki kocayı desteklerken görebiliyordum. Onu, sarkık bir kanepede oturup çocuklara bağırarak, karısının tişörtünü giymiş, tıraşsız, işsiz, şişko bir adam olarak görüyordum - evet, uyuşturucu alışkanlığı olan sekiz pasaklı çocuk. . . . Yine de hiç kimseyi öldürmek istemedim."

Sally güldü ve "Peki, bunu yaptı mı? Böyle bir adamla mı evlendi?"

"Hayır, küçük bir iş adamıyla evlendi. Bir öğütücü şirketi işletiyor, kamyonları var ve büyük şirketlerin elden çıkardıkları belgeleri toplayıp onları öğütüyor. İyi iş çıkarıyor."

"Kulağa büyüleyici geliyor."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Virgil günün ilk gülümsemesiyle.

Eski karının kendinden daha sıkıcı biriyle evlenmesi gibisi yoktu.

Bir süre parkta oturdular ve sonra gidip yiyecek bir şeyler aldılar ve bitirirken Sally, "Ben dükkâna geri dönüyorum. Sen de Bigham'a dönüp işe başlamalısın."

"Aslında yapmak istediğim bu değil," dedi Virgil.

"Ne yapmak istediğini *biliyorum* ama depresif bir kriz geçiren bir adamla öğle yemeği yemeye hazır değilim," dedi.

"Hayırcı," dedi Virgil. "Marshall'dan ayrıldığımdan beri bu kelimeyi duymamıştım. Beni güldürüyor."

"Yani ..."

İçini çekti ve "Evet. Geri dönüyorum." dedi.

Böylece VIRGİL Bigham'a geri döndü ve yaptığı ilk şey *Bigham Gazette*'e uğrayıp aynı zamanda baş muhabir ve fotoğrafçı olan editör Bud Wright ile konuşmak oldu. Virgil ona "Elimde iyi bir kenar yazısı oluşturacak bilgiler var - doğru mu, kenar yazısı? - tamam, kenar yazısı, ve eğer bana bir şans verir ve büyük yayınlarsanız bunu size vermeye hazırım," dedi.

Editör/muhabir "Bunu garanti edebilirim" dedi.

"Jimmy Sharp'ın tabancasının nereden geldiğini söyleyebilecek birini arıyorum. Adı Smith & Wesson .38 kalibrelik El İtici, Askeri ve Polis. Altı inçlik bir namlusu var-"

Wright dedi ki, "Yavaşla, yavaşla. .38 kalibre..."

Virgil ona Jimmy Sharp'ın silahı Bigham'dan aldığına inanmak için nedenler olduğunu söyledi, yani, "Birileri silahı görmüş. Bu başlarının belada olduğu anlamına gelmez, silah satmaya karşı bir yasa yok. -Ama Jimmy'ye nasıl ulaştığını gerçekten bilmek isterim."

On dakika boyunca konuştular ve Wright gazetenin ertesi sabah sokakta olacağını söyledi, gazete tarihindeki ilk "ekstra". Röportajı bitirdiğinde Virgil'i dikişsiz bir kâğıt parçasının önüne oturttu ve fotoğrafını çekti.

"Eğer silahı bulursan, ilk sözü bize söyleyecek misin?" Wright sordu.

"Bilmiyorum," dedi Virgil. "Her şey koşullara bağlı. Ama nereden geldiğini bilmek isterim."

Wright'ı hikaye üzerinde çalışırken bıraktı ve caddedeki Burger King'e doğru yürüdü, bir paket patates kızartması aldı, bir masaya oturdu ve

Roseanne Bush ve Honor Roberts'ı aramış ve Dick Murphy ile takılan ya da arkadaşlık eden tanıdıkları herkesi listelemelerini istemiş.

En son Roberts'la konuşmuş ve telefonu kapattığında elinde yedi isim varmış.

- - -

Sonra soruşturma yavaşladı. Becky Welsh ve Jimmy Sharp'ı ararken günde yirmi saat çalışıyordu ve her gün bir şey oluyordu. Savaşta olmak gibiydi.

Murphy'yi araştırmaya başladığında, bu bel derinliğindeki pekmezde yürümek gibiydi.

Bütün gün ve ilk akşamın büyük bölümünde yedi isim üzerinde çalıştı, konuştuğu insanlardan daha fazla isim aldı ve ertesi gün bu isimler üzerinde çalıştı. Birkaç kişi Murphy'nin Ag'den memnun olmadığını söyledi. İki kişi onun parasından bahsettiğini ama bunu kendisi için almak istediğini gösterecek şekilde yapmadığını söyledi. Referansların şaka olduğunu söylediler: "Yaşlı karım kadar zengin olsaydım ..."

Virgil düşündü, *Murphy bunu düşünüyordu.*

- - -

İKİNCİ GÜN, BCA avukatından bir telefon aldı ve Wells Fargo'ya uğrayıp Murphy'nin hesap geçmişine bakabileceği söylendi. Bunu yaptı ve Murphy'nin Ag öldürülmeden iki gün önce bin dolar değil ama bin beş yüz dolar çektiğini gördü.

Şube müdürünün yardımıyla işlemi George adında genç bir veznedara kadar takip etti ve veznedar gerçekten de hatırladı. "Ona yirmilikler halinde bin dolar ve ellilikler halinde beş yüz dolar verdim. Hatırlıyorum çünkü müşterilerle sohbet etmemiz ve onlara dost olduğumuzu hissettirmemiz gerekiyor, bu yüzden 'Tatile mi gidiyorsunuz?' diye sordum. Vegas'a gideceğini söyledi. 'Keşke ben de seninle gelseydim.' dedim. O gün hava çok soğuktu ve Vegas kulağa çok hoş geliyordu."

Öğleden sonra gazetenin ekinde Welsh ve Sharp'ın öldürülmesiyle ilgili dünyanın sonu hikayesi çıktı. Virgil'in kenar yazısı büyüktü ve bilgi için BCA'nın telefon numarası vardı.

Kimse aramadı.

Davenport, "Bu zor bir ihtimaldi, başka ne yapabilirdiniz bilmiyorum ama kim Jimmy Sharp'a silah temin eden adam olarak tanınmak ister ki?" dedi.

Virgil, "Silahı Murphy'ye onun verdiğini umuyordum," dedi.

"Kasabadaki herkes Murphy'yi aradığını bildiği için aynı şey."

- - -

MURPHY bir hafta sonra VEGAS'tan döndü ve babasının sigorta acentesindeki işine geri döndü. John O'Leary, Murphy'nin vasiyetle ilgili bir şey yapmadığını söyledi; eğer yapmış olsaydı, hepsi vasiyette yer aldığı için O'Leary'lerin bundan haberi olurdu.

- - -

Duane McGuire ve Royce Atkins'e -ve dolaylı olarak Murphy'ye- karşı açılan dava eyalet başsavcısı tarafından atanan iki özel savcı tarafından ele alındı. Bu savcılar Becky Welsh ve Jimmy Sharp'ın vurulma olaylarını da soruşturdular.

Sandy Hunstad ve Brett Thomas adlı avukatlar sonunda Welsh ve Sharp'ı öldüren şerif yardımcılarını aleyhinde dava açılmayacağına karar verdiler. Şerifin komuta ve kontrolünü eleştirmelerine rağmen, kamuoyuna bu sorunun bir yönetim sorunu olduğunu ve cezai bir mesele olmadığını söylediler.

Duke, yardımcılarının eylemlerini destekleyen meydan okuyan bir açıklama yayınladı, ancak herkesin ağzında buruk bir tat kaldı. Yarım düzine insan Virgil'e, sadece birkaç deliye karşı vatandaşları savunmaya çalışan Duke'u eleştirdiği için kendinden utanması gerektiğini söylemek için zaman ayırdı. Sadece bir kişi Virgil'in haklı olduğunu düşündüğünü söyledi ve Virgil o adamın deli olduğundan şüphelendi.

McGuire ve Atkins'e karşı açılan dava daha netti, ancak suçlamanın seviyesi net değildi. Sadece yumruk ve bot kullandıkları, başka silah kullanmadıkları ve Virgil ciddi şekilde yaralanmadığı için Hunstad, Birinci Derecede Saldırı suçlamasını sürdürmelerinin pek mümkün olmadığını ve muhtemelen Saldırı/Üç'e düşmeleri gerekeceğini söyledi.

Bununla birlikte, bir polis memuruna saldırı için özel hükümler bulunduğundan, Saldırı/Bir suçlamasında bulunabilirlerdi. Hapis cezası çok daha ağır olduğu için -yirmi yıla kadar- Atkins'i Murphy'den vazgeçmeye ikna etmek için ellerinde daha fazla koz olacaktı. Başka bir deyişle, zorla itiraf ettirmek için.

Ama Atkins konuşmadı. Ellerinde doğrudan Murphy'yi işaret eden tek şey McGuire'ın Atkins'e Murphy tarafından ödeme yapıldığına dair inancıydı.

- - -

Duke'un yardımcılarında biri -Welsh ve Sharp'ı vuran adamlardan biri- sokakta Virgil'le karşılaştığında bu olasılıklar üzerinde çalışıyorlardı, onu kenara çekti ve "Bizim hakkımızda söylediklerin için bir pisliksin, ama bu ne burada ne de orada. Bilmen gereken şey, Dick Murphy'nin arabasını Çarşamba gecesi Royce Atkins'in kız arkadaşının evinde gördüm. Perşembe sabahı ilk iş hapishanede Royce ve Duane ile konuşuyordu. . . Bir şeyler hazırlıyorlar."

Virgil, "Teşekkür ederim." dedi.

Ertesi gün McGuire step dansı yapmaya başladı: Virgil'i dövmek için birilerinin para aldığından artık tam olarak emin değildi. Kendisi açısından bir yanlış anlaşılma olabileceğini söyledi.

Virgil avukatlarla konuştu ve Thomas dedi ki, "Bak Virgil, bu konuda seninleyiz. Bu adamları Saldırı/Üç'ten hapse atabiliriz, sanırım, ama durum böyle giderse beş yıldan az ceza alacaklar. Murphy kız arkadaşıyla istediği kadar konuşabilir, o da Atkins ve McGuire ile konuşabilir. Kurallar böyle. Murphy'nin onlara yalan ifade vermeleri için para verdiğini kanıtlayabilirsek, durum değişir. Elinizde böyle bir şey yok."

"Yani serbest mi kalacaklar?" Virgil sordu.

"Hayır, hapse girecekler ama bu noktada Murphy'ye karşı elimizdeki tek şey, mahkûm edebileceğimizi sanmadığım oldukça zayıf bir ikinci derece dava. Atkins'in konuşmasına ihtiyacımız var. Eğer onu konuşturabilirsek, daha iyi bir resim çizebiliriz. Murphy'nin sana zarar vermek için para ödediğini gösterebiliriz.

Randy White'ın Ag O'Leary'nin öldürülmesini istediğini gösteren ifadesini getirebiliriz. Sharp'ın cebinde bulunan parayı getirebiliriz. Bu yeterli olabilir. Ama Atkins'i yakalamalısınız."

Atkins geri adım atmadı ve sonunda avukatı Virgil'e gelmemesini söyledi.

- - -

NİSAN, MAYIS'A GİRERKEN havalar nihayet ısınmaya başladı, ancak çok daha ıslak değildi ve güneybatı Minnesota'daki insanlar "kuraklık" anlamına gelen korkunç "D" kelimesini kullanmaya başladılar. Mayıs ayının çok güzel ve kuru bir öğleden sonrasında, May Lawson adında bir kadın, yeni bekar evinde kanepede uyurken yakaladığı ayrı yaşadığı kocasını, ağır ve krom sarısı Momentus golf sopasıyla öldüresiye dövdü. Daha sonra beşinci sınıf öğretmenliği yaptığı okula geri dönmüş ve hiçbir şey olmamış gibi davranmıştır.

Kocasını Rolf, DMV'de çalışan başka bir kadınla ilişki yaşıyordu. Virgil'in tüm bunları anlaması yaklaşık iki gün sürdü ve testler sonucunda vücudunun her yerinde May'in deoksiribonükleik asidi bulundu - görünüşe göre onu öldüresiye döverken tükürmüştü- ve okulun bakım teknisyeni Momentus golf sopasını okulun arkasındaki bir çöp konteynerinde buldu. May sopayı aceleyle silmişti ama ne tüm parmak izlerini ne de tüm kanı alabilmişti.

Tutuklama ve evrak işleri de dahil olmak üzere bu iki hafta sürdü ve Virgil Bigham'a döndüğünde Murphy'ye karşı açılan dava her zamankinden daha soğuktu.

Sonunda Thomas ve Hunstad onu oturtup şöyle dediler: "Virgil, büyük adamlarla konuştuk ve bu işe girişmemiz gerektiğini söyledi. Şu anda suda ölü gibiyiz. Düşündüğümüz şey, eğer bu işe kalkışırsak ve kanıtları ortaya koyarsak, muhtemelen kaybederiz. Ama kaybedersek ve O'Leary'ler Murphy'ye haksız ölüm davası açarsa

onu mirastan alıkoyma şansları var. Ve tıpkı O.J.'de olduğu gibi onu toplumun gözünde bir katil haline getirebilirler."

Virgil, "Elimizdeki tek şey buysa, kabul ediyorum," dedi.

- - -

O öğleden sonra MURPHY'yi tutukladı. Virgil onu babasının ofis binasından çıkarıp cinayet suçlamasıyla Bare County hapisanesine götürdüğünde Murphy şaşırmış ve aşağılanmıştı.

Duke olayı izlemek için dışarı çıktı ve Virgil ayrılırken, "Bilmediğim bir şey yoksa onu yakaladığınızı sanmıyorum," dedi.

Virgil, "Göreceğiz," dedi.

Ertesi gün, yerel bölge mahkemesi yargıcı kefaleti reddetti.

- - -

O'LEARY'LER yaklaşık iki gün boyunca MUTSUZDU. Virgil onlarla adliyede buluştu ve Hunstad ve Thomas'la görüşmek üzere hepsini bir konferans salonuna götürdü. Avukatlar görüşmeyi bitirdiklerinde O'Leary'lere gerçeği söylediler: mahkumiyetin olası olmadığını.

"Yani yaptığı yanına kâr mı kalacak?" John O'Leary sordu. "Onu toplum içinde mahvedeceğiz ve bu suçlama onu takip edecek. hayatının geri kalanı için. Bir de haksız ölüm davası açma olasılığı var ama bu size bağlı."

"Haksız ölümmüş, hadi oradan," diye patladı Jack O'Leary. "Ag'nin öldürülmesinden o sorumlu. Ve bundan sıyrılacak mı? Para umurumda değil, onu Stillwater'da istiyorum."

"Biz de öyle," dedi Hunstad. "Size söylüyorum, bu zor bir dava. Elimizde Welsh ya da Sharp olsaydı ... ama yok. Elimizde kulaktan dolma bilgiler, öneriler ve Jimmy Sharp'ın üzerinde buldukları bir miktar para var. Bir tanık olarak polis katili olduğu kanıtlanmış bir adamımız ve ikinci tanığımız olarak da para için lise futbolcularına zarar veren bir adamımız var. Bu çok zor."

Frank O'Leary, "Şu lanet Duke." dedi.

Sonra Marsha O'Leary hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı ve tüm aile titremeye başladı.

- - -

VIRGIL elinden geleni yaptı ve sonra Rochester'lı bir doktorun kızı olan genç bir kadının kaybolduğu bir durumu incelemesi için çağrıldı. Kızın rock gitaristi erkek arkadaşıyla Illinois'de yaşadığını tespit edene kadar bir haftanın çoğunu bu olayla geçirdi.

Ertesi hafta Owatonna'daydı, orada bazı liseli dopingciler Fleet Farm mağazasındaki veteriner ilaç sandığını kırmış ve ciddi bir malla kaçmışlardı: kalplerini göğüs duvarlarından uçuracak at uyuşturucusu. Bir hafta daha geçti.

Ama aynı hafta Tom McCall, avukatının tavsiyesi üzerine şerif yardımcısı Daniel Card'ı öldürmek suçunu kabul etti ve ömür boyu hapse mahkum edildi. Bununla birlikte, geçmişteki işbirliği ve gerektiğinde daha fazla işbirliği yapma sözü nedeniyle şartlı tahliye olasılığına izin verildi. Stillwater'dan çıktığında ellili yaşlarının ortalarında olacaktı. Virgil'in olaya tek dahli, McCall'un mahkemece atanan avukatıyla yaptığı görüşmeler sırasında alınan ve McCall'un telefon görüşmelerini, tutuklanmasını ve Virgil'in kamyonetinde Virgil'le yaptığı görüşmeyi anlatan yazılı ifadelerdi. Bankanın dışında ateş eden iki görgü tanığının ifadeleri göz önüne alındığında bu ifadelerin pek bir önemi yoktu. Haberlerde McCall'un hüküm giyerken hiç duygulanmadığı belirtildi.

- - -

Bundan bir hafta sonra, gece geç saatlerde Mankato'daki evinde yatağında uzanırken özel savcı Thomas aradı.

"Randy White gitmiş," dedi Thomas. "Ne?"

"Gitmiş. Bugün ifade vermek için gelmesi gerekiyordu. Nerede olduğunu bilmiyoruz. Ne dün ne de bugün işe gelmedi."

"Ah, dostum."

"Davenport'la konuştuk," dedi Thomas. "Buraya gelip bizim için onu bulmanı söylüyor."

- - -

Sonra Bigham'a geri döndü.

White'ın ortadan kayboluşu gerçekten kasvetli bir şeymiş gibi görünüyordu. O gitmişti, arabası da yoktu ama dairesi yaşanmış gibiydi; dolaplarda giysiler, yerde iç çamaşırları vardı. Buzdolabında fazla yiyecek yoktu ama temizlenmemişti de.

Virgil gazete editörüyle bir konuşma daha yaptı ve ilçedeki herkesin White'ı ve arabasını aramasını sağladı.

O'Leary'ler Virgil'a "Bu ne?" diye sordu.

Virgil cevap veremedi. Tam zamanlı bile bakamıyordu, çünkü devam edecek bir şey yoktu. Bare County yollarında bir aşağı bir yukarı gidip, pencerelerden dışarı bakmanın bir anlamı yoktu. . .

Mayıs kayboldu ve Haziran geldi.

Bir gün Hunstad ve Thomas, "Murphy'yi tutamayız. Bu etik değil. Elimizde bir dava yok. Suçlamaları düşüreceğiz."

Virgil, "Bana bir hafta verin." dedi.

Thomas, "Elinizde geçen haftadan daha fazla çalışacak bir şey var mı?" dedi.

Virgil başını salladı. "Hayır."

"O zaman O'Leary'leri arayıp onlara haberleri vereceğiz. Eğer White'ı bulabilirsek, dosyayı yeniden düzenleyebiliriz."

"Ya Murphy onu öldürttüyse?"

"Bunu kanıtlayabileceğinizi mi sanıyorsunuz? Bırakın cesedini, arabasını bile bulamazsınız."

"Lanet olsun," dedi Virgil.

Sevimli sayılabilecek Hunstad ona sarıldı. "Bir dahaki sefere Şehirlere geldiğinde beni ara ve bir fincan kahve içelim" dedi.

- - -

Ertesi gün mahkemeye gitti ve hakime, ana tanıkları gittiği için devletin davayı sürdüremeyeceğine karar verdiğini ve bu nedenle suçlamaların düşürüldüğünü söyledi. "Bay White'ı bulursak yeniden dava açma hakkımızı saklı tutuyoruz," dedi.

Murphy avukatıyla birlikte hapishaneden çıktığında Virgil caddenin karşısında oturuyordu. Bir iki dakika konuştular, sonra avukat onu omzundan alkışladı ve adliye otoparkına doğru yöneldi. Murphy caddenin karşısındaki gazete bayiiine girdi ve bir dakika sonra elinde yeni bir paket sigarayla tekrar ortaya çıktı, bir tanesini yüzüne yapıştırdı, yaktı, etrafına bakındı ve sonra uzaklaştı.

Virgil akciğer kanseri olması için kısa bir dua etti.

O haftanın ilerleyen günlerinde gazete White'ın öldürülmüş olabileceğini ima etti; gazete kim tarafından öldürüldüğünü söylemedi ama herkes biliyordu.

- - -

Haziran ayının YİRMİ YEDİSİNDE, Virgil Alma, Wisconsin açıklarında, Mississippi Nehri'nin 4. Havuzunun sakin bir durgun suyunda teknesinde mışıl mışıl uyurken, arkadaşı Johnson Johnson yaşlanmış Eddie Bait ile suyu dövüyordu. Virgil'in telefonu çaldı ve Johnson Johnson, "Sana kapatmanı *söylemişim*," dedi.

"Genç bir kadın beni arıyor olabilir," dedi Virgil, telefona doğru ilerleyerek. "Marshall'dan yeterince erken çıktıysa Minneapolis'te buluşacağız."

"Hayatı kutlamaya mı gidiyorsunuz?"

"Doğru," dedi Virgil. Telefonun yüzüne baktı ve arama gerçekten de Marshall alan kodundan geliyordu - ama bilinmeyen bir numaradan.

"Virgil Flowers."

"Virgil, ben *Bigham Gazette*'den Bud Wright."

"Selam Bud."

"Duydun mu?"

Virgil doğrulup oturdu. "Şu lanet Beyaz. O lanet Beyaz geri döndü, değil mi?"

"Hayır, hayır. Hayır. Dick Murphy dün gece eve gitmemiş, bu sabah da işe gelmemiş. Duke'un adamlarından biri arabasını

Riverside Park."

"Biliyorum."

Wright, "Koltuğun üzerinde kan vardı," dedi.

Virgil gözlerini kapadı. Sonra, "Kahretsin. Yola çıkıyorum." "Herhangi bir yorumunuz var mı?"

"Evet: 'Kahretsin, yoldayım.'"

VIRGIL BIGHAM'a vardığında Murphy'nin arabası şerifin el koyma alanına götürülmüştü. Virgil Duke'un ofisine gitti ve Duke'un dışarıda olduğu söylendi. Ofiste hâlâ derin bir soğuk vardı ve Jim Clark adında bir şerif yardımcısı Virgil'e arabayı isteksizce gösterdi.

Araba bir BMW 328i idi. Küçük kan lekesi koltuk başlığının hemen altındaydı; Virgil kurşun deliğine dair bir iz görememişti. Yardımcısına dört kapıyı da açtırdı ve içerideki hiçbir şeye dokunmadan önce koltuk başlığının arkasına, sonra da arka koltuğa baktı. Koltuk başlığının arkasında bir mermi çıkış deliği ya da arka koltukta bir giriş deliği izi yoktu.

"Kanla ilgili ne yapıyorsun?" Virgil sordu.

Clark, "Olay yeri uzmanımız örnekleri BCA'ya götürüyor," dedi.

"Ross Price buralarda mı?" Virgil sordu. Price şerifin müfettişiydi.

"Bir yerlerde," dedi yardımcısı.

"Onunla konuşmam gerek," dedi Virgil.

Şerif yardımcısı arabayı kapatıp kilitledi ve Virgil'i içeri götürdü. Görevli Price'a ulaştı ve on dakika içinde döneceğini söyledi. Virgil bodruma indi, bir Diyet Kola ve bir Nut Goodie aldı, ardından emniyet merkezinin dışındaki merdivenlerde bekledi.

Price hızlıydı: memurla konuştuktan yaklaşık on dakika sonra şerifin otoparkına girdi ve Virgil onunla konuşmak için yanına gitti.

"Peki bütün bunlar nasıl ortaya çıktı?" Virgil sordu. "Gittiğini kim anladı?"

Price, Pazartesi akşamı geç saatlerde Murphy'nin yerel bir oto yıkamacıda BMW'sine bakım yaparken görüldüğünü söyledi. "Onu orada gören bir adamla konuştuk, Lance Barber."

"Murphy'nin arkadaşı mı?"

"Hayır. Lance fırıncı, Bare Bakers'da çalışıyor. Yaşlı bir adam, yetmişine yaklaşmış olmalı. Hızlı yıkamadan geçti ve Murphy'yi orada gördü. Bildiğimiz kadarıyla onu gören son kişi oydu," dedi Price.

"Otomatik yıkamaya girdiğinde Murphy'nin farlarını bir bezle parlattığını gördüğünü ve Murphy çıkış şeridinden çıktığında tam kurutucuya girdiğini söyledi."

Hepsi bu kadar. Murphy ertesi gün işe gitmedi ve ne sabit telefonuna ne de cep telefonuna cevap verdi. Babası dairesine gidip içeri girdiğinde ondan hiçbir iz yoktu.

Price, "Sonra arabasını Riverside Park'ta park halinde bulduk," dedi. "Kilidi açtı ve koltukta kan bulduk. Olay yeri inceleme ekibimizden Bob Drake, Murphy'ye ait olduğundan emin olmak için kan örneği aldı ve karşılaştırma yapmak için Murphy'nin yatağından saç ve meniye benzeyen örnekler aldı. Sonra da arabayı kilitledik ki, eğer Murphy'nin kanı olduğu ortaya çıkarsa, ki öyle olacağını tahmin ediyorum, adamlarınız gerçekten araştırabilsin."

Virgil başını salladı ve sonra "O zamandan beri bir şey yok mu?" diye sordu.

"Hiçbir kredi kartına para yüklememi, ATM kullanmadı, çekmecesinin en üst çekmecesinde iki yüz dolar nakit para bıraktı. Cep telefonunu kullanmamış. Bildiğimiz kadarıyla başka bir arabası da yok."

"Sizce numara yapmış olabilir mi?"

Price tereddüt etti, sonra da "Ne olduğunu anlayacak kadar zeki değilim. Her şey çok garip."

"Sadece ne düşündüğünü soruyorum," dedi Virgil.

"*Düşündüğüm* şey, bir ihtimal kendi ölümünü taklit ettiği ve eski dostu Randy White'ın bir saklanma yeri ayarlayıp onu aldığı. Sonra kendime "Bunu neden yapsın ki?" diye sordum. Randy olduğu sürece

Dick cinayetten mahkemeye çıkmayacak. Bir de Ag'in parası var.

Hala vasiyetnameyi hazırlamadı. . . .

Herkes bunu bekliyordu çünkü O'Leary'lerin haksız ölüm davası açmasından bahsediyorlardı. Her neyse, o parayı geride bırakacak, en azından şimdilik, ve bu bizim bildiğimiz ve sevdiğimiz Dick Murphy değil. *Bu* da bana onun sahte olmadığını düşündürüyor."

Virgil başını salladı. "Buna inanabilirim. Belki de Randy'nin geri döneceğini biliyordu."

"Ama parayı neden çekmecedeki bıraksın ki? Neden şehirden çıkmak için daha iyi bir iş yapmadı?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Virgil. "Randy arayıp ertesi gün geri geleceğini söylemediyse ve bir şeyler ayarlaması gerekmediyse."

"Ama ... bir şeyler hazırlayıp, bir saat sonra arabasını terk edebilmek için dışarı çıkıp arabasını yıkar mıydı?"

Virgil, "Hmm." dedi.

"Ama burada bunun sahte olduğunu destekleyen bir şey var: Araba koltuğundaki kanın ne tür bir öldürücü yara sonucu oluştuğunu anlayamıyorum. Eğer biri pencereden silah doğrultup onu vurduysa, neden silahla vurulduğuna dair bir kanıt bulamayalım? Eğer bıçaklandıysa, neden koltuk arkılığına doğru kanamış olsun? Neden başka bir yerde kan yok? Doğruyu söylemek gerekirse, kolunu kesmiş ve koltuğa biraz kan bulaştırmış gibi görünüyor. Olay yeri inceleme ekibiniz koltuğu parçalara ayırana kadar emin olamayız."

Murphy'nin arabasına doğru yürüdüler ve camdan içeri baktılar ama Virgil'in aklına hiçbir şey gelmedi. O'Leary'ler durumu kendi ellerine almış olabilirler miydi? Ag O'Leary'nin Virgil'in bilmediği başka bir ilişkisi mi vardı ve Murphy intikam için bilinmeyen bir aktör tarafından mı öldürülmüştü? Randy White o ilişki olabilir miydi?

Koltuğun üzerindeki kan lekesine baktılar ve Virgil bunun açıkça sahte olduğu hissine kapılmadı. Ne olduğu tuhaftı.

Virgil Price'a, "Bare County şerifinin ofisinde hâlâ ortalığı kokutuyor muyum?" diye sordu.

Price sırtıarak, "Eğer seçim olsaydı Barack Obama senden yaklaşık kırk puan önde olurdu," dedi.

"Ve Barack'ın buralarda pek sevildiği söylenemez."

"Tam olarak değil," dedi Price. "Ama şerif ortalıkta yokken özel olarak bu işin doğru yapılmadığını söylemeye istekli birkaç kişi var. Becky Welsh/Jimmy Sharp olayı. Sanırım içlerinden biri iki yıl içinde şerifin karşısına çıkabilir."

"Şerif bunu biliyor mu?"

"Tabii ki hayır," dedi Price. "Belki de hiç olmayacak. Göreceğiz."

"Duke benimle konuştuğunu biliyor mu? Yoksa ben mi Bundan bahsetme konusunda dikkatli misiniz?"

"Oh, o biliyor," dedi Price. "Sevk memurundan beni aramasını istediğinde, önce Duke'u aradı. Duke ona beni aramasını söylemiş ... ama seninle kendisi konuşmak istemiyor."

Bir süre bunu düşündüler, sonra Price sordu, "Bu işi sen mi devralacaksın? Murphy olayını?"

"Ne yapabilirim ki?" Virgil sordu. "Sen benim yapacağım her şeyi yaptın."

Belki olay yerinden DNA çıkar ve bu bizi bir yere götürür. Belki bir ceset buluruz ve bu bize bir şeyler anlatır. Ya da belki o ortaya çıkar."

Price içini çekti ve "Jimmy o silahla oraya gitmeseydi..." dedi.

"Eğer Murphy ona para vermeseydi ..."

"Evet. Neyse. İrtibatta kalın," dedi Price.

- - -

VIRGİL, kanın DNA'sı gelene kadar iki hafta boyunca temas halinde kaldı: Murphy'nin yatağından alınan saç, kan ve meni örnekleriyle eşleştiği için Murphy'ye ait olduğu neredeyse kesindi. Murphy bu süre içinde banka hesabından hiç para çekmemiş, cep telefonunu ya da kredi kartını hiç kullanmamıştı. Sonra arabadan daha fazla DNA örneği geldi ve hepsi Murphy'ye aitti.

Araba koltuğunu parçalara ayıran bir olay yeri teknisyeni, "Nasıl öldürüldüğünü bilmiyorum, öldürüldüyse de görüldüğünden daha fazla kan vardı. Sadece bir leke değildi. Tüm vücudu kan içindeydi."

ve kumaşın iç kısmına doğru aktı. Çok fazla değildi ama sadece bir silme ya da leke de değildi."

"Peki onu ne öldürdü?" Virgil sordu.

"Uzaylılar olduğunu düşünüyorum."

"Kanadalılar gibi mi demek istiyorsun?"

- - -

Sonra, ikinci DNA örnekleri geldikten bir gün sonra Davenport aradı.

"TSA'nın uçuşa yasak listesinde değilsin, değil mi?"

"Umarım değildir," dedi Virgil. "Nereye uçuyorum?" "Houston'a. Tanrım, Teksas."

"Nedenmiş o?"

"Dün öğleden sonra alkollü araç kullanırken yakalanan Randy White'la konuşmak isteyeceğini düşündüm."

"Sonofagun," dedi Virgil.

- - -

VIRGIL ertesi sabah George Bush Kıtalararası Havaalanı'na uçtu ve iki saat sonra Harris İlçe Hapishanesi'nde Randy White ile görüşüyordu.

Bir gardiyan White'ı görüşme odasına getirdiğinde Virgil, "Randy, sana ne oldu böyle?" diye sordu.

White görüşme masasının diğer tarafındaki sandalyeye oturdu ve "Artık bununla başa çıkamıyorum. Beni geri alacak mısınız?"

Virgil, "Bilmiyorum." dedi.

"Burada iyi bir işim var."

"Dick Murphy'yi biliyor musun?" Virgil sordu.

"Evet. Bu konuda kendimi kötü hissediyorum ama bunu kaldıramadım," dedi White. "Herkes bana onu yukarı gönderecek olanın benim bilgim olduğunu söylüyor, ama biliyor musun? Ag'i öldürmek isteyip istemediğini gerçekten bilmiyorum.

Onu yukarı gönderecek kişi ben olurdum ama *bilmiyorum*. Ben de kaçtım." Virgil bir an ona baktı ama gözlerinde hiçbir kurnazlık görmedi.

"Dick hakkında gerçekten bir şey bilmiyor musun?" diye sordu.

"Şey, evet: kaçtı," dedi White.

"Demek istediğim bu değildi," dedi Virgil. "Demek istediğim, ortadan kayboldu."

"Ne?"

Virgil ona baktı. White'ın tepkisi biraz fazla dramatikti. Anahtarsız. "Lanet olsun Randy, eğer bana yalan söylüyorsan seni Stillwater'da cinayete yardım ve yataklıktan içeri tıkarım."

White, "Virgil, ben gittiğimde Dick hapisteydi ve bir daha geri dönmedim," dedi. "Orada ne olduğunu bilmiyorum. Gazeteleri okumuyorum, henüz bir televizyonum yok. Sadece bilmiyorum."

"Murphy gitmen için sana para mı verdi?" Virgil sordu. "Hayır, hayır. Sadece bununla başa çıkamadım."

"Banka hesabına bakmak isteyeceğim."

Randy güldü: "Ve göreceksin ki hesabımda en fazla yüz dolar var."

"Murphy, Jimmy Sharp'a nakit ödeme yaptı. Beni dövmelemleri için bazı adamlara nakit para ödedi. Yani sana nakit verecekti."

"Ama vermedi," dedi White. Saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ve "Sana söyleyeyim Virgil, Ag'den hoşlandım. Arkadaşımlın karısı olduğu için olması gerekenden daha fazla. Ne kadar para olursa olsun ona zarar vermek için parmağımı bile kıpırdatmazdım. Eğer bunu gerçekten Dick'in yaptığını düşünseydim, onu kendim asardım."

Virgil ona baktı ve sonra sessizce, "Bunu sen yapmadın, değil mi?" diye sordu.

White, "Hayır! Hayır. Kaçtığımndan beri buradayım. Virgil, her gün buradayım. Sorabilirsin. Çatı kiremidi ekibinde çalışıyorum."

Ama yine biraz düz, biraz detone.

Virgil ona baktı, White da ona baktı; birbirlerine kilitlenmişlerdi ve White hiç irkilmedi. *Burada bir şeyler dönüyor*, diye düşündü Virgil. *Her şeyi inkâr ediyor ama meydan okuyor*. Murphy'nin ortadan kaybolmasını o mu ayarlamıştı? Ama White bunu tasarlayacak kadar zeki değildi. Murphy'yi hapisten çıkarıp sonra da öldürecek kadar zeki değildi. Yeterince zeki değildi.

Virgil, "Bak ne diyeceğim, Randy. Patronumu arayıp ne yapmak istediğini soracağım. Buradaki arkadaşlardan seni bir süre tutmalarını isteyeceğim. Bunu düşünmen için sana biraz zaman verecekler.

Burada cinayetten bahsediyoruz ve sen de bir şekilde bu işe bulaştın. Eğer Murphy'yi saklıyorsan..."

White başını salladı ve gardiyana bakarak, "Gidelim. Onunla konuşmaktan yoruludum."

Ayağa kalktı ve Virgil, "Bunu iyice düşünmelisin Randy. Bu hayatını değiştirecek bir karar. Eğer Ag'den gerçekten bu kadar hoşlanıyorsan..."

Virgil sözünü yarıda kesti ve başını çevirerek beton bloklu duvara baktı. Orada sinsice dolaşan bir düşünce.

Gardiyan White'ın omzuna dokundu ve onu hücreye geri götürecek kapıya doğru adım attılar. Gardiyan kapıyı açarken Virgil döndü ve "Randy!" diye seslendi.

White dönüp ona baktı ve Virgil şöyle dedi: "Sana para veren lanet olası O'Leary'lerdi, değil mi? Murphy hapisten çıksın diye seni şehir dışına gönderen de O'Leary'lerdi. Sonra da onu öldürdüler."

White bir şey söylemek için ağzını açtı ama bir an için ağzından hiçbir şey çıkmadı ve gözlerinde panik vardı. Sonra "Hayır" ve "Siktir git" dedi ve gardiyana "Gidelim. Bu adam delinin teki."

- - -

VIRGIL DAVENPORT'u aradı ve ona ne düşündüğünü söyledi. Davenport dedi ki, "Bir santim bile kanıtın yok, Virgil. Gözlerinde mi gördün? Beni rahat bırak: Murphy'nin öldüğünü bile bilmiyorsun. Eğer öyleyse ve bunu bir O'Leary yaptıysa, herhangi biri olabilir. Kaç kişi? Dört ya da beş? Bunu kimin üzerine yıkacaksın?"

"Lanet olsun, Lucas, *biliyorum*."

"Evet. Sen de ben de Minnesota'daki en büyük organize suç adamını tanıyoruz. İkimiz de onunla uzun sohbetler ettik ama ona hiç dokunmadık. Neden?"

"Kanıt yok," dedi Virgil.

"Kesinlikle. Bak ne diyeceğim, buraya geri dön. White'la ilgili belgeleri incelemek birkaç gün sürer, sonra da birkaç adam gönderirim.

Eğer onu hala istiyorsan, onu almak için aşağıya in. Sen git O'Leary'lerle konuş, bakalım bir şey bulabilecek misin?"

- - -

VIRGIL Minneapolis'e geç bir saatte uçtu ve gece yarısı Mankato'daki evindeydi. Ertesi sabah John O'Leary'yi aradı ve onunla ve çocuklarıyla konuşmak istediğini söyledi. O'Leary "Ne hakkında?" diye sorunca Virgil "Dick Murphy" dedi.

O'Leary kendisinin, Marsha'nın, Mary'nin ve Frank'in orada olabileceğini ama büyük üç çocuğun Şehir'de olduğunu söyledi. Virgil çocuklarla daha sonra konuşacağını söyledi.

"Neler oluyor?" John O'Leary sordu. "Onlarla sonra mı konuşacaksın? Murphy'nin ortadan kaybolmasıyla bir ilgimiz olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Randy White'ı buldum," dedi Virgil.

"Öyle mi? Ne olmuş yani? Murphy'nin nerede olduğunu biliyor mu?" Soruyu sesinde sert bir tonla sordu. Gerçek bir soru, diye düşündü Virgil. Eğer Murphy öldürüldüyse, John O'Leary'nin bundan haberi yoktu.

Virgil, "Bu konuyu seni gördüğümde konuşuruz," dedi. "Her neyse, iyi bir zaman nedir?"

Bir anlık sessizlikten sonra O'Leary, "Saat yedi olsun. Çocukları okuldan alacağım. Eğer bizimle konuşmak istiyorsanız, hepimizle aynı anda konuşabilirsiniz."

- - -

BIGHAM, Minnesota Nehri Vadisi'nin yukarısında, iki saatten biraz daha uzaktaydı, bu yüzden Virgil'in öldürmek için bir günün en iyi kısmı vardı. Faturalarını ödedi, gider raporlarını dosyaladı, biraz çamaşır yıkadı ve internetteki bir misk balığı forumunu takip etti. Dünyadan haberdar olduğunda garajdan elektrikli yıkayıcıyı çıkardı ve tekneyi elektrikli suyla yıkadı. Tekne en son Mississippi'de kalmıştı ve Mississippi artık her türden tuhaf bitki ve hayvanla doluydu, bunlardan bazıları teknelerin mazgallarında diğer göl ve nehlere yolculuk ediyordu.

Davenport 911'ile garaj yoluna girdiğinde bunu henüz bitirmiş ve hortumu sarıyordu. "Gezintiye çıktım," dedi. Geçersiz bir mazeret. Tekneye baktı ve "Buna *Vali demelisin*, çünkü bu şekilde aldın" dedi.

"Sakin ol," dedi Virgil. "Bu konuda biraz hassasım. Buraya benimle konuşmaya mı geldin?"

Davenport, "Hayır, ama bir yerlerde öğle yemeği yiyebileceğimizi düşündüm," dedi. Koyu mavi bir takım elbise giymiş ve kırmızı-mavi kareli bir kravat takmıştı; mavinin gözlerinin rengiyle uyuşması tesadüf değildi. Virgil çoraplarındaki saatlerin de aynı renkte olduğundan şüpheleniyordu. "İstersen Porsche'yi sen kullanabilirsin," dedi Davenport. "İzleyen kadınlar olabilir."

Virgil, "Mankato kadınları Porsche gibi adi bir şeyin peşine düşmez," dedi.

Davenport omuz silkti. "Bu benim deneyimim değil. Her neyse... sen mi sürmek istersin yoksa ben mi süreyim?"

Virgil anahtarları aldı: "Haklı olma ihtimaline karşı."

"Marshall'daki küçük tatlın ne olacak?"

"Küçük sevgilim geçen hafta sonu dışarı çıkamayacak kadar işle meşguldü.

Aramızın soğuyacağına dair içimde bir his var," dedi Virgil.

"Ama yine de arkadaş kalacaksınız."

"Elbette."

"İyi iş," dedi Davenport. "Onları arkadaş olarak tutarsan, ileride ihtiyacın olduğunda bir hayır kurumunun kışından bir parça alma şansın her zaman olur."

Virgil, "Weather böyle konuştuğunu duysa ağzını burnunu dağıtırdı," dedi.

"Doğru ama Weather burada değil," dedi Davenport. "Dinle, burada durup saçmalayacak mıyız, yoksa yemeğe mi çıkacağız?"

- - -

Bir akşam yemeğine gittiler ve Minnesota için Şükran Günü yemeğinin New England'daki karşılığı olan her zamankinden aldılar, ikisi de Diyet Kola içti. Davenport, "Diyet Kola'nın özelliği," dedi, "o güzel kimyasal etkisi. Plastik içmek gibi."

"Ve şişmanlatmıyor," dedi Virgil.

- - -

"O'Leary'leri yakalayamayacaksın Virgil. Muhtemelen senin kadar akıllılar, ya da neredeyse öyle. Murphy'yi öldürdülerse, doğru yapmışlardır. Onlar DNA, parmak izi ve diğer her şeyi bilen insanlar. Bunu planlamak için zaman ayırdılar. Eğer onlar hakkında bana anlattıkların doğruysa, birbirlerine düşman olmayacaklarından emin olabilirsin."

"Belki Beyaz'ı dönüştürebilirim. . ."

"White'ı ihbar edersen ve ortadan kaybolması için ona para verdiklerini söylerse, bunun Murphy aleyhindeki davayı sona erdireceğini ve Murphy'nin kefaletle serbest kalacağını bildiklerini ve bunu Murphy'yi öldürme fırsatı vermek için açıkça yaptıklarını kanıtlaman gerekir. Murphy'nin muhtemelen masum olduğunu anladılar ve çok sevdikleri kızlarının kocasının çektiği acıya son verebileceklerini düşündüler."

"Bunu yüzleri kızarmadan söyleyemezler."

"Ama bir avukat söyleyebilir," dedi Davenport. "Diğer bir şey de, bir doktorlar klanını karşınıza almak üzeresiniz. Bigham gibi bir yerde doktor çalıştırmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Bahse girerim orada bir jüri bulsanız, O'Leary'nin yaptığını düşünseler bile mahkum etmezler. Bunu yapmazlar."

"Lucas. "Cinayetten paçayı kurtaracaklarını söylüyorsun."

"Yaptılsa, yapacaklar. Yaptıklarından emin değilim.

Sen misin? Murphy'ye karşı olan davayı biliyor musun? O'Leary'lere karşı elde edebileceğin her şeyden on kat daha güçlüydü. Elinizde bir ceset bile yok. Jüri emin olamaz, tüm bu şartlar altında. Tek bir şansınız var: Birinin itiraf etmesi.

Sence bunun ihtimali nedir?"

Virgil alnını ovuşturdu ve itiraf etti, "Zayıf ve hiç." "Ve Slim şehir dışında," dedi Davenport.

- - -

BİR SÜRE YEDİLER ve sonra Virgil, "Yani buraya bana her şeyden vazgeçmemi söylemeye mi geldin?" dedi.

"Hayır. Sen şimdiye kadar duyulmuş en iyi sicile sahipsin ve ben sana asla durmanı söylemem," dedi Davenport. "Sadece sana nasıl olduğunu söylemeye geldim. Onları alamayacaksın."

Virgil: "Unut gitsin, Jake. Burası Çin Mahallesi."

Davenport kırmızı deri tabureleri, tulum giymiş iri yarı adamları, arı kovanı saçlarıyla garson kızlarıyla kafeye, sonra da dilimlenmiş hindi, patates püresi, sos ve kızılıcak sosundan oluşan tabağına baktı ve "Hayır, burası kesinlikle Çin Mahallesi değil Virgil. Bu sadece hayat."

Bunu biraz düşündüler, sonra Davenport sordu, "Seni döven adamlara ne oldu?"

Virgil omuz silkti. "Kimse mahkemeye çıkmak istemiyor. Eyaletteki adamlar Murphy'ye ne olduğunu çözene kadar hiçbir şeyi çözmek istemiyorlar ve McGuire ve Atkins görünüşe göre işler ne kadar karışırsa daha iyi bir anlaşma elde etme ihtimallerinin o kadar artacağını düşünüyorlar.

Yani hâlâ ortada."

Davenport, "Yani O'Leary'ler dışında her şey halloldu," dedi.

"Evet."

Biraz daha yediler, sonra Virgil, "Bu gece Bigham'a gidiyorum. Onlara bir atış yapacağım. Bakalım bir şey çıkacak mı?"

Davenport, "Tanrı seni korusun, dostum," dedi.

Davenport Virgil'i evine bıraktı ve "Hava durumunu izle. Nebraska'dan kötü şeyler geliyor." Sonra 911'e doğru hızla ilerleyerek gitti.

- - -

DAVENPORT HAKLIYDI. Kötü şeyler geliyor.

Virgil bunu bilgisayarında, kuzey ovalarındaki hava durumu radarlarında gördü. Kansas'ın batısından Kuzey Dakota'nın doğusuna kadar uzanan kızıl bir fırtına hattı görünüyordu.

bir kısmı Minnesota'nın güneybatısına doğru yönelmişti.

Babasını arayarak gözünü üzerinden ayırmamasını söyledi. "Dünden beri gelişini izliyoruz," dedi babası. "Bu çok kötü bir şey."

Virgil her ihtimale karşı Musto yelkenlisini kamyonetin arkasına yerleştirdi ve saat üçte yola çıktı. Bigham'ın elli mil doğusunda gökyüzü bulutlandı ve mammatus bulutlarının aşağıya doğru inen tümsekleri belirdi; bu asla iyiye işaret değildi. Rüzgâr hızlanmıştı ve tepedeki bulutlar blenderdaki krem şanti gibi çalkalanıyordu ama yağmur yoktu. Virgil bunun geleceğini düşündü ama henüz değil.

Bigham'a kadar her yer kuruydu. Bigham'ın ötesinde ise gökyüzü koyu bir bulut duvarına dönüşmüştü ve Şehir Parkı'ndaki pamuk ağaçları rüzgârda savrulup bükülüyordu.

- - -

VIRGİL ERKENCIYDI. Sharp ve Welsh'i ararken zaman geçirdiği otele yerleşti, odasına çıktı ve televizyonu açtı. Sioux Falls hava durumu radarı fırtınanın Bigham'a doğru ilerlediğini gösteriyordu: en şiddetli bandın ön kenarı on mil batıdaydı ve hava durumu sunucusu duvar bulutları ve kanca izi hakkında çığlık atıyordu.

Sistemin dışında iki teyit edilmiş hortum vardı ve üçüncüsünden şüpheleniliyordu. Virgil babasını aradı: "Orada neler oluyor?"

"Başka bir şey var," diye bağırdı babası telefonda. "Dışarıda bir kasırga ve bir ışık gösterisi var. Yine de hasar yok. Yirmi dakika içinde çıkacağız. Güneyimizde bir hortum varmış."

"Bir sorunuz olursa beni arayın. Ben Bigham'dayım." "Bigham mı? Virgil, bu bebek sana doğru geliyor."

- - -

VIRGIL telefonu kapattı ve gidip pencereden dışarı baktı. Pek bir şey göremiyordu ama pencere rüzgârdan çerçevesi içinde tıkırdıyordu; sonra yağmur başladı, bir saatten az sürecek ama iki ya da üç inç yağmur yağdırabilecek şiddetli bir sağanak.

Virgil saatine baktı: saat altı. Bir saat içinde O'Leary'lerle buluşacaktı ama eğer dışarıda bir kasırga varsa . . .

- - -

VARDI.

Hava durumu sunucusu süper hücrenin güney arka kenarındaki kancaya odaklanarak, Bigham'ın birkaç mil güneyinden sıyrılıp kuzeydoğuya doğru ilerlemesini izledi.

Bir hortumun izini sürmek zordur; kesin bir iz genellikle ertesi gün hortum uzmanları izi havadan inceleyene kadar yapılamaz. Ancak hava durumu radarına bakıldığında, sözde hortumun küçük oval alanı, Bigham'ın sekiz mil güneyindeki Victoria Plains kasabasının tam üzerinden geçiyor gibi görünüyordu.

Virgil radarı izledi, yağmuru dinledi, bir ambulansın, sonra bir diğerinin ve ardından birkaç polis arabasının çığlıklarını duydu. Hava durumu sunucusunun kesin bir bilgisi yoktu, bu yüzden Virgil Bare County şerifinin ofisini aradı, kendini tanıttı ve memura bir sorun olup olmadığını sordu.

"Var," dedi. "VP doğrudan bir darbe aldı ve bu büyük bir fırtına. Bütün kasabanın parçalandığını söylüyorlar."

"Işıklarım, sirenim ve bir 4Runner'ım var. Sence oraya çıkmalı mıyım?"

"Muhtemelen gitmelisin," dedi. "Herkesi yardıma çağırıyoruz. Bazı çiftlikler de vuruldu ama henüz doğrudan bir rapor almadık. İlk yardım çantası dışında her şeyi kamyonundan atın. İnsanları hastaneye geri götürmek için size ihtiyaç duyulabilir."

- - -

VIRGIL beş dakika içinde YOLA ÇIKMIŞTI; Musto pantolonunu ve ceketini giymesi otuz saniye sürmüştü, iki dakika sonra da

kamyonetten inip otel odasına çıktı.

Göremiyordu ama güneş gökyüzünde alçalmıştı ve hala gündüz olması gerekiyordu. Bu haliyle, bulutlu bir kış gününde saat üç gibi görünüyordu, tam karanlık değildi ama tam aydınlık da değildi; yağmur o kadar şiddetli yağıyordu ki, yer yer su caddenin kaldırımlarını aşip kaldırımlardan aşağı akıyordu. Kamyon çarpmanın etkisiyle sarsıldı. Şehir Parkı'nda ağaçlar devrilmişti ve bir elektrik şirketi kamyonu hızla bir yere doğru gidiyordu - şehrin kuzey tarafında ışık yoktu -Virgil kasabayı geçtikten sonra güneye yöneldi ve şiddetli yağmur altında navigasyon sistemini takip etti.

Victoria Plains-VP- yaklaşık bin kişilik sıradan bir çiftlik kasabasıydı, dış mahallelerde alet satıcıları ve tahıl siloları vardı, şimdi Bigham'daki iki büyük mağaza tarafından yarısı boşaltılmış küçük bir iş bölgesi vardı. Merkez bölgeden dışarıya doğru düzensiz bloklar halinde yayılan küçük çayır evleri ve Ana Cadde'nin hemen dışında turuncu tuğlalı bir ilkokul vardı.

Bir saat önce oldukça sıradandı; şimdi ise sanki üzerine bir dev basmış gibi görünüyordu.

Virgil kasabadan çıkan, ışıkları ve sireniyle koşan bir ambulansın yanından geçti. Birkaç dakika sonra bir başkası daha geçti.

Virgil'in gördüğü ilk evler yarı yıkıktı ve kararan ışıktaki dışarı baktığında etraflarında artık orada olmayan evlerin temellerinin olduğunu fark etti. Bir adam kollarını sallayarak yağmur altında caddede koşuyordu.

Virgil durduğunda adam Virgil'e baktı ve "Sen ambulans değilsin" dedi.

"İhtiyacın var mı?"

"Evet-eğer bulabilirsen Etrafından dolaşmalısın

..." "Atla," dedi Virgil.

Adam yağmurluk giymiyordu; üzerinde atletik bir ceket, kot pantolon ve koşu ayakkabısı vardı ve yağmuru içine çektiği için püskürüyordu. "Şu tarafa git," dedi ve Virgil o tarafa gitti. Adam dedi ki, "Bir ev yıkılmış. Bir çocuğun hâlâ içeride olduğunu düşünüyorlar. Bilmiyorum, muhtemelen ölmüştür."

Virgil'in buna söyleyecek bir şeyi yoktu ve adam "Geldiğini gördük. Tanrıya şükür, geldiğini gördük. Sanırım çoğu insan

bodrumdan aşağı indi."

Arka sokaklar boyunca ve bir ara sokakta yapboz gibi ilerlediler, birkaç kez elektrik tellerinin üzerinden geçtiler, devrilmiş ağaçlardan kaçtılar ve sonra adam eski bir Viktorya dönemi evi olması gereken bir yerin etrafında çalışan insan kalabalığını işaret etti. Adam yağmurda dışarı çıktı ve "Gidelim," dedi ve yıkılmış eve doğru fırladı.

Virgil yağmur ceketinin fermuarını çekip dışarı çıktı, kapuşonunu yağmura karşı yukarı çekti ve eve doğru koştu. Bir sıra adam dış cephe kaplamasını, yapı kerestelerini ve kirişleri söküp bir kenara atıyordu. Virgil ne yaptıklarını sorduğunda, önündeki adam "ocuğu duyabiliyoruz. Dört yaşında."

On dakika boyunca kereste fırlattılar, sonra büyük şişman bir adam aniden atıkları deliğin içinde kayboldu ve birkaç kişi "Sakin ol Bill, sakın ol ..." diye bağırdı.

Deliğin yakınındaki başka bir adam, "Onu yakaladı. Onu yakaladı. Yaşıyor."

Bir dakika sonra şişman adam delikten çıktı, elinde bez bebek gibi tuttuğu bir ocuk vardı. Sonra çocuğu kollarına aldı ve şöyle dedi: "Ambulans nerede? Nerede bu lanet ambulans?"

Virgil bağırdı, "Kamyonumu alacağız. Benim kamyonumu alacağız."

Adamlar ocuğu Virgil'in kamyonetine taşıdı ve arkaya yatırdı, başka bir adam da onunla birlikte içeri girdi ve şişman adam bağırdı, "Başarabilen herkes Ericksons'a. Ericksons'a."

Virgil kamyonu çevirdi, ışıklara ve sirene bastı ve havalandı.

VP, Bigham'ın sekiz mil gneyindeydi ve Bigham Medical Virgil'in iyi bildiği merkeze. Kamyon rüzgârda ve yağmurda sallanırken, arkadaki adam "Acele etmelisin, acele etmelisin" diye bağırırken yedi dakikada varmıştı.

Tıp merkezinde iki kişi bir sedyeyle yağmurun altına koştu ve çocuğu sedyeye aldı. İkisinden biri Frank O'Leary'ydi, çocukların en kğyd. Görünüşe göre Musto kıyafeti içindeki Virgil'i tanımamıştı ve ikisi birlikte çocuğu iterek acil servise götürdüler.

Virgil'le giden adam bağırdı, "Geri dönmeliyiz."

- - -

VIRGİL ÜÇ GEZİ YAPTI, iki ambulans yedi ya da sekiz kez daha. Virgil son yolculuğunda kalçası kırılmış olabilecek bir kadını arkaya, elini çiviye kaptırmış yaşlı bir adamı da yolcu koltuğuna aldı.

VP hala bir karmaşa içindeydi ve insanlar hala ölü, yaralı ve kayıp aramak için kasabada dolaşıyordu, ancak karşılıklı yardım polisleri ve ambulanslar akın ediyordu ve bir afet merkezi faaliyet gösteriyordu ve Virgil'e bir daha ihtiyaç duyulmayacaktı.

Yaşlı adam Virgil'e yıkılmış bir evden kırık keresteleri sürüklerken yaralandığını ve yalnız yaşayan başka bir yaşlı adamı aradıklarını söyledi. Onu bulamamışlar. Eli yırtık olan yaşlı adam, "Bu orospu çocuğu golf oyunumuzdan çıkmaya çalışıyor," dedi ve sonra ağlamaya başladı.

- - -

Yağmur geldiği gibi aniden kesilmişti ve rüzgâr da gitmişti; Virgil ufka doğru yıldızları görebiliyordu.

Kasabaya vardıklarında Frank O'Leary kalçasından rahatsızlanan kadını almak için sedyeye dışarı çıktı ve Virgil ona yardım eden kadının kız kardeşi Mary olduğunu fark etti. Virgil yaşlı adamı içeri götürdü, bir hemşirenin dikkatini çekti, yaşlı adamın eline baktı ve onu götürdü.

Gitmeden önce, "Koridorun sonunda kahve ve kurabiye var" dedi.

Virgil o tarafa gitti, bir fincan kahve aldı ve bol miktarda kurabiye olduğu için altı tane aldı. Sonra koridora geri döndü, girişe doğru ilerledi, sonra durup acil durum kabul alanını izledi.

Birkaç sedye ve üzerinde insanlar olan yataklar vardı ve tıp öğrencisi Jack O'Leary'nin tekerlekli bir yatakta yatan bir kadından notlar aldığını gördü. Not alırken başını sallıyordu ve sonra ayağa kalktı, kadına bir şeyler söyledi, kolunu sıvazladı ve başka bir yatağa geçti.

Bir süre sonra John O'Leary acil servisin arka kısmından, ameliyathane olması gereken yerden çıktı. Üzerinde, göbeğinde kan lekesi olan bir ameliyat önlüğü vardı. Jack'e yaklaşıp bir şeyler sordu, Jack yataklardan birini işaret etti ve John O'Leary hastaya bakmak için yanına gitti.

O'Leary'lerden biri daha geldi, babası gibi giyinmişti; ne yaptığı hakkında Virgil'in hiçbir fikri yoktu ama ameliyat önlüğü ve patik giymişti.

Virgil'i tedavi eden doktor Wu arkadan çıktı ve John O'Leary'ye bir şeyler söyledi, o da dönüp peşinden gitti.

Virgil beş dakika daha her şeyi izledi ve sonra hepsi meşgul olunca kapıdan sızıştı.

- - -

ON DAKİKA SONRA, eşyalarını otelden çıkarıp kamyonuna geri koymuştu: bulabildikleri kadar odaya ihtiyaçları vardı ve evinden o kadar da uzakta değildi; ya da Marshall'a gidebilirdi, ki bu da oldukça uygundu. Marshall'a giderse ertesi gün erkenden Bigham'a dönebilirdi.

Otoyola çıktı, dur işaretine geldi, iki tarafa da baktı.

O'Leary'lerle görüşmek için ertesi gün geri dönebilirdi. Acil durum o zamana kadar bitmiş olurdu.

Ya da "Siktir et" deyip eve gidebilirdi. Boş ver gitsin.

Tüm O'Leary ekibi Victoria Plains felaketinden bir kişiyi, bir çocuğu diriltmiş olsaydı, bu herhangi bir sayıda Murphy'yi telafi ederdi, değil mi?

Hayır, diye düşündü Virgil, telafi etmezdi. O'Leary'lerin, Tanrı'nın kendi doğal yasalarından birini ihlal ettiğine ikna olmuştu: Öldürmeyeceksin.

Öte yandan...

Virgil beş dakika boyunca dur işaretinde oturup boş gözlerle geceye baktı. Tüm o O'Leary'leri, kara gözlü, parlak, çalışkan çocukları hatırlamak, yaralı ve ölmekte olan kitlenin üzerinde gezinmek, yapmak için çok iyi programlandıkları şeyi yapmak. Acaba

Suçlarını bilmeleri yeterli bir ceza olur muydu? Yıllar boyunca peşlerini bırakmayacak mıydı?

Ne yapmalı?

Beş dakika.

Sonra Virgil içini çekti, yüksek sesle "Siktir et," dedi ve eve doğru döndü.

- - -

ERTESİ GÜN, meteoroloji görevlileri Minnesota'da yılın en büyük hortumu olan Victoria Plains F4 olarak bilinen hortumun üzerinden uçtular. Neredeyse kırk mil boyunca yerde kalmış, orada burada birkaç çiftlik evini ve ek binayı devirmişti. Fırtına VP'de on iki kişinin ölümüne, kırk küsur kişinin de yaralanmasına yol açmıştı.

İzin kendisi biraz domuz yutmuş bir boa yılanına benziyordu. Güneybatı ucunda birkaç devrilmiş ağaç ve darmadağın olmuş tarlalar vardı; daha sonra patika genişledi ve hasar daha kapsamlı hale geldi. Sonra patika gerçekten şişmanladı ve en şişman kısmında Victoria Plains'i vurdu. VP'den sonra, kuzeydoğuya doğru gitti, zayıfladı ve sonra yirmi mil ileride yerden tamamen kalktı.

Meteoroloji ekibinin bunu görebilmesi için Tanrı'nın Kendi Kamerası'na ihtiyacı vardı, ama izlerin şişmanlamaya başladığı yerde, domuzun tam başında, hortum Alex Brown adında bir adama ait bir mısır tarlasından geçmiş ve sonra uzun süredir bakımsız ve ağaçlarla, çalılarla ve biraz da yabani kenevirle, hendek otuyla, marihuanayla büyümüş eski bir ormanlık alana girmişti.

Eğer Tanrı'nın Kendi Kamerası'na sahip olsalardı ve devrilmiş kerestelerin ve parçalanmış çalı katmanlarının karışık karmaşasını görebilselerdi, ıslak topraktan kopan ağaç kökleri tarafından beklenmedik bir şekilde rahatsız edilen, dikkatlice kazılmış bir mezarın ana hatlarını görebilirlerdi. Ve şimdi, ölmekte olan bir marihuana bitkisinin kökleri arasından birkaç parmak çıkıyordu.

Birinde ağır bir altın alyans vardı. Dick Murphy.

Otları yukarı itmek.

- - -

[Bu yazarın kitaplarının tam listesi için buraya tıklayın veya adresini ziyaret edinwww.penguin.com/sandfordchecklist](http://www.penguin.com/sandfordchecklist)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

